

Xuyên Việt Chi Gia Hữu Soả Phu

Contents

Xuyên Việt Chi Gia Hữu Soả Phu	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	8
4. Chương 4	11
5. Chương 5	15
6. Chương 6	18
7. Chương 7	22
8. Chương 8	24
9. Chương 9	27
10. Chương 10	30
11. Chương 11	33
12. Chương 12	36
13. Chương 13	39
14. Chương 14	41
15. Chương 15	44
16. Chương 16	46
17. Chương 17	49
18. Chương 18	52
19. Chương 19	55
20. Chương 20	57
21. Chương 21	59
22. Chương 22	60
23. Chương 23	63
24. Chương 24	67
25. Chương 25	69
26. Chương 26	72
27. Chương 27	80
28. Chương 28	84
29. Chương 29	87
30. Chương 30	91
31. Chương 31	93
32. Chương 32	97
33. Chương 33	100
34. Chương 34	103
35. Chương 35	106
36. Chương 36	109
37. Chương 37	112
38. Chương 38	115
39. Chương 39	118
40. Chương 40	122
41. Chương 41	125

42. Chương 42	127
43. Chương 43	130
44. Chương 44	133
45. Chương 45	136
46. Chương 46	138
47. Chương 47	140
48. Chương 48	143
49. Chương 49	145
50. Chương 50	148
51. Chương 51	150
52. Chương 52	153
53. Chương 53	155
54. Chương 54	161
55. Chương 55	164
56. Chương 56	167
57. Chương 57	170
58. Chương 58	172
59. Chương 59	175

Xuyên Việt Chi Gia Hữu Soả Phu

Giới thiệu

Editor: Yuki-HanaThể loại:1×1, xuyên không, trọng sinh, sinh tử, chủng điền (có chút mua bán, ảm thực), chút xíu huyề

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/xuyen-viet-chi-gia-huu-soa-phu>

1. Chương 1

Xuyên việt là một chuyện thần kỳ gì đó mà Lục Thanh chưa bao giờ nghĩ nó sẽ phát sinh ngay tại trên người mình. Mà nếu không phải xuyên việt, thì làm sao giải thích những gì trước mắt hắn đây. Một lão phụ nhân mặc bố y ước chừng năm sáu mươi tuổi đang đứng trước mặt hắn, lải nhải phun nước miếng.

“Ta nói Lục thiếu gia a, thời gian lúc này cũng không còn sớm nha”. Nói xong, lão phụ nhân kia liền từ trong gói đồ mình cầm trên lấy ra một bộ quần áo màu đỏ đưa cho Lục Thanh.

Theo bản năng, Lục Thanh liền tiếp nhận quần áo, lấy tay vuốt ve không ngừng quần áo có chút thô ráp kia, ánh mắt nhìn như ngốc lăng trống rỗng, nhưng bên trong lại cất giấu một sự việc tày trời. Hiện tại, chỉ có chính hắn biết, ký ức của thân thể này đang dần dần tìm về.

Lão phụ nhân kia nhìn thấy bộ dáng ngu si của Lục Thanh, biết nói cái gì thì hắn cũng đều nghe không vào, cho nên nàng cũng ngậm miệng lại, nhưng trước khi rời đi nàng còn không quên chế nhạo Lục Thanh một câu.

“Trách không được muốn kết hôn một kẻ ngốc làm tức phụ, quả nhiên là vương bát xem đậu xanh hợp mắt.”[yuki-hana: mình nghĩ: kiểu như Chí Phèo xem trọng Thị Nở vậy]

Nhìn bóng dáng lão phụ nhân rời đi, ánh mắt Lục Thanh không tự chủ mà tối sầm xuống.

Đúng vậy, hắn xuyên việt, nhưng lại xuyên việt đến một triều đại chưa từng xuất hiện qua trong lịch sử. Trọng yếu nhất là, căn cứ ký ức của chủ nhân thân thể cũng tên Lục Thanh này thì buổi tối hôm nay chính là ngày đại hôn của hắn. Mà tân nương tử, giống như lão phụ nhân kia lời, là một kẻ ngốc không hơn không kém.

Khi tuổi còn trẻ, hắn đã trở thành một luật sư nổi tiếng, vào sinh nhật 28 tuổi của mình, hắn đã có thể mở một văn phòng luật sư riêng. Thật không ngờ, một kẻ mà có rất nhiều người theo không kịp tài phú cùng quyền thế như Lục Thanh, vào một ngày lại rơi vào hoàn cảnh giống như trong những cuốn tiểu thuyết trên mạng internet, hắn xuyên không.

Ở thời đại của hắn, hắn là người thành công, là một luật sư được mọi người ngưỡng mộ; Mà hiện tại, hắn chỉ là đứa con trai không được yêu mến của một viên ngoại, ngoại trừ bản thân đọc qua mấy cuốn sách thánh hiền thì chẳng còn có gì khác.

Triều đại xưa nay trọng võ khinh văn, một thư sinh trói gà không chặt, nếu không thể khảo thủ công danh, liền chỉ có thể bị ghét bỏ. Chủ nhân của khối thân thể này chính là một bi kịch như vậy tồn tại.

Phụ thân của Lục Thanh là một viên ngoại có tiếng trong thị trấn, gia đình giàu có sung túc, sau khi mẹ ruột Lục Thanh qua đời, không lâu liền nạp tân phòng. Tục ngữ nói rất đúng, có kế mẫu liền có bố dượng. Kế mẫu vừa vào cửa thì bụng đã phồng lên, vừa thấy chính là mang thai lâu, mà Lục viên ngoại chẳng những không tức giận ngược lại vui vẻ ra mặt, hàng xóm láng giềng cũng liền hiểu rõ đạo lý trong đó. [yuki-hana: aha, ngoại tình nhá]

Mới bắt đầu, lúc nàng đối xử với Lục Thanh coi như không sai, chung quy kế mẫu sinh hai thai đều là cô nương, trong xã hội cổ đại, địa vị nhi tử luôn cao hơn so với nữ nhi, cho nên Lục Thanh dù không được yêu thương nhiều lắm nhưng dựa vào thân phận độc đinh của Lục gia, chi phí ăn mặc của hắn chẳng những không cần lo lắng, ngay cả đọc sách cũng có thỉnh người dạy riêng.

Chỉ là ngày vui qua nhanh, bụng kế mẫu lại phồng lên, sau đó lại sinh ra tiểu thiếu gia của Lục gia, địa vị của Lục Thanh lập tức cải biến.

Lục viên ngoại không thích mẹ của Lục Thanh, cho nên cũng chán ghét luôn hắn. Ngay từ khi Lục Thanh vừa xuất sinh thì đã không quản qua chuyện của hắn. Công việc lớn nhỏ trong nhà toàn bộ đều giao cho kế mẫu xử lý, trước đây ngày tháng của Lục Thanh coi như là quá ư thư thả, nhưng thời gian lâu, kế mẫu kia cũng lười ửng phó hắn, chi phí ăn mặc cũng không có gì hà khắc.

Từ nhỏ cơ thể của Lục Thanh nhiều bệnh, không thể tập võ, cho nên ý niệm duy nhất của hắn chính là tham gia khoa cử, một bước lên mây. Nhưng trong thiên hạ, cá chép thì có vô số mà trở thành rồng thì trăm năm cũng khó có được một. Ý tưởng của Lục Thanh là tốt nhưng bản thân hắn lại không có năng lực kia, sau vài năm gian khổ học tập thì chỉ miễn miễn cưỡng cưỡng khảo qua thi hương.

Trong lần thi hội thứ ba, hắn lại rớt, trên đường về nhà hắn chợt được một Tiểu Ngốc Tử, thấy ngốc tử kia đáng thương nên hắn liền dẫn về nhà. Trong nhà tuy nói không thiếu ngân lượng, song kế mẫu này vốn bất mãn Lục Thanh có khả năng kế thừa gia sản, hiện tại lại thêm một người ăn không ngồi rồi không làm việc, cho nên càng là không bằng lòng.

Lục Thanh là người tốt, việc hắn cứu Tiểu Ngốc Tử đã nói lên điều này, tuy nhiên vô luận là ở trong thế giới nào, người tốt đều luôn bị khi dễ.

Thế giới này có một điểm kỳ diệu đó là nam nhân cũng có được năng lực sinh con, người như thế được gọi là ca nhi. Số lượng ca nhi thừa thớt, theo lý thuyết thì vật hiếm sẽ quý, nhưng sự thật lại tương phản, nếu nam hài nhà ai bị nhận định là ca nhi thì đó chính là một điềm xui xẻo. Trùng hợp chính là Tiểu Ngốc Tử mà Lục Thanh nhặt về nhà lại chính là ca nhi. Lục Thanh không hề nghĩ tới rằng đây chính là lí do tốt để kế mẫu đuổi hắn đi ra ngoài.

Một tháng sau khi nhặt được ngốc tử, Lục Thanh không cẩn thận mà bắt gặp nhị muội vụng trộm với hán tử, hắn thật tình mật báo, ngược lại bị muội muội cùng cha khác mẹ kia cắn ngược lại, nàng nói là Lục Thanh thừa dịp trời tối nên âm mưu khinh bạc nàng. Lục viên ngoại cùng kế mẫu nghe nữ nhi vừa khóc vừa kể về hành vi không bằng cầm thú của Lục Thanh, cảm giác chán ghét nhiều năm cũng có cơ hội phát tiết, đánh chửi tất nhiên là không cần phải nói, Lục viên ngoại dưới cơn giận dữ, thể nhưng lại muốn đuổi hắn ra khỏi nhà. [yuki-hana: đọc mà thấy tức]

Kế mẫu ước gì Lục Thanh bị đuổi ra khỏi nhà nhưng lại không muốn thanh danh của mình bị tổn thất, cho nên nàng nói với Lục viên ngoại rằng tuổi của Lục Thanh đã lớn, cần nên cưới vợ sinh con.

Lục viên ngoại vừa nghe, chửi ầm lên rằng người không bằng cầm thú như Lục Thanh thì có người nào nguyện ý gả cho, trong lòng càng thêm tức giận, thẳng đến khi kể mẫu chậm rãi nói đến tiểu ca nhi ở trong viện của Lục Thanh, người tuy rằng có chút khờ nên tuyệt đối sẽ không ghét bỏ Lục Thanh, Lục viên ngoại lúc này mới gật đầu đồng ý đón dâu.

Vì thế, Tiểu Ngọc Tử cứ như vậy biến thành nương tử của Lục Thanh.[yuki-hana: cái này gọi là số trời]

Ngày ấy Lục Thanh bị Lục viên ngoại đánh rất nặng, thân mình xương cốt vốn là gầy yếu nên không chịu nổi mà sinh bệnh nằm liệt giường, Lục gia vì xung hỉ nên nhắc lại việc hôn nhân, nhưng không nghĩ tới việc vui này không có giúp Lục Thanh khỏi ốm đau, ngược lại làm cho Lục Thanh mất đi tính mạng.

Một đời Lục Thanh trải qua không nhiều thoải mái, khi chết vẫn mang trên người tội danh dâm loạn thân muội.

Tuổi thanh niên chính là thời gian tốt nhất của một nam tử, lại bị cha ruột đánh đòn hiểm mà chết, Lục Thanh như vậy có thể nói là *ai này bất hạnh nọ này không tranh*.

Hiện tại trong thân thể đầy thương tích này là một linh hồn người địa cầu từ thế kỷ hai mươi mốt đến.

Tuy nói là tên giống nhau, thế nhưng tính cách thì có chút lệch lạc. Không, phải nói là hoàn toàn bất đồng. Một là người tốt nhất gan sợ yếu thế, ngay khi bị kể mẫu cùng nhị muội hãm hại như vậy, cũng đều không có biện pháp qua một câu cho mình, chỉ yên lặng gánh vác hết tội danh trên người; Mà một người thì chẳng những không tốt, thậm chí trên ý nghĩa nào đó có thể xem như mười phần bại hoại.

Người trong giới đều biết, chỉ cần có đầy đủ năng lực có thể thỉnh được Lục luật sư, như vậy cơ bản là có thể vô tư. Cho đến nay, không người nào có thể đánh vỡ kỷ lục liên tục thắng kiện của Lục Thanh, trong những vụ kiện đó, Lục Thanh chưa bao giờ hỏi người trong cuộc có chân chính phạm tội hay không, hắn chỉ hỏi sau khi thắng kiện thì đương sự có thể trả cho hắn cái giá gì.

Người tốt đơn thuần sớm bị chết đói, đây là chân lý.

Nhưng mà nhân quả tuần hoàn báo ứng khó chịu, chuyện xấu làm nhiều, ông trời tất nhiên cũng sẽ có trừng phạt.

Lục Thanh có thói quen sinh hoạt đầy đủ ở hiện đại giờ xuyên việt đến một nơi thiếu thốn như cổ đại, có thể nói đó là báo ứng. Thế nhưng dù có thế nào, nếu ông trời cho hắn đi tới thế giới này, hắn sẽ sống thật tốt.

Cái gì đến sẽ đến.

Án tử khó khăn hắn đều có thể phá được, chẳng qua chỉ là cưới một ngọc tử mà thôi, chuyện nào có đáng gì. Lục Thanh chẳng những muốn thay thế Lục thiếu gia đoản mệnh kia sống sót, hắn còn muốn sống thật tốt, tối thiểu, muốn sống tốt hơn so với Lục viên ngoại.

Rốt cuộc Lục Thanh từ trong trí nhớ phục hồi tinh thần, nhìn trong tay quần áo đồ thô ráp, nhớ lại lão phụ nhân kia nói canh giờ đã không sớm, mặt không chút thay đổi, hắn liền thay quần áo.

Chịu đựng cảm giác thân thể truyền đến từng trận đau đớn, Lục Thanh thông thả đứng dậy, hít sâu một hơi, sắc mặt lạnh nhạt đi ra khỏi cửa phòng.

Tuy nói không được sung, nhưng Lục Thanh đến cùng là đại thiếu gia Lục gia, có hỉ thì việc trang hoàng nhà cửa cũng phải làm. Trong nhà giảng đèn kết hoa, nơi nơi đều là hồng sắc vui vẻ.

Đem cảm xúc chán ghét của chính mình che dấu tại đáy mắt, Lục Thanh đang định tìm người hỏi tình huống một chút thì nghe được một giọng nói thanh thúy.

“Còn sững sờ ở chỗ đó làm gì, không biết hôm nay là ngày người thành thân nha, thật sự không biết tốt xấu.”

Lục Thanh quay đầu thì thấy một nữ hài mười lăm mười sáu tuổi đang trợn mắt nhìn hắn, trong ánh mắt không hề che giấu khinh bỉ cùng ghét bỏ.

Lục Thanh biết nữ hài này, nàng chính là tiểu nha đầu bên người vị muội muội kia của hắn, nàng tên là Xuân Hoa, ngày thường rất kiêu ngạo ương ngạnh, không để Lục Thanh vào mắt, việc hãm hại Lục Thanh lúc trước cũng có phần của tiểu nha đầu này, mà việc làm cho Lục Thanh giận chính là tiểu nha đầu này lại là người mà Lục Thanh trước kia thích thật lòng, cho nên trước đó hắn luôn luôn nhường nhịn Xuân Hoa. Trong lòng Xuân Hoa cũng hiểu rõ điều đó cho nên nàng không ngừng trêu chọc Lục Thanh, luôn vênh mặt hất hàm sai khiến hắn. Mà hiện tại linh hồn trong thân thể Lục Thanh đã đổi thành một người khác, mặc kệ là Xuân Hoa hay là Thu Hoa, đều không hề có bất cứ cảm giác nào, chỉ là một tiểu nha đầu thôi mà, hắn lười để ý.

“Nha đầu âm ỉ, chuyện của bốn thiếu gia, người có tư cách gì làm phiền.” [yuki-hana: chữ hay lắm]

Xuân Hoa vừa nghe, nhất thời mở to hai mắt nhìn, khó có thể tin tưởng nhìn Lục Thanh.

“Lục Thanh, người dám...”

Chẳng lẽ hôm nay mặt trời mọc ở phía tây, tên Lục Thanh vốn khúm núm bất lực như thế nào đột nhiên trở nên lợi hại như vậy. Xuân Hoa còn trẻ lại hiểu thắng, hơn nữa ngày thường nàng cũng quen thói quát nạt Lục Thanh, khẩu khí này nàng làm sao có thể chịu được, không chút suy nghĩ, nàng liền vươn tay phải, giống như muốn đánh Lục Thanh. Nào dự đoán được hôm nay Lục Thanh quyết tâm đối nghịch với nàng, chưa kịp đụng tới Lục Thanh thì đã bị đánh lại, Xuân Hoa đứng không vững sau đó té ngã trên mặt đất. Mà Lục Thanh thì chẳng thèm liếc mắt nhìn nàng, hắn cứ như thế mà đi khỏi chỗ này. [yuki-hana: vừa]

Hơi hoảng sợ nhìn bóng dáng Lục Thanh rời đi, Xuân Hoa đột nhiên cảm giác được có cái gì đó đang thay đổi.

2. Chương 2

“Đứa nhỏ Lục Thanh này thật sự là không hiểu chuyện, đến giờ này mà vẫn chưa có mặt, nếu qua giờ tốt thì làm sao được?”

Một chân Lục Thanh vừa bước vào đại môn thì nghe giọng một nữ nhân có tuổi nói như thế. Hắn nở một nụ cười trào phúng nghĩ đến người này chắc là kẻ mẫu ‘Hiền lương thực đức’ của hắn.

Thân mẫu qua đời sớm, trong trí nhớ, lúc đầu Lục Thanh cũng hiểu kính vị Vương thị này như là mẹ ruột. Chỉ tiếc *ta dục đem tâm Hướng Minh nguyệt, nề hà Minh Nguyệt hưởng mương măng*, trong mắt của Vương thị, Lục Thanh chẳng qua là một trở ngại cho địa vị cùng tài sản của hài tử của nàng mà thôi. Trước kia Lục Thanh là người hiền lành, cho nên sau đó dù bị Vương thị khắt khe đến đâu thì hắn cũng không có nói qua một câu. Nhưng hiện tại, Lục Thanh lại là kẻ có thù thì phải trả. Những việc mà Vương thị từng làm, hắn có thể khoan hồng độ lượng mà bỏ qua, nhưng tất nhiên điều này chỉ có thể nếu sau này nàng an phận thủ thường mới được.

Bàn tay nắm chặt giấu trong tay áo rộng lớn, Lục Thanh yên lặng nói với bản thân rằng thư sinh nhu nhược tên Lục Thanh đã bị cha ruột là Lục viên ngoại tự tay đánh chết rồi.

Ánh mắt của hắn thanh lãnh, nhìn về phía Vương thị cùng Lục viên ngoại, sau đó thông thả mở miệng:

“Cái gọi là giờ tốt thì sớm một chút cũng không được mà trễ một chút cũng không xong, lúc ở trong phòng, nhi tử vừa mới nhìn canh giờ, lúc này vẫn chưa qua giờ tốt đâu.”

Từng câu từng từ, phảng phất giống như những tảng đá to hạ xuống, ngữ khí tràn ngập khí phách. Vương thị ngồi ở cao đường bên trên, không tự chủ mà bắt đầu quan sát người mà nàng cho là ‘Chướng ngại’ này, trong lòng nàng có chút sôi sục, nhưng lập tức bình thường trở lại. Thăm nghĩ tính bướng bỉnh của tiểu tạp chủng này không biết từ đâu tới đây, cư nhiên dám đối nghịch với nàng ở trước mặt mọi người. Trong nhà này, khi nào thì Lục Thanh hắn có quyền nói chuyện? Vương thị vốn muốn phát tác, nhưng ngại có tân khách trong sảnh đường, cho nên chỉ có thể nuốt giận, vì thế hận ý của nàng đối với Lục Thanh càng sâu hơn một phần.

“Còn sững sờ ở chỗ đó làm gì, không thấy được nhiều người đều đang đợi người sao!”

Lục viên ngoại vốn khó chịu với đại nhi tử này, vừa thấy hắn đến liền nổi giận, nay tính tình của Lục Thanh đại biến, lại càng không làm cho người thích. Lục viên ngoại thầm nghĩ đem bất hiếu tử này đá ra khỏi gia môn, mắt không thấy tâm không phiền.[yuki-hana: mình ko rõ vì sao ông ấy nói LT là bất hiếu tử, ghét LT thì mình chấp nhận nhưng gọi là bất hiếu thì thấy sao ấy]

Trước mắt vạn sự đã chuẩn bị, tân khách cũng đầy cả sảnh đường, Lục Thanh biết chuyện thành thân là không thể cứu vãn. Hắn hiện tại mới đến, còn không có lực lượng phản kháng với Lục viên ngoại, chỉ có thể đi một bước tính một bước, đợi qua ngày hôm nay thì mới có thể tính toán cho sau này.

Khóe mắt của Lục Thanh đánh giá bóng người bên dưới khăn voan màu đỏ kia, trong lòng hắn khẽ nhúc nhích, một loại cảm giác chưa bao giờ có đang tràn ngập trong lòng hắn. Lục Thanh chưa từng nghĩ tới hắn còn có ngày thành thân. Hắn là một đồng tính luyến ái, chỉ thích nam nhân, vô luận là hiện đại hay là cổ đại đều sẽ bị thế tục chê cười, thế nhưng Lục Thanh không để ý, hắn thậm chí từng có tính toán rằng nếu không tìm thấy người hắn yêu thì bản thân sẽ cô độc sống hết quãng đời còn lại. Không nghĩ rằng hôm nay, sau một hồi xuyên việt liền thay đổi cả nhân sinh của hắn. Lục Thanh hiểu rằng, hết thảy đều không giống với dĩ vãng nữa rồi.

Tuy nói là thị trấn nhỏ nhưng lễ nghi thành thân ở cổ đại thật phức tạp, Lục Thanh ngây ngốc nghe theo thanh âm của hỉ bà làm ra đủ loại động tác, hiện tại điều khiến hắn may mắn duy nhất chính là hắn có ký ức cùng tri thức của chủ nhân thân thể này.

Sau khi nghi thức thành thân đã xong, thân thể từng bị đánh đòn hiểm đã sớm không chịu nổi mà toát ra một thân mồ hôi lạnh. Kéo thân thể mỗi một đến cực điểm đứng ở ngoài cửa, ngay khi hắn định đẩy cửa ra thì đột nhiên hắn lại chần chờ.

Trong phòng, là bạn lữ kiếp này của hắn.

Lục Thanh không ngừng hồi tưởng lại bộ dáng của Tiểu Ngốc Tử đã được mình nhặt về, nhưng do uống hơi nhiều rượu nên hắn căn bản không nhớ rõ cái gì.

Một tiếng “Lạc chi”. [tiếng mở cửa í (^_^)]

Cửa gỗ sơn đỏ bị đẩy ra, người ngồi trong phòng lập tức đem khăn voan che lại trên đầu, sau đó ngồi nghiêm chỉnh lại.

Lục Thanh đóng cửa lại, quay đầu liền nhìn thấy một đôi tay trắng nõn đang nắm chặt góc áo của Tiểu Ngốc Tử, dáng vẻ giống như là đang thập phần khẩn trương. Nhìn thấy Tiểu Ngốc Tử ở cái dạng này, không biết sao, tâm tình buộc chặt của Lục Thanh trong một ngày lập tức liền thư hoãn lên. [yuki-hana: ghê thiệt, chỉ mới nhìn có bàn tay và cái dáng thôi mà đã vậy rồi]

Phòng trong không có người khác, cho nên không cần tuân thủ những lễ tiết vụn vặt kia, Lục Thanh trực tiếp đi đến phía trước, hắn muốn mở khăn đỏ.

Đôi tay nắm chặt góc áo kia lập tức buông lỏng ra, y muốn ngăn cản Lục Thanh mở khăn voan, nhưng không kịp, chỉ có thể trừng một đôi mắt to tròn nhìn Lục Thanh.

Đôi mắt hắc bạch phân minh phẳng phất giống như là châu báu trân quý nhất trên thế giới này đang lóe ra quang mang hồn nhiên nhất. Cho dù là Lục Thanh, cũng không khỏi tự chủ mà cảm thán trước dung mạo của Tiểu Ngốc Tử.

Lục Thanh nghĩ thế giới này quả nhiên là công bình. Trời cho Tiểu Ngốc Tử có tướng mạo tốt đẹp như Thiên Sứ, lại tước đoạt chỉ số thông minh của y, khiến y chỉ có thể tại vô tri vô giác mà sống. Thế nhưng ở một góc độ nào đó mà nói, đây cũng có thể xem như là một loại hạnh phúc. Một đời đều sống trong thế giới vui vẻ khoái hoạt của chính mình, còn hơn hiểu biết mọi thứ để cuối cùng vẫn là cô đơn rời đi thế giới này.

Tiểu Ngốc Tử nhìn Lục Thanh, khóe miệng cong lên, lộ ra một cặp đồng tiền ngọt ngào:

“Ca ca, Bảo Bảo đói bụng.”

Bảo Bảo?

Nghe được danh xưng này, Lục Thanh bỗng bật cười.

Người này là gốc tử, cho dù bề ngoài của y mê hoặc như thế nào thì cũng là gốc tử. Nhưng gốc tử này lại là thê tử của hần, tương lai, trong cuộc sống của mình, hần không thể rũ bỏ lại trách nhiệm.

Cho dù Lục Thanh không thích Tiểu Gốc Tử, thế nhưng Tiểu Gốc Tử gả cho hần, thì chính là nương tử của hần, là trách nhiệm của hần. Đồng thời, dù cuộc sống có khó khăn đến đâu thì người này cũng sẽ đi cùng với hần. Tối thiểu, hần không cần lo lắng gốc tử phản bội hay tính kế hần. Ít nhất thì ở trước mặt gốc tử, hần không cần hành động kiêng nể gì.

“Ca ca.....”

Tiểu Gốc Tử nhìn Lục Thanh rơi vào trầm tư, nên nghĩ rằng mình đã chọc ca ca không vui, khóe mắt của y liền ứa nước mắt, mắt thấy sắp khóc thành tiếng đến nơi. Từ sáng sớm ngày hôm qua đến bây giờ, y vẫn đều đặn đói bụng. Có người nói y chỉ cần ngoan ngoãn nghe lời là có thể ăn một chút, nhưng Tiểu Gốc Tử không rõ, vì cái gì y rõ ràng ngoan ngoãn nghe lời, lại vẫn không có cái gì để ăn. [yuki-hana: tội quá]

Tuy rằng gặp được ca ca mà lâu rồi không thấy khiến y thực vui vẻ, nhưng bụng đói thật sự không dễ chịu, từ nhỏ, Tiểu Gốc Tử đã không có chịu bao nhiêu ủy khuất, cho nên khi nhìn thấy ca ca thương yêu mình nhất, ủy khuất trong lòng lập tức liền xông ra. Y vươn ra hai tay ôm lấy Lục Thanh, tiếng nói còn mang theo tính trẻ con, vừa khóc vừa kể:

“Ca ca, Bảo Bảo đói bụng, đói lắm đói lắm.”

Một bên khóc, một bên chui vào trong ngực Lục Thanh, Tiểu Gốc Tử đem toàn bộ ủy khuất mà mình chịu đựng mấy ngày nay đều phát tiết ra, bởi vì trong ý thức của y, y biết chỉ có người trước mắt này mới sẽ để ý y khóc.

Lục Thanh ôm Tiểu Gốc Tử, thân thể ấm áp trong lòng trong nháy mắt khiến hần thất thần.

Cái gì mà là thê tử, nói là nhi tử mới phù hợp đi.

Thân thể hần có chút cương ngạnh, bởi vì từ nhỏ cô đơn một người lớn lên, cho nên Lục Thanh căn bản không có kinh nghiệm đối phó với tiểu hài tử, khóe mắt nhìn thấy một đồng lớn long nhãn và đậu phộng được bày ở trên giường, hần lập tức cảm giác mình tìm được cách giải quyết.

Trong ngày thành hôn, trên sàng đàn đều bày tảo đồ long nhãn đậu phộng hạt sen, ngụ ý là ‘Sớm sinh quý tử’.

May mà Lục gia cũng bỏ chút công phu, không có bỏ đi chi tiết này, không thì nửa đêm nay, Lục Thanh thật không biết đi đâu tìm đồ ăn cho Tiểu Gốc Tử.

“Về sau không thể gọi ta là ca ca, có biết không?” Lục Thanh cầm lấy một nắm đậu phộng, nói với Tiểu Gốc Tử.

Ánh mắt Tiểu Gốc Tử nhìn chăm chăm đậu phộng trong tay Lục Thanh, cơ hồ muốn toát ra lửa, y lặng lẽ nuốt nuốt nước miếng.

“Nhưng nương nói, nếu Bảo Bảo không gọi ca ca thì sẽ không ngoan”.

Lục Thanh nhìn hai má trắng nõn của Tiểu Gốc Tử, hơi hơi nhú mày. Tiểu Gốc Tử biết lễ phép như vậy là chuyện tốt, cũng là chuyện xấu.

Ở một nơi thiếu thốn vật chất như cổ đại, hài tử giống như Tiểu Gốc Tử trời sinh liền bị thiếu hụt về trí lực, nếu là gia đình nghèo khó bình thường thì sẽ không dưỡng y lớn như vậy, nay thấy đứa nhỏ này được giáo dưỡng biết lễ phép như thế thì chắc rằng gia đình của y nhất định sẽ không phải là dạng phổ thông. Cũng không biết bằng cách nào mà Tiểu Gốc Tử này có thể chạy ra khỏi nhà để rơi vào cảnh ngộ chật vật như vậy.

Làm người hiện đại, Lục Thanh không có quan niệm về môn đẳng hộ đối, hần chỉ biết hiện tại Tiểu Gốc Tử này đang ở cùng hần, mặc kệ trước kia y được cưng chiều như thế nào, nhưng kể từ giờ phút này y chính là nương tử của Lục Thanh hần.

“Bảo Bảo, gọi ta là phu quân.”

Vừa nói vừa đem đậu phộng bóc ra, bên trong có rất nhiều quả thực màu đỏ, chỉ chốc lát sau, Lục Thanh liền đem toàn bộ đậu phộng trên giường lột ra hết, sau đó đặt ở trong lòng bàn tay Tiểu Ngốc Tử.

Lục Thanh tinh mắt phát hiện, lòng bàn tay vốn trắng nõn như Bạch Ngọc giờ lại phủ đầy vết thương. Máu vết thương còn hơi hồng, chắc chắn là mới bị gần đây, ánh mắt Lục Thanh nhìn Tiểu Ngốc Tử lại ảm đạm vài phần.

Tiểu Ngốc Tử hẳn là sống vô ưu vô lự trong nhà của y, nhưng từ khi bị Lục Thanh nhốt về đây, Lục Thanh ngay cả mạng nhỏ của chính mình đều không thể bảo đảm, cho nên càng không nói đến là bảo hộ Tiểu Ngốc Tử.

Tâm tư của Lục Thanh, Tiểu Ngốc Tử không rõ ràng. Y chỉ vui vẻ nhìn quả thực trong lòng bàn tay, cười tủm tỉm, sau đó đem toàn bộ đổ vào trong miệng, vừa ăn, vừa cười vui vẻ.

“Phu quân, Bảo Bảo còn đói.”

Lục Thanh bóp trán, Tiểu Ngốc Tử này là ngốc thật hay giả ngốc vậy, như thế nào lúc này lại trở nên thông minh thế chứ? [yuki-hana: em ấy là ngốc có trình độ đó anh]

Nhưng dù có thế nào, tâm tình của Lục Thanh vẫn là bởi vì Tiểu Ngốc Tử gọi Phu Quân mà trở nên sáng sủa hơn, hẳn đem táo đỏ đặt vào trong lòng bàn tay Tiểu Ngốc Tử, nhìn đôi mắt tối đen của Tiểu Ngốc Tử lập tức liền phủ đầy vô tận sáng rọi, Lục Thanh vừa lòng con con khoe miệng.

Đợi đến khi Tiểu Ngốc Tử giải quyết sạch sẽ trái cây sấy khô, Lục Thanh không nhanh không chậm cầm ra hai chén rượu.

“Hảo uống!” Tiểu Ngốc Tử vươn tay muốn uống.

“Không vội.”

Lục Thanh đem chén rượu đặt vào trong tay Tiểu Ngốc Tử, sau đó đưa tay mình xuyên qua cánh tay Tiểu Ngốc Tử, cánh tay hai người quấn quanh lẫn nhau, trao đổi chén rượu.

Rượu hợp cần qua đi, nghi thức thành thân đến lúc này mới xem như chính thức chấm dứt. Lục Thanh ôm Tiểu Ngốc Tử, vừa nhắm mắt, cứ thế qua một đêm.

3. Chương 3

Phương đông vừa sáng.

Luồng ánh sáng đầu tiên của ngày mới chiếu xuyên qua khung cửa sổ vào bên trong phòng. Lục Thanh vẫn còn đang bị vây trong một trạng thái mơ màng thì nghe được bên ngoài có tiếng người gõ cửa.

“Đại thiếu gia, canh giờ không còn sớm, nên thức dậy rửa mặt.”

Lục Thanh nhướn mày, mệt mỏi liền tiêu tán đi rất nhiều.

Người cổ đại thường bắt đầu làm việc từ lúc mặt trời mọc và kết thúc một ngày khi mặt trời lặn, nếu hiện tại hắc đang ở cổ đại vậy thì hẳn cần phải thích ứng với quy củ của cổ đại, sau này chắc sẽ không thể ngủ nướng được rồi. May mà Lục Thanh không phải là một người lười biếng, trước khi xuyên việt, hẳn vì sự nghiệp của mình mà cũng đi sớm về tối, chỉ là vào ban đêm, thời gian chậm chậm trôi, hẳn cũng không biết dùng cách gì để vượt qua.

“Bưng nước vào đây đi.” Lục Thanh mặc quần áo, sau đó phân phó với phó dịch ngoài cửa.

Ở trong Lục phủ, tuy nói địa vị của Lục Thanh không cao, nhưng tốt xấu gì thì Lục gia cũng là đại thiếu gia, bình thường cũng có thể sai sử phó dịch. Chỉ là sau khi phó dịch rời đi, Lục Thanh mới phát hiện chậu nước mà người kia bưng vào đúng là lạnh đến thấu xương. Hắn cười lạnh một tiếng, cũng không giận, chỉ là cảm thấy khổ cho Tiểu Ngốc Tử sẽ bị đông lạnh đến mức tay chân lạnh lẽo.

“Ca ca, ấm áp.”

Tiểu Ngốc Tử được Lục Thanh giúp rửa mặt sạch sẽ, nhìn hai tay của mình bị nước làm cho lạnh đến đỏ bừng, y không hài lòng chu miệng nói. Sau đó cũng không quản Lục Thanh có vui hay không, liền đem bàn tay của mình với vào bên trong quần áo của Lục Thanh. (^_^)

Xúc cảm lạnh lẽo khiến Lục Thanh cơ hồ run rẩy lên, thế nhưng sau khi nhìn thấy khuôn mặt tươi cười đầy thoải mái của Tiểu Ngốc Tử thì hắn đành đem mọi lời trách cứ nuốt vào trong bụng. Hắn là người lãnh huyết, nhưng phân lãnh huyết này cũng chỉ là tương đối mà thôi. Sau nghi thức thành thân ngày hôm qua, Tiểu Ngốc Tử đã triệt để nằm trong phạm vi bảo hộ của Lục Thanh. Liền tính Lục Thanh đối với y không có tình yêu, thì hắn cũng sẽ bảo hộ y cả đời chu toàn.

“Bảo Bảo lại quên chuyện ngày hôm qua chúng ta đã nói rồi sao.” Lục Thanh gắt gao cầm tay của Tiểu Ngốc Tử để sưởi ấm cho y, trong ánh mắt lóe ra nét nghiêm túc cùng kiên định.

Tiểu Ngốc Tử rụt rè nhìn Lục Thanh, đôi môi bị đông lạnh đến xanh tím trều trều, y cố gắng nhưng làm sao cũng không thể nhớ được chuyện ngày hôm qua.

Mắt thấy liền muốn rơi lệ, Lục Thanh thở dài một hơi, nhẹ nhàng sờ sờ mái tóc mềm mại của Tiểu Ngốc Tử.

“Gọi ta là phu quân.” Là hắn quá mức nóng vội sao, dù sao cũng là ngốc tử.....

Tiểu Ngốc Tử tỉnh tỉnh mê mê nhìn Lục Thanh, khóe miệng cong lên, thanh âm như là tấm mặt, vô cùng ngọt ngào.

“Phu quân ~” [yuki-hana: thôi roài, kiểu này thì chỉ có ôm trong ngực mà cưng thôi]

Lúc này Lục Thanh mới nhướn mi lên, lộ ra một nụ cười vừa lòng.

Đơn giản rửa mặt xong, Lục Thanh nắm tay Tiểu Ngốc Tử đi ra cửa phòng. Gió thu hiu quạnh làm cho bố y đơn bạc của hai người bị thổi phồng lên, Tiểu Ngốc Tử kinh hô một tiếng, cuống quýt cầm tay Lục Thanh.

Cảm nhận chút ấm áp từ lòng bàn tay của mình, tinh thần Lục Thanh chợt ngưng đọng, bộ pháp dưới chân càng thêm kiên định vài phần.

Dựa theo quy củ nơi này, sau ngày tức phụ mới vào cửa, vào sáng sớm là phải đi kính trà cho công công và bà bà. Tiểu Ngốc Tử thì làm sao hiểu rõ nhiều đạo lý như thế, nên Lục Thanh vốn tưởng rằng việc kính trà chắc là được miễn trừ, nhưng khi hắn nhìn thấy hai người đang ngồi ngay ngắn trên cao đường liền thầm nghĩ không ổn.

Thời tiết dần lạnh, trên người Lục viên ngoại cùng Vương thị đều là áo bông rất tốt, trên người nhị muội ngồi bên cạnh cũng khoác một kiện áo lông. Nhìn lại bố y trên người mình, cùng nhiều chỗ vá trên người Tiểu Ngốc Tử, Lục Thanh cười lạnh một tiếng, bọn họ vậy mà là người nhà của hắn đấy.

“Không biết phép tắc, tuy nói nương tử của A Thanh nhà ngươi là nam nhân nhưng chẳng lẽ không biết phép tắc, đứng lá không để Lục gia chúng ta vào mắt đi.” Vương thị bưng lên một chén trà nóng, dùng khóe mắt lườm Lục Thanh.

Hôm qua bị Lục Thanh chống đối, làm cho nàng rất giận, hôm nay nói cái gì thì nàng cũng muốn triệt hết uy phong của tên Lục Thanh này. Lục Thanh là trưởng tử của Lục viên ngoại nên nàng không thể trực tiếp trách tội, nhưng Tiểu Ngốc Tử kia chỉ là một tiểu khát cái không biết từ nơi nào nhặt về, Vương thị căn bản không xem ngốc tử là người.

Lục Vân ý vào Vương thị cùng Lục viên ngoại sủng ái, cũng không thèm giữ mồm miệng, tiếp lời:

“Nương nói rất đúng, đại ca mới thành thân nên trân trọng nương tử, tâm ý này muội muội ta đây có thể lý giải, thế nhưng y đã tiến vào Lục gia thì nhất định phải tuân thủ quy củ của Lục gia.”

“Ngốc tử không hiểu chuyện, ngươi cũng không hiểu chuyện sao, mau quỳ xuống kính trà cho nương của ngươi.” Lục viên ngoại lạnh lùng nói.

Lục Thanh cùng Tiểu Ngốc Tử chịu đựng gió lạnh đi vào đại đường, đến nơi còn chưa kịp thở liền bị cả đám giáo huấn, Lục viên ngoại là cha ruột của hắn thì không nói gì, nhưng Vương thị cùng Lục Vân kia đều muốn bỏ lên đầu Lục Thanh, việc này làm người ta tức giận không thôi.

Tiểu Ngốc Tử bị đám người này vây công vô cùng giệt mình, trực tiếp trốn phía sau Lục Thanh, mở một đôi mắt to tối như mực vung trộm nhìn mọi người ở Lục gia. Y tuy rằng nghe không hiểu bọn họ đang nói những gì, thế nhưng dù tâm tư đơn thuần nhưng y lại có thể nghe ra ngữ khí của những người này là không tốt.

Lục Thanh trấn an nắm chặt tay Tiểu Ngốc Tử, ý bảo y không cần quá mức khấn trương, không nhanh không chậm nói với Lục viên ngoại:

“Nương của ta sớm chết, làm sao kính trà?”

“Người.....” Vương thị vừa nghe Lục Thanh nói như vậy, sắc mặt liền thay đổi, chén trà trong tay cũng suýt nữa rơi trên mặt đất. “A Thanh, Vương thị ta tự thấy rằng mình đối với ngươi không tệ, chẳng lẽ nhiều năm như vậy, công dưỡng dục cũng không đủ để cho ngươi gọi một tiếng nương hay sao?”

Những lời này Vương thị cơ hồ là cắn răng mới có thể nói ra khỏi miệng, nàng sớm biết Lục Thanh nuôi mãi không quen, cuối cùng hôm nay mới thấy rõ bản chất thực của hắn.

Nàng cùng Lục viên ngoại vốn là một đôi thần tiên quyến lữ, tiếc rằng mẫu thân Lục Thanh quá mức vô sỉ, dựa vào nhi tử trong bụng giành trước một bước mà gả vào Lục gia, thẳng đến sau khi nàng chết thì Lục viên ngoại mới cưới nàng vào gia môn. Nay vừa nghe Lục Thanh nhắc tới mẹ ruột của hắn, đoạn chuyện cũ khiến nàng không chịu nổi kia cũng trời theo lên, khiến trong lòng Vương thị căng thẳng.

“Ngươi đúng không bằng cảm thú, nuôi dưỡng ngươi nhiều năm như vậy còn không bằng dưỡng đầu heo!” Lục viên ngoại nghe lời Lục Thanh nói liền giận tím mặt, tính tình của hắn vốn táo bạo, thuận tay liền đem chén trà ném xuống đất. [yuki-hana: Vương Thị có thể ghét LT nhưng Lục viên ngoại là cha ruột mà đối xử như thế thì tệ quá].

Nước trà nóng bỗng toát ra khói trắng lượn lờ, chiếu rọi khuôn mặt băng lãnh của Lục Thanh, không buồn không vui.

“Dưỡng dục con cái không phải chỉ cần cho ăn là xong, đương nhiên, nếu phụ thân cho rằng dưỡng con không khác nuôi heo thì Lục Thanh cũng không cần phải nhiều lời nữa.”

“Hừ, người chó quên, nếu ta không muốn cho ngươi, ngươi ngay cả một ngụm ăn cũng không có.”

Lục viên ngoại nhìn đại nhi tử của mình, trong lòng không có bất kỳ thân tình phụ tử nào, trên khuôn mặt mập mạp của vị trung niên kia không chút nào che giấu nét khinh miệt. Nếu như giờ phút này, đứng ở đây chính là Lục Thanh trước kia, thì sợ rằng hắn sẽ vì những lời của Lục viên ngoại làm cho xấu hổ, nhưng mà Lục Thanh yếu đuối kia đã sớm ly thế.

Lục viên ngoại có thể có tài phú ngày hôm nay, còn không phải bởi vì kế thừa gia sản nhà mẹ đẻ thân mẫu của Lục Thanh, không có mẹ ruột Lục Thanh, Lục viên ngoại cũng chỉ là một thương nhân bình thường mà thôi. Chỉ tiếc mẹ ruột của Lục Thanh mất sớm, cho nên mới khiến cho đôi cậu nam nữ này hưởng thụ tài phú vốn thuộc về nàng. Mà Lục Thanh là người thừa kế chính thống của Lục gia thì ngay cả một kiện áo bông đều không có, chỉ có thể chịu rét lạnh mà vượt qua toàn bộ mùa thu. Đối lập như thế thì làm sao không làm cho người ta tâm lạnh.

Lục Thanh nhìn bộ dáng Lục viên ngoại kiêu ngạo đến cực điểm, rất muốn nói rõ mọi thứ từ đầu đến cuối, nhưng hắn vẫn lựa chọn nhẫn nại. Không phải bởi vì yếu đuối, mà chỉ là vì hắn muốn tự bảo vệ mình.

Lục viên ngoại trời sinh tính táo bạo, lần trước tức giận liền đánh chết nhi tử của mình, nay chính mình ăn nhờ ở đậu thì càng phải cẩn thận hơn.

“Lão gia, ta xem A Thanh nay đã có chút sở trường, cũng là thời điểm cho hắn đi ra ngoài học hỏi kinh nghiệm.”

Vương thị có Lục viên ngoại làm chỗ dựa, nói chuyện cũng mạnh dạng hơn, nàng mang theo chút sung sướng khi người gặp họa mà nhìn Lục Thanh, quả thực rất muốn nhanh chóng nhìn thấy bộ dáng khốn khổ và

thất vọng của Lục Thanh.

Về việc phân gia, Lục viên ngoại đã nói trước, về phần cụ thể phân phối cái gì thì hai người đã sớm thương lượng xong. Cách Lục gia không xa, tại Thanh Vân sơn có hai mẫu đất hoang cùng một gian nhà gỗ, cộng thêm ném cho Lục Thanh mấy lượng bạc tượng trưng là đủ rồi.

“Người không muốn kính trà cũng có thể, cầm bạc cùng địa khế rồi lặn nhanh ra khỏi cửa Lục gia.”

Vừa dứt lời, một thỏi bạc trắng bóng liền bị ném rơi xuống đất, theo sau đó là địa khế cũng từ từ bay xuống.

Lục Thanh nhìn hai thứ này, lộ ra một nụ cười châm chọc. Rồi đi mấy cực phẩm này, hẳn cầu còn không được, nhưng đúng lý thì hai người kia mới phải lặn ra khỏi ra Lục gia chứ không phải là hắn. Nhưng Lục Thanh dù biết điều đó là đương nhiên nhưng theo pháp luật thì hắn lại không thể nào nói được, hắn cũng không coi trọng tài sản của Lục gia, cho nên hiện tại, chuyện trọng yếu nhất chính là có thể phân chia rõ ràng giới hạn với Lục gia.

Tiểu Ngốc Tử thấy được bạc, biết đó là thứ có thể dùng mua rất nhiều thứ tốt, cho nên khi y thấy bạc trên mặt đất mà không ai thèm phản ứng, liền nhanh chóng chạy đi lấy bạc cùng địa khế, sau đó giống như hiến vật quý mà đưa cho Lục Thanh:

“Ca ca, ca ca –” (^_^)

Lục Vân che miệng cười trộm, bị Lục Thanh hung hăng trừng mắt nhìn mới lạnh lẽo ngừng tiếng cười.

“Phân gia có thể, bất quá ta muốn cùng phụ thân ký kết hiệp nghị.” Lục Thanh bảo Tiểu Ngốc Tử đứng ở phía sau mình, không kiêu ngạo không siểm nịnh nói với Lục viên ngoại.

Nhận bạc cùng địa khế với hắn mà nói không có cái gì xấu hổ, thứ nhất, những ngày tiếp theo hắn đích xác cần bạc cùng nơi cư trú, thứ hai, Lục gia vốn sẽ thuộc về hắn, chính mình lấy bạc của mình thì có cái gì phải xấu hổ. Hiện tại hắn chỉ hận chính mình không đủ cường đại, không thể khiến đối cầu nam nữ này lặn ra khỏi nhà của hắn. Thế nhưng hắn tin tưởng, dựa vào trí tuệ của hắn, ngày sau nhất định sẽ có được càng nhiều tài phú. Cho nên hắn muốn cùng Lục viên ngoại ký kết hiệp nghị, vĩnh viễn rời đi gia đình cực phẩm này, không thể để cho bọn họ có cơ hội bám vào hắn.

Cực phẩm là cần phải sửa trị, nhưng bây giờ không phải thời điểm. Quân tử báo thù mười năm không muộn, hiện tại Lục Thanh thăm nghĩ mau cùng Lục gia nhân phân rõ quan hệ.

“Hiệp nghị gì? Lục viên ngoại nhíu mày nói.

Hắn cùng với Vương thị trao đổi một ánh mắt, vừa nghi hoặc vừa khó hiểu. Đến tột cùng Lục Thanh này đang giở trò quỷ gì? Chẳng lẽ đối phương không hài lòng với tài sản được phân phối?

“Hiệp nghị đoạn tuyệt quan hệ, sau này Lục Thanh ta triệt để cùng Lục phủ của người không quan hệ, sống hay chết không nhọc Lục phủ chiếu khán, Lục phủ có chuyện cũng không liên quan đến ta.”

Lục viên ngoại tròn to mắt nhìn Lục Thanh, bộ dáng khó có thể tin tưởng. Hắn còn tưởng rằng Lục Thanh là muốn thêm nhiều tài vật từ nơi hắn, lại không nghĩ rằng Lục Thanh cư nhiên muốn cùng hắn triệt để đoạn tuyệt quan hệ. Tuy nói hắn chán ghét Lục Thanh, nhưng hắn chưa từng có ý niệm đoạn tuyệt quan hệ. Nay Lục Thanh đã nói như vậy làm cho hắn vô cùng khó xử.

Lục Vân lại đột nhiên mở miệng nói: “Phụ thân đã quên chuyện ngài từng hứa hẹn với nữ nhi sao?”

Lục viên ngoại nhớ tới sự kiện Lục Thanh đâm loạn thân muội, nhất thời khí huyết dâng lên, vung tay lên.

“Lão tử đã sớm muốn đuổi thứ cầm thú như ngươi ra khỏi nhà!”

Khóe miệng Lục Thanh gợn lên, hiểu rõ rằng chuyện thứ nhất của hắn xem như làm xong.

4. Chương 4

Mực nước đen đặc thoáng cái lấp đầy trang giấy Tuyên Thành, từng câu từng từ, Lục Thanh viết cực kỳ nghiêm túc. Kiếp trước hắn xuất thân là luật sư, đối với việc viết các bản hiệp nghị đã vô cùng thuần thục,

cho nên trong một khắc ngắn ngủi, hắn đã viết xong hai phần hiệp nghị đoạn tuyệt quan hệ.

Sau khi Lục viên ngoại cùng Lục Thanh ký tên của mình lên giấy thì vẫn chưa tính là hoàn thành, sau đó Vương thị còn đem lên mực đỏ đóng dấu, khi Lục Thanh mới vừa ấn xuống ngón cái thì Vương thị liền lo lắng không yên đem trang giấy thu vào trong tay áo của chính mình, bộ dáng giống như sợ Lục Thanh đổi ý vậy.

Lục Thanh khinh thường hành động này của nàng, hắn không nhanh không chậm nhận hiệp nghị, rồi sau đó nắm tay Tiểu Ngốc Tử rời khỏi nơi này. Chân trước của hắn còn chưa bước ra khỏi cửa, sau lưng liền nghe được âm thanh trào phúng của Lục Vân:

“Lục Thanh ở cùng với tức phụ ngốc của hắn lâu chắc là ném hết đầu óc rồi.”

Thanh âm kia không tính là lớn, nhưng vừa đủ có thể truyền vào trong tai Lục Thanh, Lục Thanh dừng cước bộ ánh mắt băng lãnh nhìn Lục Vân.

“Nếu nói như thế thì người ở cùng đồ tể cách vách lâu ngày, sợ là toàn bộ thân mình đều phải bị cầm ra đi bán đi.”

Tên đồ tể kia, đương nhiên chính là đối tượng mà nhị muội của hắn từng yêu đương vụng trộm.

“Người nói vậy!” Sắc mặt Lục Vân đại biến, *phù dung phía trên một mảnh Thanh Nhất phiến tử siếp là hảo xem*.

Lục Thanh cũng mặc kệ lời hắn nói sẽ mang đến biến hóa nghiêng trời lệch đất cho Lục Vân như thế nào, nhưng Lục Vân là người bất nhân trước, vậy hắn cần gì phải giữ mặt mũi cho nàng. Đáp lại câu nói kia xong, Lục Thanh liền nắm tay Tiểu Ngốc Tử đi xa xa, không hề xoay người nhìn lại.

Có người từng nói qua, khi cãi nhau, việc làm cho người ta ghen khuất nhất chính là sau khi đối phương chửi xong lại đi thẳng, chẳng sợ dù người có độc miệng đánh trả đến đâu thì đáng tiếc, người nọ đã biến mất không thấy, chỉ có thể nhìn không khí mà hung hăng nghiến răng nghiến lợi.

Hiển nhiên Lục Thanh hiểu điều này.

Đem chuyện gà bay chó sủa phía sau để qua một bên, hắn mang theo Tiểu Ngốc Tử trở về căn phòng của chính mình, chuẩn bị thu thập hành lý rời đi. Nói là hành lý, trên thực tế cũng chỉ có một bao y phục nhỏ nhỏ mà thôi.

Quần áo của Lục Thanh rất ít, mà Tiểu Ngốc Tử thì lại càng thiếu, quần áo hai người hợp nhau cũng chỉ nhồi đầy một bao y phục. Mất thấy khí trời có chút lạnh, hai người lại không có quần áo chống lạnh, Lục Thanh nghĩ nghĩ, đem toàn bộ chăn bông đệm giường trong phòng đều xếp lại, tính toán mang đi. Mấy thứ này đều là những thứ hắn đã dùng qua, để lại chỗ này cũng bị vứt bỏ hoặc là chuyển cho các phó dịch. Thậm chí Lục Thanh cảm giác, mấy thứ đồ rách nát này, nếu cho phó dịch thì bọn họ cũng sẽ không nguyên ý nhận. Vì thế hắn quyết định đem tất cả những gì có thể mang đi thì mang theo hết. [yuki-hana: mình thích hành động này nha..hihi]

Lúc sắp đi, Tiểu Ngốc Tử xung phong muốn ôm chăn bông lớn nhất, nhưng bị Lục Thanh ngăn cản.

“Bảo Bảo ôm này.” Lục Thanh đem một bao y phục nhỏ nhất bỏ vào trong ngực Tiểu Ngốc Tử.

Tiểu Ngốc Tử nhìn Lục Thanh, đột nhiên lộ ra một loại biểu tình rất đặc ý: “Bảo Bảo ôm!”

Lục Thanh buồn bực không biết trong lòng Tiểu Ngốc Tử này đang có chủ ý gì, sau đó hắn liền nhìn thấy Tiểu Ngốc Tử trực tiếp một tay nhấc lên chiếc bàn gỗ trong phòng. [yuki-hana: em ấy mạnh quá]

Bàn gỗ kia thập phần phong phú, một nam tử trưởng thành như Lục Thanh còn không nhất định có thể ôm lấy, nhưng Tiểu Ngốc Tử kia lại có thể một tay nhấc lên, Lục Thanh thật sự ngạc nhiên nhìn Tiểu Ngốc Tử.

Tiểu hài tử này chẳng những có bộ dạng rất tốt xem, ngay cả khí lực cũng vô cùng lớn, thật sự là một bảo bối a.

Tiểu Ngốc Tử cũng không hỏi Lục Thanh đến cùng là muốn đi nơi nào, chỉ là vui tươi hớn hờ nâng bàn gỗ cùng ghế gỗ đi theo phía sau Lục Thanh. Lục Thanh nguyên bản muốn bảo y buông, nhưng khi nhìn đến nụ cười vô cùng sáng lạn của Tiểu Ngốc Tử thì trong lòng hần chột mềm mại, cho nên hần cứ để mặc y tùy ý.

Trên người hai người đều mang theo không ít đồ vật.

Thời điểm rời đi không hề thiếu hàng xóm láng giềng đều đi ra chế giễu, không ít người ở một bên chỉ trích nói nhảm, nhưng tâm tính Lục Thanh vốn kiên định nên căn bản là không đem việc này để trong lòng, Tiểu Ngốc Tử thì càng không có cảm giác.

Khi Lục Thanh cùng Tiểu Ngốc Tử đi đến chân núi Thanh Vân, thì một người bị bệnh lâu ngày mới khỏi như Lục Thanh đã đổ đầy mồ hôi. Lục Thanh ngồi ở trên băng ghế từng ngượng từng ngượng thở, trong khi Tiểu Ngốc Tử thì lại thoải mái tự tại, thậm chí còn có thời gian rồi đuổi bắt bướm ở ven đường nữa.

Căn cứ ký ức trong đầu hần, phòng ở mà mình được phân hần là ngay tại chân núi này. Nói là chân núi, kỳ thật còn phải hướng đi lên mấy trăm mét nữa. Phụ cận núi Thanh Vân có một thôn nhỏ, người ở thưa thớt, chủ yếu dựa vào săn thú mà sống.

Lục Thanh ngồi trên băng ghế nghỉ ngơi, chỉ thấy chỗ núi cao kia như Thanh Long cuộn cuộn, mây mù lượn lờ, làm người ta không tự chủ được mà sinh ra một loại cảm giác kính sợ. Huyền bí về phong thủy thì Lục Thanh không hiểu, thế nhưng vừa nhìn thấy núi non nguy nga nơi này thì Lục Thanh liền cảm giác thần thanh khí sảng, hình như mọi mệt mỏi quanh thân đều biến mất.

Chỉ nghỉ ngơi ước chừng một khắc, Lục Thanh lại chuẩn bị tinh thần tiếp tục gấp rút lên đường. Chung quy vẫn là sau khi chuyển nhà thì còn có một đống lớn sự tình chờ hần đi làm, cổ đại không có đèn điện, cần phải hoàn thành sớm mới tốt.

“Bảo Bảo ôm.”

Tiểu Ngốc Tử thấy sắc mặt Lục Thanh tái nhợt, liền bổ nhào vào trên người Lục Thanh, đem cả người Lục Thanh đều ôm lên, tuy nói thần lực của y làm người ta sợ hãi không thôi, nhưng khi dùng trong trường này thì lại khiến Lục Thanh có chút dễ khóc dễ cười.

Lục Thanh là một tiểu công, ôm không nổi Tiểu Ngốc Tử đã đủ khiến hần xấu hổ, hiện tại lại bị Tiểu Ngốc Tử ôm lên. Nhất thời ý chí nam nhi của hần bắt đầu quấy phá.

“Phóng ta xuống dưới!”

Tiểu Ngốc Tử ỷ khuất nhìn Lục Thanh: “Ca ca mệt.”

Trong thế giới của y không có nhiều điều có thể hay không thể, chỉ có việc y muốn hay không muốn. Tiểu Ngốc Tử biết Lục Thanh rất tốt với y, cho nên y cũng muốn đối tốt với Lục Thanh, chỉ tiếc là Lục Thanh không thể tiếp thụ loại phương thức kì lạ này của y.

Đương nhiên cuối cùng Tiểu Ngốc Tử vẫn là ngoan ngoãn thả Lục Thanh xuống dưới. Tuy rằng chỉ số thông minh của y không đủ dùng, thế nhưng lại có thể miễn cưỡng nhận ra tâm tình của người khác, thấy bộ mặt Lục Thanh âm trầm, Tiểu Ngốc Tử sợ tới mức vội vàng buông Lục Thanh xuống.

“Đây mới là Bảo Bảo ngoan.”

Sau khi hai chân Lục Thanh chạm đất, lúc này sắc mặt của hần mới bình thản, sau đó sờ sờ tóc của Tiểu Ngốc Tử. Tiểu Ngốc Tử nghe được Lục Thanh khích lệ hần, khoe miệng gọi lên một nụ cười ngọt ngào.

Hai người song song, cùng nhau đi về phía nhà mới của họ, ước chừng sau nửa canh giờ, Lục Thanh nhìn thấy một căn nhà gỗ nhỏ, rất cuộc buông bao y phục nặng nề ở trên người xuống.

“Chúng ta về đến nhà.”

Lục phủ xa hoa lại thủy chung không phải là nơi ở của hần, mà nhà gỗ trước mắt tuy rằng đơn sơ nhưng lại hoàn toàn thuộc về thế giới của chính hần.

Nhà gỗ tuy nhỏ nhưng mọi thứ đều đầy đủ. Lục Thanh đẩy cửa gỗ ra, ngạc nhiên khi thấy hoàn cảnh bên trong rất sạch sẽ. Gia cụ lớn nhất cũng khiến người khác dễ chú ý nhất chính là một chiếc giường đất ngăn nắp, Lục Thanh vô tình nhíu nhíu mày, liền bắt đầu chuẩn bị quét tước vệ sinh.

Trong nhà gỗ có cái dạng này, hiển nhiên là có người thừa dịp Lục gia không trụ liền chiếm cứ nhà gỗ, thế nhưng cuối cùng người này cũng không tính quá phận, tất cả công trình trong phòng đều còn nguyên và sạch sẽ chỉnh tề, chỉ là mặt ngoài có mang theo một tầng tro bụi mỏng manh, xem ra người nọ hẳn là vừa rời đi không lâu.

Lục Thanh không phải là một người khiết phích, nhưng tóm lại là nhà đã có người khác trụ qua thì cần phải quét tước sạch sẽ cho thỏa đáng, chung quy về sau nơi này sẽ là nhà của hắn.

Nghĩ như vậy, Lục Thanh lấy từ trong bao y phục ra một bộ quần áo cũ sạch sẽ, sau đó xé thành vài bộ phận, xem như khăn lau mà sử dụng. Hắn vốn định đi đến dòng suối nhỏ cách đó không xa để múc nước, nhưng lại lơ đãng phát hiện trong lu còn có thật nhiều nước, vì thế hắn liền dùng thùng gỗ múc nước, tắm ướt mảnh vải, tiếp theo bắt đầu chà lau toàn bộ phòng ở.

Tiểu Ngốc Tử thấy động tác của Lục Thanh, cũng bắt chước theo, y đi theo phía sau Lục Thanh, dùng vải khô chà lau. (^_^)

Tuy rằng nói Tiểu Ngốc Tử lau qua cũng như là chưa lau, thế nhưng Lục Thanh vẫn mỉm cười cổ vũ y. Hai người làm việc khí thế ngất trời, rốt cuộc cũng quét tước sạch sẽ từ trong ra ngoài căn nhà nhỏ.

Sau khi trải xong đệm giường, Lục Thanh nhịn không được thân thể mỗi một nên nằm ở trên kháng, Tiểu Ngốc Tử nằm ở bên người hắn, không hề nháy mắt nhìn nóc nhà, ngữ khí có chút tò mò hỏi: “Ca ca đây là chỗ nào?”

“Bảo Bảo lại quên phải gọi ta là phu quân rồi.” Lục Thanh ôm eo Tiểu Ngốc Tử, có chút mỗi một nhắm hai mắt lại.

“Phu quân phu quân, nơi này là chỗ nào?” Tiểu Ngốc Tử nhất quyết không tha tiếp tục hỏi.

Từ nhỏ y đã sinh hoạt trong một tòa nhà rất lớn, sau này ở Lục phủ cũng không nhỏ, hiện tại căn nhà nhỏ như vậy cũng là lần đầu tiên y nhìn thấy, cho nên không tự chủ được mà cảm thấy vài phần hiếu kỳ.

Trong lòng Tiểu Ngốc Tử không có khái niệm bần cùng hay phú quý, y tựa như một tiểu hài tử, tràn ngập lòng hiếu kỳ cùng tò mò đối với hết thảy mọi thứ mới lạ. Trong tấm lòng nhỏ nhỏ của y, chỉ cần ca ca còn ở bên cạnh thì đủ rồi.

“Nơi này là nhà của ta cùng Tiểu Ngốc Tử.”

“Bảo Bảo không phải Tiểu Ngốc Tử!” Tiểu Ngốc Tử có chút sinh khí nói.

“Được rồi, nơi này là nhà của ta cùng Bảo Bảo”

Nói xong, Lục Thanh liền mang theo một chút tiểu ý mà lâm vào ngủ say. Tiểu Ngốc Tử tinh lực tràn đầy, khi Lục Thanh cùng y nói chuyện thì y còn có thể tỉnh tâm mà nằm, sau khi Lục Thanh ngủ rồi thì y triệt để không thể kiềm chế được sự tò mò của chính mình. Ánh mắt to tròn quay qua quay lại, Tiểu Ngốc Tử vùng trộm liếc mắt nhìn Lục Thanh đang ngủ say, lâu bà lâu bầu nói:

“Một lát nữa Bảo Bảo sẽ trở về.”

Vì thế đến khi Lục Thanh mở hai mắt ra thì Tiểu Ngốc Tử bên cạnh đã sớm không thấy thân ảnh.

Một giấc ngủ này làm cho Lục Thanh thần thanh khí sảng, hắn chỉ cảm thấy cả người mình đều tràn ngập lực lượng, hắn lập tức ngồi dậy, mang giày rồi đi ra ngoài cửa. Thẳng đến khi thân ảnh Tiểu Ngốc Tử xuất hiện trong tầm mắt của hắn, Lục Thanh mới xem như thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Thấy Tiểu Ngốc Tử tự mình chơi vui vẻ, Lục Thanh cũng không sốt ruột gọi y trở về, hắn chỉ đi dạo một vòng xung quanh nhà gỗ, nhằm xem xét tất cả tình huống nơi đây.

Bếp lò trong phòng bếp nối tiếp giường đất, như thế thì vào những ngày đông rét lạnh ngày, nhà gỗ cũng sẽ ấm áp hơn một chút. Lục Thanh phát hiện phía trên bếp lò có một lớp tro bụi, giống như là thật lâu rồi

không có người dùng đến, xem ra người tạm cư nơi này không có sử dụng bếp lò để nấu cơm. Nhưng mà nếu hắn cùng với Tiểu Ngốc Tử phải ở lại chỗ này sinh hoạt lâu dài thì bếp lò là không thể thiếu.

Lục Thanh nghĩ nghĩ, liền cầm lấy chổi quét hết tro bụi trên bếp lò, sau đó dùng khăn lau sạch sẽ, làm xong hết thấy mọi thứ, Lục Thanh mới phát giác trong bụng vừa đói vừa khát.

Cũng phải thôi, từ sáng sớm ngày hôm nay, hắn cùng với Tiểu Ngốc Tử liền bắt đầu bận rộn cho tới bây giờ mới có thể rảnh một chút. Lục Thanh tính toán số bạc trong người, dự định mang Tiểu Ngốc Tử đến thị trấn ăn một bữa ngon.

Lục Thanh bước ra khỏi cửa phòng, đi về phía Tiểu Ngốc Tử. Khi hắn đến gần thì thấy Tiểu Ngốc Tử kia đang bưng một cái hồ lô vàng óng ánh đổ nước vào trong miệng, Lục Thanh trực tiếp đoạt lấy hồ lô trong tay Tiểu Ngốc Tử nói:

“Nguồn nước không biết từ nơi nào, nếu uống bị đau bụng thì làm sao được?”

Tiểu Ngốc Tử mang vẻ mặt thảm thiết nhìn Lục Thanh nói: “Bảo Bảo rất khát.”

Lục Thanh nhíu mày, thâm nghĩ nước suối trong hồ lô này sợ là do Tiểu Ngốc Tử lấy từ dòng suối bên cạnh đi, hắn là không có vấn đề gì lớn. Không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, Lục Thanh trời sinh tính cẩn thận nên nói với Tiểu Ngốc Tử:

“Để ta uống trước thử xem.”

5. Chương 5

Dòng nước trong veo đổ vào trong cổ họng, nháy mắt liền giảm bớt cơn khát. Không cần cẩn thận nhắm nhấp cũng đều có thể cảm giác được nước này rất ngọt lành ngon miệng, khiến cho Lục Thanh không thể không chế mà tiếp tục uống hết. Nhưng nước trong hồ lô kia phẳng phất như là vô tận, vô luận hắn uống như thế nào thì đều vẫn còn mãi.

Tiểu Ngốc Tử ở một bên nhìn mà cảm thấy ngứa trong lòng, y nóng lòng nhìn hồ lô bảo bối mà mình tìm được, y chờ ca ca uống xong rồi cho mình uống mấy ngụm. Nhưng trong phút chốc, khi vẫn còn đang uống nước, sắc mặt Lục Thanh liền biến đổi. Tay hắn mềm nhũn, hồ lô kia bị Lục Thanh ném xuống đất. Theo bản năng, Tiểu Ngốc Tử định nhặt trở về nhưng lập tức nghe được giọng nói không rõ ràng của Lục Thanh:

“Nước ...trong hồ lô có vấn đề, người không cần uống.....”

Nói xong câu đó, Lục Thanh cảm thấy có một trận thống khổ cực đại đánh tới. Hắn che bụng, chỉ cảm thấy những nơi dòng nước kia chảy qua đều đau đớn giống như là bị lửa đốt, từng giọt mồ hôi không ngừng chảy xuống từ hai má, giờ khắc này, Lục Thanh thoát nhìn giống như là sắp chết.

Tiểu Ngốc Tử nhìn Lục Thanh như vậy, cho dù y có trí tuệ như thế nào thì cũng hiểu được rằng tình huống của Lục Thanh hiện tại thật không tốt. Y ôm lấy thân thể Lục Thanh, gọi ca ca, ca ca không ngừng, lại không biết nên xử lý làm sao cho tốt. Trong trí nhớ hữu hạn của y không có loại tình huống này, cho nên y chẳng biết phải làm sao, nhìn thấy Lục Thanh thống khổ mồ hôi lạnh chảy ròng, y cũng không tự chủ được mà rơi lệ đầy mặt.

“Ngoan, không khóc, tìm đại phu.”

Lục Thanh cố nén thân thể thống khổ, nhẹ nhàng lấy tay lau đi nước mắt trên mặt Tiểu Ngốc Tử, khoe miệng gọi lên một nụ cười tái nhợt đến cực điểm.

“Tìm đại phu! tìm đại phu!”

Tiểu Ngốc Tử lập tức ôm lấy thân thể Lục Thanh, cấp tốc bỏn chạy trên con đường nhỏ. Một bên chạy, một bên lớn tiếng hô ba chữ ‘Tìm đại phu’. Có thôn dân đi qua đường thấy được Lục Thanh trên người Tiểu Ngốc Tử, lại thấy Tiểu Ngốc Tử đang đi xuống núi, liền vội vàng ngăn cản Tiểu Ngốc Tử:

“Trong thôn có đại phu vừa đến, trước đến đó nhờ hắn kiểm tra cho ca ca của người, sau đó lại đi vào trong huyện cũng không muộn.”

Tiểu Ngốc Tử vừa nghe thấy có đại phu, vội vàng cao hứng xoay người đi cùng thôn dân, trong lúc y xoay người thì bị một hòn đá nhỏ ven đường bám trụ chân, mắt thấy Lục Thanh cùng Tiểu Ngốc Tử thế nào cũng phải bị ném xuống đất, lúc này thôn dân cũng không kịp đỡ lấy thân thể của Lục Thanh, sau đó chỉ nghe được một tiếng bùm, Tiểu Ngốc Tử ngã xuống đất, khuôn mặt đẹp như tiên của y đập thẳng xuống hai cánh tay lại nâng lên cao, cố gắng chống đỡ cho Lục Thanh.

Lục Thanh thì hoàn hảo không tổn hao gì, nhưng khuôn mặt Tiểu Ngốc Tử lại bị hòn đá trên mặt đất cắt qua, nhất thời chảy ra rất nhiều máu. [yuki-hana: cảm thấy đau lòng]

“Tìm đại phu!” Tiểu Ngốc Tử gắt gao chống đỡ thân thể của Lục Thanh, sắc mặt trắng bệch hô lớn.

Lúc này Lục Thanh còn chưa hoàn toàn mất đi ý thức, nhưng đau đớn trên thân thể khiến hắn không thể nói được chữ nào.

Thôn dân đứng ở một bên bị khí lực của Tiểu Ngốc Tử làm cho khiếp sợ, sau vài giây ngây đại mới phản ứng lại, liền tiến lên ôm lấy thân thể Lục Thanh, lúc này Tiểu Ngốc Tử mới nhanh chóng từ mặt đất đứng lên. Y tiếp tục ôm lấy Lục Thanh, vội vàng đến cực điểm nói với nhóm thôn dân kia:

“Tìm đại phu! tìm đại phu!”

Thôn dân cũng không dám trì hoãn lâu lắm, vội vàng bước đi nhanh hơn, dẫn Tiểu Ngốc Tử đi tìm đại phu đang làm nghề y trong thôn.

Thôn Bạch Hổ xem như là một thôn trang tương đối xa xôi của huyện Phương Lâm, nhân khẩu không những thưa thớt mà còn tương đối phân tán, khi bị đau đầu nóng sốt linh tinh thì thường tự mình lên núi hái thảo dược để trị liệu. Chỉ có bệnh thực nghiêm trọng mới có thể mời đại phu từ thị trấn đến xem bệnh, bình thường mỗi lần đại phu đến đều không dễ dàng, cho nên tất cả những người cần chẩn đoán bệnh đều sẽ tụ tập lại một chỗ để cho đại phu kiểm tra.

Hôm nay là ngày đại phu đến thôn Bạch Hổ xem bệnh, vị đại phu kia tuy còn trẻ, nhưng y thuật cực tốt, đã chữa khỏi không thiếu bệnh lâu năm của các lão nhân trong thôn, hơn nữa thu phí rất rẻ, rất được thôn dân Bạch Hổ thôn kính yêu.

Liễu Trường Phong đang bắt mạch, liền nghe được một trận tiếng ồn bên ngoài phòng, hắn nhíu mày, hiển nhiên có chút bất mãn đối với hoàn cảnh tranh cãi âm ỉ kia.

Tiếng ồn ào từ xa lại gần, Liễu Trường Phong liền biết nhất định là có người đang bị bệnh cấp tính, hắn bình tĩnh viết xuống phương thuốc trên giấy, khi chữ cuối cùng vừa viết hoàn tất thì bệnh nhân kia đã đến trước mặt hắn.

“Đại phu..... Đại phu.....”

Tiểu Ngốc Tử gấp đến độ nước mắt chảy ròng ròng nhìn Liễu Trường Phong, người này là đại phu, ca ca bảo mình đi tìm đại phu, cho nên người này nhất định có thể làm cho ca ca khỏe lên. Y thật cẩn thận đem Lục Thanh đặt lên chiếc giường gỗ bên cạnh, cũng không quản sắc mặt của Liễu Trường Phong như thế nào, liền cứng rắn lôi kéo đại phu xem bệnh cho Lục Thanh.

Mà giờ phút này, Lục Thanh đã bị đau đớn đoạt đi tất cả ý thức. Hắn thậm chí không biết mình đang ở địa phương nào, không biết chính mình là ai. Nước chảy vào trong cơ thể hắn như là có sinh mệnh lực, chúng nó đang chạy loạn trong máu của hắn, mỗi khi đến một nơi mới đều gây ra một trận đau đớn cường liệt. Từ nhỏ, ý chí của Lục Thanh đã thực kiên định, chứ nếu yếu ớt như thân thể này thì phỏng chừng hắn đã sớm bị dòng nước kỳ quái kia tra tấn mà la to. Trong lúc hốt hoảng, hắn tựa hồ nghe thấy tiếng khóc của Tiểu Ngốc Tử, nhưng ngay cả động tác mở mắt đơn giản mà hắn cũng không làm được.

Đừng khóc, đừng khóc.....

Tiểu Ngốc Tử thực phần nộ. Từ lúc sinh ra, đây là lần đầu tiên y có cảm giác phần nộ. Khi nghe được người gọi là đại phu nói với y là ca ca của y không có thuốc nào cứu được, Tiểu Ngốc Tử trực tiếp dấm một cái thật mạnh vào mặt đại phu kia.

Người kia nói với y rằng ca ca sẽ chết, sẽ rời đi y. Y mới không cần tin tưởng người kia!

“Tìm đại phu! tìm đại phu!”

Tiểu Ngốc Tử ôm lấy thân thể Lục Thanh, gạt đi nước mắt cùng máu trên mặt mình, sau đó giống như một cơn gió mà lau ra khỏi căn phòng này.

Ca ca nói với y là phải tìm đại phu, tìm được đại phu thì ca ca sẽ tỉnh lại. Người kia không phải đại phu, cho nên y phải tìm được đại phu chân chính.

Tiểu Ngốc Tử cứ ôm ấp hi vọng như vậy mà chạy xuống núi, nhưng đến khi y rút cuộc thở hổn hển đi vào bên trong thị trấn Phương Lâm thì Tiểu Ngốc Tử lại lâm vào mờ mịt.

Tìm đại phu, đại phu ở nơi nào? Trên đường nhiều người như vậy, đến tột cùng ai mới là đại phu có thể cứu ca ca?

Tiểu Ngốc Tử cảm giác đầu óc của mình không đủ dùng, lúc này y thật thống hận đầu óc của bản thân, đúng lúc này, một thân ảnh quen thuộc đi ngang qua bên người y, ánh mắt của y lập tức lại toả sáng.

“Ca ca tìm đại phu.”

“U, là người a, ngốc tử.”

Lục Nguyên bị chặn đường đi, vốn muốn tức giận, nhưng khi nhìn thấy Tiểu Ngốc Tử thì mặt hắn lại lộ ra một nụ cười nghiền ngẫm.

Tuy rằng chỉ số thông minh của ngốc tử này có vấn đề, nhưng bộ dáng của y lại là nhất đẳng. Không nói mặt khác, chỉ cần nhìn đến làn da trắng nõn kia thôi, tìm hết toàn bộ huyện Phương Lâm cũng không nhất định có thể tìm được một người có thể cùng bằng Tiểu Ngốc Tử.

Ở đây cần phải thuyết minh một chút, Lục Nguyên này chính là tiểu nhi tử bảo bối của Vương thị cùng Lục viên ngoại kia. Năm nay đã mười tám tuổi, Lục Nguyên thay thế Lục viên ngoại quản lý sinh ý của tửu lâu đáng giá nhất của Lục gia. Ở Lục gia, hắn coi như là một người rất bận rộn.

Lục Nguyên cũng biết đại ca vô dụng kia của mình bị an bài cưới một ngốc tử, nhưng từ ngày gặp được Tiểu Ngốc Tử, hắn liền sinh ra tà niệm, mà Lục Thanh thì bảo hộ Tiểu Ngốc Tử rất kỹ, cho nên hắn vẫn chưa có cơ hội tiếp cận, không nghĩ tới hôm nay Tiểu Ngốc Tử kia cư nhiên tự mình đưa lên cửa.

Tính cách Lục Nguyên rất giống mẹ của hắn, cũng là người tâm ngoan thủ lạt. Mắt thấy đại ca mình đang lâm vào hôn mê, tràn ngập nguy cơ, nhưng trong lòng hắn vẫn đánh chủ ý vào Tiểu Ngốc Tử.

Tròng mắt chuyển một vòng, Lục Nguyên liền có chủ ý.

“Tiểu Ngốc Tử, ta mang người đi tìm đại phu, ta biết chỗ có đại phu tốt nhất, hắn nhất định có thể chữa bệnh cho ca ca.”

Tuy nói Tiểu Ngốc Tử không có hảo cảm gì đối với Lục Nguyên, thế nhưng giờ phút này do sốt ruột nên y nghe sẽ tìm được đại phu thì liền không quan tâm đến chuyện gì khác, y chỉ ôm Lục Thanh đi theo phía sau Lục Nguyên.

Lục Nguyên muốn xuống tay với Tiểu Ngốc Tử, tất nhiên sẽ không ngốc để cho Tiểu Ngốc Tử mang Lục Thanh về nhà. Trong lòng hắn tính toán kỹ lưỡng, hắn thấy tình trạng của Lục Thanh hiện tại thì nhất định không thể tỉnh lại trong thời gian ngắn, ngay cả khi làm được một nửa mà Lục Thanh tỉnh lại, lúc đó thì gạo đã nấu thành cơm, Lục Thanh yếu đuối kia cũng sẽ không nói được cái gì.[yuki-hana: tên này biến thái, vk của anh mà cũng muốn]

Nghĩ như vậy, nụ cười trên mặt Lục Nguyên càng sâu, hắn mang theo Tiểu Ngốc Tử tỉnh tỉnh mê mê đi đến tửu lâu của Lục gia.

“Đại phu?” Tiểu Ngốc Tử có chút nghi hoặc nhìn Lục Nguyên.

Không phải nói phải đi tìm đại phu sao, vì cái gì nơi này một người đều không có?

Nếu giờ phút này Lục Thanh thanh tỉnh, hắn nhất định sẽ bảo Tiểu Ngốc Tử mau chạy trốn, nhưng mà giờ phút này ý thức của Lục Thanh mất đi, trong óc của Tiểu Ngốc Tử lại thiếu căn huyền, đợi đến khi Lục Nguyên dùng khóa sắt khóa lại cửa phòng, Tiểu Ngốc Tử mới phát giác có chút không thích hợp.

“Tìm đại phu! tìm đại phu!”

Tiểu Ngốc Tử thấy trong phòng chỉ có một mình Lục Nguyên, y gấp đến nước mắt chảy ròng ròng, đẩy cửa. Y biết ca ca hiện tại rất đau rất đau, y đáp ứng phải tìm đại phu cho ca ca, đợi đến khi ca ca tỉnh lại mà nhìn thấy y không có tìm được đại phu, nhất định sẽ sinh khí.

“Tiểu Ngốc Tử, người lại đây, đến với ca ca này.”

Hiện tại cửa phòng cũng đã khóa, cho dù Tiểu Ngốc Tử mọc cánh cũng trốn không thoát lòng bàn tay của hắn, cho nên hắn không vội, hắn muốn làm cho Tiểu Ngốc Tử tự mình dâng đến miệng của hắn.

Nhưng mà Tiểu Ngốc Tử sâu sắc nhận ra một tia khí tức nguy hiểm, y lắc đầu nhìn Lục Nguyên, một bước cũng không chịu rời đi.

“Tìm đại phu.” Trong ánh mắt Tiểu Ngốc Tử tràn ngập kiên định.

“Ta biết người muốn tìm đại phu, nếu người lại đây hôn ta một ngụm thì ta liền giúp người đi tìm đại phu.”[yuki-hana: đảm cho tên này 1 cái phù mỗ]

Tiểu Ngốc Tử vẫn là lắc lắc đầu. Y đối với Lục Nguyên mà nói không phải thực tin tưởng, bởi vì nơi này căn bản không có đại phu, cho nên y vẫn không nhúc nhích mà chỉ nhìn chăm chú vào ổ khóa lớn trên cánh cửa dày, tựa hồ muốn phá cửa mà ra.

Lục Nguyên thấy chính sách dụ dỗ không có tác dụng, lập tức liền làm mặt lạnh nói:“ Chẳng lẽ người không muốn Lục Thanh ca ca tỉnh lại sao?”

Cả người Tiểu Ngốc Tử rung rung một chút, y cố kìm nước mắt trong hốc mắt, rưng rưng nhìn Lục Nguyên, môi ngập ngừng nói:“Ca ca.....”

“Ngoan, nếu muốn ca ca tỉnh lại thì phải ngoan ngoãn nghe lời ta.”

Lục Nguyên thấy Tiểu Ngốc Tử ôm Lục Thanh thông thả đi về phía mình, lộ ra một nụ cười vô cùng tà khí. Hắn hiểu, chuyện này tuyệt đối thành.

Ai ngờ trời có mưa gió thất thường, người thì có họa có phúc, Lục Nguyên thiên tính vạn tính nhưng hắn thật không ngờ, Lục Thanh vốn đang hôn mê, cư nhiên tỉnh lại!

Cùng đối diện với ánh mắt uy nghiêm của Lục Thanh, Lục Nguyên không tự chủ được mà lui về phía sau nửa bước, sau lưng toát ra một tầng mồ hôi lạnh.

Lục Thanh tỉnh lúc nào, những lời này của hắn liệu Lục Thanh có nghe được không? Trong một chốc kia, trong lòng Lục Nguyên hỗn loạn không thôi.

Nhưng sau một thoáng kinh sợ qua đi, Lục Nguyên liền khôi phục lại bình tĩnh, đến cùng thì hắn đang sợ cái gì, người kia chẳng qua chỉ là Lục Thanh mà thôi.

Lục Thanh là một kẻ yếu đuối, liền tính đối phương thật sự làm cái gì thì đó cũng không phải là tức giận!

Cảm thấy bản thân vô cùng hiểu rõ Lục Thanh, Lục Nguyên chẳng những không có lập tức mở cửa đào tẩu, ngược lại ung dung nói với Lục Thanh:

“Cho ta mượn ngọc tử chơi đùa, ta cho người một trăm lượng bạc.”

6. Chương 6

“Ngoan, Bảo Bảo thả ta xuống dưới trước.” Lục Thanh lạnh lùng liếc mắt nhìn Lục Nguyên, sau đó ôn nhu như nước nói với Tiểu Ngốc Tử.

Tiểu Ngốc Tử nghe được thanh âm của Lục Thanh, khuôn mặt lập tức lộ ra một nụ cười sáng lạn đến cực điểm, vội vàng nghe theo chỉ lệnh của Lục Thanh, thả hắn xuống đất.

Nhìn thấy ca ca rốt cuộc khôi phục bộ dáng trước kia, Tiểu Ngốc Tử hưng phấn không kiềm chế được, vội kéo tay Lục Thanh, không ngừng gọi ca ca ca ca. Y cũng không quản còn có một Lục Nguyên như hổ rình

mỗi đang đứng cách đó không xa, Tiểu Ngốc Tử hận không thể đem toàn bộ thân thể của mình đều treo trên người Lục Thanh. Ý toàn tâm toàn ý tín nhiệm người trước mắt này, không có bất cứ hoài nghi cùng do dự nào.

Lục Thanh nhìn vết máu loang lổ trên mặt Tiểu Ngốc Tử, lấy tay cẩn thận lau sạch sẽ, lúc này mới vừa lòng mà giữ chặt tay Tiểu Ngốc Tử, để cho y đứng ở phía sau mình.

Tuy rằng Lục Thanh không rõ nước trong hồ lô kia đến tột cùng là cái gì mà có thể làm cho hắn thống khổ nhiều đến vậy, thế nhưng hiện tại, cả người Lục Thanh lại đều tràn ngập khí lực, tinh thần thì vô cùng phấn chấn. Đó là một loại cảm giác thực kỳ diệu. Giống như sau khi được nước trong hồ lô gột rửa xong thì lỗ chân lông trên khắp thân thể đều giãn mở ra, một lần nữa phát tán sinh mệnh lực.

Lục Thanh cảm giác hiện tại thân mình nhẹ như yến, khác thân thể bệnh tật trước kia rất nhiều.

Dù cảm thấy thực kỳ lạ, thế nhưng Lục Thanh vẫn tin tưởng vững chắc rằng nước trong hồ lô kia nhất định không phải phàm vật. Dùng thống khổ cự đại đổi lấy tâm sinh, tuy rằng quá trình làm cho người ta khó có thể chịu đựng, thế nhưng Lục Thanh vẫn cảm thấy thực may mắn khi bản thân có thể tìm thấy một bảo vật như thế. [yuki-hana: sai, hồ lô là tiểu ngốc tử tìm thấy nha]

Chỉ là có một việc mà Lục Thanh không nghĩ tới là, ngay khi hắn mất đi ý thức, cư nhiên có người đánh chủ ý vào Tiểu Ngốc Tử. Nếu nói trước ngày hôm nay, Tiểu Ngốc Tử đối với hắn chỉ là một phần trách nhiệm không thể không nhận, nhưng bắt đầu từ bây giờ, Tiểu Ngốc Tử trong lòng hắn đã vượt qua cả trách nhiệm. Người bên ngoài đều nói Lục Thanh là người vô tình, nhưng có ai biết hắn thật sự là một người hữu tình nếu ai đó đối tốt với hắn. Tiểu Ngốc Tử đối xử tốt với hắn, cho nên hắn sẽ đối xử tốt với Tiểu Ngốc Tử hơn gấp trăm lần. Đạo lý thế gian, kỳ thật cũng chỉ đơn giản như thế mà thôi.

Về phần vài người không biết trời cao đất rộng của Lục gia, nếu bọn họ dám mạo phạm hắn thì nhất định phải làm cho bọn họ nếm được đau khổ.

Sau khi được nước trong hồ lô gột rửa, thân thể tổ chất của Lục Thanh đều tăng lên rất nhiều, dù vẫn kém với Tiểu Ngốc Tử có thần lực trời sinh, thế nhưng đối phó với một người bình thường thì vẫn là dư dật.

Lục Thanh cười lạnh một tiếng, trong mắt tràn đầy lệ khí, làm cho trong lòng Lục Nguyên lộ bộ một tiếng, hắn cho rằng ngay trong nháy mắt đó đã thấy được Tu La từ Địa Ngục đến để đòi nợ. Lục Nguyên bắt đầu có chút hối hận về hành động hôm nay của mình, nhưng mà ván đã đóng thuyền, hết thủy tạ hồ khó có thể cứu vãn.

“Người, người, người muốn làm cái gì, ta nói cho người, nếu trên người ta có một chút xiu vết thương, phụ thân cùng nương sẽ không bỏ qua cho người!” Lục Nguyên nhìn Lục Thanh đang từng bước đi về phía mình, ức chế được sợ hãi mà hô lớn.

Hiện tại Lục Thanh làm cho hắn muốn chạy trốn, nhưng cửa lại bị chính mình khóa rồi, quả nhiên là tự lấy đá đập chân mình mà.

Trời sinh Lục Nguyên không yêu thích đọc sách, mà Lục viên ngoại vì sủng ái tiểu nhi tử nên cũng không cưỡng cầu hắn quá nhiều, chỉ là tìm võ sư đến dạy hắn vài năm. Giờ phút này trong tình thế nguy cấp, mấy chiêu thức vốn đã bị lãng quên nay cư nhiên bị Lục Nguyên linh cơ vừa động nhớ lại, chuyện này làm cho hắn yên tâm trở lại.

Lục Nguyên nghĩ Lục Thanh chỉ là một thư sinh thì có thể nào ngang với chiêu thức của hắn.[yuki-hana: khinh địch là chết vì địch đó nhé]

Lục Thanh thấy Lục Nguyên đột nhiên trở nên trấn định, hơn nữa bay ra tư thế tiến công, nhú mào, tựa hồ có chút mê hoặc.

Nhưng vào lúc này, Lục Nguyên lại đột nhiên động.

Động tác kia thật là quá nhanh, nếu người bình thường khẳng định tránh không được mà bị Lục Nguyên đạp xuống đất, nhưng mà ánh mắt của Lục Thanh trải qua gột rửa thì thị lực đã tăng lên rất nhiều, xoay người một cái, kham kham tránh thoát công kích của Lục Nguyên.

Điều làm cho Lục Thanh khó hiểu nhất chính là Lục Nguyên kia thoát nhìn cũng chỉ là một cái bao cỏ, bộ dáng không giống như thuần thực, nhưng khi Lục Nguyên đá thì Lục Thanh lại cảm thấy vô cùng áp lực. Lục Thanh xác định, nếu hắn không được nước trong hồ lô cải tạo, bị một cước này thì không chết cũng bị thương. Mà giờ phút này, sắc mặt Lục Nguyên cực kỳ tái nhợt, phảng phất một cước kia đã dùng hết khí lực của hắn.

Xem ra thế giới này, cũng không đơn giản giống trong tưởng tượng vậy.....

Lục Nguyên đã là nỗ lực hết đà, vì thế, đầu tiên Lục Thanh bỏ qua nghi hoặc trong lòng, chuẩn bị tiến lên cho Lục Nguyên một giáo huấn.

Tiểu Ngốc Tử nghi hoặc nhìn Lục Thanh làm cho Lục Nguyên ngã xuống đất, sau đó hắn dùng chân đạp vào nơi nào đó, tiếp theo thì Lục Nguyên liền phát ra tiếng kêu thống khổ thảm thiết.

“Ca ca, Bảo Bảo cũng muốn đạp đạp!”

Tiểu Ngốc Tử cảm giác thú vị, cũng nóng lòng muốn muốn tiến lên thử một cước.

“Hảo a, Bảo Bảo đến đạp đạp, như vậy về sau hắn liền không có thể làm chuyện xấu với Bảo Bảo.”

Lục Thanh rút chân ra khỏi người Lục Nguyên, Lục Nguyên vừa định đứng dậy, liền bị đạp một lần nữa. Lục Thanh lãnh đạm nói:

“Thành thành thật thật ngốc, nếu ngươi còn muốn sống.”

“Làm chuyện xấu, không tốt, không tốt!”

Tiểu Ngốc Tử lắc đầu giống trống bỏi, một bên lắc đầu, một bên đạp vào người Lục Nguyên. Khí lực của y thật lớn, một cước kia cơ hồ muốn lấy đi nửa cái mạng của Lục Nguyên. Tuy rằng không có đạp ngay bộ vị kia nhưng cũng đủ làm cho Lục Nguyên nằm trên giường mười ngày nửa tháng.[yuki-hana: 2 vk ck nhà này bạo lực quá]

“Hôm nay tạm thời cho ngươi một giáo huấn, nếu về sau còn dám tới quấy rầy chúng ta, thứ mà bị đạp gãy sẽ không là cái kia của ngươi, mà là cổ của ngươi.”

“Ta không dám, không dám nữa, ngươi bỏ qua ta đi, đại ca.” Lục Nguyên khóc ròng chảy nước mắt.

Lục Thanh cười lạnh một tiếng:“Lúc này biết ta là đại ca ngươi, mới vừa rồi ta nghĩ rằng bệnh hay quên của ngươi là quá nặng, ngay cả tẩu tử của ngươi đều không biết.”

“Nhớ kỹ nhớ kỹ, ta sẽ không dám quên nữa.”

Ban đầu Lục Nguyên đắc ý ngạo mạng, giờ phút này lại giống như một con chó nhà có tang, vô cùng chật vật. Hắn bị Lục Thanh đạp ở dưới chân, không còn kiêu ngạo như mới vừa rồi.

Lục Thanh vốn không nghĩ kết thù kết oán quá nhiều với Lục gia, chung quy là hiện tại thực lực của hắn còn yếu, chống lại với một Lục gia tài đại khí thô, tất nhiên sẽ rơi vào thế xấu. Thế nhưng Lục Nguyên này cư nhiên dám đem chủ ý đánh tới trên người Tiểu Ngốc Tử, điều đó vạn vạn lần không thể dễ dàng tha thứ.

Nếu hôm nay không cho hắn một giáo huấn mà cả đời khó quên, thì sau này sẽ tạo thành phiền toái càng lớn hơn nữa, cho nên Lục Thanh thực quyết đoán. Hắn muốn sống sót tại cổ đại này thì trừ có trí mưu, hắn còn phải có dũng mưu. Lục Thanh chỉ là lừa trên chọc thị phi, không có nghĩa hắn e ngại thị phi. Nếu Lục Nguyên kia không có mắt, lần sau lại tiếp tục rơi vào tay hắn, như vậy thì kết cục sẽ không chỉ là đoạn tử tuyệt tôn mà thôi.

Giáo huấn Lục Nguyên xong, Lục Thanh lục soát người Lục Nguyên lấy ra chìa khóa mở cửa phòng, mang theo Tiểu Ngốc Tử rời đi gian phòng này.

Nơi này là tửu lâu lớn nhất của Lục gia, cơ hồ chiếm cứ 80% thu nhập của Lục gia, mà Lục Thanh từng là đại thiếu gia cho nên người bên trong tửu lâu tất nhiên là nhận thức hắn. Mọi người chỉ nói giữa hai huynh đệ nhất định là có mâu thuẫn, nhưng cụ thể là chuyện gì thì không ai dám hỏi nhiều.

Lục Thanh vừa đi vừa quan sát tửu lâu này, trong lòng âm thầm cảm giác người của Lục gia tuy đều là cực phẩm, nhưng về phương diện làm sinh ý thì lại không sai.

Gian tửu lâu này vốn là tài sản của mẹ Lục Thanh lưu lại, xem như số một số hai trong huyện Phương Lâm, mà để có thể cùng gian tửu lâu này so sánh thì chỉ có một nơi nghe nói có lịch sử trăm năm và từng do một vị ngự trù quản lý.

Khi Lục Thanh ra khỏi cửa tửu lâu liền có suy nghĩ, hẳn muốn một ngày nào đó làm cho khiến Lục gia cam tâm tình nguyện đem tửu lâu trả về cho hẳn.

“Ca ca –”

Nghe được thanh âm của Tiểu Ngốc Tử, Lục Thanh nhìn lại, chỉ thấy Tiểu Ngốc Tử dùng một loại ánh mắt tội nghiệp nhìn hẳn, ánh mắt kia cực kỳ giống tiểu động vật khiến trong lòng Lục Thanh mềm nhũn, hẳn không tự chủ được liền sờ sờ tóc Tiểu Ngốc Tử.

“Làm sao?”

“Bảo Bảo đói bụng.” Tiểu Ngốc Tử sờ cái bụng, thành thực nói.

Lúc này Lục Thanh mới nhớ tới, hai người bọn họ từ sáng sớm đã chuyển ra khỏi Lục gia, còn chưa dùng qua cơm trưa. Tiểu Ngốc Tử lại ôm hẳn chạy lâu như vậy, liền tính y có thân lực trời sinh thì cũng vừa mệt vừa đói. Săn díp bọn họ cũng đang ở bên trong thị trấn, phố lớn ngõ nhỏ đều là đủ loại thức ăn ngon và đồ chơi, Lục Thanh nhớ đến thỏi bạc trong túi vải của mình liền quyết định mang theo Tiểu Ngốc Tử đi ăn ngon.

Có ý nghĩ này hiển nhiên không chỉ có một mình Lục Thanh.

Tiểu Ngốc Tử lôi kéo tay Lục Thanh nhìn chung quanh, nhìn đến thứ gì cũng đều nghĩ cần một ngụm thử xem, y chỉ hận không được dùng bạc mua hết tất cả đồ ăn ngon trên đường mà ôm về nhà.

“Ca ca, Bảo Bảo muốn kiếm bạc.” Tiểu Ngốc Tử thực tình trọng nói với Lục Thanh.

Lục Thanh thực kinh ngạc nhìn thoáng qua Tiểu Ngốc Tử, cảm giác lời nói của Tiểu Ngốc Tử tựa hồ vượt qua chỉ số thông minh của y. Nhưng khi cẩn thận ngẫm lại hẳn liền nhớ ra, Tiểu Ngốc Tử tổng cộng có hai lần thông minh, mà hai lần này đều là bởi vì y đói bụng muốn ăn.

Xem ra “dân dĩ thực vi thiên”, những lời này quả thực không có sai, dưỡng một người thích ăn như Tiểu Ngốc Tử, Lục Thanh càng xác định hẳn phải kiếm nhiều tiền mới được. [yuki-hana: có vk trẻ là thế đó anh, ráng mà nuôi nha]

“Bảo Bảo muốn ăn cái gì?, ca ca mua cho người”.

Lục Thanh vui vẻ, khuôn mặt vốn bình phàm lại bởi vì nụ cười này mà trở nên loá mắt vạn phần, trong ánh mắt kia là nhu tình như nước, khiến cho bất luận kẻ nào khi nhìn vào đều không thể thoát ra.

Tuy nhiên Tiểu Ngốc Tử không hiểu những điều đó, y chỉ biết là y lập tức có thật nhiều thật nhiều đồ ăn ngon. Y chỉ biết là, ở trong này, chỉ có ca ca mới sẽ toàn tâm toàn ý đối tốt với y. Tuy rằng không rõ vì sao ca ca so trước kia càng thêm ôn nhu, thế nhưng Tiểu Ngốc Tử lại thích ca ca hiện tại hơn, càng nguyện ý tiếp cận hẳn hơn.

Tiểu Ngốc Tử vui vẻ ôm lấy ca ca, muốn biểu đạt sung sướng trong lòng mình, lại bị Lục Thanh nghiêm khắc quát lớn một phen, nhưng y vẫn thực vui vẻ, chung quy ca ca của y đã trở lại, tất cả thống khổ đều bay đi, hơn nữa y lập tức sẽ có đồ ăn ngon.

Còn có cái gì có thể làm người ta vui vẻ hơn điều này sao?

“Đường hồ lô!”

“Tiểu bao tử!”

“Quế hoa đường!”

.....

Đợi đến khi Lục Thanh mang theo Tiểu Ngốc Tử đi vào một tửu lâu thì trong lòng Tiểu Ngốc Tử đã ôm đầy đồ ăn vặt, khuôn mặt y tươi cười đầy ngọt ngào.

7. Chương 7

Huyện Phương Lâm tuy rằng là một thị trấn nhỏ, thế nhưng rất nổi tiếng về mỹ thực. Bên trong thị trấn có rất nhiều tửu lâu san sát nối tiếp nhau, có rất nhiều người không ngại xa vạn dặm mà đi đến huyện Phương Lâm để thưởng thức mỹ thực.

Lục Thanh biết hôm nay đã làm cho Tiểu Ngốc Tử chịu không ít ủy khuất, vì thế dựa theo trí nhớ mà đi tới một tửu lâu trăm năm ở huyện Phương Lâm. Tửu lâu này tên là ‘Thực Vi Thiên’, cùng tửu lâu của Lục gia cách xa nhau chỉ một con phố, thế nhưng bên trong lại hoang vắng một cách bất ngờ. Theo lý thuyết thì một tửu lâu như vậy thì không thể ít khách vào thời gian dùng cơm được, Lục Thanh cau mày đi vào, sau đó phát hiện bên trong cũng có một vài vị khách nhân có tuổi đang ngồi dùng cơm. Lục Thanh lôi kéo tay của Tiểu Ngốc Tử, lựa chọn một chỗ ngồi xuống, tiếp theo liền có một tiểu nhị tay cầm ấm trà và chén trà đi tới.

“Vị khách quan này muốn dùng gì?” Trên mặt tiểu nhị mang theo nụ cười tha thiết, vừa nói, vừa châm trà cho Lục Thanh.

Lục Thanh hỏi ngược lại: “Nơi này của các người có cái gì?”

Trong tay hắn tuy rằng có chút ngân lượng, nhưng lại không đủ duy trì sinh hoạt xa xỉ như đời trước, vì cuộc sống sau này của hắn cùng với Tiểu Ngốc Tử cho nên tạm thời hắn phải tiết kiệm một chút.

“Không giấu gì khách quan, Thực Vi Thiên của chúng ta chẳng những nổi tiếng, thậm chí bất kỳ người nào khi đến đây ăn thì đều nhớ mãi không thôi, nhớ năm đó, tửu lâu của chúng ta.....”

“Nếu Thực Vi Thiên mạnh như vậy, vì cái gì không thấy ai đến ăn cơm?” Lục Thanh vừa nghe tiểu nhị nói liên tục thì không tự chủ được mà ngắt lời hắn.

Cho nên nói giang sơn dễ đổi, tuy rằng Lục Thanh xuyên việt, nhưng bản tính độc miệng của hắn vẫn không có biến mất. Tiểu nhị bị Lục Thanh trêu chọc như vậy, nhất thời nụ cười trên mặt có chút không được tự nhiên.

“Vị khách quan này, ngài là đến ăn cơm hay là đến phá đám, ta thành thật nói cho người, liên tính Thực Vi Thiên của chúng ta hiện nay xuống dốc thì thế nào, thiếu gia nhà chúng ta là Trạng Nguyên được Hoàng Thượng khâm điểm, nếu người Lục gia các người quá kêu ngoạ, chúng ta đến phá nhà các người thì các người cũng không dám nói cái gì!”

Lục Thanh nghe thấy tiểu nhị đe dọa, vừa không lộ ra thần sắc kinh sợ, cũng không lộ ra nụ cười lấy lòng, hắn chỉ nhẹ nhàng cười,

“Nếu thiếu gia nhà người có thể giúp ta phá sập Lục phủ, ta còn phải cảm tạ một phen nữa là.”

Tiểu nhị nhíu mày nói: “Người không phải đại thiếu gia của Lục phủ sao?”

Kỳ thật trong lòng tiểu nhị cũng khổ sở, người nói xem, thật vất vả mới có một vị khách nhân mới đến, đang lúc hắn đầy hoan hỉ tiến lên tiếp đón thì lại phát hiện khách nhân là đại thiếu gia của kẻ thù không đội trời chung, có lẽ đối phương đến là cố ý châm chọc việc Thực Vi Thiên xuống dốc, như thế khiến hắn có thể không giận sao? Vốn bởi vì sinh ý của tháng này thật sự không tốt, trong lòng hắn đã có chút thất lạc, đoán rằng Lục phủ kia thật sự ngoạ mạn, cư nhiên có thể khi dễ người khác đến như vậy, làm tiểu nhị của Thực Vi Thiên, hắn tự nhiên là không thể nhẫn, bất quá xem ra tình huống hiện tại có chút bất đồng.....

“Từ hôm nay trở đi, liên không là.” Lục Thanh thừa nhận, trong ngôn ngữ lại có chút đắc ý.

Tiểu nhị hồ nghi nhìn Lục Thanh một lúc lâu, vẫn không thể tin tưởng lời nói của đối phương, nhưng khi hắn đảo mắt nhìn thấy Tiểu Ngốc Tử đang vui vẻ ăn đường hồ lô, lúc này mới nhớ tới một tin đồn về Lục gia. Nghe nói đại thiếu gia này là con của người vợ quá cố của Lục viên ngoại, căn bản không được sủng; lại nghe nói Lục phủ thu xếp cho đại thiếu gia cưới Tiểu Ngốc Tử, rồi đuổi đối phương ra khỏi nhà. Lúc này, tiểu nhị mới yên tâm lại một chút, kéo khăn mặt vốn vắt trên vai xuống để ở trên bàn, hắn rót cho mình một tách trà, sau đó bắt đầu kể hết ngọn nguồn cho Lục Thanh nghe.

Thực Vi Thiên cùng tửu lâu của Lục gia là hai đại đại biểu về mỹ thực của trấn Phương Lâm này. Lục gia là lực lượng tân sinh, mà Thực Vi Thiên là truyền thừa trăm năm, theo lý thuyết thì hai nhà mạnh ai nấy làm sinh ý của chính mình, không quấy nhiễu lẫn nhau. Nhưng vào một ngày kia, có một đại trù không biết vì sao đến tửu lâu Lục gia, chính từ hôm đó, hết thảy mọi việc đều cải biến.

Vị đại trù thần bí kia vừa đến huyện Phương Lâm liền nhắc lên một trận phong ba, dưới sự trợ giúp của vị đại trù thần bí, tửu lâu Lục gia càng ngày càng phát triển không ngừng, rất nhanh liền cách xa tất cả các tửu lâu khác, trong đó bao gồm cả Thực Vi Thiên, trong lúc nhất thời mỗi ngày Lục gia thu vào rất nhiều tiền, khách đến tửu lâu Lục gia đông nghẹt. Mấy nhà tửu lâu khác tuy rằng có ghen tị nhưng cũng không làm ra sự tình gì quá phận, chung quy là vì vị đại trù kia lựa chọn Lục gia, bọn họ dù có hối hận hay ganh tị đến đâu thì cũng không làm gì được.

Tửu lâu Lục gia ngày một lớn mạnh, mấy tửu lâu còn lại dần dần tiêu điều, nhưng tốt xấu gì thì cũng có thể chống đỡ được, Thực Vi Thiên tuy không có hưng thịnh như tửu lâu Lục gia, nhưng sinh ý cũng có thể miễn cưỡng qua đi. Nhưng mà trong cùng một ngành sản xuất, lũng đoạn luôn luôn đều không là chuyện tốt, thế nhưng bất luận kẻ cũng không thể cưỡng lại sự dụ hoặc này, đương nhiên Lục gia cũng không ngoại lệ.

Sau ba tháng kể từ khi vị đại trù thần bí kia đến huyện Phương Lâm, Lục viên ngoại triệu tập tất cả lão bản của các tửu lâu ở huyện Phương Lâm, đương nhiên cũng bao gồm lão bản của Thực Vi Thiên. Lục viên ngoại đưa ra ý kiến rằng muốn thành lập liên minh giữa các tửu lâu, yêu cầu tất cả tửu lâu đều quy phụ vào trong tửu lâu Lục gia, như vậy thì hẳn sẽ thực đơn của vị đại trù thần bí kia chia sẻ cho mọi người để tất cả đều có thể kiếm tiền, đương nhiên vào mỗi tháng, các tửu lâu khác đều phải nộp một phần ba lợi nhuận cho Lục gia. Mọi người vừa nghe, đương nhiên không thuận theo, bởi vì nếu đồng ý thì cơ nghiệp mà bọn họ tâm tâm khổ khổ mới xây dựng nên chẳng phải sẽ phụ thuộc vào Lục gia sao? Trong số đó, Thực Vi Thiên là phản đối kịch liệt nhất.

Thực Vi Thiên là tửu lâu có lịch sử trăm năm cho nên bản thân nó cũng có tôn nghiêm cùng kiêu ngạo, hơn nữa tính tình của chủ trương quấy cực kỳ quật cường, vô luận Lục viên ngoại nói như thế nào cũng không chịu hợp tác.

Vì thế từ ngày tụ hội đó, tửu lâu trong huyện Phương Lâm liền phân cách trở thành hai phái, một phái là lấy tửu lâu Lục gia làm chủ, mà một khác phái thì lấy Thực Vi Thiên làm chủ.

Nếu sự tình chỉ có như vậy thôi thì có lẽ không có gì đáng nói, chỉ là Lục gia này như thế nào sẽ để yên.

Khí thế tranh đấu giữa hai phe hùng hực, thậm chí diễn ra so đấu chuyên môn, lấy quyền ưu tiên chọn nguyên liệu của quý khách tiếp làm phần thưởng, vì thế vào một ngày cuối cùng mỗi ba tháng, Thực Vi Thiên sẽ cùng tửu lâu Lục gia tiến hành một trận mỹ thực đại tái mà mọi người dân đều có thể tham dự.

Ác mộng chính là bắt đầu như thế.

So đấu thất bại dẫn đến nguyên liệu nấu ăn không ngon, mà nguyên liệu nấu ăn không ngon thì tất nhiên kéo theo sinh ý càng xuống dốc. Một năm trôi qua, Thực Vi Thiên lúc trước vốn là bá chủ về mỹ thực nhưng giờ thì xuống dốc không phanh.

Ban đầu Lục Thanh là một người hiền lành, chuyên tâm đọc sách, cơ hồ không ra khỏi cửa một bước, vài lần đi ra ngoài cũng chính là đi thi, cho nên đối với sinh ý trong nhà, hẳn không hiểu biết nhiều. Trong trí nhớ của hắn, Thực Vi Thiên là một tửu lâu lợi hại nhất, nào dự đoán được thế sự vô thường, Lục gia thế nhưng có thể chen ép một tửu lâu lâu đời như thế trở thành bộ dáng nửa chết nửa sống như hiện tại.

Làm sinh ý là không nói tình nghĩa, chỉ nói lợi ích, Lục gia làm như vậy, không gì đáng trách. Chỉ là Lục Thanh nếu lựa chọn đứng ở mặt đối lập với Lục gia, nếu không làm chút gì đó thì phải chăng quá tiện nghi cho bọn họ không?

“Ai, hiện tại Thực Vi Thiên cũng chỉ còn có vài khách hàng quen đến chiếu cố, nếu lão bản không còn chút trụ cột thì sợ là ngay cả tiền tiêu vật hàng tháng của ta đều không có.”

Thần tình của tiểu nhị có chút cô đơn, xem ra, cảm tình của hắn đối với Thực Vi Thiên rất chân thành tha thiết, cũng phi thường hi vọng Thực Vi Thiên có thể khôi phục phồn vinh trước kia, nhưng hắn chỉ là một

tiểu nhị thì có thể giúp gì cho Thực Vi Thiên đây.

Lục Thanh rót cho Tiểu Ngốc Tử một tách trà, đáy mắt lặng yên không chút sợ hãi, không biết đến tột cùng là hắn đang suy nghĩ cái gì.

“Nhìn miệng mồm của ta này, khi nói rồi thì không nhớ dừng lại, nếu khách quan không phải đến phá hoại vậy thì ta đây sẽ tận tình hầu hạ, hay để ta mang lên vài món đồ ăn để khách quan ném thử tay nghề của Thực Vi Thiên chúng ta đi.”

Tiểu nhị rút cuộc khôi phục lại thái độ bình thường, hiện tại hắn có suy nghĩ nhiều thì cũng vô dụng, việc hắn có thể làm cho Thực Vi Thiên chính là tiếp đón thật tốt từng vị khách nhân đến dùng cơm.

“Hai bàn đồ ăn là đủ rồi, không cần nhiều hơn.”

Lục Thanh phát phát tay, để cho tiểu nhị đi chuẩn bị đồ ăn. Nói chuyện với tiểu nhị lâu như vậy nên bụng hắn cũng có chút đói, Tiểu Ngốc Tử tuy ăn nhiều đồ ăn vặt, thế nhưng bữa ăn chính vẫn là phải ăn.

Lục Thanh thay Tiểu Ngốc Tử xoa xoa vụn bánh trên khóe miệng, “Còn không có ăn đủ a, chờ một lát về nhà lại ăn có được hay không?”

Tiểu Ngốc Tử trừng lớn ánh mắt tròn vo nhìn Lục Thanh, tựa hồ có chút bất mãn, nhưng tính cách nhu thuận lại khiến y yên lặng buông gói đồ ăn vặt to trong tay. Nhìn ánh mắt có chút quyến luyến không tha kia, Lục Thanh cười, khẽ chọc chọc vào mũi Tiểu Ngốc Tử:

“Tiểu Ngốc Tử ăn cơm trước, không chuẩn kiêng ăn.”

Tiểu Ngốc Tử kháng nghị nói: “Bảo Bảo không phải Tiểu Ngốc Tử!” (^_^)

Lục Thanh sững sốt, nhớ lại đây chính là lần thứ hai Tiểu Ngốc Tử kháng nghị vấn đề này, xưng hô là Bảo Bảo tuy rằng thực khả ái thế nhưng vẫn không thể làm đại danh để sử dụng.

Lục Thanh nghĩ nghĩ, nghiêm túc nhìn Tiểu Ngốc Tử hỏi: “Bảo Bảo có tên không?”

“Tên, đó là cái gì?” Tiểu Ngốc Tử mờ mịt lắc lắc đầu.

Lục Thanh mỉm cười sờ tóc Tiểu Ngốc Tử: “Từ nay về sau ta gọi ngươi là Lục Tiểu Bạch được không?”

“Tiểu bạch thô!” Tiểu Ngốc Tử vui vẻ vỗ vỗ tay.

Lục Thanh nhin không được nở nụ cười. Nhìn bộ dáng lúc này của Tiểu Ngốc Tử không phải chính là một tiểu bạch thô thiên chân khả ái sao?

8. Chương 8

Thực Vi Thiên mang đồ ăn lên rất nhanh, đương nhiên điều này cũng có quan hệ đến việc từ lâu không có bao nhiêu khách hàng. Lục Thanh đang cùng Tiểu Ngốc Tử nói chuyện thì tên tiểu nhị hay nói kìa cũng đã bưng cái đĩa đi tới. Hai món ăn, một chay một mặn, dinh dưỡng coi như là cân đối.

Lục Thanh cùng Tiểu Ngốc Tử nhắc chiếc đĩa lên liền ăn, không nói một câu vô nghĩa nào. Không thể không nói Thực Vi Thiên có thể truyền thừa trăm năm cũng là có đạo lý, hai món này đều là dùng nguyên liệu bình thường nhất để nấu ăn, nhưng khi được Thực Vi Thiên làm ra thì lại mang phong vị khác. Thịt hầm, phì mà không chán, sắc màu sáng rõ, thoát nhìn liền làm cho ngón trở đại động, ăn vào miệng cũng cực kỳ mỹ vị. Món còn lại là rau trộn, thanh thúy ngon miệng, dùng với cơm là không thể tốt hơn.

Nhưng mà, hai món ăn này tuy rằng mỹ vị, nhưng Lục Thanh tổng cảm giác khuyết thiếu những gì. Đợi đến khi hắn cùng Tiểu Ngốc Tử dùng gần hết thức ăn trước mặt thì Lục Thanh mới bình tĩnh.

Cư nhiên không có ót!

Thân là một người hiện đại không có cay thì không vui, cho nên khi không có ót thì thức ăn dù ăn ngon như thế nào cũng đều thiếu một chút phong vị, Lục Thanh giả vờ vô tình quét mắt sang các bàn ăn khác, quả nhiên, vài món ăn tinh xảo kia đều là một mang một cảm giác thanh đạm, căn bản là nhìn không tới

bóng dáng của ớt. Lục Thanh nghĩ không biết có phải từ lâu Lục gia lũng đoạn loại gia vị này cho nên mới làm cho Thực Vi Thiên không có ớt. hay là, thế giới này căn bản không có thứ gọi là ớt này.

Sau khi tính tiền và chào tạm biệt tiểu nhị, Lục Thanh mang theo Tiểu Ngốc Tử đã ăn uống no đủ ra khỏi cửa Thực Vi Thiên.

Ánh nắng mặt trời đem toàn bộ thế giới bao trùm dưới một tầng ánh sáng màu kim hoàng, phố lớn ngõ nhỏ tràn ngập người, ai nấy đều mang theo khuôn mặt tươi cười, nắm tay người nhà đi dạo phố ăn cơm, hết thấy đều có vẻ tốt đẹp và không chân thật.

Tiểu Ngốc Tử tuy rằng vẫn còn thèm ăn, thế nhưng đồ ăn vặt của y còn dư thật nhiều cộng với y vừa ăn quá no, cho nên y đối với đồ ăn trên đường ngược lại không thể nào cảm thấy hứng thú, mà Lục Thanh thì không.

Từ khi ra khỏi Thực Vi Thiên, hắn liền cẩn thận quan sát đồ ăn vặt trong các quán ven đường, không có ngoại lệ, toàn bộ đều không có bóng dáng của ớt.

Sở dĩ Lục Thanh quan tâm đến ớt như vậy không phải bởi vì hắn là một người ham ăn, đời trước Lục Thanh cũng có những ngày nghèo khó chỉ ăn bánh bao để vượt qua. Điểm quan trọng chính là, Lục Thanh nhớ rõ, trên cửa căn nhà gỗ nhỏ có treo một dây ớt đỏ au. Hắn vốn tưởng rằng đó chính là thứ mà người ở trước đó đã lưu lại, nhưng hiện tại xem ra, chủ nhân nhà gỗ kia thật là thần bí. Ớt thì không nói làm gì, nhưng hồ lô kia tuyệt đối không phải là đồ vật bình phàm. Lục Thanh cảm thấy tâm động, liền muốn mau về nhà để nhặt cái hồ lô kia. Hắn loáng thoáng cảm giác, bản thân hắn muốn thay đổi vận mệnh của mình tại cổ đại này thì cái hồ lô xấu xí kia là một vật mấu chốt.

“Hắt xì –”

Đúng lúc này Tiểu Ngốc Tử đột nhiên hắt xì một cái thật to, lúc này Lục Thanh mới phục hồi tinh thần, nhìn Tiểu Ngốc Tử đang mặc một thân quần áo rách nát, hắn liền cảm giác một trận xót xa.

Lúc này mới từ Thực Vi Thiên đi ra không bao lâu, khuôn mặt Tiểu Ngốc Tử liền bị gió lạnh buốt thấu xương làm cho hồng toàn bộ, hắn nghĩ hai người đều đã rời khỏi Lục gia, không đến mức ngay cả một kiện áo bông đều không mua được. Nghĩ như vậy, Lục Thanh liền mang theo Tiểu Ngốc Tử đi đến một tiệm thợ may để mua hai kiện áo bông. Lục Thanh không có nhiều bạc nên chỉ có thể mua loại thường, nhưng cho dù là như thế thì so với quần áo trên người họ thì cũng tốt hơn rất nhiều. [yuki-hana: sao cảm giác 2 bạn này nghèo khổ dữ lắm].

Lúc này Tiểu Ngốc Tử đã được Lục Thanh thay cho áo bông ấm áp, y vui vẻ cứ gọi ca ca mãi.

Nhìn khuôn mặt tươi cười của Tiểu Ngốc Tử, Lục Thanh cảm giác cái gì cũng đáng giá.....

Mua xong quần áo liền trở về nhà, khi rời đi căn nhà gỗ, vô luận là Tiểu Ngốc Tử hay Lục Thanh đều chặt vật đến cực điểm, mà lúc quay về thì hai người lại đều hồng quang đầy mặt.

Lục Thanh đi đến chỗ mình ném hồ lô, lúc này mắt hắn hiện ra một trận tinh quang. Đây chính là thứ tốt, nếu đã rơi vào trong tay của hắn thì sẽ là đồ của hắn.

Mắt thấy sắc trời cũng đã trễ, Lục Thanh cũng không dám trì hoãn, vừa về nhà liền bắt đầu nhóm lửa trên lò. Hắn cùng với Tiểu Ngốc Tử nhặt rất nhiều củi khô cùng cỏ khô trong rừng rậm, sau đó nấu một nồi lớn nước, một là có thể làm ấm giường đất, hai là có thể nước ấm để rửa mặt và tắm rửa, có thể nói là nhất cử lưỡng tiện.

Ở đây không có người hầu để sai sử, hết thấy đều là do Lục Thanh tự mình làm, thế nhưng như vậy ngược lại càng làm cho hắn cảm thấy tự tại một ít. Ở hiện đại, Lục Thanh có thể từ hai bàn tay trắng phấn đấu trở thành một luật sư nổi tiếng, như vậy khi sống ở cổ đại, hắn cũng có thể làm được đi.

Đợi đến khi nước nấu xong thì trời đã tối hoàn toàn. Lục Thanh châm nến, mang đến cho nhà gỗ nhỏ một chút ánh sáng. Hắn thực may mắn khi quyết định mang theo mọi thứ lúc rời khỏi Lục gia, nếu không thì giờ này hắn muốn làm gì cũng không thể làm.

Tiểu Ngốc Tử đã sớm được Lục Thanh mang ngồi lên giường đất, giờ phút này y đang ngồi im và mở to đôi mắt đen bóng mắt nhìn Lục Thanh, thỉnh thoảng còn phát ra một vài tiếng cười thanh thúy như chuông

bạc. [yuki-hana: em ấy giống baby quá]

“Tiểu Bạch đang vui về gì đó?” Lục Thanh vừa cho nước ấm vào trong bồn gỗ, vừa hảo kì hỏi.

Tiểu Ngốc Tử che miệng tiến vào trong ổ chăn, tựa hồ không muốn Lục Thanh phát hiện là y đang cười, nhưng hình ảnh cái chăn đang rung đã tiết lộ tâm tình của y.

Lục Thanh cũng không cố hỏi thêm, hắn chỉ là đem nước ấm để lên một chiếc ghế, kéo Tiểu Ngốc Tử lại để rửa mặt rửa chân.

Trên mặt Tiểu Ngốc Tử bị đá cắt ra vài vết máu khiến cho người ta nhìn vào khuôn mặt vốn như bạch ngọc của y đều cảm thấy đau lòng, Lục Thanh nghĩ nghĩ, liền đem nước trong hồ đổ vào trong bát, sau đó hòa thêm một ít nước lạnh, tiếp theo hắn dùng vải bông sạch sẽ lau mặt cho Tiểu Ngốc Tử. Cũng không biết nước này có công dụng trị lành vết thương hay không, thế nhưng nếu nước kia lại có thể giúp cho Lục Thanh cải thiện thể chất, như vậy ít nhất có thể khẳng định nó đối với cơ thể con người là không có hại. Về phần thống khổ, Lục Thanh suy đoán rất có khả năng là bởi vì lúc đó hắn không biết tiết chế mà uống quá nhiều nên mới bị như vậy. Khi hắn uống nước thì phát hiện, một hồ lô nho nhỏ như vậy mà lại không ngừng có nước chảy ra, mà thậm chí vào buổi chiều, khi hắn nhặt lại hồ lô thì bên trong nước vẫn còn đầy.

Quả nhiên không phải vật phàm.

Tiểu Ngốc Tử bị Lục Thanh kéo từ trong ổ chăn ra, nháy nháy đôi mắt to, có chút tò mò nói: “Ca ca?”

Lục Thanh cầm trong tay vải bông dính linh tuyến giúp Tiểu Ngốc Tử lau mặt, động tác mềm nhẹ đến cực điểm khiến Tiểu Ngốc Tử thoải mái suýt nữa muốn ngủ, đợi đến khi lau mặt xong sau đó lại đem chân ngâm vào trong chậu nước nóng hầm hập, lúc này thì y mới cảm giác thấy thoải mái. Tiểu Ngốc Tử bồn chồn cả ngày giờ đây đang dần dần nhắm hai mắt lại, trực tiếp thông một tiếng liền ngã xuống mặt giường đất, ngủ. (^_^)

Lục Thanh bắt đắc dĩ, đành phải thay y lau khô chân, lại không ngại khó khăn điều chỉnh lại thân thể cho Tiểu Ngốc Tử, sau đó đắp chăn, xong hết mọi thứ thì Lục Thanh mới bắt đầu thu thập chính mình.

Khi Lục Thanh đi đổi một chậu nước khác vào phòng thì phát hiện, vết sẹo trên mặt Tiểu Ngốc Tử cư nhiên đã thần kỳ biến mất! Đó là một loại rung động không thể dùng ngôn ngữ kể ra. Cho dù là một nơi có y học cực kỳ phát đạt như ở hiện đại, miệng vết thương như vậy cũng phải chờ đến một khoảng thời gian thì mới có thể khôi phục lại được, mà nước trong hồ lô kia cư nhiên có thể thần kỳ đến như vậy, thật sự là không thể dùng khoa học để lí giải.....Không, không chỉ là khoa học không lí giải, hồ lô này quả thực chính là một tồn tại phản khoa học, bất cứ lý luận khoa học nào cũng đều không thể giải thích được sự tồn tại của nó. Nói thật khó tin nhưng những gì tận mắt chứng kiến khiến cho giá trị quan của Lục Thanh trong nhiều năm qua đang dần dần bị phá vỡ.

Rung động qua đi, là một trận mừng như điên.

Lục Thanh nghĩ, hẳn nó có khoa học hay không, chỉ cần hiện tại có thể mang đến lợi ích lớn nhất cho hắn, vậy thì đó chính là khoa học. Bản thân hắn xuyên việt cũng đã rất khó giải thích, như vậy hắn cần gì phải vì một hồ lô phản khoa học mà lãng phí tế bào não. Nghĩ như vậy cho nên Lục Thanh xem hồ lô như là một bảo vật trời cho.

Lục Thanh âm thầm bình ổn lại tinh thần, bắt đầu vệ sinh thân thể.

Linh tuyến đang giúp Lục Thanh tẩy tủy, cho nên trên cơ thể hắn xuất hiện rất nhiều thứ dơ bẩn, Lục Thanh thật sự không thể chịu đựng những vật như vậy cứ tiếp tục dính ở trên da của mình, cho nên hắn dùng nước ấm lau sơ qua sau đó cởi hết quần áo, bắt đầu tẩy thân thể.

Không gian trong nhà gỗ nhỏ hẹp, cho nên tắm rửa thì nước bắn nhất định sẽ đổ tràn ra trên sàn. Nơi này không có cái gọi là sàn gạch, sàn của căn nhà này là dùng gỗ làm, Lục Thanh đương nhiên không muốn nước bắn dính vào trên sàn.

Cho nên tuy rằng thời tiết rét lạnh, Lục Thanh cũng không thể không mang theo một thùng nước ấm đi ra ngoài phòng mà bắt đầu tẩy thân mình.

Đêm khuya, gió lạnh thổi mạnh, Lục Thanh dù không ngừng xối nước ấm vào trên người mình nhưng vẫn bị đông lạnh, sau một trận tắm rửa này, Lục Thanh cảm giác cả người hắn đều bị đông lạnh suýt mất đi nửa cái mạng.

Gian nan mặc vào áo bông, Lục Thanh rùng mình đi đến bếp lò để thêm vài cây củi, lúc này hắn mới bừng tỉnh gõ đi vào.

Ấm áp bên trong căn nhà nhỏ cùng thế giới bên ngoài giống như là Thiên Đường và Địa Ngục, môi Lục Thanh đông lạnh xanh tím, hắn thề ngay khi bản thân có bạc nhất định sẽ xây phòng tắm trước để hắn sẽ không bao giờ còn chịu đựng như thế này khi tắm rửa vào buổi tối nữa.

Mà lúc này, Tiểu Ngốc Tử ngủ được cực kỳ thơm ngọt, khuôn mặt đỏ bừng, đó là vì ấm áp. Lục Thanh vội vàng cởi áo khoác, chỉ chừa lại áo lót, sau đó tiến vào ổ chăn, lúc này hắn mới cảm giác chính mình mới thật sự sống lại.

Trước kia Lục Thanh luôn luôn không ngủ trước 11 giờ, cho nên hiện tại, hắn cũng không thể lên giường mà có thể ngủ ngay. Lục Thanh nhắm mắt lại, nghĩ nghĩ về công việc sau này, không qua bao lâu thì hắn cũng thiếp đi.

Chung quy ép buộc suốt một ngày như vậy, hắn cũng mệt mỏi

Tiểu Ngốc Tử mơ mơ màng màng từ trong ổ chăn của mình chui ra, sau đó chạy tới bên trong ổ chăn của Lục Thanh. Khóe miệng Lục Thanh hơi hơi gợn lên, liền vươn tay ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của Tiểu Ngốc Tử, hai người ôm nhau mà ngủ, thân mật giống như một đôi phu thê bình thường vậy.

Một đêm ngon giấc.

Mặt trời lên cao, Tiểu Ngốc Tử chậm rãi mở mắt, kinh hãi phát hiện ca ca cư nhiên ngủ ngay bên cạnh mình. [yuki-hana: là cùng chạy đến bên cạnh hắn đó]

9. Chương 9

Tiểu Ngốc Tử tỉnh xong thì cũng không ngủ lại được. Y tròn to mắt nhìn nóc nhà trụi lủi, chớp mắt vài cái, sau đó rút cuộc không chịu nổi tính tình ham chơi mà lặng lẽ bò dậy.

Tiểu Ngốc Tử cũng biết không thể đánh thức Lục Thanh, cho nên động tác của y cực kỳ cẩn thận, bỏ ra rất nhiều công phu mới mặc xong quần áo, ngay cả nút thắt cũng chưa kịp cài liền vội vàng vàng xuống giường.

Từ trong ổ chăn ấm áp chui ra nên khó tránh khỏi cảm nhận được rét lạnh, nhưng mà Tiểu Ngốc Tử đem quần áo trên người khoác nhanh, liền vô cùng hí hửng chuẩn bị đi ra ngoài chơi.

Ngay khi y chuẩn bị ra khỏi cửa, nhất thời khóe mắt nhìn thấy cái hồ lô mang đến rất nhiều thống khổ cho ca ca, Tiểu Ngốc Tử vẫn không nhúc nhích nhìn trừng trừng hồ lô, thật lâu sau, rút cuộc hạ quyết tâm cầm đi cái hồ lô thoát nhìn rất khủng bố đó.

Tiểu Ngốc Tử không hiểu nhiều chuyện, y chỉ cảm giác hồ lô này rất xấu, khiến Lục Thanh đau như vậy. Hồ lô xấu như thế, y nhất định phải mau ném đi mới được.

Vì thế, ngay khi Lục Thanh đang còn trầm mê trong giấc ngủ, thì bảo bối mà hắn coi như bàn tay vàng đã bị nường tử ngọc của hắn ném vào trong suối. Mà ngay khi Lục Thanh tỉnh ngủ cái nhìn đầu tiên, hắn liền phát hiện Tiểu Ngốc Tử không thấy, cái nhìn thứ hai, hồ lô trên ghế cũng không thấy.

Lục Thanh vội vàng rời giường, vội vã mặc xong quần áo rồi đi tìm Tiểu Ngốc Tử, lại phát hiện Lục Tiểu Bạch nhà hắn đang một mình chơi vui vẻ ở ngoài ruộng. Lục Thanh thấy Tiểu Ngốc Tử không có việc gì, tảng đá lớn trong lòng cuối cùng cũng được buông xuống, sau đó hắn lấy nước đi nấu, tiếp mang đĩa ngọc nào đó đang bắn hê hê về nhà.

“Tiểu Bạch, có nhìn thấy hồ lô ta để trên ghế không?” Lục Thanh hy vọng không chừng là Tiểu Ngốc Tử cầm hồ lô đi chơi.

“Không có hồ lô không có hồ lô.” (^_^)

Tiểu Ngốc Tử lắc đầu liên tục, thế nhưng trong cặp mắt to đen bóng kia lại chợt lóe vài tia狡 hoạt.

Lục Thanh vừa thấy Tiểu Ngốc Tử như vậy, nhất thời liền minh bạch việc hồ lô mất tích nhất định có quan hệ với Tiểu Ngốc Tử khẩu thị tâm phi này, hần nhú mày nghiêm túc nói:“ Bảo Bảo thành thực mới có thể được người thích, Bảo Bảo nói dối thì mũi sẽ dài ra nga”.

Tiểu Ngốc Tử lập tức liền bưng kín cái mũi của mình, tới tới lui lui xác nhận vài lần rằng cái mũi của mình không có dài ra, sau đó có chút ủy khuất nói:“Mũi không có dài, ca ca xấu!”[yuki-hana: úi cưng quá]

Lục Thanh cười khở một tiếng, tuy rằng hồ lô kia được cho là trân bảo của thế gian này, nhưng nếu đem ra so sánh với Tiểu Ngốc Tử thì cũng không coi là trân quý gì. Chỉ là nếu có được cái hồ lô kia, như vậy sinh hoạt của mình tại cổ đại liền sẽ được đến cải thiện rất nhanh. Cho nên nếu có thể, Lục Thanh vẫn hi vọng hần có được cái hồ lô kia.

“Bảo Bảo chẳng lẽ không muốn ăn đường hồ lô sao, nói cho ta biết hồ lô ở nơi nào, ta liền mang người đi ăn đường hồ lô chịu không?” Lục Thanh dụ dỗ.

Hần cảm giác hiện tại hần giống như là một kẻ buôn người đang lừa trẻ em đi bán, nhưng mà hiện tại tình huống khẩn cấp, vấn đề mặt mũi cũng không còn quan trọng nữa.

Nhưng mà đối mặt với dụ hoặc cường đại như thế, Tiểu Ngốc Tử lại lắc đầu như cũ, tuy rằng Lục Thanh có thể nhìn ra tia dao động từ trong đôi mắt kia. Lục Thanh nhìn chằm chằm ánh mắt Tiểu Ngốc Tử, hai người đối diện nhau, mười giây sau, Lục Thanh hoàn bại. [yuki-hana: đã nói, em ấy là ngốc có trí tuệ à...hihi]

Cho dù hần cường ngạnh như thế nào, cũng vô pháp tiếp tục truy vấn khi nhìn vào ánh mắt trong như thế. Được rồi, Tiểu Ngốc Tử không muốn nói thì cứ theo y đi, dù không có hồ lô kia, hần tin tưởng dựa vào năng lực của mình thì cũng có thể tạo ra một mảnh thiên địa.

Lúc này thật trùng hợp, nước trong nồi cũng sôi, biểu tình Lục Thanh thả lỏng sờ sờ tóc Tiểu Ngốc Tử,“Rửa mặt trước đi.”

Hai người lần lượt đi rửa mặt, giờ phút này sắc trời dĩ nhiên đã sáng hoàn toàn.

Lục Thanh nhìn thổ địa trước mặt, tâm tình không khỏi có chút cảm khái. Kiếp trước hần là một luật sư nổi tiếng, ở trong nghề cũng coi như là một nhân vật không người không biết, nhưng mà khi xuyên việt đến địa phương này, hần lại phải làm ruộng. Nếu như chuyện này để vài đồng nghiệp của hần biết, chỉ sợ hần sẽ bị họ cười đến rụng răng.

Mất thấy Tiểu Ngốc Tử gần như muốn chạy vào ruộng để chơi, Lục Thanh thở dài, liền vội vội vàng đuổi theo y. Sau khi Lục Thanh cẩn thận quan sát mảnh đất trước mặt này liền không tự chủ được mà mở to hai mắt.

Hần thầm nghĩ người Lục gia chỉ biết một mẫu đất ở núi Thanh Vân này là cực kỳ hoang vu, nhưng có ai ngờ, một mảnh đất lộn xộn chưa từng được ai quan tâm đến lại phủ đầy ớt chín đỏ tươi. Lục Thanh đi ra phía trước, hái xuống một trái, đầu tiên là đặt ở trước mũi ngửi ngửi, rồi sau đó bẻ đôi trái ớt, đưa đến miệng nhắm nháp một phen.

Tuy rằng hần không giỏi làm ruộng, thế nhưng loại hương vị cay độc này thì hần không thể làm vào đâu được. Chuyện này cũng có thể giải thích được, tuy rằng công việc chính của Lục Thanh là luật sư, nhưng mà năm đó hần vì kiếm tiền đóng học phí mà phải hồi hả ngược xuôi, thậm chí hần từng làm đầu bếp của mấy tiệm cơm. Trù nghệ của hần không dám so sánh cùng với các đầu bếp ở những khách sạn năm sao, nhưng mà để ứng phó với những tiệm cơm bình thường thì không có vấn đề.

Hôm qua hần đã dùng thử thức ăn ở Thực Vi Thiên, cho nên có chút lý giải khái quát về thói quen ẩm thực của thế giới này. Vào lúc trời đông giá rét, ớt vừa có thể khu trừ hàn khí trong thân thể, vừa lại có năng lực mang đến cảm giác ngon miệng, thật sự là một loại gia vị lý không thể thiếu. Nhưng mà khắp phố lớn ngõ nhỏ ở huyện Phương Lâm lại hoàn toàn không thấy tung tích của ớt, điều này khiến Lục Thanh không khỏi không hoài nghi, người trên thế giới này có lẽ là không biết cách dùng ớt để làm nguyên liệu nấu ăn.

Trên thực tế thì phỏng đoán của hắn là rất có khả năng.

Ngay cả người hiện đại cũng đều không dám nói mình nắm giữ toàn bộ nguyên liệu nấu ăn trên thế giới này, huống chi là ở một nơi có trình độ sản xuất cực kỳ thấp như là cổ đại. Lục Thanh nhớ đến dây ớt treo trước cửa nhà gỗ, trong lòng dần dần có ý tưởng.

“Ca ca — ca ca —”

Thấy Lục Thanh đứng tại chỗ ngây người, Tiểu Ngốc Tử cầm trong tay một trái ớt đỏ tươi ngoắc ngoắc hắn, trên mặt mang theo nụ cười thiên chân. Lục Thanh đang muốn tiến lên, liền nhìn thấy Tiểu Ngốc Tử đột nhiên đem trái ớt trong tay bỏ vào miệng.

“Phi phi!”

Thần tình của Tiểu Ngốc Tử lập tức liền biến dạng, y nhanh chóng phun ớt trong miệng ra, nhưng hương vị bá đạo cổ quái kia lại vẫn còn bên trong khoang miệng, Tiểu Ngốc Tử cay làm cho ánh mắt đỏ bừng, ủy khuất giống như một tiểu bạch thỏ.[yuki-hana: cái cảm giác này cực khó chịu]

“Ca ca.”

Lục Thanh vội vàng tiến lên, ném trái ớt trong tay y xuống, dùng khăn tay giúp Tiểu Ngốc Tử lau đi mồ hôi trên mặt.

“Không cần lấy tay dụi mắt, biết không?” Ớt trong ruộng này cực kỳ bá đạo, tay Tiểu Ngốc Tử đã tiếp xúc qua sau đó nếu lại dụi vào mắt thì thật sự sẽ rất đau.

“Khó chịu.” Tiểu Ngốc Tử nhìn mặt Lục Thanh, há to miệng hà hơi, trong ánh mắt không giấu được vẻ ủy khuất.

“Hiện tại biết khó chịu, ta đã nói qua là không cần tùy tiện ăn cái gì mà, Tiểu Bạch lại quên rồi phải không?” Lục Thanh thật sự rất muốn la tiểu hài nhi không nghe lời này một trận, nhưng bộ dáng Tiểu Ngốc Tử quá mức đáng thương làm cho Lục Thanh không cách nào hạ thủ được, đành phải một lần nữa tận tình khuyên bảo.

“Được rồi, hôm nay xem bấy nhiêu thôi, về nhà uống miếng nước trước, ngày mai chúng ta lại đến.”

Nói xong, Lục Thanh nhìn ruộng đất ở phía xa mà mỉm cười. Nếu hắn không nhìn lầm thì cách đó không xa chính là hoa tiêu, không nghĩ tới mẫu đất này cư nhiên có đến hai loại phối liệu trọng yếu, Lục Thanh cảm giác chính mình thật sự là phát tài. Nơi này từa lờu nhiều như vậy, dù hắn chỉ bán ớt cùng hoa thì cũng có thể kiếm một số kha khá.

Lục Thanh tạm thời áp chế tâm trạng kích động, mang theo Tiểu Ngốc Tử bị ớt cay đến khuôn mặt đỏ bừng đi đến bờ suối cách cửa nhà không xa, Tiểu Ngốc Tử lập tức súc miệng vài lần, lúc này cảm giác cay mới dần dần tiêu tán.

Sau khi thoát khỏi nguy cơ từ ớt, câu đầu tiên y nói là: “Bảo Bảo đói bụng.”

Lục Thanh cười ôn hòa: “Bây giờ mang người đi chợ ăn ngon.”

“Ăn ngon!”

Tiểu Ngốc Tử nghe nói muốn lên chợ liền nhớ tới mấy món ăn vặt mỹ vị ngày hôm qua, y liền cảm thấy vui vẻ, ánh mắt mị thành một khe nhỏ. Lục Thanh thấy thế, cũng chỉ có thể âm thầm bảo rằng Tiểu Ngốc Tử này quả nhiên là một người ham ăn, về sau hắn nhất định phải làm vài món ăn ngon, như vậy mới có thể chặt y được.

Lần trước đi vào trong thị trấn là lúc hắn thống khổ nên không kịp chuẩn bị gì hết, lần này Lục Thanh là chuẩn bị đầy đủ.

Trước khi đi hắn lấy giấy ghi lại tất cả đồ dùng mà trong nhà còn thiếu, sau đó dùng một trương giấy Tuyên Thành trắng bao một ít ớt và hoa tiêu đã phơi nắng, lúc này mới nắm tay Tiểu Ngốc Tử xuống núi.

Hai người vừa đi vừa trò chuyện vui vẻ, thời gian qua rất nhanh, sau nửa canh giờ, Lục Thanh cùng Tiểu Ngốc Tử đã đi tới thị trấn Phương Lâm.

“Loại chó chết như ngươi cư nhiên còn dám xuống núi!” Một thanh âm quen thuộc truyền đến, Lục Thanh cau mày xoay người, biểu tình không chút sợ hãi.

“Như thế nào, ta không biết huyện Phương Lâm này khi nào thì biến thành địa bàn của Lục viên ngoại, đến thị trấn này, còn cần phải nộp phí cho ngươi sao?”

Lục Thanh nhìn thấy bộ dáng nổi giận của Lục viên ngoại, liền biết việc hôm qua hẳn giáo huấn Lục Nguyên đã đến tai Lục viên ngoại. Ngày hôm qua khi giáo huấn Lục Nguyên, trong lòng hắn đã có chuẩn bị, hắn chỉ không nghĩ Lục viên ngoại lại nhanh chóng ra tay khó dễ hắn như thế. Nhưng mà nơi đây là con phố buôn bán phồn hoa nhất của trấn Phương Lâm, quyền thế của Lục gia tuy lớn nhưng cũng không thể ngang nhiên mà giết người giữa ban ngày.

“Hừ, ta vốn nghĩ rằng ngươi chỉ là một kẻ háo sắc, lại không nghĩ rằng ngươi còn là một người có tâm địa lang sói như vậy, đệ đệ của ngươi chỉ mới 18, ngươi lại ra tay độc ác với hắn như thế, loại người như ngươi căn bản là không xứng sống ở trên đời này!”[yuki-hana: vậy đánh con ruột cho đến chết thì đáng sống à? Ông là ko có tư cách mắng]

Nhìn thấy tiểu nhi tử mà mình cực kỳ sủng ái bị người hầu nâng về nhà, dù Lục viên ngoại lập tức phái người mời đại phu tốt nhất trấn Phương Lâm tới thì vẫn là không thể vãn hồi thương tích nghiêm trọng ở nơi nào đó, đến khi Lục Nguyên tỉnh lại thì Lục viên ngoại mới biết được hết chuyện này đều do đứa con mà hắn đuổi ra cửa gây ra, hận ý của Lục viên ngoại đối với Lục Thanh càng sâu, sáng sớm liền tập hợp một nhóm người chuẩn bị lên núi báo thù cho Lục Nguyên, lại không nghĩ rằng ngay tại bên trong thị trấn này thì đã đụng phải Lục Thanh.

“Nga, phải không?” Khóe miệng Lục Thanh gợi lên một tia cười lạnh, vẻ mặt lạnh nhạt nói: “Ngươi cần phải nghĩ rõ ràng, hôm nay ta tự nhiên không thể chống lại nhiều người, chỉ là nếu ta chết đi, như vậy huyết mạch của Lục gia liền chấm dứt”

Lục viên ngoại vừa nghe đến mấy lời này của Lục Thanh, sắc mặt trở nên xanh tím, rất không phản kích.

10. Chương 10

Lục viên ngoại tuy là chán ghét Lục Thanh, nhưng không thể phủ nhận huyết mạch Lục Thanh mang trong mình là của Lục gia. Nay Lục Nguyên đã mất đi năng lực sinh dục, bản thân hắn thì tuổi tác đã cao, chẳng lẽ cứ trơ mắt nhìn Lục gia cứ như thế mà đoạn tử tuyệt tôn? Tuy nói giờ phút này, tình huống của Lục Nguyên là không rõ, còn chưa thể kết luận hắn có thật sự mất đi năng lực sinh dục hay không, nhưng Lục viên ngoại là gia chủ của Lục gia, cho nên hắn không thể mạo hiểm được. Vì thế, cho dù khó chịu, hắn cũng chỉ có thể lựa chọn buông tay.[yuki-hana: cảm thấy mâu thuẫn, nếu lo cho con nối dòng thì t.sao lại đánh LT mạnh tay đến như vậy]

Lục Thanh thấy Lục viên ngoại sững sờ bất động, khóe miệng chậm rãi gợi lên một nụ cười lạnh, “Nếu không có chuyện gì, vậy ta có thể đi chứ?”

Giờ phút này Lục Nguyên không có ở hiện trường, hết thảy mọi việc của Lục gia đều do Lục viên ngoại làm chủ, chỉ thấy khuôn mặt Lục viên hết xanh rồi trắng, hắn lắc lắc tay với Lục Thanh, sau đó xoay người mang theo thủ hạ rời đi. Hành động trả thù lần này là hắn lỗ mắng. Hiện tại, việc quan trọng nhất chính là tìm cách trị khỏi cho Lục Nguyên, ngoài ra, còn có một biện pháp khác...

Mặc kệ Lục gia sẽ rung chuyển như thế nào sau hành động ngày ấy của Lục Thanh, hiện tại, hắn mang theo Tiểu Ngọc Tử đi thẳng đến chỗ ăn cơm ngày hôm qua. Đến khi thấy được kiến trúc đồ sộ của Thực Vi Thiên, lúc này Lục Thanh mới thở phào nhẹ nhõm.

Nói thật, dù tính cách của Lục Thanh trời sinh cứng cỏi, nhưng vì hiện tại phải lệ loi sinh hoạt ở một nơi hoàn toàn xa lạ như cổ đại, hắn cũng có chút không an lòng. Lục Thanh chỉ có thể nói do thời vận của mình không tốt, cũng là xuyên việt, có vài người thì sau khi tỉnh giấc sẽ trở thành hoàng đế, mà hắn thì chỉ có thể ở tại bên trong huyện Phương Lâm này, suốt ngày phải lo lắng chuyện ăn uống của ngày tiếp theo. Nhưng oán giận như vậy cũng chỉ giằng co trong một giây mà thôi, ngay khi Lục Thanh sải bước đi vào bên trong cánh cửa màu đỏ thẫm kia thì nét sợ hãi trên mặt đã không còn biểu hiện nữa.

Sáng sớm Thực Vi Thiên càng thêm lạnh lùng, ngay cả một khách quen cũng không có, mà tiểu nhị nói chuyện với bọn họ ngày hôm qua thì đang chịu khó quét tước trong điếm. Có thể thấy được, vị tiểu nhị này dù có chút nói nhiều nhưng làm người cũng thấp phần chịu khó, nếu không thì hẳn cũng sẽ không cố bám trụ lại khi mà Thực Vi Thiên ngày một đi xuống.

“Lục đại thiếu gia, trận gió nào thổi các người tới đây vậy?” Sau khi tiểu nhị thấy thân ảnh của Lục Thanh cùng Tiểu Ngốc Tử thì vô cùng cao hứng.

Lục Thanh đi ra phía trước, nhíu mày: “Ta không phải là Lục đại thiếu gia, gọi ta Lục Thanh được rồi.”

Điếm tiểu nhị nghe như vậy chỉ hắc hắc cười nhẹ hai tiếng, không nói gì. Lục Thanh cũng không nghĩ mất thời gian cho mấy việc xưng hô linh tinh này, hôm nay đến, hẳn chỉ có một mục đích –

“Không biết tiểu nhị ca có thể dẫn ta gặp lão bản của Thực Vi Thiên hay không?”

Tiểu nhị đang muốn mở miệng đáp ứng, thì lại có một tãnh âm trầm thấp hùng hậu từ sau lưng hai người truyền đến: “Hừ, liên biết họ Lục không có ai tốt, lão nhân ta không có thứ khác, nhưng lại có chút cốt khí, nếu Lục gia các người khinh người quá đáng, cũng đừng trách ta cá chết lưới rách!”

Nghe ngữ khí của người này thì biết, hẳn chính là lão bản của Thực Vi Thiên này. Nếu là một thanh niên bình thường, khi nghe được ngôn ngữ có chút khiêu khích của vị kia thì sợ là đã sớm kiềm chế không được cơn nóng giận, nhưng Lục Thanh thì không, trên người hẳn không hề xuất hiện ra một tia cảm xúc dao động nào. Tần Hải thầm nghĩ, Lục Thanh này mạnh hơn lão cha chỉ biết rống giận của hắn nhiều.

“Lão tiền bối lo lắng nhiều, mọi người ở huyện Phương Lâm đều biết chuyện Lục Thanh thoát ly Lục gia, hôm nay ta đến không phải vì Lục gia, mà là vì chính ta”. Lục Thanh bình tĩnh nói.

“Chính người?” Tiểu nhị lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, hẳn không biết trong hồ lô của Lục đại thiếu gia bán cái gì.

Sống hơn sáu mươi năm nên Tần Hải đâu dễ dàng tin những chuyện như thế, tuy rằng nghe nói Lục Thanh thoát ly Lục gia, nhưng ai có thể cam đoan, đó không phải là khổ nhục kế mà Lục gia bày ra để nhằm thôn tính Thực Vi Thiên.

“Vì Lục gia cũng được, vì chính người cũng thế, ta là lão bản của Thực Vi Thiên, ta nói nơi này không chào đón người, vậy thì người phải lăn ra ngay cho ta”.

Sắc mặt Lục Thanh trắng nhợt, hiển nhiên không dự đoán trước lão đầu tử này cư nhiên quật cường như thế, bất quá đối với loại người này, năm đó khi Lục Thanh lên tòa án cũng có ứng phó qua rất nhiều, cho nên hắn chỉ cần vừa mở miệng, liền hấp dẫn lực chú ý của Tần Hải:

“Có thể làm cho Thực Vi Thiên một lần sống lại, lão tiền bối cũng không cần sao?”

Không khí đột nhiên trở nên cực kỳ khẩn trương, không gian im lặng đến nỗi một cây kim rơi xuống đất cũng có thể nghe thấy tiếng. Đúng lúc này, Tiểu Ngốc Tử vốn vẫn luôn ngoan ngoãn đứng bên người Lục Thanh lại đột nhiên phát ra một trận âm thanh cổ quái.

“Cô ~”

Tiểu Ngốc Tử ngại ngùng sờ sờ bụng, có chút rụt rè nói: “Ca ca, Bảo Bảo đói bụng.” (^_^)

“Này.....” Lục Thanh có chút do dự, bởi vì giờ phút này hiển nhiên chính là thời cơ đàm phán tốt nhất cùng với lão nhân kia, nếu mang Tiểu Ngốc Tử đi ăn thì biết đâu sẽ phát sinh chuyện gì thì sao. Càng trọng yếu hơn là tâm tính Tiểu Ngốc Tử đơn giản, cho nên hắn tuyệt đối không để cho Tiểu Ngốc Tử một mình đi ra ngoài mua này nọ.

Ngay tại thời điểm Lục Thanh khó xử, thì Tần Hải lại mang ra một mâm điểm tâm tinh xảo.

“Ăn ngon! cảm ơn gia gia!” [yuki-hana: em này gặp ăn ngon là nói chuyện hết sức ngọt ngào]

Tiểu Ngốc Tử lại một lần nữa phát huy trí thông minh của y trên phương diện nào đó, y vui vẻ mà vứt bỏ tay Lục Thanh, chạy đến trước mặt Tần Hải, ngó tròn nhìn Tần Hải.

Lại nói Tần Hải cũng là một người có tính tình cổ quái, Lục Thanh nói nhiều với hắn như vậy mà đối phương chẳng thêm để mắt, trong khi Tiểu Ngốc Tử chỉ nói một tiếng cảm ơn, thì có thể lấy được đồ ăn ngon từ trên tay hắn.

“Ăn ngon ăn ngon!” Khăn cấp miếng bánh hình hoa mai nhét vào trong miệng, vừa ăn vừa tán thưởng, Tiểu Ngốc Tử hạnh phúc ghê gớm.

Lúc này sắc mặt của Tần Hải cũng nhu hòa hơn rất nhiều.

“Đó là điểm tâm mà lão bản tự mình làm” Ngữ khí của tiểu nhị có chút chua.

Phải biết là tay nghề của lão bản không phải ai cũng có thể so sánh, thậm chí ngay cả mấy vị đầu bếp trong Thực Vi Thiên, hơn nữa đồ mà lão bản làm thì sẽ không bán ra bên ngoài, cho nên ngay cả hắn cũng rất khó mà có thể ăn được, thế mà hôm nay, Tiểu Ngốc Tử này lại có thể ăn cả một mâm, như thế bảo hắn làm sao không đau lòng.

“Người nói người có thể khiến cho Thực Vi Thiên sống lại, tiểu tử, người cũng biết nếu nói láo trước mặt ta thì sẽ phải trả đại giới.”

Nếu so sánh với thái độ ôn hòa khi đối đãi Tiểu Ngốc Tử, thì giờ phút này, khí thế của Tần Hải có thể nói là vô cùng khủng bố. Đôi mắt lợi hại như chim ưng của hắn cứ nhìn chăm chăm vào Lục Thanh, phảng phất giống như muốn xuyên thủng qua người đối phương, liên tính là Lục Thanh, lúc này lòng bàn tay của hắn cũng đổ đầy mồ hôi.

“Lão tiền bối, một chút tự tin đó tất nhiên Lục Thanh ta phải có, nếu lão tiền bối không tin, ta rất thích ý tự tay nấu.”

Tự tay nấu?

Ánh mắt Tần Hải càng thêm lợi hại vài phần, người này muốn tự tay nấu ăn, chẳng lẽ hắn cũng là một đầu bếp? Nghĩ như thế, ánh mắt Tần Hải nhìn về phía Lục Thanh liền có chứa một tia khinh miệt.

Trên thế giới này, người muốn dựa vào trù nghệ triển lãm trước mặt hắn còn chưa có sinh ra đâu!

Lục Thanh thông dong bình tĩnh nhìn Tần Hải, ánh mắt hai người xen lẫn, ở không trung đụng vào nhau kịch liệt.Đột nhiên, Tần Hải chụp bàn cười to nói:

“Tốt tốt tốt! lão phu cũng muốn nhìn xem người có bản lĩnh gì để có thể làm cho Thực Vi Thiên khởi tử hồi sinh, nếu người làm không được, ta muốn người làm nô tài một năm cho ta!”

Lục Thanh hỏi ngược lại:“Nếu ta có thể làm được thì sao?”

“Tất nhiên là muốn làm gì cũng được!”

Bầu không khí khẩn trương, hết sức căng thẳng!

Ngay sau đó Lục Thanh lại nói:“Khôi phục lại Thực Vi Thiên cần một ít thời gian, hôm nay ta chỉ bày ra một kế nhỏ, mong tiền bối bao dung.”

Tần Hải cười lạnh nói:“Ta cũng không khi dễ tiểu bối nhà ngươi, dù sao ngươi cũng thấy được bộ dáng nửa chết nửa sống của Thực Vi Thiên hiện tại, nếu ngươi có bản sự, như vậy ta liền cho ngươi kỳ hạn ba tháng, sau ba tháng, nếu Thực Vi Thiên có thể trở lại huy hoàng như ngày xưa, cho dù ngươi muốn tẩu lầu này thì cũng không phải không thể”

“Lão bản!”

Tiểu nhị kinh hô, tựa hồ rất là giật mình đối với quyết định của lão bản. Hắn biết rõ lão bản đã mất rất nhiều tâm lực để duy trì Thực Vi Thiên, có thể nói Thực Vi Thiên giống như là sinh mệnh của lão bản, mà hôm nay lão bản lại nói ra nói như vậy..... Chẳng lẽ, Thực Vi Thiên đã rơi vào tình thế không thể tiếp tục duy trì.

“Tiểu nhị, ta biết ngươi suy nghĩ cái gì, Thực Vi Thiên vốn không có quy cũ chỉ kẻ người trong gia tộc mới có thể kế thừa, xú tiểu tử kia lại không có hứng thú đối trù nghệ, nếu người này có biện pháp cứu sống Thực Vi Thiên, như vậy ta lui về phía sau cũng là đương nhiên ”

“Nhưng là, lão bản.....”

Tần Hải đánh gãy lời nói của tiểu nhị, dứt khoát nói: “Không có nhưng nhị gì hết! hiện tại lo lắng chuyện này cũng còn quá sớm, trước hết phải xem tiểu tử này có bản lĩnh hay không rồi nói sau.”

Lúc này Lục Thanh cũng đang rất kinh ngạc. Hắn không nghĩ tới, vị lão bản thoát nhìn thực cổ chấp này, cư nhiên sẽ đơn giản đồng ý đem Thực Vi Thiên giao cho người khác?

“Lão tiền bối chẳng lẽ không sợ Lục Thanh ta cùng Lục gia nội ứng ngoại hợp sao?”

Tần Hải cười lạnh một tiếng chỉ vào Tiểu Ngốc Tử nói: “Người chẳng lẽ không có nghe nói qua, đồ của Tần Hải ta làm là không thể tùy tiện ăn sao?”

“Người khốn kiếp!” Lục Thanh nhìn vụn điểm tâm trên khóe miệng của Tiểu Ngốc Tử, nhất thời hiểu rõ ý tứ của Tần Hải.

Là hắn rất khinh địch.

Đối mặt với một đối thủ như vậy, hắn làm sao lại có thể cho Tiểu Ngốc Tử vô tư mà ăn đồ của Tần Hải. Vạn vạn lần cũng không nghĩ tới, tâm địa Tần Hải lại ác độc như thế, cư nhiên có thể xuống tay với một người đơn thuần như Tiểu Ngốc Tử. Lục Thanh cảm giác lửa giận trong lòng mình dâng cao, hắn nghiêng rằng nghiêng lợi nói với Tần Hải: “Giải được cho ta, chuyện mua bán này, ta không làm nữa!”

Bảo hồ lột da, vốn là sai!

“Không làm nữa, người không cảm thấy hiện tại nói những lời này có chút chậm sao?” Tần Hải mỉm cười.

“Từ giờ trở đi, người không có quyền nói không, trừ phi, người không để ý đến tính mạng Tiểu Ngốc Tử kia.....”

11. Chương 11

Lục Thanh nắm chặt hai tay, trong lòng bàn tay tràn đầy mồ hôi lạnh. Chuyện cho tới nước này thì hắn tất yếu phải thừa nhận là hắn đã quá mức chủ quan, cho nên mới tạo thành quả đắng hôm nay.

Trong suy nghĩ của Lục Thanh, trong tay hắn chẳng những nắm giữ hai loại gia vị cực kỳ trọng yếu là ớt cùng hoa tiêu, hơn nữa hắn còn có trí tuệ của người hiện đại, cho nên đối với việc thu nạp lão bản của một tiểu lâu cần bản không thành vấn đề. Nhưng hắn vạn vạn không nghĩ tới, chính tâm tính khinh địch này của mình khiến hắn không hề có một chút năng lực phản kháng khi đối mặt với một Tần Hải đa mưu túc trí. Suy nghĩ của hắn quả thực quá mức đơn giản. Giờ phút này, tất cả những gì hắn biết đều trở nên không quá rõ ràng, hắn cũng không dám cam đoan chính mình có thể đánh bại lão bản này giống như lần trước hắn đã thương Lục Nguyên, vì thế, để giải quyết tình thế hiện tại, hắn chỉ có thể làm cho Tần Hải thấy được thực lực của hắn, như thế hắn mới có một đường sinh cơ.

Lục Thanh cố gắng trấn áp cơn nóng trong lòng xuống, bằng lãnh nói: “Nếu y có mất đi một sợi lông, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua người.”

“Yên tâm, ta cùng với Tiểu Ngốc Tử này có chút hợp ý, chỉ cần người ngoan ngoãn nghe lời, ta tự nhiên là sẽ không hại y.”

“Hừ, người tốt nhất nói được làm được!” Trong ánh mắt Lục Thanh xuất hiện một trận sát ý.

Hắn không phải không nghĩ tới giả vờ chính mình chỉ là một kẻ không có bản lĩnh, nhưng hành động vừa rồi của hắn cùng với tính tình cổ quái của Tần Hải, thì nếu như đối phương biết hắn là một kẻ không hề có năng lực, trong nhất thời nóng giận mà không đưa cho hắn giải được thì làm sao được. Lục Thanh không tự chủ được mà có chút hối hận, nếu hồ lô kia không bị ném đi thì tốt biết bao nhiêu, có linh tuyến trong hồ lô thì độc được gì cũng đều có thể hóa giải. Chỉ tiếc Tiểu Ngốc Tử lại không chịu nói, xem ra hôm nay về nhà nhất định phải dùng chút thủ đoạn buộc y nói ra nơi đã ném hồ lô mới được. Trước mắt, hắn nhất định phải để cho lão già kia biết, hắn thật sự có giá trị lợi dụng, như thế Tiểu Ngốc Tử mới có thể được an toàn.

Đi theo Tần Hải vào phòng bếp của Thực Vi Thiên, ước chừng có mười hai bếp lò, phân biệt dùng cho chế biến các loại thức ăn khác nhau, năm đó vào thời điểm Thực Vi Thiên cường thịnh, mười hai bếp luôn luôn hoạt động, mà nay, ngay cả một bếp lò đều có chút dư thừa

Lục Thanh hơi hơi nghĩ nghĩ, nói với Tần Hải: “Ta cần một con cá.”

Tần Hải nhướn mày, xem ra tiểu tử này chuẩn bị làm cá, nhưng lại không biết trong đó có bí mật gì: “Tiểu nhị, đi lấy cho hần một con cá trăm cỏ.”

Tiểu nhị lập tức đi đến chậu thả cá vớt ra một con cá trăm cỏ lớn. Một con cá, Thực Vi Thiên vẫn có thể gánh vác nổi.

Tuy nói lâu rồi Lục Thanh không làm bếp cho nên động tác có chút lóng cọng, thế nhưng trụ cột vẫn là có, cạo vẩy cá, xử lí cá... tất nhiên là không cần nhiều lời, mà chân chính đáng nói là ngay khi hần mở chiếc túi sau lưng ra.

Tần Hải nhìn trong tay Lục Thanh vài thứ giống như cái sừng thon thon nho nhỏ đỏ au, còn có thứ đen đen gì đó, tuy rằng hần không biết đó là cái gì, thế nhưng từ khứu giác linh mẫn của mình, hần cảm thấy mấy thứ này có hương vị thực nồng, xem ra tiểu tử kia tính toán là dùng hai loại thực vật kỳ lạ này.

Bản thân Tần Hải tự nhận mình có kiến thức rộng rãi, nhưng hôm nay thì hần phải công nhận trên thế giới này núi cao còn có núi cao hơn. [yuki-hana: mình thấy câu này luôn đúng]

Chỉ thấy Lục Thanh đem cá trăm cỏ kia cắt thành từng miếng cực mỏng, sau đó dùng lòng trắng trứng cùng muối và một ít gia vị ướp. Sau 15 phút khi thấy cá đã thấm gia vị, hần liền bắt đầu đổ dầu nhóm lửa, đem hai thứ kỳ lạ trong tay hần ném vào trong nồi dầu bạo sao.

Hương ớt cùng tiêu từ trong nồi dầu nóng bỏng kia lập tức liền bay ra tràn ngập trong không khí ở phòng bếp, tất cả mọi người đều chấn động, hiển nhiên là bị loại hương vị kỳ dị này hấp dẫn.

Đồ ăn Lục Thanh làm chính là một món ăn gia đình tên là *Thủy nấu ngư*[Canh cá?]. Ở huyện Phương Lâm cũng có món ăn như vậy, thế nhưng vì khuyết thiếu ớt cùng tiêu, cho nên so với Lục Thanh làm thì mấy món ăn đó đều mang đến cảm giác thiếu thiếu.

Đợi cho đám hương khí kia bốc hơi hoàn toàn, Lục Thanh đem nước đổ vào trong nồi, sau đó cho thịt cá đã được ướp vào theo.

Tiểu nhị ra sức canh lửa, màu sắc của cá dần dần biến hóa, Lục Thanh lớn mật bỏ thêm ớt cùng tiêu vào trong nồi, nhất thời cá lại chuyển màu.

Tần Hải ở một bên quan khán, cảm thấy vô cùng kinh hãi. Hần nghĩ mình tung hoành trong giới mỹ thực nhiều năm như vậy, nhưng vẫn chưa từng gặp qua loại gia vị kỳ lạ như thế. Cho dù là tại một nơi có nhân tài đông đúc, nguyên liệu nấu ăn cực kỳ phong phú như ở kinh thành, hần cũng không có từng thấy qua. Mà thanh niên trước mắt này, trong tay lại nắm giữ hai loại đồ gia vị này, nếu hần có đầy đủ lượng, Tần Hải có một nửa tin tưởng rằng đối phương quả thật có thể cứu vớt Thực Vi Thiên. Về phần một nửa còn lại thì phải chờ hần nếm qua món ăn mới nói.

Sau 15 phút, Thủy nấu ngư đỏ au ra nồi.[yuki-hana: cảm thấy cay dữ lắm]

Tuy rằng công phu nấu ăn của Lục Thanh kém hơn bất cứ một đại trù nào trong các tửu lâu ở huyện Phương Lâm, thế nhưng Thủy nấu ngư xuất từ trong tay hần lại tán ra một loại hương khí mê người mà trước nay chưa từng có.

Lúc này hai đầu bếp của Thực Vi Thiên cũng đã đi tới bên trong phòng bếp, mọi người đều bị hương khí của món ăn này hấp dẫn.

Lục Thanh không khách khí, trực tiếp múc cho Tiểu Ngốc Tử đang đói bụng cùng chính mình hai chén, còn thừa mới giao cho Tần Hải.

Tiểu Ngốc Tử chưa từng có hưởng qua loại hương vị này, sau khi ăn vào miệng, một cỗ khí tức cay độc bay thẳng lên trán, làm cho khuôn mặt của y đỏ bừng, hần không thể cởi hết quần áo trên người. Nhưng kể tiếp, y lại không thể dùng chiếc đũa trong tay được.

Cứ việc bị cay đến nổi mặt đỏ bừng, thế nhưng sự hấp dẫn của ớt đối với người chưa từng nếm qua ớt mà nói là vô cùng đáng sợ.

Tiểu Ngốc Tử nhanh chóng ăn sạch sẽ cá trong bát của mình, môi cay đến có chút sưng, nhưng bộ dáng dường như không có thỏa mãn. Y còn muốn ăn, nhưng mà cá trong nồi đã bị mọi người chia hết, giờ chỉ còn lại chút nước mà thôi.

Tiểu Ngốc Tử không thỏa mãn liếm liếm môi: “Ăn ngon!”

Lục Thanh thấy bộ dáng tham ăn này của y, trong mắt chợt lóe một tia ôn nhu, hần sờ sờ tóc Tiểu Ngốc Tử, nói: “Yên tâm, về sau còn có thể có.”

“Muốn ăn thiệt nhiều!” Tiểu Ngốc Tử nghĩ nghĩ, yêu cầu.

Lục Thanh không có chút do dự gật đầu đáp ứng.

Tiểu Ngốc Tử hoan hô một tiếng, liền ôm chặt eo Lục Thanh, vui vẻ hoan hô. Thấy y vui vẻ, tâm tình Lục Thanh cũng tốt lên một ít, nhưng nghĩ đến loại độc dược kia, trong lòng hần lại cảm thấy ần ần đau.

“Lão bản, người hiện tại có thể đưa giải dược cho ta được rồi chứ?” Lục Thanh nắm tay Tiểu Ngốc Tử, trầm giọng nói.

Hần không phải người không mềm lòng, Tiểu Ngốc Tử là thê tử của hần, như vậy hần liền tuyệt đối không có khả năng để cho Tiểu Ngốc Tử bị khi dễ.

Lúc này Tần Hải cũng dùng xong thức ăn trong bát của mình, hần chậm rãi thu hồi ánh mắt lưu luyến không rời của mình, cười nói, “Tiểu tử này, ta khi nào nói qua ta có giải dược.”

“Người!” Lục Thanh chau mày, một cổ tức giận dâng lên.

Tần Hải cười nhìn thẳng vào mắt Lục Thanh: “Vốn không có độc dược, thì làm sao có giải dược được?”

Thấy trong mắt Lục Thanh chợt lóe nghi hoặc, tiểu nhị ở một bên nhĩn không được mà lẩm miệng nói: “Lục thiếu gia không cần lo lắng, lão bản nhà chúng ta nếu có thể lặng yên không một tiếng động mà hạ độc, chỉ sợ tửu lâu của Lục gia đã sớm không dám trêu chọc Thực Vi Thiên.”

Lời của tiểu nhị giống như cảnh tỉnh Lục Thanh. Hần nhìn kẻ giảo hoạt Tần Hải này, trong lòng có một loại cảm xúc khó tả bắt đầu xuất hiện. Người này từ đầu tới đuôi đều đang lừa gạt hần, nhưng điều làm cho hần khổ sở nhất chính là hần cư nhiên cũng liên tin như vậy.

Kỳ thật nếu cẩn thận ngẫm lại, lão bản Thực Vi Thiên này căn bản không có khả năng chuẩn bị điểm tâm có độc để chờ đợi hần, hơn nữa lúc đối phương cầm ra điểm tâm, cũng hoàn toàn không có động tác dư thừa. Tuy rằng hần mơ hồ cảm giác được thế giới này có tồn tại một loại lực lượng mà người hiện đại không thể nắm giữ, cùng loại với võ công linh tinh gì đó, thế nhưng hiển nhiên lão bản của Thực Vi Thiên căn bản không có loại võ công này. Từ đầu tới đuôi, đều là hần rất lỗ măng.

Kỳ thật việc này đối với hần, cũng là chuyện tốt.

Đi đến một nơi không quen như cổ đại, tuy rằng có được ký ức ban đầu của vị Lục Thanh kia, nhưng bản thân hần là người hiện đại, cho nên tính kiêu ngạo vẫn không hoàn toàn biến mất. Đối mặt địch nhân, tỷ như vài cực phẩm ở Lục gia kia, hần căn bản không có bỏ vào trong mắt, đối mặt với Thực Vi Thiên, hần cũng không sợ chút nào.

Hiện tại nghĩ đến, quả nhiên là nguy hiểm.

Bị lão bản của Thực Vi Thiên đánh một đòn như vậy làm cho hần chính thức nhìn thẳng vào thế giới cổ đại này, bắt đầu quyết định nghiêm túc tạo ra một phần thiên địa cho bản thân ở trong thế giới này. Hần tin tưởng, hần có năng lực này, nếu thiếu, bất quá chỉ là kinh nghiệm mà thôi.

Lục Thanh bình tâm lại, như có chút sợ cảm nhìn lão nhân giả dối kia, ánh mắt đen cực kỳ lãnh đạm nói: “Nếu vậy thì tốt.”

“Tốt lắm, tiểu tử ngươi quả nhiên không bình thường”. Tần Hải có chút vừa lòng nhìn Lục Thanh, trong thanh âm không che giấu một chút tán thưởng: “Mới vừa rồi có đắc tội, bất quá ngươi phải biết, nếu trở thành chủ nhân của Thực Vi Thiên, tức là sẽ cùng Lục gia tranh cao thấp, tiểu tử, ngươi còn non lắm!”

“Việc này cũng đành chịu, nhưng mà lão bản nếu còn nghĩ đến việc cứu sống Thực Vi Thiên, như vậy tin tưởng ta, tuyệt đối không cần ra tay với y”

Y là chỉ ai, hai người đều biết.

Có lẽ vào hai ngày trước, ý nghĩa của Tiểu Ngốc Tử đối với Lục Thanh chẳng qua là một trách nhiệm. Nhưng trải qua việc Tiểu Ngốc Tử mang theo hắn đi tìm đại phu, thì địa vị của y trong lòng của hắn đã tăng lên như điều gặp gió. Lục Thanh vốn không phải là người vô tình, ai đối tốt với hắn, hắn đương nhiên sẽ đối tốt lại ngàn lần vạn lần. Tiểu Ngốc Tử có thể toàn tâm toàn ý đối Lục Thanh, như vậy Lục Thanh cũng có thể toàn tâm toàn ý đối với y. Có lẽ một phần là do đầu óc Tiểu Ngốc Tử không rõ ràng, cho nên cảm tình của y là rất thuần túy, không hề pha tạp bất cứ ích lợi gì. Cảm tình như vậy đã đủ cho Lục Thanh nguyện ý dùng sinh mệnh của mình đi thủ hộ.

“Lão nhân ta nói chuyện giữ lời, tuyệt đối sẽ không ra tay với ngốc tử này, ngược lại là ngươi, nếu ngày sau phát đạt mà dám vứt bỏ Tiểu Ngốc Tử, hừ, Tần Hải ta tuyệt đối sẽ không tha cho ngươi!” [yuki-hana: bác ấy giống như bố vk]

Lúc này Lục Thanh mới buông xuống khúc mắc trong lòng.

“Nói như vậy, hợp tác giữa chúng ta coi như là đạt thành đi?”

“Nhìn tiểu tử ngươi cũng có chút bản sự, nhưng có thể lấy được Thực Vi Thiên hay không thì còn nhìn vào biểu hiện của ngươi trong một tháng tới.”

12. Chương 12

Thực Vi Thiên từng đứng đầu trong giới mỹ thực ở huyện Phương Lâm, nhưng bởi vì một lực lượng mới quật khởi mà bị suy sụp đến nay. Nếu không phải Lục Thanh có trong tay mấy thứ kỳ diệu kia, thì việc Thực Vi Thiên biến mất là nhất định.

Sau khi Lục Thanh triển lãm một phen trước mặt Tần Hải liền không có lưu lại. Tuy rằng hắn có một mảnh ruộng ớt, thế nhưng mấy thứ này muốn dùng lâu thì nhất định phải được xử lý một phen. Vì thế, sau khi nói vài lời với Tần Hải, Lục Thanh cùng Tiểu Ngốc Tử nhanh nhẹn đi ra khỏi cửa Thực Vi Thiên.

Bọn họ nay đã chuyển ra khỏi một nơi nguy hiểm như Lục gia, an phận trong một căn nhà gỗ nhỏ trên núi Thanh Vân, tuy hoàn cảnh có đơn sơ một chút, nhưng thật sự vô cùng an bình và thanh thản. Ngày ấy phân gia, Lục Thanh mang theo hết tất cả đồ vật trong phòng mình, vậy nên hiện tại trong nhà gỗ xem như là tương đối đầy đủ, nhưng chỉ có thật sự vào ở thì mới phát hiện ra rằng bọn họ còn thiếu thốn rất nhiều thứ.

Lục Thanh đối chiếu danh sách mà hắn viết trước khi đi, không nhanh không chậm mua thêm mấy thứ này nọ. Trên người hắn còn có 10 lượng bạc mà Lục viên ngoại tùy tay ném khi phân gia, tuy không tính là nhiều nhưng cũng có thể đủ để mua mấy thứ đồ dùng hằng ngày. Ở cổ đại lạm phát cũng không cao, cho nên sau khi Lục Thanh hết mọi thứ thì chỉ tốn hết 3 lượng bạc.

Sau khi mua hết mọi thứ trong danh sách, Lục Thanh phun ra một ngụm trọc khí, vẻ mặt rõ rệt phần chán hơn rất nhiều.

Đồ vật rất nhiều, vậy nên cho dù Tiểu Ngốc Tử trời sinh thần lực cũng không thể mang hết về nhà, may mà hôm nay hai người vận khí không tệ, có một thôn dân ở thôn Bạch Hồ đánh xe bò về thôn nguyện ý mang theo bọn họ một đoạn đường.

“Vậy liền phiền toái vị đại ca này.” Lục Thanh hai tay ôm quyền, thần sắc tuyệt đối chân thành tôn kính.

Người khác kính hắn một thước, hắn kính người một trượng, Lục Thanh luôn luôn đều là người phân định rõ ràng.

“Mọi người đều là hàng xóm, chút việc nhỏ ấy thì tính cái gì.” Vị đại hán trung niên cường tráng kia cười ngây ngô vài tiếng, liền giúp Lục Thanh đem mấy thứ này nọ lên xe.

Trên xe lập tức bị chất đầy, vị đại hán kia có chút xin lỗi nói: “Chiếc xe này e là không thể chở thêm người.”

“Đại ca có thể giúp chúng ta mang đồ vật đã là không dễ, sao lại dám yêu cầu quá nhiều, ta là Lục Thanh, nếu sau này đại ca có gì cần giúp thì cứ tới nhà của ta để tìm ta, Lục Thanh nhất định không chối từ.”

Vị đại hán kia nhìn thần sắc nghiêm cẩn của Lục Thanh cũng hơi sửng sốt, hiển nhiên hẳn không nghĩ tới Lục Thanh này lại là một người trọng tình nghĩa như thế. Hẳn vốn là tùy tay giúp đỡ thôi, nhưng có thể kết giao được một bằng hữu chính trực như vậy thì không còn gì phải suy nghĩ.

“Ta gọi Vương Hán, ở trong thôn Bạch Hổ có làm chút sinh ý, Lục lão đệ nếu có cái gì cần, cứ việc nói cho ta biết là được.”

Khóe mắt Lục Thanh liếc qua ngưu xe, đối với vị đại hán khôi ngô này cũng có một chút hảo cảm. Ba người một xe, chậm rãi đi đường. Thông qua trò chuyện, lúc này Lục Thanh biết vị đại hán trước mắt này là một nhân vật tương đối trọng yếu trong thôn Bạch Hổ.

Thôn Bạch Hổ cũng ở trên núi Thanh Vân, tuy nói không xa trấn Phượng Lâm, nhưng đại bộ phận thôn dân vẫn có thói quen sinh hoạt trong núi. Mà Vương Hán thì lại sắm vai một nhân vật cầu thông giữa hai nơi. Nhà của hắn ở trong thôn được dùng làm cửa hàng, cách một đoạn thời gian, hắn sẽ đánh xe bò đến thị trấn nhập hàng, sau đó bán lại cho các thôn dân ở thôn Bạch Hổ. Vương Hán này cũng là người thành thật, hắn bán hàng với giá không cao, chỉ kiếm một ít lợi nhuận đủ để gia đình hắn có thể sinh hoạt dễ chịu một ít.

“Lục lão đệ, làm sao vậy?” Vương Hán có chút kỳ quái nhìn theo ánh mắt của Lục Thanh, lúc này rơi vào trong mắt hắn là một cái hồ lô có màu nâu đậm.

Hồ lô kia tuy nói là được bảo tồn hoàn chỉnh, nhưng cũng không quá ngạc nhiên, hắn không biết vì sao Lục Thanh lại để ý đến hồ lô này như thế.

Ánh mắt Lục Thanh cực nóng cho nên người bán hàng cũng cảm nhận được. Hồ lô này là hắn vô tình nhặt được, thấy không tệ nên mới bày ra bán, vốn định có thể bán được bao nhiêu thì lấy bấy nhiêu, nhưng không ngờ hiện tại hắn thấy được một con dê béo. Trong lòng chủ quán chủ cười gian trá, ra vẻ thâm trầm nói:

“Vị thiếu gia này, hồ lô này cũng không phải là phàm vật, nếu người muốn, một lượng bạc thì tại hạ liền bán cho người.”

Một lượng bạc!

Vương Hán bị gian thương này làm cho tức cười. Một hồ lô như vậy chỉ có giá là mười văn, thế nhưng gian thương này vừa mở miệng thì đã đòi một lượng bạc, chẳng lẽ hắn cho rằng ngân lượng đều là từ trên trời rơi xuống hay sao.

“Ta nói vị lão ca này, mọi người đều là làm sinh ý, ta biết rõ giá trị của hồ lô này, mười văn tiền, đồng ý thì chúng ta liền mua, không đồng ý thì chúng ta liền đi.”

Vương Hán cũng là thương nhân, cho nên công phu mặc cả là hạng nhất. Quán chủ kia dám ra giá cao như thế, vậy hẳn nhất định phải mặc cả. Thế đạo này là ai nhất gan sẽ bị đối chết, Vương Hán biết đạo lý này, tất nhiên quán chủ kia cũng sẽ biết.

Nụ cười trên mặt quán chủ cô đọng lại, hắn nhìn mặt Lục Thanh, chậm rãi nói: “Vị tiểu ca này cũng chưa mở miệng, người sốt ruột cái gì.”

Nhất thời ánh mắt Vương Hán cùng quán chủ kia đều tụ tập trên mặt Lục Thanh, lúc này chỉ thấy Lục Thanh hơi hơi mở miệng, nói: “Ngũ văn.”

Quán chủ muốn học máu. (^_^)

Tâm tiểu tử này còn ngoan hơn so với Vương Hán kia, cứ nhiên lại chém rớt một nửa giá. Hắn lắc lắc đầu, ý bảo hai người rời đi: “Các người đi thôi, hồ lô này ta không bán.”

Lục Thanh cùng Vương Hán xoay người liền đi, không có một chút do dự. Quán chủ kia chỉ có thể cười khổ ngăn Lục Thanh lại: “Mà thôi mà thôi, ta đang cần tiền gấp, mười văn thì mười văn.”

Một hồ lô tầm thường, mười văn tiền đã là một giá không thấp. Mà Lục Thanh lại biết, hồ lô kia có che dấu chỗ tốt, giá trị của nó trên vạn lượng bạc đều không thể so sánh. [yuki-hana: vì anh là con rể của tác giả nên mới mua được giá đó à]

Lục Thanh cũng không dây dưa thêm, từ trong hà bao cầm ra mười văn tiền đưa cho quán chủ kia, sau đó đem hồ lô kia cầm vào trong tay. Đây là thứ mất đi rồi lại có được, vậy nên Lục Thanh càng thêm quý trọng hồ lô này. Bởi vì hẳn biết, những thứ huyền diệu khó giải thích như thế, sợ là một đời cũng khó gặp lại lần thứ hai.

“Hồ lô xấu!” Tiểu Ngốc Tử thấy Lục Thanh cầm hồ lô trở về, sinh khí nhú mày.

Nghe được Tiểu Ngốc Tử nói như vậy, Lục Thanh đem hồ lô thu hồi về, sau đó nhẹ nhàng quát quát mũi Tiểu Ngốc Tử, “Biết ngay là tiểu bại hoại này làm chuyện xấu nha.”

“Hồ lô xấu!” Tiểu Ngốc Tử bị quát mũi, vẫn không chịu phục.

Lục Thanh bắt đầu dĩ cười cười, vốn không thể nói cho Tiểu Ngốc Tử biết hồ lô này chính là một bảo bối, cho nên hẳn chỉ có thể làm ra vẻ mặt nghiêm túc nói với Tiểu Ngốc Tử: “Không cho tùy hứng, nếu ném hồ lô sẽ không có đồ ăn ngon.”

Tiểu Ngốc Tử thè lưỡi, sau đó không nói thêm gì nữa. Vương Hán thấy vậy, cũng chỉ cười cười, liền đánh xe bò tiếp tục đi tới.

Ba người vừa đi vừa cười, thời gian bay qua nhanh, Vương Hán đặt mấy thứ Lục Thanh mua ở trước cửa nhà gỗ, sau đó đứng dậy cáo từ. Tiểu Ngốc Tử cùng Lục Thanh hai người hợp lực, rốt cuộc đem hết mấy thứ kia vào trong nhà. Xong hết thấy, Lục Thanh nhìn quanh căn nhà gỗ, lúc này hẳn cảm giác được đây mới chân chính là nhà. Loại cảm giác này, cho dù ở hiện đại, khi hẳn còn sống trong căn nhà lớn cũng chưa từng cảm thụ đến. Khóe mắt hẳn nhìn thấy làn da trắng nõn của Tiểu Ngốc Tử, trong lòng Lục Thanh liền mềm mại. Nơi có người thân thì chỗ đó mới gọi là nhà, nếu không thì đó cũng chỉ có thể đơn thuần là một nơi để ở mà thôi. Bất tri bất giác, Tiểu Ngốc Tử thiên chân thiện lương này đã trở thành người thân cực kỳ trọng yếu trong lòng Lục Thanh. Có lẽ hiện tại hẳn chưa yêu Tiểu Ngốc Tử, thế nhưng còn nhiều thời gian, sự tình sau này thì ai có thể nói rõ ràng đâu?

“Bảo Bảo lại đây.”

Tiểu Ngốc Tử nghe được tiếng gọi của Lục Thanh, lập tức buông món đồ chơi trong tay ra, y giống như một trận gió chạy tới bên người Lục Thanh, mở ra hai tay ôm lấy eo Lục Thanh. Giờ phút này Tiểu Ngốc Tử tựa như một tiểu động vật, dùng đầu cọ cọ lồng ngực Lục Thanh, trong ánh mắt đều là thỏa mãn. (^_^) Lục Thanh sủng nịch sờ sờ tóc của y, đem một ly nước ấm có pha một chút linh tuyến đưa tới bên miệng Tiểu Ngốc Tử.

Linh tuyến này tuy rằng dùng tốt, nhưng không thể giống như hẳn lần trước tham nhiều, cho nên Lục Thanh thực cẩn thận pha vài giọt vào trong nước, hẳn đã thử qua rồi mới dám đưa cho Tiểu Ngốc Tử uống. Tuy nói việc Tần Hải hạ độc chỉ là bịa đặt, nhưng điều này lại nhắc nhở Lục Thanh. Tâm trí Tiểu Ngốc Tử còn thấp, tuy rằng trời sinh thần lực, thế nhưng đụng phải một ít nhân vật nguy hiểm thì vẫn không có năng lực tự bảo vệ. Huống chi dung mạo của Tiểu Ngốc Tử trong huyện Phương Lâm này là quá mức xuất chúng, khó tránh khỏi sẽ có người muốn đánh chủ ý vào y. Lục Thanh sẽ vẫn bảo hộ Tiểu Ngốc Tử, nhưng mà làm cho Tiểu Ngốc Tử có một chút năng lực tự bảo vệ mình lại là điều cần thiết. Linh tuyến kia có công hiệu tẩy tủy, cho nên chắc chắn sẽ hữu ích cho việc đề cao trí lực của Tiểu Ngốc Tử. Tuy rằng Tiểu Ngốc Tử thiên chân vô tà như vậy thực khả ái, Lục Thanh thực thích, nhưng hẳn không thể bởi vì như thế mà tùy tiện buông tay cơ hội khôi phục thần trí cho y.

Nước nấu hết nồi này đến nồi khác, Tiểu Ngốc Tử thư thư phục phục ngâm mình ở trong thùng gỗ, hưởng thụ nước ấm. Lục Thanh một bên nấu nước, một bên giúp Tiểu Ngốc Tử tắm rửa, mặc dù là bình tĩnh như hẳn, nhưng cũng không thể bình tĩnh được tâm thần. (^_^)

Triệt triệt để để thanh tẩy hết dơ bẩn trên người, sau khi trải qua qua linh tuyến gột rửa, sắc mặt Tiểu

Ngốc Tử hồng nhuận, ngũ quan giống như trich tiên hạ phàm, quả nhiên là làm người ta rung động không thôi. Dung mạo như vậy, khí độ bất phàm như vậy, khiến Lục Thanh không thể không nói, giữa người với người, quả nhiên là có chênh lệch.

Một loại gạo nuôi trăm loại người, trên người Tiểu Ngốc Tử mang theo một loại cảm giác tôn quý không thể xâm phạm, điều này làm cho Lục Thanh có chút phán đoán về thân thể của Tiểu Ngốc Tử. Bất quá việc này cũng sẽ không thay đổi bất cứ thứ gì, Tiểu Ngốc Tử nay là thê tử của Lục Thanh hẳn, vì thế hẳn sẽ bảo hộ y chu toàn, hẳn cũng muốn làm bạn với y hết cuộc đời này.

“Nhất định rồi, về sau cho dù Bảo Bảo không ngốc, cũng không thể rời khỏi bên người ta.”

13. Chương 13

Sau khi nhắc nhở tiểu ngốc tử không được đánh chủ ý vào hồ lô nữa, Lục Thanh liền cầm hồ lô thần kỳ kia lên quan sát cẩn thận.

Dựa vào nhãn lực hiện tại của hắn, căn bản không nhìn ra chỗ độc đáo của hồ lô này, nhưng hắn lại ngẫu nhiên biết được công dụng của hồ lô, loại cảnh ngộ này đúng là không thể nói rõ ràng được. Tuy rằng hiện tại xem ra linh tuyến trong hồ lô là vĩnh viễn sẽ không khô kiệt, thế nhưng sau này thì không ai dám chắc, cho nên Lục Thanh quyết định tích góp linh tuyến lại, coi như có giữ gốc.

Cẩn thận đem cất hồ lô, Lục Thanh quay đầu nói với Tiểu Ngốc Tử: “Chúng ta đi vào bên trong rừng xem đi.”

Vị trí núi Thanh Vân có chút hiểm trở, nhưng chính vì như thế cho nên các loại động thực vật cũng đều cực kỳ phong phú. Theo như Vương Hán nói, thôn dân của thôn Bạch Hồ là không trồng trọt, bởi vì rau dưa sinh trưởng hoang ở núi Thanh Vân cũng đã đủ cho mọi người ăn, so với gieo trồng, các thôn dân càng thích đi săn thú hơn.

Tuy nói thân mình xương cốt của Lục Thanh đã được linh tuyến cải tạo qua cho nên đã cường tráng rất nhiều so với trước đây, thế nhưng nếu đi vào bên trong rừng sâu mà săn thú thì quả thực chưa đủ tư cách. May mà Lục Thanh cũng tự hiểu được điều này, hắn chỉ tính toán kiếm một chút rau dưa trở về nấu cơm mà thôi.

Lục Thanh mang theo Tiểu Ngốc Tử đi lòng vòng trong rừng rậm, liền phát hiện thật nhiều thực vật có thể ăn. Khi về nhà, còn gặp phải một con thỏ béo xui xẻo tự đụng đầu chết trước mắt bọn họ. (^_^). Hai người thắng lợi trở về, rất cuộc cũng cảm nhận được vì sao thôn dân Bạch Hồ thôn nguyện ý thường trụ ở núi Thanh Vân. Có một bảo tàng phong phú như vậy ở trước mắt, ai còn sẽ nguyện ý rời đi đâu?

Một lúc sau về đến nhà gỗ, Tiểu Ngốc Tử ngó nghiêng nhìn Lục Thanh, Lục Thanh thập phần lý giải tính cách của y cho nên biết rõ đây là Tiểu Ngốc Tử lại muốn ăn này nọ. Nay đã sinh hoạt trong một sơn thôn nhỏ, cho nên Lục Thanh cũng không quan tâm đến bản thân khổ một bữa, mang theo công cụ, dẫn Tiểu Ngốc Tử đến bên bờ suối bắt đầu xử lý nguyên liệu nấu ăn.

Khi xử lý con thỏ kia, màu máu đỏ tươi làm cho hai tay Lục Thanh nhiễm hồng, mà lúc này, Tiểu Ngốc Tử nhìn thấy hình ảnh đó liền lập tức rung rung một chút, trong ánh mắt thoáng hiện lên một tia sợ hãi.

Về mặt của y không thoát được ánh mắt của Lục Thanh, nhưng hắn không phản ứng gì nhiều, chỉ là tiếp tục công việc trên tay mình, sau đó thản nhiên đem thức ăn bên cạnh cho Tiểu Ngốc Tử: “Bảo Bảo cũng đến hồ trợ đi, đem đồ ăn rửa.”

“Àn!” Tiểu Ngốc Tử gật đầu, cầm lấy giỏ rau liền bắt đầu làm việc nghiêm túc.

Đầu óc không thể cùng một lúc suy nghĩ hai việc, vậy nên Tiểu Ngốc Tử rất nhanh liền quên cảnh tượng vừa rồi, tập trung tinh thần vào công tác mà Lục Thanh giao cho y, rất nhanh, dưới sự hợp tác của hai người, nguyên liệu nấu bữa trưa ngày hôm nay đều chuẩn bị tốt.

Thịt thỏ thích hợp nướng, thế nhưng hiện tại trong nhà không có công cụ nướng cùng đồ gia vị, cho nên chỉ có thể dùng nồi lớn để nấu. Thịt thỏ tươi mới nấu với rau xanh cùng nấm mèo, thêm vào ớt cùng tiêu, rất

nhANH sau đó, một cỗ hương khí nồng đậm liền tán phát đi ra, Lục Thanh lấy *bính* mua từ bên trong thị trấn ra, hai người một trận lang thôn hổ yết, một con hổ rất nhanh liền bị ăn chỉ còn lại có xương cốt.

Tiểu Ngốc Tử liếm liếm miệng, biểu hiện cho thấy y rất yêu loại hương vị cay độc này. Tuy rằng lúc ăn thì rất cay nghiệt, thế nhưng lại để cho người nhin không được mà ăn một lần lại một lần, hơn nữa tối vui vẻ là, ăn xong bát thịt hổ này thì cả người đều ấm áp lên.

Đã nhiều ngày nay, nhiệt độ không khí hạ xuống rất thấp, mặc áo bông bình thường đã không có bao nhiêu hiệu quả, nhưng mà sau khi ăn ột thì lại có thể làm cho toàn thân trở nên thật ấm áp, chỉ cần điểm này thôi thì cũng đã đủ hấp dẫn người khác.

Sau khi cơm nước xong thì đi nghỉ tạm, Tiểu Ngốc Tử ăn đến bụng tròn vo nằm ở trên giường, rất nhanh liền tiến vào giấc ngủ, Lục Thanh thay Tiểu Ngốc Tử cởi áo khoác, đắp chăn, sau đó thì tự mình nhẹ nhàng xuống giường.

Hiện tại hãn không thể so ngày xưa, nếu không cố gắng làm việc thì bạc trên người rất nhanh sẽ bị xài hết, miệng ăn núi lở không phải cách mà Lục Thanh lựa chọn.

Số lượng ột đã phơi nắng không nhiều lắm, nếu muốn chống đỡ cho một tửu lâu thì nhất định phải dùng luôn ột ở trong ruộng. May mà ột đã chín, Lục Thanh mang theo một túi vải bố to, không ngại mệt nhọc mà đi ra ruộng. Cũng may mắn là thân thể của hãn hiện tại không kém, không thì với lượng lao động như vậy sẽ đủ khiến cho Lục Thanh mười ngày nửa tháng không xuống giường được.

Thắng khi hái đầy túi vải kia, Lục Thanh mới thu tay bắt đầu đi trở về. Khoảng đường từ mảnh ruộng này đến nhà gỗ tuy rằng không tính là xa, nhưng cũng không tính là gần, hướng chi Lục Thanh lại phải kéo một túi to nặng như vậy. Cho nên, khi hãn về đến cửa nhà gỗ thì cả người cũng bị mồ hôi làm ướt đầm.

Lục Thanh như trút được gánh nặng mà buông gói to, vừa hoạt động bả vai, vừa nghĩ nên xử trí đám ột này như thế nào. Dựa vào một mình hãn mà muốn xử lý hết toàn bộ ột và tiêu là chuyện không thể, còn nếu làm giống như hôm nay, cứ thông thả thu gặt thì chỉ sợ những trái ột chín trước sẽ rơi xuống đất, sau đó bị phân hủy, biến thành chất dinh dưỡng cho đất. Kết quả như vậy hiển nhiên không phải Lục Thanh muốn nhìn thấy, cho nên hãn quyết định tìm vài người giúp đỡ, cùng nhau thu hoạch hết ột cùng tiêu trong ruộng.

Lục Thanh không có bao nhiêu bạc dư, mọi người ở Thực Vi Thiên tất nhên nằm trong sự chọn lựa của hãn, nhưng quan hệ hợp tác của bọn họ thành lập không lâu, Lục Thanh còn chưa muốn đem tiền vốn của mình bại lộ ra bên ngoài. Cho nên hãn nghĩ tới một người khác — Vương Hán.

Vương Hán là thôn dân của Bạch Hồ thôn, tất nhiên nhận thức không ít người, nếu có hãn tương trợ, như vậy việc thu gặt ột sẽ không hề trở thành việc khó. Đương nhiên, Lục Thanh cũng sẽ không để hãn làm không công, chút đạo lý ấy, Lục Thanh vẫn là biết.

Lúc gần đi Vương Hán có nói vị trí nhà mình cho Lục Thanh biết, Lục Thanh buông gói to, đang định tìm Vương Hán, lại nghe được một trận tiếng khóc từ bên trong nhà gỗ truyền ra, trong lòng Lục Thanh căng thẳng, liền đẩy cửa mà vào.

Trên người Tiểu Ngốc Tử chỉ mặc một kiện nội sam mỏng manh, cộng với tư thế ngủ không thành thật của y cho nên quần áo bị giải khai hơn phân nửa, liếc mắt nhìn đến liền thấy hai điểm phấn hồng như ẩn như hiện, Lục Thanh cảm giác tự chủ của mình đang dần dần bị phá vỡ[yuki-hana: mong nó mau vỡ cho rồi]

Lục Thanh không được tự nhiên mà dời đi ánh mắt, nhẹ nhàng ho khan hai tiếng.

Nghe được tiếng động này, Tiểu Ngốc Tử vốn đang khóc liền xoay người lại, ánh mắt sưng đỏ mở to, liếc mắt liền phát hiện thân ảnh của Lục Thanh. Không quản trên người mình còn chưa mặc quần áo, Tiểu Ngốc Tử trực tiếp đứng dậy, muốn nhào vào trong lòng Lục Thanh. Lục Thanh vội vàng đi tới phía trước, đem thân thể ấm áp của Tiểu Ngốc Tử ôm vào trong lòng.

“Ồ ồ.....” Tiểu Ngốc Tử nức nở, đem đầu chôn trước ngực Lục Thanh, tiếng khóc không nhin được truyền đến, “Ca ca không cần ta, ca ca không cần ta”

Vừa mở mắt ra, toàn bộ thế giới cũng chỉ còn lại một mình y. Trong một khắc kia, cảm giác bất lực liền ủa đến khiến đầu óc của hắn trống rỗng. Trong lòng chỉ có một thanh âm không ngừng nói với y: “Ca ca không cần y”.

Kỳ thật Tiểu Ngốc Tử biết hết. Y biết mình không quá giống người bình thường, y cũng biết có rất nhiều người đều ghét bỏ y, cười nhạo y. Trong khoảng thời gian Lục Thanh ốm đau nằm trên giường cũng là thời điểm đen tối nhất trong cuộc đời của y. Không có người chiếu cố, không có người quý trọng, tất cả người ở Lục gia đều vênh mặt hắt hàm sai khiến y. Có người thấy y đáng thương liền cho một ngúm cơm ăn, nhưng mà đại đa số thời gian, Tiểu Ngốc Tử chỉ có thể vụng trộm ăn cơm thừa của người ở Lục gia. Hiện tại Lục Thanh mang y ra khỏi những ngày đối khổ lạnh lẽo kia, trong mắt Tiểu Ngốc Tử, Lục Thanh chính là trời là đất. Nếu có một ngày ngay cả Lục Thanh cũng không muốn y thì y thật sự không biết nên sống sót như thế nào.[yuki-hana: an tâm, cũng là con ruột của t.giả, nên sẽ ko có ngày đó đâu]

“Ngoan, Bảo Bảo không khóc, ta làm sao sẽ không cần người được.”

Lục Thanh cười khổ, không nghĩ tới hắn chỉ có lý khai một chút thôi vậy mà đã làm cho Tiểu Ngốc Tử khóc thành như vậy. Xem ra về sau đi chỗ nào cũng phải mang theo vật nhỏ này rồi. Bất quá cảm giác được người ỷ lại như vậy thật sự làm hắn không hề chán ghét.

Lục Thanh ôm chặt thân thể Tiểu Ngốc Tử, nhẹ giọng thăm thì dỗ một hồi, lúc này mới khiến Tiểu Ngốc Tử ngoan ngoãn ngừng tiếng khóc, mặc xong quần áo rồi xuống giường. Vốn tính toán hiện tại đi tìm Vương Hán, chỉ là Tiểu Ngốc Tử khóc nhiều như thế, ánh mắt vừa sưng vừa đỏ, trạng thái như vậy, Lục Thanh làm sao có thể bỏ mặc được.

Dùng khăn tay thấm chút nước có pha linh tuyến, nhẹ nhàng đắp vào trên mắt. Dưới tác dụng của linh tuyến, chỉ chớp lát sau liền giảm sưng, mà cặp mắt đen to kia cũng khôi phục lại thần thái ngày xưa.

“Lần sau không cho khóc.” Lục Thanh lấy ngón tay nhẹ nhàng nhéo nhéo mũi Tiểu Ngốc Tử.

“Không cho ca ca đi!” Tiểu Ngốc Tử có chút cường ngạnh nói.

“Được a, về sau Bảo Bảo đều gọi ta là phu quân, ta sẽ không đi.” Lục Thanh thực vô sỉ dụ dỗ.

“Phu quân, không cho đi!” Tiểu Ngốc Tử không chút do dự nói.

Lục Thanh cười cười, nắm tay Tiểu Ngốc Tử đi ra cửa. Trải qua sự kiện vừa rồi, Tiểu Ngốc Tử giống như phi thường kinh hoảng khi Lục Thanh rời đi, dọc theo đường y cứ im lặng gắt gao nắm tay Thanh, ngay cả bướm bướm mà y thích nhất cũng đều không chịu nhìn nhiều một chút.

Rất nhanh, Lục Thanh liền đi tới Bạch Hồ thôn. Hắn tùy tiện hỏi một người liền biết nhà của Vương Hán, khi Lục Thanh cùng Tiểu Ngốc Tử đến nơi, vị hán tử trung niên thành thật kia đầu tiên là sưng sốt, rồi sau đó lộ ra một nụ cười sáng lạn.

“Lão đệ, có chuyện gì thì người cứ việc nói, nếu Vương Hán ta có thể làm liên tuyệt đối sẽ không chối từ.”

Lục Thanh mỉm cười nói: “Không phải đại sự gì, chỉ là muốn mời Vương đại ca giúp ta kêu vài người cùng nhau thu hoạch chút đồ ăn trong ruộng mà thôi, ta trả tiền.”

Vương Hán hào sảng phát tay, cười to hai tiếng nói: “Ta còn tưởng chuyện gì to tác, người yên tâm, người trong thôn đều giúp nhau như vậy, ngày mai ta sẽ mang người đi với người, nhưng người không thể trả tiền a, nói tiền bạc sẽ làm hư cảm tình, mọi người đều là hàng xóm, chút việc ấy thì tính cái gì.”

Lục Thanh vốn định kiên trì, nhưng thấy thần sắc Vương Hán lại vô cùng nghiêm túc cho nên không hề nói thêm. Hắn đem tiền chuẩn bị, nếu thôn dân không cần, hắn sẽ mời mọi người ăn một bữa, hắn nghĩ lão bản Thực Vi Thiên chắc là sẽ không cự tuyệt hắn dẫn người đến.

14. Chương 14

Sáng sớm ngày hôm sau, quả nhiên Vương Hán mang theo vài nam tử trong thôn đến gõ cửa. Lục Thanh từ sớm đã giúp Tiểu Ngốc Tử thay quần áo, sau đó đi nấu nước nóng. Khi mọi người đến nhà thì ai nấy cũng đều có một chén nước ấm để uống.

Nước kia cũng không phải là nước suối bình thường, Lục Thanh đã cố tình bỏ thêm vào vài giọt linh tuyến bên trong hồ lô, khi uống sẽ có cảm giác ngọt lành ngon miệng, làm cho người khác chấn động, bộ dáng mọi người đều tràn ngập tinh thần.[yuki-hana: còn hơn nước tăng lực]

Lục Thanh vốn định để Tiểu Ngốc Tử ở nhà, nhưng Tiểu Ngốc Tử vừa nghe nói hắn phải đi liền hứng thú bừng bừng mà đi theo phía sau hắn, nói cái gì cũng không chịu rời đi một bước. Lục Thanh nhớ lại bộ dáng khóc thảm tới qua cửa Tiểu Ngốc Tử liền mềm lòng, vì thế hắn cũng không tiếp tục ngăn trở y.

Hắn tử trong thôn phần lớn giản dị, làm việc khí thế ngất trời. Tổng cộng chỉ có hai mẫu đất, mọi người đồng tâm hiệp lực, một buổi sáng liền thu hoạch sạch sẽ tất cả ột cùng tiêu. Kế tiếp lại giúp Lục Thanh đem mấy bao chứa đầy ột và tiêu về nhà gỗ, lúc này khi nhìn thấy khí lực kinh người của Tiểu Ngốc Tử, mọi người đều ghen hòng nhìn trân trối, mấy người bọn họ dù cố gắng cũng chỉ có thể 1 tay mang 1 bao, trong khi Tiểu Ngốc Tử thì một tay cầm 2 bao, dù vậy thần sắc của y vẫn không có chút nào biến đổi.

“Ta nói nga, tiểu huynh đệ này thật sự là lợi hại a!” Vương Hán nhìn về phía Tiểu Ngốc Tử, cảm thấy bội phục từ trong đáy lòng.

Lục Thanh nghe thế chỉ là cười cười, không nói lời nào. Tiểu Ngốc Tử của hắn đương nhiên lợi hại, điều đó còn cần nói sao!

Mọi người không ngại cực khổ, cho nên Lục Thanh tất nhiên cũng sẽ làm chút gì đó, thừa dịp mọi người nghỉ ngơi, Lục Thanh lại mang nước đến cho mọi người uống, sau đó cầm ra một gói giấy.

“Cảm tạ các vị đại ca hôm nay hỗ trợ, Lục Thanh không có gì báo đáp, chỉ có chút tâm ý, nếu về sau các vị đại ca có gì khó xử, Lục Thanh nhất định không chối từ.”

Vương Hán lập tức không đáp ứng:“Lão đệ, ta đều đã nói rồi, người làm như vậy là khinh thường lão ca của người sao!”

“Đúng vậy, Lục lão đệ, nếu người đã gọi chúng ta là đại ca, vậy thì thu hồi tiền đi!”

“Đúng vậy, đúng vậy!”

Mất thấy mọi người có vẻ oán giận, Lục Thanh cũng không tiếp tục muốn làm cho họ thật sự sinh khí, hắn lập tức thu hồi gói giấy, nhìn mọi người, cười nói:

“Một khi đã như vậy, ta cũng liền không khách sáo, ngày mai ta ở Thực Vi Thiên trong thị trấn làm một bữa ngon mời mọi người, thỉnh cầu các vị nhất định không thể chối từ.”

Lục Thanh cùng Tần lão bản đã hẹn chiều hôm nay sẽ cùng nhau thương thảo kế sách trọng chấn Thực Vi Thiên, chậm nhất là sáng sớm ngày mai phải có được phương án giải quyết. Mở tiệc chiều tối, một mặt là cảm tạ mọi người hỗ trợ, mặt khác chính là nâng lên lưu lượng khách hàng cho Thực Vi Thiên, *dù sao cũng phải có người đến nhiệt bãi không phải sao*?

Nghe nói Lục Thanh chuẩn bị mở tiệc, trên mặt mọi người mới lộ ra tươi cười. Chỉ là, bình thường loại tiệc này tùy tiện có thể nấu ở nhà cũng được, Lục Thanh lại muốn tổ chức ở trong thị trấn, quả nhiên là tiêu pha a. Mặc kệ như thế nào, có thể ăn một bữa ăn ngon tổng là tốt rồi.

Nghĩ vậy nên mọi người đều không có kháng cự, sau khi hẹn thời gian liền tốp năm tốp ba rời đi, chỉ có Vương Hán lưu đến cuối cùng.

“Người tiểu tử này, hiện tại tuy rằng Thực Vi Thiên lụi bại, thế nhưng một bữa cơm cũng phải tiêu tốn mấy lượng bạc đi, như thế nào có thể lãng phí như vậy!” Vương Hán có chút bất mãn đối với quyết định của Lục Thanh.

Lục Thanh mỉm cười nhìn Vương Hán, hắn hiểu rõ đối phương đang suy nghĩ cho mình, thế nhưng chuyện về Thực Vi Thiên hắn không thể nhiều lời, cho nên đến cuối cùng Lục Thanh cũng chỉ có thể mím môi nói với Vương Hán:“ Lão bản của Thực Vi Thiên quen với ta, sẽ không lấy ta quá nhiều bạc, Vương đại ca người yên tâm đi.”

Nghe Lục Thanh nói như vậy, sắc mặt Vương Hán mới dịu xuống chút ít.

“Trong nhà còn có việc, ta đi trước một bước, nếu sau này có gì khó khăn, nhớ rõ nói cho ta biết.”

Tiểu Vương Hán ra cửa, Lục Thanh nhìn mấy gói lớn ốt và tiêu có chút buồn rầu. Mấy thứ này nên xử lý như thế nào cho tốt đây? Căn cứ ký ức của hắn, hai loại này đều cần phải phơi nắng, nhưng hiện tại thời tiết dần dần rét lạnh, mặc dù có mặt trời nhưng căn bản là không đủ nóng để làm việc đó. Hoa tiêu thì không sao, nếu đem phơi khô toàn bộ ốt thì sẽ có rất nhiều món đồ ăn không thể thực hiện được. Trong khoảng thời gian ngắn Lục Thanh cũng không biết làm sao cho phải, hắn nghĩ nghĩ, quyết định xử lý hoa tiêu trước.

Đem giường đất thiêu nóng hừng hực, sau đó lại trải chiếu sạch lên, Lục Thanh đem một túi hoa tiêu toàn bộ cẩn thận đổ vào trên giường, bên kia Tiểu Ngốc Tử không ngừng chụm củi, đem lửa trong bếp lò cháy hừng hực. Sau khi hoa tiêu rải đều ra hết, hai người thay nhau ra trộn nhóm lửa, vài hoa tiêu màu xanh rớt cuộc chậm rãi chuyển màu.

Làm xong một bao, lại đổi một bao khác.

Số lượng hoa tiêu không nhiều, cũng chỉ khoản ba gói to, bất quá nhiều đó cũng có thể dùng trong một đoạn thời gian khá dài.

Xử lý xong hết đám hoa tiêu, Lục Thanh liền thở dài một hơi. Đây mới là lần đầu tiên, nếu muốn tồn trữ trong thời gian dài, như vậy cần phải xử lý đến 3 lần mới đúng quy cách. Một lần thôi mà đã khiến cho hắn mệt mỏi thành cái dạng này, nếu làm đến vài lần.....Lục Thanh không dám tưởng tượng.

Trải qua một ngày làm việc vất vả, Lục Thanh rốt cuộc thu lại ý nghĩ khinh thường việc nhà nông. Hiện tại tuy rằng tổ chất thân thể mình đã được cải thiện, nhưng đến cuối cùng vẫn là một thư sinh trời gà không chặt a. Tiểu Ngốc Tử thì bất đồng, y trời sinh thần lực, tựa hồ làm bao nhiêu việc đều không biết mệt, điều này làm cho Lục Thanh hâm mộ không thôi.

Giữa trưa hai người cũng chưa ăn bao nhiêu cơm, nhưng lúc này Lục Thanh thật sự mệt nên không muốn nấu cơm. Hắn mang theo Tiểu Ngốc Tử xuống núi tìm Tần lão bản, ở trên đường hai người ăn vài cái bánh bao thịt, lúc này mới áp chế được cơn đói khát trong bụng.

Tiểu Ngốc Tử nhìn bánh bao lớn nhân thịt đầy thềm thường, tuy hương vị không ngon bằng thịt thỏ mà Lục Thanh làm, thế nhưng để đầy bụng thì lại đủ.

“Phu quân, Bảo Bảo muốn ăn con thỏ ~”(^^) Ăn xong cái bánh bao thịt cuối cùng, Tiểu Ngốc Tử chớp mắt to lời kéo tay áo Lục Thanh, nhỏ giọng nói.

Lục Thanh cười cười, niết khuôn mặt mềm mại của y nói, “Bảo Bảo như thế nào có thể ăn tiểu bạch thỏ đâu, tiểu bạch thỏ khả ái như vậy.”

Khuôn mặt Tiểu Ngốc Tử lập tức đỏ lên, y nhìn Lục Thanh, ấp úng nói không ra lời. Nhìn khuôn mặt trắng nõn đỏ bừng, khả ái giống như là trái táo nhỏ, khiến Lục Thanh hận không thể cắn một ngụm thử xem hương vị.

“Nhưng là, nhưng là.....” Tiểu Ngốc Tử có chút sốt ruột, thế nhưng lại không biết nên dùng từ ngữ nào để phản bác Lục Thanh.

Lục Thanh bị bộ dáng của y làm cho tức cười, Tiểu Ngốc Tử nhà hắn sao có thể khả ái như vậy chứ.

“Bảo Bảo hảo khả ái.” Lục Thanh cười tủm tỉm nói.

Mặt Tiểu Ngốc Tử lộ ra chút hoảng sợ, mở to hai mắt nói: “Bảo Bảo không thể ăn!”

Hiện tại y đã quên vừa rồi mình rồi rắm vấn đề gì, trong óc đều là ý tưởng chính mình sẽ bị ăn luôn. Y đáng thương hể hể nhìn Lục Thanh, muốn tìm kiếm giúp đỡ, y không biết bộ dáng hiện tại của mình càng làm cho con sói đói bên cạnh thèm ăn hơn, hắn hận không thể đem y cắt nuốt vào trong bụng ngay lập tức. Nếu giờ phút này không phải ở trên đường cái, Lục Thanh cam đoan chỉ cần vài giây thôi hắn tuyệt đối sẽ ăn sạch con thỏ nhỏ này. Chỉ tiếc.....Lục Thanh nhìn chằm chằm Tiểu Ngốc Tử, ánh mắt kia khiến cho Tiểu Ngốc Tử có chút kinh hoảng lui về phía sau hai bước.

“Phu quân ~”

Tiếng kêu mềm nhũn chẳng những không có khiến Lục Thanh thu liễm, ngược lại làm cho thú tính của hắn bộc phát. Hắn hung hăng hôn vào cặp môi phần nộn kia, “Hôm nay bỏ qua người.”

Mặc danh kỳ diệu, Tiểu Ngốc Tử đưa tay sờ sờ vào chỗ mới vừa bị ‘Ăn’ qua, cảm giác mặt mình có chút nóng lên. Nếu là ‘Ăn’ như vậy thì không hề có chút đáng sợ nào hết nha.

Lục Thanh lôi kéo tay Tiểu Ngốc Tử nhanh chóng xuyên qua phố lớn ngõ nhỏ, chỉ chốc lát sau liền đến cổng lớn của Thực Vi Thiên. Lúc này Thực Vi Thiên cũng vẫn không có bao nhiêu khách hàng, lãnh lãnh thanh thanh.

“Lục công tử, người có thể đến a.” Tiểu nhị nhìn thấy thân ảnh Lục Thanh, giống như trút được gánh nặng nói.

Nói thật, trong mắt của mọi người ở Thực Vi Thiên, địa vị của Lục Thanh từ khi nấu món thủy nấu ngư kia mà lên thẳng tắp, mọi người đều nhìn Lục Thanh như đấng cứu thế, tiểu nhị tất nhiên cũng không ngoại lệ.

“Chẳng lẽ trong điểm lại xảy ra chuyện sao?” Lục Thanh nghi hoặc nói.

Tiểu nhị rót cho Lục Thanh cùng Tiểu Ngốc Tử hai ly trà, vui tươi hơn hớn nói: “Không có việc gì, không có việc gì, đây chính là mọi người đều đang ngóng trông người tới đó!”

15. Chương 15

Lục Thanh quay đầu tìm trong điểm: “Lão bản ở nơi nào?”

“Lão bản đang nghỉ ngơi trong phòng, người ở chỗ này chờ, ta đi gọi lão bản đến.”

Tiểu nhị buông ấm trà trong tay xuống, dùng tốc độ nhanh như chớp mà chạy đi, không qua bao lâu thì thấy một thân ảnh quen thuộc xuất hiện ở bên trong Thực Vi Thiên. Lão nhân tuy rằng đã hai thứ tóc, thể nhưng ánh mắt sáng ngời hữu thần, vừa nhìn thấy Lục Thanh thì ánh mắt lập tức lượng lượng.

“Hừ, tiểu tử người cuối cùng còn nhớ rõ trở lại đây, ta đã nghĩ người bị lão hổ trên núi tha đi rồi chứ”.

Tuy rằng ngoài miệng Tần Hải là châm chọc, nhưng khi hắn nhìn thấy Lục Thanh đến thì đôi mày vốn nhíu lại lập tức giãn ra, có thể thấy được, hắn đúng là đã đợi Lục Thanh trong thời gian dài. Mắt thấy một tiểu tử trăm năm như Thực Vi Thiên ngay tại trong tay mình mà xuống dốc thì một người bình tĩnh như Tần Hải cũng không tránh khỏi sốt ruột.

“Lão hổ lão hổ!”

Vừa nghe đến hai chữ lão hổ này thì Tiểu Ngốc Tử có chút hưng phấn. Lục Thanh mừng thầm, may mắn Tiểu Ngốc Tử không có nói là muốn ăn lão hổ, không thì phụ quân như hắn thật sự sẽ gặp khó khăn a.....

Mắt thấy tất cả mọi người đều đang chờ mong nhìn mình, Lục Thanh cười thần bí, sau đó lấy ra một tờ giấy từ trong gói đồ của mình. Trên giấy là thực đơn mà hắn dựa vào trí nhớ của mình ở hiện đại mà viết ra. Lúc này, khi Tần Hải nhìn vào thực đơn thì ánh mắt lộ ra nét kinh ngạc, sau đó ngưng đọng lại,

“Tiểu tử, thực đơn này đích xác không tệ, chỉ là nếu không có nguyên liệu thì cho dù có thực đơn, Thực Vi Thiên cũng không làm được a.”

“Về nguyên liệu thì người yên tâm, ta có chuẩn bị rất nhiều.” Lục Thanh nhớ tới mấy bao lớn ốt và tiêu trong nhà gỗ của mình liền tràn ngập tự tin. “Chẳng qua mấy thứ nguyên liệu này cần phải trải qua xử lý trước một chút, nếu không thì sẽ bị hư thối rất nhanh.” Lục Thanh giải thích.

Tần Hải nhíu chặt mày, tựa hồ đang cân nhắc một quyết định rất quan trọng. Cuối cùng, hắn vẫn là thỏa hiệp, nhìn thoáng qua Lục Thanh, ánh mắt thâm trầm nói với Lục Thanh: “Người theo ta.”

Không biết lão nhân thần bí này lại đùa giỡn gì nữa, Lục Thanh âm thầm đề phòng đi theo sau Tần Hải, xuyên qua đại sảnh cùng phòng bếp của Thực Vi Thiên, rồi đi đến phía sau cùng gian cổ trạch này. Lục Thanh nhìn thấy trước mắt là một cái giếng nước bình thường, không biết trong đó có huyền cơ gì.

“Tuy rằng nhiệt độ trong giếng đích xác là thấp, thế nhưng muốn vượt qua toàn bộ mùa đông chỉ sợ còn chưa đủ.”

Lục Thanh suy tư một phen, sau đó nói. Đợi đến thời gian gieo trồng thì hẳn sẽ trồng thêm nhiều ớt cùng tiêu, thế nhưng để cho chúng sinh trưởng cũng còn cần thời gian, trước khi chúng chín, nếu không nghĩ cách mà bảo tồn cho tốt thì tất cả ớt đều sẽ bị hư, như thế, thật sự làm người ta đau đầu.

Tần Hải có chút đắc ý hừ lạnh một tiếng: “Ai nói cho người giếng này là bình thường, Thực Vi Thiên có thể dưới tình huống bị tửu lâu của Lục gia phong tỏa nguyên liệu nấu ăn mà còn có thể trụ lâu như vậy, tất nhiên chúng ta cũng không phải là ăn chay.”

Mỹ thực đại tái mỗi ba tháng một lần thật sự làm người ta chán ghét, khi thất bại thì sẽ mất quyền chọn nguyên liệu nấu ăn trong ba tháng tiếp theo, mà liên minh của Lục gia dần dần mở rộng, cho nên nguyên liệu nấu ăn cấp cho Thực Vi Thiên thật sự không tính là nhiều, càng không nói đến là ngon. Nhưng mà dù như thế thì cũng không có gặp qua trường hợp Thực Vi Thiên bị đóng cửa, xem ra thực lực của một tửu lâu trăm năm là không thể khinh thường.

Lục Thanh đi lên phía trước, một trận hơi lạnh thấu xương từ dưới giếng bốc lên, nếu là trước đây hẳn nhất định sẽ chịu không nổi mà run, nhưng hiện tại Lục Thanh chẳng những ngăn cản được giá lạnh, mà còn có thể duy trì được hành động mà tiếp tục nhìn xuống. Lúc này hẳn thấy bên trong giếng bốc lên từng sợi khói trắng, bộ dáng như bị khoét thành từng ngăn vuông, có ô vuông trống, cũng có ô vuông chứa đầy các loại rau dưa. Lúc này Lục Thanh mới minh bạch, đây chính là một dạng tủ lạnh thiên nhiên, nguyên liệu nấu ăn đích xác có thể được bảo tồn rất tốt.

“Ta hiểu được, ta ngày mai sẽ mang nguyên liệu xuống núi, chỉ hy vọng cái giếng này đủ lớn để có thể chứa hết.”

Đến lúc này, Lục Thanh cũng không tàng tư, bởi vì đám ớt đã được hái xuống kia nếu tiếp tục để lại trong nhà mà không kịp xử lý thì sớm hay muộn đều sẽ hư.

“Tần lão bản, không dối gạt người, ta cùng với Lục gia đích xác đã ở vào đối nghịch, nay chúng ta chính là người cùng thuyền, nhất vinh đều vinh nhất hủy đều hủy, cũng hi vọng trong quá trình hợp tác sau này, Tần lão bản có thể tương trợ, như thế mới có thể làm thành đại nghiệp.”

Tần Hải không có tàng tư, như vậy Lục Thanh tự nhiên cũng sẽ không tàng tư,

Chỉ là hai người còn chút thành kiến đối với đối phương, nếu không thể xóa đi thành kiến này thì chỉ sợ ngày sau sẽ sinh ra bất hòa. Tần lão bản thì phòng ngừa thân phận của hắn, mà hắn thì phòng Tần lão bản dùng Tiểu Ngốc Tử để uy hiếp hắn. Trong quá trình hợp tác, nếu song phương không thể tín nhiệm nhau thì chính là một điều tối kỵ. Tần Hải là người thông minh, hẳn đương nhiên cũng biết ý tứ trong lời nói của Lục Thanh, hắn cười sờ sờ cằm râu,

“Chuyện của Lục gia ta đã điều tra xong, yên tâm, người nếu có thể đá hồng mệnh căn của tiểu nhi tử mà Lục lão bản thương yêu nhất thì lão nhân ta lại có thể nào không tín nhiệm người, chuyện trước đây liền cứ để nó theo gió mà đi đi.”

Tục ngữ nói địch nhân của địch nhân chính là bằng hữu. Những lời này có thể được áp dụng giữa hai người Lục Thanh cùng Tần Hải. Hai người nhìn nhau cười, rốt cuộc có thể thả lỏng.

Lục Thanh cùng Tần lão bản bước trở vào, vừa đi hắn vừa nghĩ, nếu muốn, hẳn vẫn có thể kiếm cho mình một tửu lâu, thế nhưng nếu hắn bắt đầu từ con số không thì tốc độ sẽ rất chậm, lúc đó nếu muốn có thể chống lại Lục gia thì không biết cần bao nhiêu năm. Nay có thể dựa vào Thực Vi Thiên, dù sao cũng là may mắn.

Vì nghênh đón tân sinh của Thực Vi Thiên, các đại trù hợp lại làm một bàn đồ ăn thật lớn, Tiểu Ngốc Tử ăn bất diệc nhạc hồ. Nhưng không được hoàn mỹ chính là các đầu bếp còn không có học được cách dùng ớt cùng hoa tiêu, cho nên thức ăn trên bàn cơm đều là thực thanh đạm, Lục Thanh lấp đầy bụng xong thì cũng không ăn thêm miếng nào nữa. Tần Hải cũng buông đũa xuống nói:

“Sắp tới sẽ là mỹ thực đại tái ba tháng một lần, không biết Lục Thanh người có phương pháp ứng đối gì không?”

Nghe được lời của Tần lão bản, Lục Thanh cũng là một trận tâm động. Nếu có thể lấy được quyền ưu tiên chọn nguyên liệu nấu ăn, như vậy đối với việc trọng chấn Thực Vi Thiên là có chỗ tốt thật lớn. Thế nhưng Lục gia làm sao sẽ để cho Thực Vi Thiên dễ dàng trở mình được, cho nên mỹ thực đại tái này nhìn thì thấy đơn giản, kì thực là hung tàn đến cực điểm a.....

“Không biết mỹ thực đại tái này, đến tốt cùng là thi đấu như thế nào?” Lục Thanh nghi hoặc nói.

Nếu Lục gia thông qua tiền tài mua chuộc giám khảo, như vậy cho dù Lục Thanh có bản lĩnh làm ra thức ăn ngon hơn chỗ Lục gia thì cũng khó lấy được kết quả tốt.

“Năm mươi một bình phẩm, tửu lâu được phiếu nhiều nhất sẽ thắng.” Tần Hải giải đáp nghi hoặc của Lục Thanh, nhưng như thế lại khiến mầy Lục Thanh nhần lợi hại hơn. “Nhưng năm mươi một bình phẩm này đều là chọn ngẫu nhiên từ trong những người vây xem, tính công bình hẳn là có.” lúc này mầy Lục Thanh mới giãn ra.

Nếu là như thế thì khả năng Thực Vi Thiên thắng sẽ tăng lên vài phần. *Nhất là lúc này đây tuyệt địa phản kích*, nói vậy có khả năng vị đầu bếp thần bí của tửu lâu Lục gia cũng sẽ không để Thực Vi Thiên, cho nên, nếu bọn họ có thể lợi dụng điểm này thì phần thắng lại có thể tăng thêm vài phần.

“Vậy khi nào thì mỹ thực đại tái tổ chức?”

“Hai ngày sau.”

Hai ngàyQuả thật gấp gấp không thôi, nhưng như vậy là đủ rồi.

“Tần lão bản, ngày mai ta mở tiệc tại Thực Vi Thiên đãi bằng hữu, vốn định sử dụng hai loại đồ gia vị mà ta mang đến kia, hiện tại xem ra phải tạm thời bảo mật.”

Trừ vài người ở Thực Vi Thiên, biết đến sự tồn tại của ớt và hoa tiêu càng ít càng tốt, tuy rằng Lục Thanh thực tín nhiệm các thôn dân kia, thế nhưng người nhiều khó tránh khỏi miệng tạp, biết đâu sẽ bị ngẫu nhiên tiết lộ. Vì muốn giành thắng lợi tại mỹ thực đại tái, hẳn phải thật cẩn thận. Về phần dùng cái gì để ứng phó đại tái, trong lòng Lục Thanh đã có chủ ý.

Lục Thanh nói Tần Hải mang ra giấy và bút, sau đó viết tất cả những thứ hẳn cần ra, sau đó hai người phân nhau bắt đầu chuẩn bị.

Hết thấy đều là vì thắng lợi của Thực Vi Thiên.

Lần này thi đấu không chỉ liên quan đến tính mạng của Thực Vi Thiên, mà còn là vì đây chính là lần đầu tiên Lục Thanh chính thức chống lại Lục gia. Cho nên hẳn buộc phải thắng.

Lục Thanh dựa theo địa chỉ mà Tần Hải đưa cho, nắm tay Tiểu Ngốc Tử đi tới trước cửa một hiệu rèn có tiếng ở huyện Phương Lâm.

“Chưởng quầy, thứ này có thể làm không?”

Lão bản nường trông cũng rất mạnh mẽ vừa nhìn thấy bản vẽ, cười nói:“Đương nhiên có thể làm, chỉ cần có bản vẽ thì cái gì của hàng nhà chúng ta cũng đều có thể làm.”

Lục Thanh vừa lòng gật đầu:“Ta cần làm thật nhanh.”

“Nhanh nhất là buổi tối ngày mai, ngài xem như thế nào?” Lão bản nường nói.

Lục Thanh gật đầu thanh toán tiền đặt cọc, buổi tối ngày mai là rất tốt.

16. Chương 16

Khi Lục Thanh còn ở hiện đại, hẳn thuần túy là người phương bắc. Khẩu vị của hắn rất nặng, hắn thích ăn cay, cho nên khi đến mùa đông rét lạnh, lẩu liền trở thành lựa chọn hàng đầu của hắn. Một nồi lẩu nóng hôi hổi vào mùa đông luôn luôn là một món ăn để lại nhiều ấn tượng, sau khi nghe một chút tin tức về mỹ thực đại tái sắp tổ chức, trong đầu Lục Thanh liền nghĩ qua món ăn này. Không chỉ có thể thỏa mãn sở

thích của chính mình, còn có thể thắng được mỹ thực đại tái, nghĩ như thế nào cũng thấy có lỗi.[yuki-hana: edit tới đây tự nhiên thêm lẩu Thái...]

Mất thấy ngày thi đấu sắp đến, Lục Thanh sau khi đặt làm cái nồi thiếc, liền trở lại Thực Vi Thiên, bắt đầu viết xuống nguyên liệu nấu ăn mà mình cần. May mà mấy thứ ở Tây Lưu triều này không thiếu khuyết nhiều so với hiện đại, cộng thêm mớ ớt cùng hoa tiêu mà Lục Thanh đem ra, như vậy liền thỏa mãn bảy tám phần.

Tần Hải nhìn chăm chăm trang giấy trong tay, hơi có đăm chiêu. Ngay cả hắn cũng nhìn không ra Lục Thanh đến cùng là tính làm món ăn gì, bởi vì mấy thứ nguyên liệu kia đều không liên quan gì nhau, thậm chí có thể nói là có chút lộn xộn. Hơn nữa, việc chuẩn bị món ăn này còn cực kỳ rườm rà, quan trọng là ngay từ bây giờ là phải bắt đầu hầm xương.

Lục Thanh nhìn Tần Hải phản ứng như thế, chỉ cười thần bí nói:“Đến lúc đó thì Tần lão bản sẽ rõ ràng.”

Lục Thanh đã nói như vậy, cho nên dù trong lòng Tần Hải có nghi hoặc thì cũng chỉ có thể ngăn chặn. Chuyện tới nay, cũng chỉ có thể ngựa chết làm như ngựa sống

Sau khi thu xếp xong mọi thứ thì sắc trời đã tối. Lục Thanh nắm tay Tiểu Ngốc Tử, đứng dậy nói.

“Thời gian không còn sớm, ta cáo từ trước.”

Tần Hải đã đem công tác mà Lục Thanh phân phó đều an bài xong, mấy ngày qua, hắn cũng đã nghe bảy tám phần về chuyện của Lục Thanh, biết Lục Thanh cùng Tiểu Ngốc Tử ở hơi xa, tận trên núi Thanh Vân, hắn nghĩ nghĩ nói:

“Sau này khẳng định sẽ bận rộn đến rất khuya, nơi này còn có một gian phòng trống, nếu người không ghét bỏ thì có thể ở.”

Lục Thanh ở lại Thực Vi Thiên có nghĩa là hắn chân chân chính chính cùng Thực Vi Thiên hòa hợp thành một thể. Tần Hải suy nghĩ kỹ, trên người Lục Thanh không biết vì sao có được nhiều đồ vật kỳ kỳ quái quái như vậy, nếu có thể đem Lục Thanh lưu lại, như vậy đối với việc phát triển Thực Vi Thiên khẳng định là vô cùng tốt. Lục Thanh nghĩ nếu là ở nơi này, về sau liền không cần tới tới lui lui bên ba. Nhưng nơi này dù phương tiện như thế nào thì cũng không phải nhà của mình, nhà nhỏ kia tuy rằng đơn sơ nhưng lại là không gian hoàn toàn thuộc về chính mình. Liền tính về sau hắn có ở nơi này, thì cũng phải đợi đến hắn hoàn toàn chứng không toàn bộ Thực Vi Thiên đi đã.

“Ghét bỏ thì không dám, chỉ là trong nhà còn có chút việc vãn, cho nên không thể ở lâu.” Lục Thanh chối từ.

Tần lão bản cười cười,“Hôm nay không cần, về sau cũng có thể có lúc cần đến, ta thay người đem phòng này lưu lại, chờ đến khi người muốn ở thì trực tiếp dọn vào là được.”

Lục Thanh vốn định cự tuyệt, thế nhưng lại chợt nghĩ, hắn tại huyện Phương Lâm này đúng là thiếu một nơi đặt chân, cho nên cũng liền theo ý Tần lão bản.

Vừa đi ra Thực Vi Thiên, Tiểu Ngốc Tử liền hô một hơi, cả người đều linh động lên. Lục Thanh nhìn ánh mắt trong suốt sáng ngời của y, tâm tình cũng tự nhiên tốt lên. Tiểu Ngốc Tử thực ngoan, khi hắn bàn việc cùng với Tần Hải thì luôn luôn không lên tiếng quấy rầy.

“Bảo Bảo bụng đói không?”

Tiểu Ngốc Tử một bên nhảy nhót một bên nói:“Không đói bụng!” Y vừa rồi ăn rất nhiều thứ, lúc này bụng đã no, không đói chút nào.

“Nga? Vậy không cần mua hồ lô đường.” Lục Thanh cười nói.

Tiểu Ngốc Tử lập tức sửa lời:“Đói!” (^_^)

Tuy rằng bụng thực no, thế nhưng hồ lô đường tốt như vậy, y vẫn có thể ăn hết mười xuyến. Kỳ thật thể giới của y rất đơn giản, một chuỗi hồ lô đường là có thể khiến cho toàn bộ thể giới của y đều tràn ngập ánh sáng.

Lục Thanh dẫn Tiểu Ngốc Tử mua hồ lô đường, hai người cùng nhau tay nắm tay đi về nhà.

Trời tối thui như hũ nút.

Lục Thanh chưa từng đi trên đường nhỏ vào ban đêm, không có đèn đường cho nên hiện tại có vẻ gian nan. Trên đường nhỏ chỉ có Lục Thanh cùng Tiểu Ngốc Tử, trong lòng bàn tay Tiểu Ngốc Tử đều là mồ hôi lạnh, y gắt gao cầm chặt tay Lục Thanh, nhưng vẫn có chút sợ hãi:

“Phu quân, Bảo Bảo sợ.....”

Trong thanh âm mang theo run rẩy, khiến Lục Thanh có chút tự trách. Có lẽ vừa rồi hẳn nên nghe theo ý kiến của Tần lão bản, lưu lại Thực Vi Thiên qua đêm. Chỉ là hiện tại thời gian đã muộn, đường trở về càng xa hơn, Lục Thanh cũng chỉ có thể tiếp tục kiên trì.

“Có ta ở đây, Bảo Bảo không sợ.”

Lục Thanh vòng tay ôm eo Tiểu Ngốc Tử, kéo Tiểu Ngốc Tử vào trong phạm vi thân thể của mình. Tiểu Ngốc Tử nghe được tiếng tim Lục Thanh đập, bùm bùm, tiết tấu rõ ràng, làm y quên mất hoàn cảnh của mình, đồng thời cũng quên đi kinh hoàng.

Trong bóng đêm hai người dựa sát vào nhau, một đường không nói chuyện, nhưng quan hệ giữa hai người lại càng thêm thân cận hơn một chút.

Khi hai người đi đến cửa nhà nhỏ thì sắc trời đã hoàn toàn đen. May mà Lục Thanh sau khi được linh tuyến cải tạo thì thị lực cải thiện rất nhiều, hẳn sẽ soạng tìm ra ngọn nến cùng mồi lửa, lúc này thế giới mới một lần nữa có được ánh sáng.

Sinh hoạt tại một nơi trước không thôn sau không điểm, thật sự là có chút lạnh lung. Nhất là trong đêm đen, nhà gỗ nhỏ lẻ loi có vẻ phá lệ cô tịch. Lục Thanh nghĩ người ở chỗ này trước kia nhất định là có lá gan rất lớn, nếu không thì cũng sẽ không một người trụ lâu như vậy. Về chuyện quỷ thần, Lục Thanh là không tin. Nhưng mà ngay cả xuyên việt đều trở thành hiện thực, cho nên nếu có một ngày trên thế giới xuất hiện quỷ, Lục Thanh cũng sẽ không cảm thấy kinh ngạc.

“Bảo Bảo ngồi lên giường trước, ta đi nhóm lửa.”

Giường đất là lạnh lẽo, trong nhà cũng không có thể sử dụng nước ấm, cho nên Lục Thanh cần phải đi nhóm lửa trước. Tiểu Ngốc Tử lắc lắc đầu, y không nghĩ một mình ngồi ở trên giường, y muốn ở một chỗ cùng Lục Thanh. Lục Thanh mỉm cười sờ sờ tóc Tiểu Ngốc Tử, cầm ngọn nến đi ra cửa phòng. Tiểu Ngốc Tử đi theo phía sau hẳn, một tắc cũng không rời.

“Đó là cái gì?”

Từ xa, Lục Thanh liền nhìn thấy thứ gì đó ngay tại chỗ nhóm lửa, lúc đi đến gần thì thấy đó là một con mèo trắng đang mở to đôi mắt màu vàng kim có chút sợ hãi nhìn hẳn. Con mèo kia khi nhìn thấy Lục Thanh, liền há to miệng gầm rú một tiếng, tựa hồ muốn dọa Lục Thanh lui. Lúc này Lục Thanh mới phát hiện, đây không phải là mèo, răng nanh sắc bén như vậy, rõ ràng là một con hổ con. Hổ con cũng thuộc loại cực kỳ hiếm thấy_ Bạch Hổ, toàn thân không có một cọng lông khác màu, hơn nữa tiểu bạch hổ này hình như vừa sinh ra không có bao lâu, cho nên hình dáng mới bằng một con mèo bình thường, vì thế lúc đầu Lục Thanh mới có thể nhận sai.

Theo lý thuyết thì lão hổ sống ở trong rừng sâu, cùng nhân loại nước giếng không phạm nước sông, nhưng nay vì sao lại xuất hiện ở trong nhà hẳn?

“Oa, mèo con!”

Tiểu Ngốc Tử ngạc nhiên nhìn tiểu bạch hổ, trong ánh mắt đều là kích động, xem ra, y thích tiểu bạch hổ này. Nhưng đây chính là lão hổ a, nếu là chờ nó trưởng thành, sợ là mười trảng hán cũng khó mà chế phục nó. Lục Thanh không nghĩ mất hứng, thế nhưng lại càng không nghĩ đến việc uy hiếp an toàn của Tiểu Ngốc Tử cùng mình. Nếu tiểu hổ này có cha mẹ thì làm sao đây, Lục Thanh không cho rằng mình có thể đánh thắng được lão hổ trưởng thành.

Tiểu Ngốc Tử hành động cực nhanh, trong một giây Lục Thanh lơ đãng, y liền ôm lấy tiểu bạch hổ kia, cười tủm tỉm vuốt ve da lông trên người bạch hổ. Tiểu Bạch Hổ muốn phản kháng, nhưng Tiểu Ngốc Tử trời sinh thần lực, mặc nó làm như thế nào cũng không thoát ra được. Lục Thanh nhìn bộ dáng Bạch Hổ khốn quẫn, không tự chủ được cười lên tiếng.

“Đợi đã, để ta xem xem.”

Lục Thanh cau mày ôm Bạch Hổ vào trong lòng, phát hiện dưới thân Tiểu Bạch Hổ này đều là một mảnh máu, sờ dĩ nó nằm gần bếp lò không nhúc nhích cũng là bởi vì thương thế quá nặng. Tiểu hổ thụ thương, việc này cũng không ngạc nhiên, chung quy là năng lực tự bảo vệ của nó hữu hạn. Nếu hôm nay Lục Thanh không có phát hiện nó, như vậy rất có khả năng sáng sớm ngày mai bọn họ nhìn thấy chính là một khối thi thể.

Lục Thanh thở dài một hơi, có chút không đành lòng.....

Cũng thế, gặp nhau đã là hữu duyên, chờ vết thương trên người vật nhỏ lành thì ném nó cũng không quá trễ.

17. Chương 17

“Bảo Bảo ngoan, để ta nhìn xem tình trạng của tiểu lão hổ này.” Lục Thanh vươn tay muốn ôm tiểu lão hổ đang bị thương từ trong tay Tiểu Ngốc Tử, nhưng hần lại nhìn thấy trong mắt y lại có chút chần chờ.

Lục Thanh nhướn mày, lực hấp dẫn của lão hổ này cứ nhiên lớn như vậy, lớn hơn cả mình. Vừa nghĩ đến việc Tiểu Ngốc Tử cứ nhiên vì một tiểu lão hổ mà kháng cự mình, trong lòng Lục Thanh vừa động, rất muốn để mặc cho lão hổ kia tự sinh tự diệt.

Tiểu Ngốc Tử trừng mắt nhìn mèo nhỏ trong tay, lại nhìn khuôn mặt đầy nghiêm túc của Lục Thanh, trong lòng đánh giá một phen, nhưng cuối cùng, y vẫn là không tình nguyện đem mèo nhỏ đưa cho Lục Thanh.

“Lúc này mới ngoan.” Lục Thanh ư sờ sờ tóc Tiểu Ngốc Tử, khóe môi gợi lên vẻ tươi cười.

“Bảo Bảo muốn.....” Tiểu Ngốc Tử cắn môi, nhỏ giọng nói.

Tiểu Ngốc Tử dù sao cũng mang tâm tính của tiểu hài tử, không hề có sức chống cự đối với tiểu động vật có chút khả ái, muốn nuôi, đó là chuyện bình thường.

Lục Thanh làm sao không rõ suy nghĩ trong lòng Tiểu Ngốc Tử, hần ngăn chặn Bạch Hổ đang rục rịch, đem toàn bộ thân thể của nó lật qua, cẩn thận xem xét vết thương trên bụng Tiểu Bạch Hổ.

Vết thương kia khá sâu, không hề có xu hướng kết vảy, Lục Thanh không hiểu y thuật, thế nhưng hần cũng dám kết luận, nếu tiểu hổ này không được trị liệu kịp thường chỉ sợ có thể sống không quá hai ba ngày.

“Tiểu hổ bị thương, nếu là không trị liệu chỉ sợ dữ nhiều lành ít.”

Thế nhưng Lục Thanh có được linh tuyến trong hồ lô thần bí kia, thương thế như vậy tuy rằng hung mãnh, nhưng không phải là không có cách trị.

“Người ngược lại là hảo vận, mệnh không nên tuyệt, chỉ là nếu ân oán không rõ, ta cũng liên lụy không được người.” Lục Thanh lão hổ đặt trở lại trong tay Tiểu Ngốc Tử, sau đó đi nhóm lửa nấu nước.

Ở chỗ Lục Thanh không nhìn tới, ánh mắt tiểu hổ kia đột nhiên sáng lên, giống như là có thể nghe hiểu tiếng người, gật gật đầu.

Lửa rất nhanh được nhóm, sau đó nhờ gió mà bùng lên, hai người một thú vây quanh bếp lò, toàn thân đều ấm áp. Hỏa thế hung mãnh, Lục Thanh đứng dậy lấy một củ khoai lang nhét vào một lỗ nhỏ bên cạnh bếp lò. Ước chừng mười lăm phút trôi qua, một nồi nước ấm tràn đầy đã sôi, mà củ khoai lang kia cũng đã hoàn toàn chín, tản mát ra từng trận mùi thơm ngọt. Lục Thanh lấy tay cầm ra khoai lang nóng bỏng, đem khoai lang đặt ở trên bếp lò để cho nguội lại.

“Chờ một lát là có thể ăn, hiện tại rất nóng.” Nhìn ra ánh mắt khát vọng của Tiểu Ngốc Tử, Lục Thanh nhắc nhở.

Tiểu Ngốc Tử nuốt mấy ngụm nước miếng, nhu thuận gật gật đầu. Tuy rằng y mới vừa ăn thực no, thế nhưng một đường đi trở về nhà cũng đã tiêu hóa bảy tám phần, có khoai nướng thơm ngọt ăn, dưới thời tiết rét lạnh như thế này thì không thể tốt hơn.

Tiểu Ngốc Tử bị khoai nướng hấp dẫn, nên chấp niệm đối với mèo con cũng liền ít hơn rất nhiều, lúc này Lục Thanh liền đem tiểu lão hổ ôm vào trong nhà nhỏ. Lửa bên trong bếp lò rất lớn nên chiếc giường vừa rồi còn rất lạnh giờ cũng đã ấm lên rất nhiều. Lục Thanh dùng một kiện quần áo cũ bao trụ thân thể tiểu lão hổ đặt ở trên giường đất, nói:

“Không cần lộn xộn, ta đi lấy được cho người.”

Không biết là bởi vì tiểu lão hổ thụ thương quá nặng không thể di động, hay là vì chỉ lão hổ này đích xác có thể nghe hiểu tiếng người, trong lúc Lục Thanh đi lấy hồ lô, tiểu lão hổ nhu thuận nằm ở trên quần áo, trừ lỗ tai ra thì không hề nhúc nhích chút nào. Lúc này Tiểu Ngốc Tử cũng vào trong phòng, khuôn mặt y đỏ bừng, trong tay còn nắm một củ khoai lang đen tuyền, trên mặt tràn đầy khoái hoạt tươi cười. Nhất là khi nhìn thấy mèo nhỏ nhu thuận, y càng là vui vẻ không thôi.

Ca ca không có ném mèo con, quá tốt!

Tiểu Ngốc Tử chớp mắt, đến gần mèo nhỏ, khi Lục Thanh cầm hồ lô trở về liền nhìn thấy Tiểu Ngốc Tử đang uy lão hổ ăn khoai lang. Lục Thanh cười khổ, lão hổ là động vật ăn thịt, uy khoai lang cho nó, cũng là quá không chiều cổ đến tôn nghiêm của vương bách thú đi.

Quả nhiên, mặc kệ Tiểu Ngốc Tử uy bao nhiêu khoai lang, tiểu lão hổ cũng đều không ăn, thậm chí ngay người cũng không nguyện ý người. Tiểu Ngốc Tử sinh khí, trực tiếp đem khoai lang nhét vào miệng tiểu lão hổ, [ặc] tiểu lão hổ há muốn cắn y, thế nhưng nó lại đột nhiên thấy được ánh mắt âm trầm của Lục Thanh, chung quy là không thể hạ miệng được. Nó lấy tôn nghiêm của lão hổ thề, nếu nó dám cắn xuống một cái, nam nhân kia tuyệt đối sẽ đem nó ném vào trong rừng cây cho chó hoang ăn.

“Hảo, Bảo Bảo tự ăn đi.” Lục Thanh kéo Tiểu Ngốc Tử ra.

Lúc này trong tay hắn cầm một cái chén đựng linh tuyền. Nghe thấy được hương vị của linh tuyền, tiểu lão hổ vốn có chút hấp hối lập tức trỗi động cái mũi, đôi mắt kim sắc kia dần dần khôi phục một chút tinh thần. Lục Thanh thấy thế, chỉ có thể nói hồ lô này quả nhiên là thần kỳ.

Lật tiểu lão hổ lại, làm cho vết thương dữ tợn trên bụng nó lộ ra, Lục Thanh cau mày đem linh dịch lau vào trên lớp da lông tuyết trắng kia. Lần này Lục Thanh không có pha nước, trực tiếp dùng linh tuyền để trị liệu, hiệu quả tự nhiên tốt hơn rất nhiều. Chỉ thấy miệng vết thương máu chảy đầm đìa kia đang lấy tốc độ mà mắt thường có thể thấy được nhanh chóng khép lại, lập tức ngừng đổ máu. Lục Thanh biết, mệnh của tiểu lão hổ xem như bảo vệ. Liên tính sau này không có linh dịch, tiểu lão hổ cũng có thể dựa vào sinh mệnh lực ương ngạnh của chính mình sống sót, đương nhiên với điều kiện là nó không có gặp được cường địch. Tiểu lão hổ còn nhỏ, nếu hiện tại đem nó trở về, nhất định sẽ bị dã thú trên ngọn núi giết chết. Lục Thanh thật vất vả cứu sống nó, tự nhiên không thể trơ mắt nhìn nó chết.

Nghĩ nghĩ, hắn quần áo bao vây lấy tiểu lão hổ đặt ở trên băng ghế, thăm nghĩ, nếu sáng mai lão hổ còn không có rời đi, hắn liền nuôi nó, nếu lão hổ rời đi, vậy thì sinh tử của nó cũng sẽ không quan hệ với họ.

“Ca ca ăn –”

Tiểu Ngốc Tử cầm trong tay khoai lang còn dư hơn phân nửa đưa tới bên miệng Lục Thanh. Lục Thanh cắn một ngụm, sau đó đưa lại cho Tiểu Ngốc Tử.

“Mèo con ăn –” Tiểu Ngốc Tử lại muốn dứt tiểu lão hổ ăn khoai lang, lúc này thì y bị Lục Thanh ngăn cản.

“Bảo Bảo, đây là hồ con, không phải mèo con.” Lục Thanh có chút bất đắc dĩ nói.

“Là mèo, là mèo ...!” Tiểu Ngốc Tử ngoan kình lắc đầu, sau đó buông khoai lang trong tay xuống, hai tay mở ra, vẽ một hình tròn lớn nói: “Lão hổ.” Rồi sau đó lại khoanh tay múa chân vẽ một vòng tròn nhỏ, “Mèo.” (^_^)

Lục Thanh sững sốt, đột nhiên cảm giác Tiểu Ngốc Tử tựa hồ thông minh hơn một chút. Bất quá nếu bọn họ nuôi tiểu lão hổ này, đợi đến khi nó lớn, sợ là Tiểu Ngốc Tử sẽ rất kinh ngạc đi.

“Hảo, Bảo Bảo nói là mèo, vậy thì nó là mèo”. [yuki-hana: cái này đúng là: vk là trời, vk là đất và lời vk nói là đúng nhất]

Trong hai mắt Tiểu Ngốc Tử đều là ý cười, vốn y đã rất đẹp giờ thì càng thêm huyền lệ, làm cho trong lòng Lục Thanh lộ bộp một chút. Làm một gay, Lục Thanh tự nhiên hiểu được loại trạng thái hiện tại của mình mang ý nghĩa gì. Đối với Tiểu Ngốc Tử, hẳn cư nhiên vô tình xuất hiện tâm tư khác. Nhưng mà Lục Thanh không chút tính toán áp lực phần cảm tình trong lòng này, Tiểu Ngốc Tử là hẳn cười hời hợt hoàng, y là thê tử của Lục Thanh hẳn. Hẳn thân là trượng phu, thích thê tử, chẳng lẽ không đúng thiên kinh địa nghĩa sao? Chỉ là Tiểu Ngốc Tử thiên tính đơn thuần, không phân biệt rõ cảm tình, Lục Thanh muốn được tình yêu của Tiểu Ngốc Tử, như thế khó lại càng thêm khó.....

“Ta đi lấy nước ấm đến, chuẩn bị ngủ đi.”

Lục Thanh xoay người rời đi, nội tâm kích động bị cái rét lạnh dần dần phục hồi lại thanh tĩnh.

.....

Một đêm không nói chuyện. Đêm nay, Lục Thanh ngủ được vô cùng tốt, không hề nằm mộng.

Ngay khi ánh nắng rót vào trong phòng, Lục Thanh cảm giác được có cái gì đó đang dầm dập trên đầu hẳn, hẳn nhú nhú mảy, xoay người tiếp tục ngủ, nhưng thứ đó lại cố tình chui vào bên trong ổ chăn, làm cho Lục Thanh không được sống yên ổn. (^_~)

Lục Thanh mở mắt ra, một đôi mắt màu vàng kim gần ngay trước mắt.

Trong nháy mắt ngây người, Lục Thanh liền nhớ tới chủ nhân của ánh mắt này, chính là tiểu lão hổ hấp hối ngày hôm qua. Tiểu lão hổ gan lớn bằng trời này, chẳng những không có rời đi, ngược lại được một tác lại muốn tiến một thước lên vào bên trong ổ chăn, ỷ vào thân thể của mình linh hoạt mà chần ở giữa Lục Thanh cùng Tiểu Ngốc Tử.

“Hi hi –”

Tiểu Ngốc Tử cười trộm, vươn hai tay ra ôm tiểu lão hổ, trong ánh mắt to tối như mực lộ ra một chút giảo hoạt, tựa hồ rất là đắc ý đối với việc Lục Thanh bị đánh thức.

Lục Thanh xem xét thương thế của tiểu lão hổ, phát hiện vết thương trí mạng hôm qua đã biến mất không thấy, chỉ để lại một vết sẹo nhợt nhạt, cơ hồ không thấy rõ lắm. Linh dịch trong hồ lô này quả nhiên hữu dụng như thế. Dù trong lòng có chuẩn bị, thế nhưng Lục Thanh vẫn là bị khiếp sợ. Về sau, nhất định phải nghiêm mật bảo tồn hồ lô này, trong lòng Lục Thanh âm thầm hạ quyết tâm.

Tiểu Ngốc Tử sờ bụng lão hổ, đột nhiên nói:“ Mẽ mẽ đói bụng.”

“Mẽ mẽ?”

Lục Thanh có chút ngạc nhiên. Bách thú chi vương bị đặt một cái tên của một con mèo nuôi trong nhà, thật sự là rất ghen khuất ah.

Tiểu lão hổ đáng thương hề hề nhìn Lục Thanh, ý đồ thoát khỏi cái tên đáng cười này, nào biết Lục Thanh lại nói:“Một khi đã như vậy, về sau liền gọi nó mẽ mẽ đi.”

Tiểu lão hổ:.....[yuki-hana: chừng thì làm sao so với vk]

Mắt thấy sắc trời dần sáng, Lục Thanh cũng không dám tiếp tục trì hoãn, vội vàng đứng dậy mặc quần áo chuẩn bị rửa mặt. Việc hôm nay còn chưa làm, thật sự không có thời gian có thể lãng phí.

Trong nhà Lục Thanh không mua thịt, cho nên cũng chỉ có thể để cho tiểu lão hổ uống chút nước cơm như bọn họ. May mà tiểu lão hổ bị bệnh nặng mới khỏi, lại bị đói bụng hồi lâu, nước cơm cũng ăn ngon, non nửa nồi nước cơm bị hai người một hổ giải quyết sạch sẽ.

“Lục lão đệ, chúng ta đến đây.”

Ngoài cửa vang lên thanh âm tục tũn của Vương Hán, Lục Thanh vừa nghe, vội vàng đứng dậy nghênh đón.

Họ chính là nhóm người đã giúp Lục Thanh, hôm nay bọn họ hẹn cùng đến Thực Vi Thiên liên hoan. Mọi người nghe nói sau này Lục Thanh sẽ chấp chưởng sinh ý của Thực Vi Thiên, liền tỏ vẻ bọn họ nhất định sẽ chiếu cố nhiều hơn, đem con mồi mà mình săn bắt cho Thực Vi Thiên.

Phải biết tuy rằng dù Lục gia từ lâu lũng đoạn nguyên liệu nấu ăn, thế nhưng con mồi mà thôn dân Bạch Hồ thôn săn thì không chịu quá hạn. Hơn nữa loại đồ rừng này luôn được nhiều từ lâu tranh đoạt, lần này Lục Thanh cư nhiên có thể lung lạc xuống dưới, không thể nói là không khó được a!

18. Chương 18

Đoàn người trùng trùng điệp điệp đi từ núi Thanh Vân xuống hấp dẫn không ít chú ý. Khi đi trên đường cái có chút náo nhiệt ở huyện Phương Lâm, các thôn dân ở thôn Bạch Hồ hơi có chút hưng phấn. Mà lúc này, tiểu lão hồ được Tiểu Ngọc Tử ôm trong lòng cũng đang hưng phấn đến cực điểm mà lộn xộn trên người y, trong con mắt màu vàng kim linh động tràn đầy hào khí. Cũng không thể trách tâm tính tiểu lão hồ này không kiên định, chung quy nó vẫn còn nhỏ, giống như một đứa trẻ mới sinh ra không bao lâu thôi.

Lúc này, trên vai, trên tay các thôn dân đều khiêng một túi vải lớn, nếu nhìn kỹ sẽ thấy một người có dáng vẻ văn nhược thư sinh như Lục Thanh thế nhưng cũng có thể tay cầm mấy chục cân mà bất động thanh sắc.

Lục Thanh buông túi ớt trong tay xuống nói: “Tần lão bản, này đó chính là toàn bộ hàng mà ta có.”

“Nga? Toàn bộ?”

Ánh mắt Tần Hải chợt lóe, tầm mắt quét về phía hơn mười gói ớt và hoa tiêu trên mặt đất, hiển nhiên là hấn kinh ngạc đối với việc Lục Thanh đem con bài tẩy của mình đều lật ra trước mặt hắn. Bất quá kinh ngạc qua đi, trong mắt hắn cũng là tràn đầy kính nể. Có được đồng bọn thẳng thắn thành khẩn hợp tác như vậy, Tần Hải mới có thể toàn tâm toàn ý tín nhiệm hắn, đem Thực Vi Thiên giao cho hắn.

“Tốt, tốt, tốt, có nhiều nguyên liệu như vậy, phục hưng có hi vọng, phục hưng có hi vọng a!”

Tần Hải tinh thần chấn hưng mà cười to, lúc này bắt đầu đem nguyên liệu trên mặt đất cất vào giếng bằng trong hậu viện, toàn bộ người trong Thực Vi Thiên xuất động, trong thời gian ngắn ngủi cũng đã dời đi hết. Mà lúc này, Lục Thanh cùng các thôn dân Bạch Hồ vây quanh một cái bàn tròn lớn nhất trong Thực Vi Thiên, trên bàn đều là các loại món ăn cùng rượu ngon đã được chuẩn bị từ sáng sớm.

“Rượu ngon, rượu hoàng lương thuần hậu như vậy, thật sự là khó gặp a!”

Hiển nhiên Thực Vi Thiên cũng là bỏ nhiều công phu để chuẩn bị trận yến hội này, ngay cả loại rượu quý mười năm cũng đem ra, điều này khiến cho thôn dân Bạch Hồ thôn hết sức vừa lòng. Đối với những người lấy công việc săn thú mà sống thì có ai không uống rượu? Chỉ là không tính rượu ngon khó gặp, liền giá tiền cũng cực kỳ sang quý, dù các thôn dân Bạch Hồ thôn bán được thứ tốt thì cũng vẫn là không đủ mua.

Lục Thanh cũng nhấp nhấp một ngụm, uống vào trong miệng liền cảm thấy đúng là ngon hơn rượu bình thường rất nhiều, nhưng mà so với linh dịch trong hồ lô kia thì lại thiếu một phần linh khí. Hắn không tự chủ được mà suy nghĩ, nếu có thể đem nước trong hồ lô làm thành rượu ngon, vậy thì sẽ có tư vị như thế nào? Chắc chắn là kém hơn so với rượu ngon của thần tiên, nhưng chắc chắn rượu của phàm phu tục tử thì không thể địch nổi.

Lục Thanh giơ lên chén rượu, cùng người vừa chạm cốc, vừa âm thầm suy tư đến việc dùng linh dịch đến những rượu. Lúc này, tiểu nhị bưng tới một bồn thật lớn, trong bồn có khí trắng bốc lên, cổ hương khí kia khiến tất cả mọi người đều dừng chiếc đĩa trong tay, ngay cả tiểu lão hồ đang vội vàng cắn xương cũng bị cổ hương khí độc đáo này hấp dẫn.

“Đây là vật gì, vì cái gì ta chưa từng có gặp qua?” Vương Hán khiếp sợ nói.

Thịt cá tươi mới lần mình trong một mảnh dầu hồng hồng, chỉ là nhìn thôi cũng đủ làm cho người ta muốn động đũa.

Lục Thanh đem nguyên liệu đến Thực Vi Thiên, hôm qua lại viết xuống thực đơn, cho nên món thủy nấu ngư hôm nay mới có thể hiện ra lực hấp dẫn chân chính của nó.

Ngày ấy tuy rằng Lục Thanh cũng làm ra món ăn này, nhưng lại không hề thu hút như món ăn trước mắt, chung quy chỉ có thể nói là Lục Thanh vốn không phải là đầu bếp thực thụ, đương nhiên tay nghề của hắn không thể đem so cùng với các vị Đại Sư cả ngày nghiên cứu mỹ thực rồi. Chiếm được thực đơn của Lục Thanh cùng với ớt và hoa tiêu, Thực Vi Thiên như hổ thêm cánh, không nói phục hưng có hi vọng, thế nhưng tiếp tục duy trì một đoạn thời gian là tuyệt đối không có vấn đề.

“Món ăn này là do mọi người ở Thực Vi Thiên mới nghiên cứu ra, cho đến nay chưa có hơn mười người nếm qua, các huynh đệ giúp ta rất nhiều, vì thế ta làm sao không đem thứ tốt ra chiêu đãi chứ. Các vị, động đũa đi, lạnh thì sẽ không ăn ngon.”

Cũng không khách sáo nhiều, Lục Thanh vừa dứt lời, mọi người liền phân phân hạ đũa, một bồn lớn thủy nấu ngư trong giây lát cư nhiên mất hơn phân nửa.

Trên bàn người nhiều, Tiểu Ngốc Tử gấp không được thịt cá, trơ mắt nhìn mọi người đem đồ ăn trong chậu thủy nấu ngư chia cắt hoàn tất, trong đôi mắt to đen tràn ngập ủy khuất, miệng mếu máo. (^_^)

Đúng lúc này, một cái chén mới được đưa đến trước mắt y, tràn đầy một chén thịt cá còn có đồ ăn, khiến mặt mày Tiểu Ngốc Tử lập tức hớn hở.

“Cám ơn phu quân!”

“Rống!” Ta cũng muốn ăn!

Lục Thanh nghe được tiếng rống của tiểu lão hổ, không biết vì sao trong lòng hắn cư nhiên toát ra một câu như vậy. Bất quá nhìn bộ dáng Bạch Hổ kia nóng lòng muốn thử, đúng là nó thật sự bị thịt cá trên bàn hấp dẫn.

Giờ phút này bộ dáng Tiểu Bạch Hổ thêm nhỏ dãi thịt cá lại cực kỳ giống bà con của nó là mèo, lúc trước, Tiểu Ngốc Tử đặt tên cho nó quả nhiên không sai.

“Người không thể ăn, đây là thức ăn của con người, ăn nhiều sẽ sinh bệnh.” Lục Thanh cũng không quản nó có thể nghe hiểu hay không, chỉ là tự mình nói.

“Rống!”

Tiểu lão hổ tuổi không lớn, tính tình lại không nhỏ, rống lên một tiếng có chút cường ngạnh. Nếu giờ phút này, nó chân chính là vua của bách thú thì Lục Thanh tự nhiên sẽ nhượng bộ lui binh, mà nay, nó mới chỉ là một tiểu hài nhi chưa đủ lông đủ cánh mà còn dám kiêu ngạo như vậy, Lục Thanh cười lạnh nắm da lông sau gáy tiểu lão hổ, ánh mắt băng lãnh khiến Tiểu Bạch Hổ rùng mình, lại không dám lỗ mãng.

“Ồ ~”

Thanh âm lấy lòng vang lên, lúc này Lục Thanh mới buông Tiểu Bạch Hổ ra, tiếp tục cùng mọi người nâng cốc ngôn hoan.

Bữa cơm này ước chừng ăn một canh giờ, mọi người cơm no rượu say, sau đó dần dần cáo từ, mà hôm nay Lục Thanh lại không tính toán đi về nhà đi. Chung quy ngày mai chính là mỹ thực đại tái, ở lại Thực Vi Thiên sẽ tiện hơn so với trở về nhà gỗ nhỏ.

Lục Thanh có uống một chút rượu, ngay cả Tiểu Ngốc Tử cũng uống một ít, bất quá tửu lượng Lục Thanh vốn không tệ cho nên còn có thể duy trì thanh tỉnh như trước. Lão Tần Hải lẩu cá đã sớm chuẩn bị xong phòng cho hai người bọn hắn, Lục Thanh cũng không so đo, trực tiếp ôm Tiểu Ngốc Tử đi ngủ.

Cảm giác vừa uống rượu xong khiến toàn bộ thân thể của hắn đều thả lỏng, bất quá một lúc lâu sau, hắn lại mở mắt ra.

Quần áo người cổ đại đều thực rộng rãi, vậy nên Lục Thanh mới có thể mang hồ lô theo bên người. Thắt phụ vô tội, hoài bích có tội. Lục Thanh tự nhiên là hiểu được đạo lý này, cho nên hắn phải bảo quản tốt hồ lô này, liên tính là Tần Hải, hắn cũng sẽ không nói cho đối phương biết công hiệu của hồ lô.

Tiểu Ngốc Tử thì ôm Tiểu Bạch Hổ vô tâm vô phé kia ngủ say sưa, động tác Lục Thanh đứng dậy dù cực nhỏ, nhưng làm sao qua được trực giác của dã thú, cơ hồ hắn vừa ngồi dậy thì Mễ Mễ liền mở mắt. Đồng tử màu vàng kim chợt lóe một tia cảnh giác, thế nhưng khi nhìn thấy Lục Thanh thì nó trực tiếp nhắm hai

mất lại, tiếp tục ngủ. (^_^) Lục Thanh thầm nghĩ, lão hổ này rất có linh tính, chẳng lẽ cũng là tác dụng của linh dịch kia? Không đúng, hôm qua lúc thụ thương, lão hổ này cũng đã rất thông minh, Lục Thanh lập tức phản bác suy nghĩ trong lòng mình. Thậm chí trong lòng hắn có một ý niệm thật lớn, nếu mỗi ngày hắn dùng linh dịch nuôi nấng tiểu lão hổ này, như vậy có thể hay không có một ngày, chỉ lão hổ này có thể nói tiếng người?

Về mặt Lục Thanh chấn động, hẳn bị ý nghĩ của chính mình làm cho khiếp sợ.

Hắn đứng dậy mang giày, lúc gần đi, ánh mắt nhìn chăm chăm phía sau lưng tiểu lão hổ, cư nhiên làm cho nó khắp cả người phát lạnh. Ý tưởng này không hẳn không có khả năng, chung quy thiên hạ rộng lớn, không gì không làm được. Thế nhưng hiện tại, chuyện trọng yếu nhất là thắng được mỹ thực đại tái, cấp Lục gia kiêu ngạo kia một kích!

“Lục Thanh, ngày mai ngươi muốn đích thân ra trận sao?” Tần Hải chờ cho mọi người đóng cửa xong, ngồi thành một vòng thương thảo chuyện ngày mai.

Lục Thanh lắc đầu, phủ quyết ý nghĩ này. Tuy rằng hắn muốn cùng Lục gia đối nghịch, sớm hay muộn sẽ bị Lục gia biết được, thế nhưng hiện tại không phải là thời điểm.

“Mấy ngày trước đây ta vừa đá đoạn vận mệnh tử của Lục Nguyên kia, ngày mai nếu lại thắng qua Lục gia, nói không chừng sẽ khiến bọn hắn chó cùng rứt giậu.”

Lục viên ngoại để ý Lục gia huyết mạch truyền thừa, nhưng Vương thị hận hắn tận xương thì lại như thế nào để ý. Cho nên ngày mai hắn chỉ có thể tạm lánh mũi nhọn, lui cư nhị tuyến. Bất quá một câu này của hắn lại khiến cho mọi người ở đây đều đau xót, hai mặt nhìn nhau.

Không thể tưởng được, truyền thuyết dĩ nhiên là sự thật, Lục Thanh này mặt ngoài thoát nhìn thanh nhã, cư nhiên lại có thể tâm ngoan thủ lạt như thế. Bởi vậy, người trong Thực Vi Thiên, trừ Tần Hải, liền không có người dám đối nghịch cùng hắn

Lục Thanh trầm tư nói: “Lấy tư lịch của Tần lão bản người, nếu cầm ra ốt cùng hoa tiêu này thì sẽ không làm cho người khác hoài nghi.”

Tần Hải khẽ gật đầu, minh bạch ý tứ của Lục Thanh. Nếu ngày mai Lục Thanh xuất trường, như vậy mọi người sẽ suy đoán ốt và hoa tiêu là Lục Thanh lấy trộm từ Lục gia, nhưng nếu là Tần Hải xuất trường, vậy thì không có chút băn khoăn.

“Bất quá Lục đại công tử, chuyện người gần đây lui tới Thực Vi Thiên sợ là Lục gia đã sớm biết.”

“Hừ, biết thì thế nào, ta Lục Thanh đã cùng Lục gia ký kết văn thư kết thúc quan hệ, liên tính là Huyện thái gia lại đây, ta cũng chiếm lý!”

Tần Hải nghe được Lục Thanh ngay cả văn thư đoạn tuyệt quan hệ đều ký xong, thì tín nhiệm đối với Lục Thanh càng sâu, gật đầu đồng ý quan điểm của Lục Thanh.

“Nhưng Lục công tử người tính toán dùng cái gì để ứng đối với tửu lâu của Lục gia? Vốn ta nghĩ lấy thủy nấu ngư, thế nhưng xem ra, lại cũng không là như thế a.....”

Khóe miệng Lục Thanh hơi hơi giơ lên, định liệu trước nói: “Yên tâm, trước giờ thi đấu ngày mai, ta sẽ đem mọi thứ đều báo cho Tần lão bản biết, chỉ cần chúng ta thắng được mỹ thực đại tái lần này, cũng là một lần tuyên truyền rất tốt, Thực Vi Thiên cũng xem đó như là thời điểm phục hưng.”

Mỹ thực đại tái tuy rằng là cuộc thi giữa các tửu lâu, thế nhưng tại huyện Phương Lâm cũng coi như là một chuyện trọng đại, Thực Vi Thiên có thể trở về bộ dáng của ngày xưa hay không liền xem biểu hiện vào ngày mai! Tuy rằng đại trù gia của Lục gia rất lợi hại, thế nhưng có vài thứ, dù đầu bếp lợi hại như thế nào đều không thể bù lại, *đây là tuyệt đối hồng cầu*.

Ngày gần đây, dựa vào tìm hiểu của hắn đối với vị chủ nhân cũ của nhà gỗ kia cho thấy, chỉ sợ trên thế giới này, trừ vài mẫu ruộng phía sau nhà hắn ra thì không nơi nào có ốt cùng hoa tiêu đi.....

19. Chương 19

Lẩu là một loại mỹ thực truyền thống, có lịch sử dài lâu, rất được yêu thích ở phương Bắc. Khi Lục Thanh đến thế giới này liền cảm giác được khí hậu rét lạnh dị thường, vương công quý tộc tất nhiên là không cần lo lắng, thế nhưng dân chúng phổ thông lại là chịu không nổi thời tiết rét lạnh này, mùa đông hàng năm luôn là mùa có nhiều người chết nhất. Nếu vào mùa đông rét lạnh mà có một loại mỹ thực có thể khử trừ rét lạnh trong cơ thể xuất hiện, thì chắc chắn không có món nào qua lẩu. Đời trước Lục Thanh không phải đầu bếp, trù nghệ tất nhiên kém hơn so với đầu bếp chuyên nghiệp, huống chi huyện Phương Lâm lại nổi tiếng về mỹ thực, nhất định là có vô số cao thủ. Cho nên hắn muốn đánh bại tửu lâu Lục gia thì nhất định phải khác tìm lối tắt.

Đến buổi tối, Lục Thanh lấy về nồi thiếc mà hắn đặt làm. Mọi người chỉ thấy nồi này rất kỳ quái, giữa nồi thế nhưng lại có một tấm thiết chia chiếc nồi ra thành hai nửa Âm Dương, trong lòng mọi người đều xuất hiện nghi vấn.

Nồi như vậy, thật sự có thể xào rau sao?

“Có gì ngạc nhiên, trên thế giới này có ngàn vạn phương pháp nấu nướng mỹ thực, xào rau chẳng qua là một loại đơn giản nhất trong số đó mà thôi.” Tần Hải không hổ là chủ quầy của Thực Vi Thiên, thần sắc không hề chịu ảnh hưởng chút nào.

Lục Thanh gật đầu, “Tần lão bản nói không sai, Lục Thanh tài sơ học thiên, về sau còn nhờ các vị giúp đỡ nhiều hơn.”

Hắn muốn làm sinh ý, bắt đầu từ tửu lâu thì mới có thể hung hăng đả kích Lục gia. Phải biết trong sản nghiệp của Lục gia thì tửu lâu chiếm hơn phân nửa, nếu có thể đánh bại Lục gia, như vậy chẳng khác nào là đã thành công hơn phân nửa.

Năm đó thân mẫu của hắn đem tất cả sản nghiệp của mình giao cho Lục viên ngoại xử lý, chính mình thì an tâm ở nhà giúp chồng dạy con, ai ngờ Lục viên ngoại đúng một người vô tình, không chỉ phản bội mẹ Lục Thanh, càng là sau khi mẹ Lục Thanh chết đi thì đem Vương thị về làm chính thê. Nay Lục Thanh chân chính đã chết, như vậy nhiệm vụ lấy lại công đạo liền dừng ở trên người Lục Thanh hiện tại.

“Tần lão bản, chúng ta liền bắt đầu chuẩn bị đi.”

“Tốt!”

Trong lòng Tần Hải cũng xuất hiện lý tưởng hào hùng tưởng rằng đã biến mất. Trong lòng hắn rõ ràng, Thực Vi Thiên không thể tiếp tục suy tàn nữa. Cơ nghiệp trăm năm nếu cứ như vậy mà suy sụp trong tay mình, chỉ sợ trong tương lai khi xuống Hoàng Tuyền, hắn sẽ không thể sống yên ổn a! [yuki-hana: lúc đó chết queo rồi mà]

Sắc trời dần dần tối xuống. Bên trong Thực Vi Thiên, ngoại trừ vài hỏa kế thì đã sớm liền trống rỗng.

Tần Hải bảo tiểu nhị thấp vai ngọn nến, chiếu sáng toàn bộ đại sảnh. Lục Thanh đem tất cả những gì mình biết đều nói hết cho Tần Hải, cố gắng giúp cho Tần Hải có thể giành thắng lợi tại mỹ thực đại tái ngày mai.

Mỹ thực đại tái có quy định về thời gian, cho nên phải chuẩn bị trước, hơn nữa thức ăn làm ra cũng không thể quá phức tạp, bằng không thì hết thời gian mà thức ăn còn không có ra nồi, khiến giám khảo ném thức ăn nửa sống nửa chín, như vậy nhất định là thất bại.

Sau khi Tần Hải nghe phương pháp ăn lẩu xong, cảm giác rằng đồ ăn như vậy, làm lên quả thực rất đơn giản. Khó trách Lục Thanh có thể định liệu trước để cho mình lên sân khấu thi đấu, kỳ thật thi đấu ngày mai, cho dù là tiểu nhị đi lên cũng đều có thể ứng phó được. Thế nhưng Tần Hải làm chủ quầy đương nhiệm của Thực Vi Thiên, cho nên ý nghĩa đại biểu càng lớn.

“Như vậy, chẳng phải là ngày mai, khi thi đấu vừa mới bắt đầu, thức ăn của chúng ta cũng đã xem như là thành công?” Khuôn mặt Tần Hải ẩn ẩn chút hưng phấn, có thể thấy được, hắn thực chờ mong trận thi đấu ngày mai.

Lục Thanh lắc đầu nói: “Kia còn chưa đủ, tuy rằng lẩu chuẩn bị rất đơn giản, thế nhưng làm sao có thể khiến giám khảo tự mình động thủ nấu đồ ăn và ăn thì mới là vấn đề, cho nên ngày mai người của Thực Vi Thiên, trừ ta ra, toàn bộ đều phải tới nơi thi đấu”.

“Đạo lý này không sai, nhưng những người này tuy rằng thông minh, đối với những thứ chưa từng thấy, chỉ sợ là không đủ kinh nghiệm a!”

Lời Tần Hải nói thật là tình hình thực tế. Nếu không nói lời nào mà để cho bọn tiểu nhị lên sân khấu, như vậy rất có khả năng chính bọn họ đều không biết phải làm những gì. Bất quá may mà Lục Thanh sớm có chuẩn bị, hẩn tính toán ngay đêm nay, tại bên trong Thực Vi Thiên, nấu một bữa ăn trước.

Trừ nồi thiếc, Lục Thanh còn mua rất nhiều bếp lò thấp bé. Đem than củi để vào lò, lại đem nồi thiếc đặc chế đặt ở phía trên, canh đã điều chế tốt để sẵn trong nồi, hiện tại đang dần dần sôi trào hừng hực.

Khuẩn nồi đun nước ngon, ma lạt nồi hương lạt[yami ryu: một ngăn đun nước dùng, một ngăn cay tê tái], hai nồi hợp nhất, thỏa mãn hai loại khẩu vị bất đồng.

Đại trù của Thực Vi Thiên đem đủ loại rau dưa đã được cắt xong cùng với các loại thịt bỏ vào trong đĩa bưng lên, khi trong nồi bắt đầu sôi ùng ục ục ục, Lục Thanh cầm lấy một miếng thịt bò cắt mỏng để vào trong nồi nước cay, rất nhanh liền chín.

“Nhớ kỹ, mấy thứ này không thể nấu lâu lắm, bằng không sẽ ăn không ngon.”

Lục Thanh một bên gấp thịt bò, để vào trong bát của Tiểu Ngốc Tử, một bên giải thích cho nhóm tiểu nhị ngày mai phải thi đấu.

“Ăn ngon! ăn ngon!”

Tiểu Ngốc Tử liên tục nói hai tiếng ăn ngon, đem tâm thần của mọi người đều câu đi hết. Lúc này Lục Thanh đem tất cả thịt bò đều để vào trong nồi, rồi chờ một chút.

“Chờ cho chín, mọi người có thể trực tiếp động đũa, chẳng qua là ngày mai, khi thi đấu, nhớ là không thể khiến giám khảo tự mình động thủ, các người phải chuẩn bị trước hết thấy, thay bọn họ lấy thịt để vào trong bát.”

Mọi người cùng đáp: “Lục thiếu gia yên tâm!”

Lục Thanh gật gật đầu, tỏ vẻ tin tưởng.

Tần Hải dẫn đầu nhắc lên đôi đũa: “Nhanh ăn đi, hôm nay ăn no, ngày mai lên sân khấu thi đấu!”

Nhất thời trong nồi Uyên Ương kia liền tràn ngập đủ loại dưa. Mà thông qua một nồi lẩu trong buổi tối hôm nay, mọi người trong Thực Vi Thiên cũng hiểu rõ khi nào thì các loại thịt chín tới ngon nhất. Trong những người này, có đầu bếp, có tiểu nhị, bọn họ đều làm việc ở Thực Vi Thiên rất lâu, ngay cả Thực Vi Thiên xuống dốc, bọn họ cũng không có đi. Một phần tình ý này, dĩ nhiên đáng giá kính nể. Hiện tại, lưu lượng khách của Thực Vi Thiên so với thời điểm cường thịnh là ít hơn đến chín phần, thế nhưng tiểu nhị lại không có ít đi bao nhiêu. Đủ để nhìn ra Tần lão bản đối với những người này là thật tâm đối đãi, ngay cả khi Thực Vi Thiên không có lợi nhuận, hẩn cũng cam đoan từng hỏa kế đều nhận đủ tiền tiêu vật hàng tháng.

“Nếu không phải Lục Thanh người, chỉ sợ mấy tháng sau chúng ta cũng phải rời đi Thực Vi Thiên.” Tiểu nhị cảm khái nói.

Đây là tình hình thực tế.

Thực Vi Thiên trụ đến hiện tại là nhờ vốn ban đầu của nó, bất quá miệng ăn núi lở, cho nên Thực Vi Thiên nhất định phải phục hưng.

“Yên tâm, chỉ cần ta còn ở đây, nhất định sẽ gánh vác trách nhiệm phục hưng.” Lục Thanh nghiêm túc nói.

“Lục thiếu gia, lẩu này thật sự thần kỳ, chẳng những làm cho người ta muốn ăn hết lần này đến lần khác, sau khi ăn xong thì cả người đều nóng hầm hập, một chút cũng không cảm giác rét lạnh.” Có một đầu bếp nói.

Lục Thanh định liệu trước: “Đó là tự nhiên, ngày mai thi đấu, làm cho mọi người ở huyện Phương Lâm đều nếm thử tư vị của lẩu.”

Tuy rằng trong cảm nhận của mọi người thì vị đại trù thần bí của Lục gia là thập phần lợi hại, thế nhưng giờ phút này, họ cảm thấy Lục Thanh lại càng thêm thần thông quảng đại, đơn giản nói về ột thôi, người trong toàn bộ Tây Lưu quốc đều không có gặp qua, nay Lục Thanh đem ra, hơn nữa có thể làm cho mỹ thực càng thêm phong vị, thật sự là cao siêu.

Cơ hồ trong chớp mắt, tất cả đồ ăn trên bàn đều bị thổi quét không còn. Mọi người sờ cái bụng tròn trịa của mình chuẩn bị rửa mặt đi ngủ, duy độc Tần Hải lại ngồi tại chỗ, trên mặt tràn đầy suy nghĩ sâu xa.

“Tần lão bản, như thế nào, còn có vấn đề gì sao?”

“Không, không có vấn đề, ta chỉ đang tự hỏi mà thôi.” Tần Hải nhú mày nói: “Hiện tại Lục gia độc đại cũng đã vững chắc, chỉ sợ là liên tính lẩu của chúng ta có thể áp bọn họ một đầu, cũng sẽ không dễ dàng lấy được thắng lợi.”

“Tần lão bản, kỳ thật quyền ưu tiên nguyên liệu nấu ăn cũng không phải rất trọng yếu đi.”

“Đích xác, có hầm băng ở hậu viện, nguyên liệu nấu ăn của chúng ta có thể tồn trữ thật lâu, Lục gia cũng kém hơn chúng ta, nhưng dân chúng nhìn thấy Thực Vi Thiên tàn bại, cho nên tâm lý sinh khe hở, vì vậy mới không muốn đến.”

Lục Thanh cười nói: “Vậy thì dễ xử lý, mỹ thực đại tái ngày mai, cho dù bọn họ dùng thủ đoạn mờ ám lấy được thắng lợi, nhưng ta tin tưởng dân chúng ở đây đều có sức phán đoán của chính mình, tuyệt đối sẽ dẫn đến một trận triều dâng.”

Đạo lý thánh hiền từ xưa đến nay, được dân tâm sẽ được thiên hạ.

Tần Hải gật đầu: “Àn, ta đã dựa theo ý tứ của người chuẩn bị tốt nguyên liệu nấu ăn của món lẩu, thi đấu ngày mai, chúng ta sẽ toàn bộ miễn phí cho khách nhân đến nhấm nháp.”

“Kể từ đó, thắng lợi ngày mai ngược lại chẳng phải trọng yếu nữa.” Lục Thanh và Tần Hải cùng cười tươi.

Đêm nay, mọi người đều mang đủ loại giấc mộng khác nhau, tất cả đều ngủ không an ổn.

Tần Hải tuổi lớn, nên ít buồn ngủ, cuối cùng hắn cố ép buộc chính mình nên mới có thể ngủ sớm hơn hai canh giờ. Khi hắn mở to mắt thì tất cả mọi người ở Thực Vi Thiên đều đã đến trình diện.

Lục Thanh nắm tay Tiểu Ngốc Tử nói: “Tần lão bản, ta không đi, hi vọng lần này các người đều thuận lợi, mã đáo thành công.”

“Hảo! chúng ta đi!”

Ào ào lập tức, toàn bộ mọi người đều đi, mà Lục Thanh cùng Tiểu Ngốc Tử thì lưu trong Thực Vi Thiên, bắt đầu chuẩn bị một lượng lớn gia vị nấu lẩu.

20. Chương 20

Huyện Phương Lâm chỉ là một thị trấn nhỏ ở phía bắc của Tây Lưu Quốc, nhưng về phương diện mỹ thực lại rất phát triển, luôn làm người ta chú mục. Đương nhiên, đây là nói giữa huyện này với huyện kia.

Tửu lâu của Lục gia ở huyện Phương Lâm cơ hồ nắm giữ tất cả các tửu lâu bản địa, tài phú này, không thể đo lường. Cường thịnh chí tư, duy nhất còn có năng lực chống lại Lục gia chỉ còn lại có một nhà Thực Vi Thiên mà thôi.

Thực Vi Thiên truyền thừa trăm năm, nay lại điều tàn chí tư, làm người ta thổn thức không thôi.

“Ta xem, lúc này Thực Vi Thiên sợ là chống đỡ không trụ.” Một trung niên mặc bố y lắc đầu nói.

“Vậy cũng không nhất định, người có nghe nói không, đại thiếu gia Lục gia là Lục Thanh phản ra, đầu nhập vào Thực Vi Thiên.”

“Lục Thanh tính là cái gì, khi ở tại Lục gia, hần căn bản không có thể lực gì, đệ đệ của hần là Lục Nguyên, nhỏ hơn hần hai tuổi, từ lâu đã bắt đầu chương quần tửu lâu Lục gia.”

Trong khoảng thời gian ngắn, thảo luận giống như vậy cứ liên tiếp.

Trận đấu của Thực Vi Thiên cùng tửu lâu Lục gia, sắp bắt đầu!

Lục viên ngoại ngồi ở ghế gỗ lim, hai tay không ngừng chuyển động phật châu, cũng không biết hần đang suy nghĩ cái gì. Đột nhiên, Lục viên ngoại mở hai mắt, cười nói:

“Lão Tàn, người rút cuộc đến đây, ta còn nghĩ hôm nay người sẽ không xuất hiện ở trên đài tỷ thí nữa chứ.”

“Ha ha ha, ta mỗi lần đến người đều nói những lời này, lỗi tai đều khởi kén, chẳng lẽ người nghĩ rằng ta thật sự sợ người sao?” Tàn Hải cười ha ha, hấp dẫn toàn bộ ánh mắt vào người mình, một đôi mắt đen lợi hại như ưng, nhìn thẳng Lục viên ngoại.

Lục viên ngoại thấy vậy, không khỏi hừ lạnh một tiếng trong lòng, thầm nghĩ nếu không phải con lão đầu này là Trạng Nguyên đương triều thì hần đã sớm ra tay xử lý lão nhân này. Cũng nói, tính tình Tàn Hải này quá mức cổ quái, nếu con hần thành Trạng Nguyên ở kinh thành, hần tuyệt đối lập tức bán đi tửu lâu Lục gia mà rời đi. Nhưng tên Tàn Hải cứ tử tử thủ thủ Thực Vi Thiên dù nó không hoạt động tốt, ngay cả nhi tử của hần đều không làm gì được hần, quả thực gian ngoan mất linh! Bất quá hần âm thầm điều tra, hiện nay, Thực Vi Thiên thu không đủ chi, sắp kiên trì không được bao lâu. Chỉ cần hần có thể thắng lợi trong trận đấu này, như vậy hần cam đoan có thể trong vòng ba tháng sẽ đánh bại Thực Vi Thiên, thống nhất giới mỹ thực ở huyện Phương Lâm này.

“Mặc kệ người nói cái gì, Thực Vi Thiên chắc chắn là của ta, hôm nay người đừng hòng thoát thân” Lục viên ngoại có chút bị chọc giận nói.

Tàn Hải cười lạnh hai tiếng, quanh thân tản mát ra hàn khí: “Hươu chết vào tay ai, cũng còn chưa biết, hôm nay để cho Lục gia các người nhìn xem đồ ăn mới của Thực Vi Thiên chúng ta mà mở rộng nhãn giới đi.”

Chương quây của hai nhà tửu lâu, giăng co ở trên đài. Một đứng một ngồi, khí thế đúng là tương xứng. Bất quá trong mắt mọi người, Thực Vi Thiên là khó có thể phiên thân, chung quy là trong hai năm này, đã trải qua nhiều lần tỷ thí đến như vậy, Thực Vi Thiên đều bại bởi vị đại trù thần bí kia của Lục gia.

Đúng lúc này, trong đám người đột nhiên xuất hiện một trận rối loạn, một người trẻ tuổi mặc quần áo xanh biển xuất hiện trong tầm nhìn của mọi người. Có người la lên:

“Hải đại trù đến!”

Thực hiện nhiên, vị này chính là vũ khí bí mật của Lục gia — Hải Thiên!

Khí chất của Hải Thiên có chút hương vị tao nhã, tất cả mọi người biết, chỉ cần là trải qua tay vị đại trù này, đủ loại mỹ thực đều sẽ hiện ra. Cũng chính người này, lấy thực lực của bản thân, đánh sập toàn bộ tửu lâu khác ở huyện Phương Lâm, chỉ còn lại có Thực Vi Thiên kéo dài hơi tàn.

“Tàn lão bản, đã lâu không thấy.” Hải Thiên mỉm cười nói.

“Đúng vậy, đã lâu không thấy, Hải đại trù, chẳng qua hôm nay ta không có thời gian ôn chuyện với người.” Tàn Hải cười lạnh nói.

Hải thiên không có bất cứ xúc động nào đối với việc Tàn Hải kích thích, hần vẫn giữ bộ dáng ôn hòa như trước, “Vậy, liền chỉ giáo.”

Một câu này tương đương với ý tứ là tuyên bố bắt đầu thi đấu.

Năm mươi một vị bình thẩm, tại hiện trường đặt đầy năm cái bàn tròn lớn, mỗi bàn có mười người ngồi. Mà vị bình thẩm cuối cùng kia, đúng là ngồi cùng với Lục viên ngoại, cũng là chủ bình thẩm trong lần thi đấu này, Huyện thái gia của huyện Phương Lâm.

Bọn hạ nhân của Lục gia chuyển các loại đồ làm bếp cùng nguyên liệu nấu ăn của Hải Thiên ra, nhanh chóng bắt đầu chuẩn bị, mà động tác bên phía Tàn Hải lại làm cho người ta ngoài ý liệu. Dao công của Tàn

Hải không thể nghi ngờ là tốt nhất toàn trường. Dao phay ở trong tay hắn thì đủ loại rau dưa thịt cá đều được cắt thành bộ dáng xinh đẹp nhất, làm người ta cảnh đẹp ý vui. Mà vài tiểu nhị của Thực Vi Thiên, lại nâng ra năm bếp lò, năm nồi lớn, đặt ở trên bàn các vị bình phẩm. Toàn bộ người xem ở đây đều muốn nhìn bên trong nồi lớn kia đến tốt cùng là chứa thứ gì, nhưng vì có cái vung, cho nên căn bản không thể nhìn tới.

Theo thời gian trôi qua, lửa trong bếp lò càng đốt càng vượng, mà hương khí trong nồi cũng càng ngày càng rõ rệt. Nhóm bình phẩm ngồi gần nhất, bị hương vị này hấp dẫn đến lợi hại, hận không thể lập tức mở nồi ra.

Giờ khắc này, trong lòng mọi người đều xuất hiện một vấn đề: “Trong nồi này, đến cùng là chứa cái gì?”

21. Chương 21

Đến thời cơ thích hợp, các tiểu nhị của Thực Vi Thiên đem mấy thứ rau cùng thịt mà Tần Hải đã cắt xong toàn bộ đều đặt ở trên bàn. Bên kia, Tần Hải vẫn không ngừng thái rau, mà bên này thì nước đã sôi.

Có thể nói, nếu tính thời gian thì Lục gia tuyệt đối là thua.

Khi Hải Thiên nhìn thấy Lục gia cư nhiên có thể nhanh chóng hoàn thành thức ăn như thế, chau mày, tựa hồ là đang suy tư gì đó. Nếu hắn đoán không sai thì Thực Vi Thiên chắc là đang làm món lẩu. Thật ra, ý tưởng này hắn đã sớm nghĩ tới, thế nhưng trong thế giới này không có ớt và hoa tiêu, làm ra lẩu thủy chung là khuyết thiếu chút gì đó, cho nên sau này hắn liền buông tha cho ý tưởng này, không nghĩ tới hôm nay lại thấy được Thực Vi Thiên lấy lẩu đem ra. Bởi vậy có thể rõ ràng, Hải Thiên, vị đại trù thần bí của Lục gia kỳ thật cũng là một người xuyên việt!

Cũng khó trách Tần Hải bị thất bại dưới tay người này, thân là một người xuyên việt, kiến thức của Hải Thiên càng thêm uyên bác, hơn nữa trước khi hắn xuyên việt thì đã là đại trù của một khách sạn, đối với việc lĩnh ngộ mỹ thực thì một người như Lục Thanh tất nhiên không thể chống lại được. Hắn vừa quan sát mọi người ở Thực Vi Thiên, vừa vận đao như bay, công lực này không phải là nhỏ.

Nhưng mà đúng lúc này, năm hỏa kế của Thực Vi Thiên cùng nhau mở nắp nồi.

Nhất thời hương khí của cái lẩu liền tràn ngập khắp sân đấu, cái loại hương vị cay độc này khiến cả người Hải Thiên đều chấn động, bộ dáng tựa hồ là không thể tin được.

“Như thế nào có thể! như thế nào có thể! trên thế giới này không phải không có ớt sao!”

Người bình tĩnh như hắn, đều nhịn không được mà rít gào trong nội tâm. Nhớ ngày đó, hắn vì tìm kiếm hai loại này mà tiêu phí biết bao nhiêu tâm thần, có bao nhiêu đồ ăn đều bởi vì không có hai loại này mà không thể đại thành, nay chẳng những xuất hiện, còn xuất hiện ở trên tay đối thủ.[yuki-hana: vì anh ko là vai chính nên mới thế]

Bộ mặt Hải Thiên nhất thời trở nên có chút dữ tợn.

Lục viên ngoại đang ngồi trên đài cao, nhìn thấy bộ dáng mọi người giống như đang thềm nhỏ dải ba thước, sắc mặt liền đại biến. Hắn tự nhiên cũng nghe thấy được hương khí, nhưng loại hương khí này giờ chỉ làm cho hắn cảm thấy nổi giận, bởi vì dạng hương khí này là do đối thủ của hắn làm ra! Hắn đau khổ kinh doanh mấy năm, mắt thấy liền muốn thống nhất giới mỹ thực ở huyện Phương Lâm, kết quả lại bị đối thủ cản ngược một cái, điều này làm cho Lục gia hắn như thế nào đặt chân tại huyện Phương Lâm sau này.

Mà lúc này, vài tiểu nhị của Thực Vi Thiên lại không nhanh không chậm đem thịt bò mà Tần Hải cắt bỏ vào trong nồi.

Ớt ăn ngon, nhưng đối với có một bộ phận người mà nói là không thể ăn, bất quá nồi Âm Dương được đặc chế như vậy lại hoàn mỹ giải quyết vấn đề này.

Bình phẩm ngồi trên năm cái bàn lớn vốn là lựa chọn ngẫu nhiên từ hiện trường, ngày thường ăn cực kỳ đơn giản, nay loại mỹ thực mới của Thực Vi Thiên tỏa ra hương khí tràn đầy, ngay cả Huyện thái gia đều không

có hưởng qua, khiến các vị bình phẩm đều là tinh thần chấn động, toàn bộ đều giờ chiếc đĩa lên, nóng lòng muốn thử.

Mà đúng lúc này, năm hỏa kế của Thực Vi Thiên kia lại cầm ra bản lĩnh tiếp đón khách nhân của mình, rất nhanh giúp các bình phẩm chọn các miếng thịt chín. Mười cái miệng đồng thời xuất động, mấy thứ trong nồi lập tức liền thấy đáy. Hơn nữa lúc này vài vị bình phẩm cũng đã nếm ra được sự tinh diệu của lẩu, hận không thể lại ăn thêm một trăm bát, phân phân thúc giục nhóm tiểu nhị của Thực Vi Thiên gấp đồ ăn cho bọn họ.

Cứ như vậy, Tần Hải một bên cắt thịt, các giám khảo vừa ăn. Liền tính là trên người Tần Hải mang theo vài phần công phu, đến cuối cùng cũng mệt mỏi không chịu được, mà bọn tiểu nhị cũng đã mệt đến tay chân đau nhức. Nguyên liệu nấu ăn mà bọn họ mang đến đều bị thổi quét không còn, năm mươi giám khảo thể nhưng không thèm chừa chút nào cho Huyện thái gia.

Tiểu nhị cười khổ một tiếng, cảm thấy không ổn.

Tuy rằng Huyện thái gia không dễ dàng xuất mã, thể nhưng nếu thể lực của hai bên ngang nhau, như vậy một phiếu này liền rất quan trọng. Nhớ năm đó Lục gia chưa nổi, Tần Hải dựa vào bản sự của chính mình, dám cùng tửu lâu Lục gia bất phân thắng bại, ai ngờ Huyện thái gia đã sớm cùng Lục viên ngoại cầu kết với nhau làm việc xấu, khiến cho Thực Vi Thiên thất bại thảm hại.

Nước lẩu đã đục ngầu, Lục Thanh từng nói với bọn họ, nước như vậy không thể dùng tiếp, cho nên hiện tại bọn họ có thể nói là đạn tận lương tuyệt. Bất quá việc này tạm thời không đề cập tới, dựa vào lẩu này, bọn họ dám cam đoan vài thức ăn kia của tửu lâu Lục gia tuyệt đối không phải là đối thủ của bọn họ.

Sau khi ăn lẩu xong, bên trong sân tràn ngập hương khí trong nồi, khiến người trên đài dưới đài toàn bộ đều thêm nhỏ dãi không thôi.

Tiểu nhị đem nồi Ấm Dương lấy xuống, đem nước trong siêu lại đun nóng lần nữa, đưa cho năm mươi giám khảo dùng làm trà súc miệng, trà này là Lục Thanh giao cho bọn họ, bọn họ cho rằng chỉ là phổ thông nước trà mà thôi, nhưng mà khi bọn họ đổ đi ra mới phát giác ra chỗ tinh diệu của nước trà này.

Năm mươi giám khảo nâng chung trà lên lại luyện tiếu súc miệng, toàn bộ đều uống vào trong bụng, vô cùng thơm tho.

Đây chính là tác dụng của linh tuyến trong hồ lô của Lục Thanh. Đương nhiên, họ sẽ không ngốc mà đem linh tuyến trực tiếp pha trà, trong một bình nước trà kia cũng chỉ có hai giọt linh tuyến mà thôi, bất quá nhiều đó cũng đủ vượt qua các loại trà phổ thông khác.

Uống xong nước trà có chứa linh tuyến, các giám khảo vốn chỉ no bảy tám phần ăn thể nhưng liền đạt tới cảnh giới thập phần ăn no.

Tục ngữ nói rất đúng, thời điểm mỹ thực tới mỹ vị chính là khi người ăn cảm thấy đói khát, hiện tại các giám khảo đều bị lẩu cùng nước trà của Thực Vi Thiên làm cho no hết rồi, liền tính là tửu lâu Lục gia có món ngon như thế nào thì cũng khó làm cho mấy giám khảo này cảm giác được ăn ngon

22. Chương 22

Đúng như suy đoán, ngay khi tửu lâu Lục gia mang thức ăn mà mình chuẩn bị tỉ mỉ đến thì giám khảo đã không còn thèm ăn nữa. Lục viên ngoại nhìn mỹ thực nhà mình chỉ bị tùy ý gấp mấy chiếc đĩa rồi thôi, tức giận đến sắc mặt xanh trắng, mũi đều có chút oai. Lúc này, Hải Thiên mang một bộ dáng bí hiểm không biết suy nghĩ cái gì.

“Nếu các vị giám khảo đều đã dùng cơm xong, như vậy cũng nên bỏ phiếu cho ra kết quả cuối cùng đi.” Tần Hải mỉm cười nói.

Nội tâm của họ lúc này thật cao hứng. Lúc trước khi Lục Thanh tìm đến, họ đối với vị từng là Lục đại thiếu gia này cũng không ôm hi vọng gì, nhưng không nghĩ tới là, trên người họ cư nhiên lại có tạo hóa lớn như vậy, đầy đủ khiến Thực Vi Thiên đánh bại tửu lâu Lục gia, trở về vinh diệu của ngày xưa.

Lục viên ngoại giận dữ, lộ ra một âm trầm tươi cười: “Hảo a, kia liền như nguyện vọng của Tần lão bản, bắt đầu bỏ phiếu đi.”

Người sáng suốt vừa thấy thì sẽ hiểu là hôm nay từ lâu Lục gia tuyệt đối là thua, đáng tiếc biểu hiện của Lục viên ngoại lại làm cho người ta nghi ngờ.

Quả nhiên, khi bỏ phiếu, các giám khảo lại hai mặt nhìn nhau, cư nhiên là đang do dự không chừng.

Một phiếu, hai phiếu, ba phiếu..... Người duy trì Lục gia cư nhiên dần dần vượt qua con số mười lăm, lại còn có xu thế gia tăng. Tần Hải nhú mày, mà Lục viên ngoại thì lộ ra nụ cười giống như là đã định liệu trước.

Nguyên lai là Lục viên ngoại đã mua chuộc người được chọn lựa làm giám khảo của trận đấu, mấy người này phần lớn đều nhận ân huệ của Lục gia, chỉ cần bọn họ bỏ phiếu cho Lục gia thì sau khi mọi việc thành công, một người sẽ được phát năm lạng bạc.

Năm lạng bạc.

Đối với các vương công quý tộc thì không đáng kể chút nào, nhưng mà đối với dân chúng bên trong thị trấn mà nói thì có giá trị ngang với nửa năm thu nhập của vài người. Dụ hoặc như vậy, nói không động tâm, đó là giả. Liền tính lẫu của Thực Vi Thiên ăn ngon như thế nào đi nữa thì cũng không so được với số ngân lượng như thế.

Tần Hải nhìn các giám khảo giơ lên hai tay, thở dài một tiếng, thầm nghĩ Lục Thanh quả nhiên đoán không sai. Công bình là cái gì? Công bình chỉ có khi thực lực của hai người là ngang nhau mà thôi. Giữa một mạnh một yếu, căn bản là không cần nói đến công bình!

Bất quá Lục Thanh nói, dù thi đấu lần này có thất bại, nhưng mà thanh danh của Thực Vi Thiên cũng đã truyền bá ra ngoài, dân chúng vẫn là có phán đoán của chính mình, nhà ai ăn ngon nhà ai ăn không ngon, bọn họ đều biết. Lục gia dù có quyền thế như thế nào thì cũng đều không thể khống chế tâm tư của dân chúng.

Dưới dụ hoặc khổng lồ của ngân lượng, đa số trong năm mươi giám khảo đều bỏ phiếu cho từ lâu Lục gia, nhưng làm cho Tần Hải ngoài ý muốn chính là vẫn có mười mấy người duy trì Thực Vi Thiên. Quần áo của những người đó tuy rằng kém hoa quý so với Lục viên ngoại, nhưng cũng là sạch sẽ hào phóng, đủ nhìn ra gia cảnh những người này không sai, cho nên mới có thể không bị năm lạng bạc kia dụ hoặc.

Trong lòng mọi người đều có tham niệm, năm lạng bạc từ trên trời rơi xuống làm cho người vi phạm bản tâm của chính mình, người nghèo khó lập tức sẽ thay đổi chính mình, mà người phú quý lại bất vi sở động. Đương nhiên, muốn dụ hoặc những người này, năm trăm lạng bạc khẳng định là có thể, chỉ là một Lục gia nho nhỏ, căn bản không có khả năng cầm ra nhiều như vậy bạc. Đối với những người bỏ phiếu cho Thực Vi Thiên, Tần Hải thực cảm kích, mà đối với vài người không bỏ phiếu, hắn cũng không oán hận. Những người này trong nhà thiếu ăn thiếu mặc, năm lạng bạc kia thật có thể cải thiện sinh hoạt của bọn họ.

Lúc này, nhóm người của Thực Vi Thiên vốn cao hứng phấn chấn toàn bộ đều cúi đầu thấp xuống, lộ ra một bộ dáng thất vọng. Mà người của từ lâu Lục gia thì lại dương dương tự đắc.

Lục viên ngoại hắc hắc cười lạnh vài tiếng đứng dậy, “Lão Tần, Thực Vi Thiên căn bản không phải đối thủ của chúng ta, người liền ngoan ngoãn buông tay đi, nhi tử của ngươi có bản lĩnh như vậy, đi kinh thành tìm hãn mã hưởng phúc đi”.

Đối với lời nói của Lục viên ngoại, Tần Hải căn bản không có phản ứng, chỉ là bình tĩnh chỉ huy mọi người bắt đầu thu thập này nọ để chuẩn bị về nhà.

Lục viên ngoại làm thủ lĩnh ở Phương Lâm huyện, chưa từng bị phốt lờ như thế, ánh mắt trừng lên, liền muốn tức giận. Đột nhiên, một thanh âm từ trong đám người vang lên:

“Có thể đến Thực Vi Thiên ăn lẫu miễn phí!”

Nhất thời ồ lên một mảnh.

Mị lực của lẩu, mới vừa rồi ở đây dân chúng đều đã cảm nhận được, chỉ bất hạnh là chính mình không phải giám khảo, không có tư cách ném thử. Mà mị lực của miễn phí, lại khiến tất cả mọi người đều bị oanh động lên. Hai chiêu hợp nhất, uy lực vô cùng lớn. Cho nên, tất cả dân chúng đều hướng về phía Thực Vi Thiên mà đi, sân đấu mỹ thực đại tái lập tức trống rỗng, chỉ còn lại người của Lục gia.

Bính –

Phật châu mà Lục viên ngoại cầm trong tay bị ném vỡ.

“Chúng ta đi!”

Chiến dịch không khói thuốc súng đã triển khai. Thực Vi Thiên thua trong mỹ thực đại tái, nhưng lại thắng được tâm của dân chúng toàn thị trấn.

Buổi trưa canh ba, vốn là thời điểm tửu lầu Lục gia đông người nhất, giờ trong đêm lại chỉ còn có một vài khách hàng. Thực hiển nhiên, lẩu của Thực Vi Thiên một trận chiến thành danh, trở thành tiêu điểm của toàn thị trấn.

Cổng lớn của Thực Vi Thiên, đám người xếp thành hàng dài, trong tay đều cầm bát của nhà mình chờ đợi được chia một phần.

Mười bếp lò, mười nồi nấu, toàn bộ đều được lần lượt phân đi. Tồn tích nhiều nguyên liệu nấu ăn như vậy, chỉ dùng một canh giờ, liền toàn bộ cướp sạch. Tần Hải quát:

“Các vị hương thân phụ lão, hôm nay Thực Vi Thiên đưa ra món lẩu này để cho các vị hương thân nhắm nháp, nếu mọi người thích, thỉnh về sau chiếu cố nhiều hơn sinh ý của chúng ta.”

“Hảo!”

Mà lúc này, có một người từng là giám khảo trong mỹ thực đại tái đứng dậy, nói với mọi người:

“Lục gia hứa hẹn nếu giám khảo chúng ta bỏ phiếu cho hẳn là có thể được năm lạng bạc, nhiều loạn quy tắc thi đấu, ta là người đọc sách tự nhiên không thể vì năm lạng bạc mà khom lưng, cho nên kết quả thi đấu lần này không có hiệu quả, Thực Vi Thiên cũng có quyền lợi đạt được nguyên liệu nấu ăn mới nhất.”

Có rất nhiều dân chúng tại hiện trường xem cuộc chiến tự nhiên hiểu ra tình huống chân thật, trong lúc nhất thời dân chúng nghị luận phân phân.

Hôm nay, Thực Vi Thiên cung cấp lẩu miễn phí. Tục ngữ nói, bắt người tay ngắn, cắn người miệng mềm, hiện nhóm dân chúng bình dân đều không nhận được năm lạng bạc của tửu lầu Lục gia, thế nhưng lại ăn lẩu miễn phí của Thực Vi Thiên, nhân tâm hướng về ai đều rõ ràng.

Đã có người chỉ ra Lục gia phạm quy, như vậy ước định giữa Lục gia cùng Thực Vi Thiên về việc quyền ưu tiên về nguyên liệu nấu ăn cũng không còn hiệu quả. Cho nên sau này, Thực Vi Thiên đi mua nguyên liệu nấu ăn mới mẻ, cũng không tính vi phạm lời hứa. Huống chi, Lục gia một nhà độc đại, đem lợi ích của các nông dân đều áp bức đến cực hạn, tiếng oán than của dân chúng dậy đất, họ đã sớm không hài lòng về hành vi của tửu lầu Lục gia. Hiện tại có thêm một khách hàng lớn như Thực Vi Thiên, gánh nặng trên vai bọn họ coi như là nhẹ đi rất nhiều. Có thể nói, sự tình phát triển đến bây giờ, đã vượt qua sự khống chế của Lục gia. Con đường phục hưng Thực Vi Thiên đã đi được một bước lớn, mọi người trong Thực Vi Thiên đều nhìn thấy được tương lai tươi sáng.

“Lục đại thiếu gia, lần này thật sự nhiều người nha, nếu không phải lẩu của ngươi, Thực Vi Thiên của chúng ta tuyệt đối liền sẽ bị Lục gia thôn tính!” Tiểu nhị có chút lệ nóng doanh tròng nói.

Lục Thanh vẫy tay: “Gọi ta Lục Thanh được rồi, ta đã sớm không phải là đại thiếu gia của Lục gia rồi.”

“Hôm nay tuy rằng không kiếm được một phần bạc, thế nhưng tin rằng thanh danh lẩu của chúng ta sẽ nhanh chóng truyền bá đến bên trong thị trấn, ngày phục hưng Thực Vi Thiên, sắp tới a!” Một hỏa kế nói.

“Đúng, chúng ta phải nhanh chóng chuẩn bị tốt nguyên liệu nấu ăn, dù sao kết quả của mỹ thực đại tái kia đã không ước thúc được chúng ta.”

Tất cả mọi người đều vui sướng, xem ra, việc hôm nay lấy được toàn thắng khiến trong lòng mọi người tràn ngập vui sướng. Tần Hải từ sau viện đi tới, đem một hà bao đặt ở trên bàn gỗ:

“Đây là hai trăm lượng bạc mà nghịch tử kia lưu lại, ta vốn không nghĩ động, thế nhưng Thực Vi Thiên nếu muốn phục hưng, mười nôi khẳng định là không đủ.”

Lục Thanh nhìn hà bao trên bàn, ánh mắt hơi hơi nheo lại. Hai trăm lượng bạc, thật đúng là danh tác, không nghĩ tới trên tay Tần Hải còn có một bút tài phú như vậy.

“Không chỉ vấn đề là nôi, nhân thủ cũng không đủ, còn có vấn đề mặt tiền cửa hàng” Lục Thanh suy nghĩ hai trăm lượng bạc kia, đáy mắt thâm trầm, “Bất quá việc này đều không thể gấp, từ từ đến, một ngày nào đó ta muốn đánh bại tửu lâu Lục gia kia, trở thành đệ nhất ở huyện Phương Lâm.”

Trong tay hắn, không chỉ có lẫu, còn có linh tuyến, còn có trí tuệ cùng kinh nghiệm của một người hiện đại. Đối phó tửu lâu Lục gia, chỉ là bắt đầu, hắn không chỉ muốn kế thừa Thực Vi Thiên, còn muốn đem Thực Vi Thiên phát dương quang đại, trải rộng khắp nơi trên khắp Tây Lưu Quốc. Đây là hùng tâm của hắn, là chí khí của hắn.

“Tần lão bản, buổi tối hôm nay ta phải về nhà một chuyến, người cứ dựa theo mấy thứ ta viết này mà bắt đầu chuẩn bị sinh ý ngày mai đi.”

Hiện tại Lục Thanh liền giống như một quân sư bày mưu nghĩ kế, hết thấy đều ở trong lòng bàn tay, hắn không cần tự mình động thủ, nhưng mà cống hiến của hắn đối với Thực Vi Thiên lại không hề nghi ngờ là lớn nhất.

“Lục Thanh người vẫn không chuẩn bị chuyển qua đây ở sao?” Tần Hải hỏi.

Lục Thanh lắc đầu nói: “Bây giờ còn chưa tới lúc.” Đợi đến khi Thực Vi Thiên chân chính trở thành của hắn, như vậy hắn liền có thể xem nơi này như nhà, nhưng hiện tại thì không phải thời điểm.....

Tần Hải là loại người đa mưu túc trí, hắn vừa thấy bộ dáng Lục Thanh, liền minh bạch Lục Thanh suy nghĩ cái gì.

“Người không cần băn khoăn nhiều lắm, lúc trước định ra kỳ hạn ba tháng với người chỉ là ta nghĩ muốn nhìn xem thủ đoạn của người đến tốt cùng như thế nào, hiện tại thấy người có đầy đủ năng lực, ta cũng có thể an tâm đem Thực Vi Thiên giao cho người.”

Đem Thực Vi Thiên giao cho hắn?

Lục Thanh xoay người nhìn Tần Hải, thật sự là nhìn không thấu lão nhân cổ quái này.

“Nga? Người không hoài nghi ta là gian tế của Lục gia sao?”

Tần Hải mỉm cười nói: “Chuyện tới nay, hoài nghi còn có tác dụng sao? Dù sao nếu không phải người, hôm nay Thực Vi Thiên lấy thực lực của một mình ta cũng chống đỡ không nổi nữa, hai trăm lượng bạc này là tích tụ cuối cùng của ta. Đây là địa kế của Thực Vi Thiên, hiện tại giao cho người, người nguyện ý như thế nào, liền làm như thế đó đi!” [yuki-hana: bác ấy làm mình có chút bất ngờ, mình cảm giác quá nhanh]

23. Chương 23

“Ta già đi, cũng là thời điểm buông tay.” Đem địa kế Thực Vi Thiên giao cho Lục Thanh, Tần Hải thở dài một tiếng nói.

Từ nhỏ hắn đã ở trong này lớn lên, Thực Vi Thiên chính là mệnh của hắn, nguyên bản hắn tính toán bồi dưỡng nhi tử trở thành người thừa kế tiếp theo của Thực Vi Thiên, chỉ tiếc con hắn chí hướng cũng không ở đây. Hắn tuy rằng là phụ thân, nhưng lại không thể tùy ý can thiệp ý chí của nhi tử. Nhưng lúc trước vì khiến hắn buông tay Thực Vi Thiên, nhi tử cư nhiên hợp tác với Lục gia, việc này đã chạm vào nghịch lân của hắn.

Hai năm nay, con hắc vẫn luôn nghĩ mọi cách khiến hắc đi kinh thành, nhưng Tần Hải vẫn cố chấp chờ đợi Thực Vi Thiên. Thẳng đến hôm nay, hắc mới rốt cuộc có thể yên lòng đem Thực Vi Thiên giao phó ra ngoài.

Gánh nặng trên người đỡ xuống, khiến cho cả người lão nhân có vẻ trẻ lại rất nhiều, liền giống như Thực Vi Thiên tản ra sức sống.

“Cái gì? Lão bản ngươi muốn đi sao” Tiểu nhị không dám tin hô lên.

Tần Hải làm người tuy rằng cổ quái một chút, thế nhưng đối với bọn họ là phi thường tốt, ở chung với Tần Hải nhiều năm như vậy, đã hình thành thói quen. Nếu Tần Hải muốn đi, như vậy toàn bộ Thực Vi Thiên liền tính là chân chính tan a!

“Gấp cái gì, ta lúc nào nói qua ta muốn đi!” Tần Hải lớn tiếng quát, “Nơi này chính là nhà của ta, ta đi cái gì, chẳng qua hiện tại không quản sự mà thôi.” Lúc này tâm của mọi người trong Thực Vi Thiên mới gác xuống.

“Làm ta sợ nhảy dựng, lão bản ngươi không đi là tốt rồi, hắc hắc.....” Tiểu nhị sờ sờ tóc mình, hắc hắc cười.

Lục Thanh đương nhiên cũng hiểu, chính mình tuy rằng có thể dẫn dắt Thực Vi Thiên hưng thịnh, thế nhưng trong mắt những người này, hắc không thể so sánh với Tần Hải. Tần Hải đem Thực Vi Thiên giao vào trong tay hắc, lại ở lại giúp hắc tiếp tục xử lý, đó không còn gì tốt hơn.

“Có những lời này của Tần lão bản, ta an tâm.” Lục Thanh mỉm cười nói.

Nếu hiện tại, Thực Vi Thiên đã trở thành sản nghiệp mà hắc chưởng quản, như vậy về sau nơi này có thể trở thành một nơi mà hắc có thể ở trong thị trấn Phương Lâm. Nhưng nhà gỗ nhỏ kia hắc cũng sẽ không bỏ qua, nếu có khả năng, hắc vẫn hi vọng mình có thể mỗi ngày đều về nhà ở, chung quy chỗ đó mới là nơi mà hắc chân chính cảm thấy thư thái.

Giải quyết xong chuyện của Thực Vi Thiên, Lục Thanh liền mang theo Tiểu Ngốc Tử về tới nhà gỗ. Thời gian đi từ Thực Vi Thiên đến nhà gỗ cần nửa canh giờ, cho nên chỉ cần trước chạng vạng hắc bắt đầu đi thì hoàn toàn sẽ không gặp tình huống trời tối như lần trước.

Tiểu Ngốc Tử nhìn thấy nhà gỗ, bộ dáng thực vui, ôm bạch hổ vui vẻ lặn qua lặn lại ở trên giường. (^_^)

“Bảo Bảo có đói bụng không?”

Thanh âm của Lục Thanh là ôn nhu đến cực điểm, hoàn toàn bất đồng với khi hắc ở trước mặt người khác. Đương nhiên, chỉ có ở trước mặt Tiểu Ngốc Tử hắc mới có thể hiện ra bộ mặt này của chính mình.

Tiểu Ngốc Tử ôm Mễ Mễ, tròn mắt màu đen chuyển vài vòng, sau đó có chút thèm ăn hít hít ngón tay: “Lẩu.....” [yuki-hana: thèm ăn mà hít ngón tay là sao?]

Nguyên lai ngày hôm qua, sau khi Tiểu Ngốc Tử ném qua lẩu, liền thích loại tư vị này, nên còn muốn ăn lẩu.

“Lẩu ăn ngon, thế nhưng không thể ăn nhiều, không thì sẽ bị nóng” Lục Thanh lắc lắc đầu nói.

“Đường hồ lô.....” Tiểu Ngốc Tử tiếp tục khẩn cầu nhìn Lục Thanh.

Không nghĩ tới Lục Thanh vẫn là lắc lắc đầu: “Ăn nhiều đường hồ lô sẽ bị sâu răng, nên không thể ăn nhiều.”

Tiểu Ngốc Tử liền tục đưa ra hai yêu cầu đều bị phủ quyết, trong ánh mắt đen lấy bắt đầu nhân uân thủy khí, Lục Thanh còn chưa kịp hống, liền nghe thấy thanh âm xạc xạc, từng giọt nước mắt lần lượt rơi xuống.

Bạch Hổ vốn lẳng lặng nằm trong lòng Tiểu Ngốc Tử, lại đột nhiên cảm giác được có nước dính trên lông mình, nó quay người lại, liền nhìn thấy Tiểu Ngốc Tử đang rơi nước mắt. Nó linh tính mười phần, lập tức kích động thay Tiểu Ngốc Tử liếm nước mắt rơi xuống, ý đồ ngăn Tiểu Ngốc Tử khóc, ai biết nước mắt càng ngày càng nhiều, cơ hồ muốn tắm ướt toàn bộ da lông của nó. Lúc này, một đôi tay lớn xuất hiện, đem Tiểu Ngốc Tử kéo vào trong lòng.

“Ô ô — ca ca không thích ta —” Tiểu Ngốc Tử nức nở nói.

Lục Thanh lấy tay lau đi nước mắt của Tiểu Ngốc Tử, nghiêm túc nhìn y: “Ta thích Bảo Bảo, nhưng Bảo Bảo không thể khóc, phải ngoan ngoãn biết không?”

“Bại hoại!”

Tiểu Ngốc Tử nhìn chằm chằm mặt Lục Thanh, tức giận phồng lên hai má, ánh mắt hồng hồng, giống như là một con thỏ nhỏ đang tức giận.

Lục Thanh nhìn bộ dáng Tiểu Ngốc Tử, trong lòng một mảnh mềm mại, nhẹ nhàng hôn lên phiến môi hồng nhuận kia. Tiểu Ngốc Tử kích động không biết phải làm thế nào mới tốt, y hoang mang lo sợ, lập tức liền bị Lục Thanh xâm nhập vào chỗ sâu nhất trong khoang miệng.

Lục Thanh bị nụ hôn tốt đẹp này hấp dẫn, hắn muốn tiếp tục cùng Tiểu Ngốc Tử đầu lười dây dưa, nhưng lại đột nhiên cảm thấy đau xót, đầu lưỡi bị cắn. (^_^)

“Ô —”

Lục Thanh cảm giác được đầu lưỡi của mình chảy máu. Hắn còn chưa kêu to liền nghe thấy Tiểu Ngốc Tử oa một tiếng khóc rống lên:

“Bảo Bảo không cần bị ăn luôn! Bảo Bảo không cần bị ăn luôn!”

Lục Thanh đỡ khóc đỡ cười, đành phải hống Tiểu Ngốc Tử vui vẻ trước. Xem ra nếu hắn muốn chân chính ‘Ăn luôn’ con thỏ nhỏ này còn cần thời gian rất dài a.....

Gần nhất bởi vì mỗi ngày Lục Thanh đều cho Tiểu Ngốc Tử uống nước trà có chứa linh tuyến, Tiểu Ngốc Tử nói chuyện rõ ràng lưu loát hơn rất nhiều, có thể chậm chậm nói rất nhiều câu dài. Nhưng Tiểu Ngốc Tử vẫn thiên chân khả ái như trước, khiến Lục Thanh vô cùng thích.

“Đây không phải ăn luôn, đây là thân thân.” Lục Thanh thực kiên nhẫn một bên vỗ lưng an ủi Tiểu Ngốc Tử, một bên giải thích.

“Thân thân?”

Tiểu Ngốc Tử xoa xoa ánh mắt, thần sắc có chút mờ mịt. Y nghĩ nghĩ, sau đó đột nhiên nheo lại ánh mắt, đem miệng mình dán đến trên mặt Lục Thanh. mua~ một tiếng, Tiểu Ngốc Tử làm cho mặt Lục Thanh tràn đầy nước miếng.....

Cảm giác được trên mặt mình có chất gì đó dính dính, Lục Thanh vốn hơi có chút khiết phích, lông mi rung chuyển vài cái, cuối cùng hắn vẫn cố nhịn xuống không có phát tác ra.

“Ta đi rửa mặt.” (^_^)

Nói xong câu đó, Lục Thanh xoát một chút liền biến mất ở bên trong nhà gỗ nhỏ.

Tiểu Ngốc Tử nhìn bóng dáng Lục Thanh biến mất, cười mi nhãn cong cong, trong lòng không biết suy nghĩ cái gì.

Cuối cùng, cơm chiều là Lục Thanh nấu cháo, ăn cùng với rau trộn củ cải, Tiểu Ngốc Tử cũng ăn thực vui vẻ, chỉ là khổ cho tiểu lão hổ kia.

“Mẽ mẽ, mẽ mẽ ~”

Tiểu Ngốc Tử kêu tên của Bạch Hổ, muốn chơi cùng Bạch Hổ, đáng tiếc tiểu lão hổ chưa ăn được thịt, buồn bã ỉu xiu đến nỗi cái đuôi cũng không nhúc nhích, nó nằm ở trên giường, không thèm hoạt động.

Giường đất trong nhà gỗ không cao lắm, bạch hổ đã khôi phục thương thế nên tùy thời đều có thể nhảy lên. Lục Thanh đuổi qua vài lần, thế nhưng mỗi lần đều là vừa đuổi chạy xuống, nháy mắt liền lại bò lên, đến cuối cùng Lục Thanh cũng không có biện pháp. Hắn nghĩ muốn bỏ đói lão hổ, nhưng Tiểu Ngốc Tử nhìn nên không làm được, chỉ có thể nghĩ biện pháp khác.

Lục Thanh vào phòng, cầm trên tay một khối thịt khô, mùi thịt không ngừng dụ hoặc Bạch Hổ,

“Muốn ăn sao?”

“Ngao ô!” Thịt của ta!

Bạch Hổ lập tức đứng lên, bị Lục Thanh dụ dỗ đi ra ngoài. Vội vã ăn thịt, Tiểu Bạch Hổ làm sao là đối thủ của Lục Thanh, cho nên liền bị Lục Thanh dẫn tới một chậu nước, bắt đầu tắm rửa.

“Ngao!”

Tiểu lão hổ ngao một tiếng liền muốn nhảy ra, thế nhưng Lục Thanh làm sao để cho nó chạy thoát, lập tức liền ấn cái đầu tròn vo của hắn xuống.

“Muốn ăn thịt liền tắm rửa cho ta, không thì về sau một khối nhục người cũng đừng nghĩ ăn.”

Lời nói uy hiếp vừa ra, ngay cả vua của muôn thú cũng phải phục tùng.

Tiểu Bạch Hổ nức nở vài tiếng, thấy Lục Thanh không chút nào nương tay, cũng chỉ có thể ngoan ngoãn mà để cho Lục Thanh rửa sạch sẽ từ đầu tới đuôi. Tắm rửa xong Tiểu Bạch Hổ càng nhỏ, da lông cả người đều biến thành một luồng một luồng, thoát nhìn đáng thương đến cực điểm. Lục Thanh dùng một kiện quần áo cũ sạch sẽ đem tiểu lão hổ bao trụ đặt ở trên giường đất nóng hầm hập, lại đem khối thịt khô kia cho tiểu lão hổ, lúc này mới xem như chấm dứt một cục tâm sự.

Tiểu Ngốc Tử ở trên giường tự mình chơi, nhìn thấy mẽ mẽ bị ép buộc thành bộ dáng kia, cũng là co rụt cổ lại, giả bộ ngủ. Lục Thanh sao có thể để cho Tiểu Ngốc Tử ngủ như vậy, thanh âm uy nghiêm của hắn vang lên:

“Bảo Bảo cũng lại đây rửa mặt rửa chân.”

Tiểu Ngốc Tử quệt miệng, không tình nguyện từ trong ổ chăn bò ra.

Một đêm này, trước sau như một ấm áp.....

Ngày hôm sau khi trời vừa sáng, Lục Thanh liền mở mắt, đem kia một lớn một nhỏ đỡ hơi kia đánh thức, cùng đi về phía Thực Vi Thiên.

“Chưởng quầy hảo!”

Tiểu nhị kia vừa thấy, cư nhiên xưng hô đều thay đổi. Lục Thanh cũng không nói cái gì, liền mang theo Tiểu Ngốc Tử vào cửa và bắt đầu chuẩn bị sinh ý hôm nay.

Việc phong tỏa nguyên liệu nấu ăn đã được mở, Thực Vi Thiên bởi vì có lẩu xuất hiện mà hân diện một phen. Lục Thanh hỏi:

“Chuẩn bị tốt không?”

“Đồ ăn đều mua hết, nồi cũng làm xong, liền chờ khai trương.” Tiểu nhị cười nói: “Bắt quá ngày hôm qua lại đi mua mười bếp lò, thế nhưng nồi còn chưa tới.”

Lục Thanh gật gù đầu tỏ vẻ biết, hôm qua mới đi đặt làm, nồi khẳng định còn chưa làm tốt.

“Bắt quá hiện tại cũng không có biện pháp, chỉ có thể dùng mười nồi kia trước, đợi đến về sau lại mở rộng môn quy đi.”

Lục Thanh tuy rằng muốn phục hưng Thực Vi Thiên, thế nhưng hắn cũng minh bạch đạo lý dục tốc bất đạt. Chỉ có thể dùng phương pháp Hunger marketing để xử lý trước, sau đó chậm rãi phát triển.

Khi Thực Vi Thiên khai trương, quả nhiên xuất hiện cảnh tượng đám đông sôi trào. Dân chúng có lẽ còn đang nghi hoặc về giá cả nên không dám vào cửa, thế nhưng vài người trong nhà có chút trụ thì lại muốn nhăm nháp một tư vị chút lẩu.

Mười nồi, căn bản là không đủ dùng!

Hương vị lẩu thật sự là hấp dẫn, cư nhiên có người bắt đầu đo giá ý đồ giành được cơ hội đến nhăm nháp trước.

Lục Thanh thực sáng suốt ngăn hành vi như vậy lại, bởi vì hắn biết, lúc đầu xem ra có lẽ sẽ được ích lợi, thế nhưng cứ thế mãi, tuyệt đối sẽ khiến vài dân chúng bình thường kia chùn bước. Vì thế hắn thật sự mong rằng hiệu suất của hiệu rèn kia có thể mau hơn một chút nữa

Trước khi Thực Vi Thiên suy tàn, lợi nhuận thuần của một ngày đại khái là mười lượng bạc, không bao gồm tiền lương hàng tháng cho mọi người; Sau này xuống dốc, mỗi ngày cơ hồ đều phải bù tiền. Thế nhưng hôm nay, cứ nhiên trong vòng một ngày liền thu vào ba mươi lượng bạc, ước chừng gấp ba phía trước! Mặc dù đây là trong tình huống bọn họ không đủ nổi.

24. Chương 24

“Mấy tháng nay, lần đầu tiên nhìn thấy nhiều bạc như vậy, thỏa mãn thỏa mãn!” Tiểu nhị mang về mặt hưng phấn, cảm giác lòng bàn chân của mình hôm nay xuất hiện bọt nước đều đáng giá.

Lục Thanh nhướn mày: “Cái này thỏa mãn, về sau nếu kiếm càng nhiều bạc thì làm sao được?”

Tuy rằng mặt ngoài không có tỏ vẻ rõ rệt, thế nhưng trong lòng Lục Thanh cũng là vui vẻ, chung quy đây chính là số tiền đầu tiên mà hắn kiếm được từ khi xuyên việt tới nay. Hắn từng nói qua muốn dựa vào chính hai tay mình khiến cho Tiểu Ngọc Tử trải qua những ngày tháng áo thực vô ưu, cũng từng nói qua muốn cho những người Lục gia trả đại giới với những gì mà bọn họ làm ra. Hôm nay chỉ là bước đầu tiên mà thôi, sau này thì càng thêm không thể lơ lỏng. Bởi vì hắn biết Lục gia tuyệt đối sẽ không trở mặt nhìn từ lâu nhà mình suy bại, tuyệt đối sẽ nghĩ ra biện pháp gì để cứu lại.

Tiểu nhị cười nói: “Bạc đương nhiên là càng nhiều càng tốt Hắc hắc.....”

Lục Thanh lắc lắc đầu, cảm ra một quán tiền mà thưởng cho tiểu nhị: “Hôm nay vất vả các người, đây là tiền thưởng, về sau sinh ý càng tốt, tiền thưởng lại càng nhiều.”

Tiểu nhị có chút kinh ngạc nhéo nhéo đồng tiền trong lòng bàn tay, khó có thể tin tưởng nói: “Chưởng quầy, người không phải nói đùa đi, ta không dám nhận a!” Nói xong liền muốn cầm đồng tiền trong tay trả lại cho Lục Thanh, thế nhưng tiền đã cấp ra ngoài, Lục Thanh như thế nào sẽ muốn lấy về.

Hôm nay lưu lượng người đến Thực Vi Thiên đột nhiên tăng nhiều, làm cho áp lực trên người bọn tiểu nhị lập tức tăng lên thật nhiều, ngay cả thời gian nghỉ tạm đều không có. Một mặt là do nhân thủ không đủ, mặt khác là bởi vì mọi người đều nhân tân quen, cho nên có nhiều hỏa kế bận rộn xong một ngày sau đều mệt đến gần chết. Lục Thanh vừa lên làm chưởng quầy của Thực Vi Thiên, tuy rằng nói kiếm tiền là việc cấp bách, thế nhưng cũng không thể bạc đãi bọn tiểu nhị. Làm việc, coi trọng nhất là dùng người, cùng Lục gia thi đấu hay phát thưởng cho bọn tiểu nhị cũng là đạo lý này.

Lục Thanh có bạc, liền tính toán thuê thêm vài tiểu nhị cho Thực Vi Thiên, nhân tiện đem lầu hai cũng lợi dụng luôn, hắn muốn mở rộng mặt tiền cửa hàng.

Trong lòng hắn kế hoạch rất nhiều, một dạng một dạng đều không tiến hành lộn xộn, mà danh khí của Thực Vi Thiên Hỏa cũng từ đó mà chậm rãi khuếch tán ra ngoài.

Nửa tháng sau.

Thực Vi Thiên từ trước cửa có thể giăng lưới bắt chim đến tòa Vô Không tịch, chỉ có chính hắn mới biết được bản thân đã vì tửu lâu này trả giá bao nhiêu tâm huyết. Hiện tại, Lục Thanh xem như chưởng quầy, không cần phụ trách bưng thức ăn, công tác chính của hắn mỗi ngày là nghĩ như thế nào đem sinh ý của Thực Vi Thiên càng thêm mở rộng ra.

Không bao lâu sau khi lẩu quật khởi, Lục gia cũng học bọn họ đẩy ra lẩu. Hải Thiên có thể nói là một đại trù thiên tài, đáng tiếc không bột đổ gột nên hồ, liền có thể làm ra món ăn, nhưng Lục gia không có nguyên liệu nên cũng không ngon. Lục Thanh suy tính Lục gia bị Thực Vi Thiên áp lâu như vậy, cũng tới thời điểm nhện không được, quả nhiên, thơ mời đại thọ năm mươi tuổi của Lục viên ngoại đã được đưa đến trong tay Lục Thanh.

Theo lý thuyết thì Lục Thanh đã cùng Lục gia thoát ly quan hệ, trường hợp giống như thế này thì Lục gia căn bản không muốn cho Lục Thanh tham dự. Thế nhưng trước khác nay khác, thân phận của Lục Thanh

theo lầu ở Thực Vi Thiên mà nước lên thì thuyền lên, nếu không phải nhân dịp đại thọ năm mươi tuổi của Lục viên ngoại này thì bọn họ cũng không có lý do gì làm cho Lục Thanh về nhà để nói chuyện!

Tần Hải nhìn bái thiếp trên bàn, ngữ khí lạnh buốt: “Chồn cấp háo tử chúc tết, không có hảo tâm!”

“Nói không sai.” Lục Thanh gật đầu nói: “Bất quá ta vẫn phải đi một chuyến.”

Tần Hải lạnh lùng, thiếu chút nữa lật bàn rời đi. Hắn cho rằng Lục Thanh đổi ý, lại nhớ đến thân tình cốt nhục, cho nên mới đi mừng thọ phụ thân. Đây vốn là chuyện thường tình của con người, hắn không nên nói thêm cái gì, nhưng Lục gia lại là đối thủ một mất một còn của Thực Vi Thiên, Lục Thanh nói như vậy, không khỏi làm cho hắn loạn tưởng.

Lục Thanh gọi lên khước miệng, tươi cười có chút âm sâm: “Yên tâm Tần lão bản, ta tự có chủ ý, Lục gia tưởng được đến ột, không dễ dàng như vậy.”

Tần Hải không biết trong hồ lô của Lục Thanh bán cái gì. Người này tâm tư sâu trầm, quả thực làm người ta không thể không ca ngợi, trong đầu hắn tổng có thể chỉ ra một ít trọng điểm cổ quái đến ngạc nhiên, đủ khiến bất cứ người thông minh nào cũng bất lực. Lục gia buông tay Lục Thanh, lại đi nâng đỡ một Lục Nguyên không nên thân, ném dưa hấu nhặt hạt mè, hiện tại phỏng chừng đang hối hận.

Đại thọ năm mươi tuổi của Lục viên ngoại xem như là chuyện lớn oanh động toàn bộ huyện Phương Lâm, cũng không biết đến tột cùng là vì sao Lục gia đưa bái thiếp cho Lục Thanh. Hiện tại, Tần Hải đã đem toàn bộ Thực Vi Thiên đều giao cho Lục Thanh, cho nên hắn nghĩ nhiều thì cũng vô dụng, chỉ có thể lặng lẽ chờ Lục Thanh sẽ làm sao.

Nếu hắn muốn đi, vậy để hắn đi thôi.....

Lục Thanh không chỉ muốn đi, còn muốn mang theo Tiểu Ngốc Tử cùng đi. Lúc trước khi rời đi Lục gia, hai người là chặt vật như thế nào, toàn thân chỉ có mười lượng bạc, ngay cả một kiện áo bông tốt đều mua không nổi. Mà hiện tại, lợi nhuận thuần của Thực Vi Thiên một ngày từ năm mươi lượng bạc trở lên, Lục Thanh mua cho Tiểu Ngốc Tử quần áo giữ ấm tốt nhất trên thị trường, vừa ra tay chính là ba mươi lượng bạc. Cho dù là người có gia cảnh giàu có cũng sẽ không xa xỉ như vậy, mà Lục Thanh thì không hề ngại một chút. Hắn kiếm tiền để xài, để hưởng thụ sinh hoạt.

Hiện tại, Tiểu Ngốc Tử được Lục Thanh dưỡng trắng trắng mập mập, vừa nhìn còn tưởng rằng là béo oa nhi từ trong tranh tết đi ra. Lục Thanh thích nhất là niết khuôn mặt dần dần mượt mà của Tiểu Ngốc Tử, mà Tiểu Ngốc Tử thì lại thích phải động tác ‘Thân thân’. Tựa hồ là bởi vì mỗi một lần thân thân, biểu tình muốn lau nước miếng trên mặt của Lục Thanh rất đáng cười, Tiểu Ngốc Tử không hề chán ghét mà cứ lặp lại động tác này, sau đó vui vẻ cười ha ha. Lục Thanh không hiểu, y cảm thấy buồn cười ở chỗ nào.

“Hôm nay mang Bảo Bảo đi Lục gia, Bảo Bảo phải ngoan ngoãn nắm tay ta biết không?” Lục Thanh một bên sửa sang lại quần áo Tiểu Ngốc Tử, một bên nói.

Tiểu Ngốc Tử nhu thuận đứng tại chỗ không hoạt động, thế nhưng ánh mắt lại chuyển hướng về phía tiểu lão hổ đang ôm ở trong tay: “Mẽ mẽ cũng đi ~”

Hiện tại Bạch Hổ đã không còn hình dáng như một con mèo nhỏ trước đây, thế nhưng bởi vì khí lực của Tiểu Ngốc Tử rất lớn, cho nên vẫn có thể nhẹ nhàng mà ôm vào trong ngực.

Lục Thanh vốn muốn cự tuyệt, thế nhưng vừa nghĩ đến lão hổ nay cũng là uy phong lẫm lẫm, mang theo còn có thể ở bên người bảo hộ Tiểu Ngốc Tử, cho nên liền gật đầu đồng ý.

Vì đại thọ năm mươi tuổi của Lục viên ngoại, Lục Thanh cũng đã chuẩn bị một lễ vật đặc thù.

Một lần nữa đứng ở trước cửa Lục gia, Lục Thanh có chút cảm khái, địa phương này từng làm hắn căm ghét không thôi, hiện tại lại không có cảm thụ như lúc trước. Không phải bởi vì tha thứ cho người của Lục gia, chỉ là hiện tại hắn cảm giác Lục gia căn bản không là một đối thủ cường đại gì. Tầm mắt của hắn không nên giới hạn ở đây, thế nhưng Lục gia, hắn cũng tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Lục viên ngoại cùng Vương thị vẫn ngồi ở trên vị trí kia như cũ. Mà khi Lục Thanh cùng Tiểu Ngốc Tử đi vào, lập tức liền có phó dịch thay hai người chuẩn bị ghế. Lục Thanh cho rằng đại thọ năm mươi tuổi của

Lục viên ngoại sẽ tổ chức rất lớn, thế nhưng hắn nhìn bốn phía, lại phát hiện trừ Huyện thái gia thì đều là thân thích của Lục gia.

Lục viên ngoại cười tủm tủm nhìn Lục Thanh làm cho hắn vạn phần hoài nghi người này có phải là Lục viên ngoại hung tàn trước kia hay không. Người đầu tiên mở miệng nói chuyện chính là người đã từng hãm hại hắn, nhị muội “tốt” của hắn:

“Ca, người thật đúng là, cười tức phụ quên cha mẹ, đã lâu vậy rồi mới về nhà một chuyến!” [yuki-hana: mình ko ghét nhân vật ác, nhưng mình ghét cái kiểu 2 mặt như nhỏ này]

Khóe miệng Lục Thanh gờ lên phân nửa, cười mà không cười nói: “Nhà ta ở núi Thanh Vân, mỗi ngày ta đều về đó.” Ý nói là nơi này căn bản không phải nhà của Lục Thanh hắn.

Nhị muội có miệng lưỡi bén nhọn kia trừng mắt nhìn Lục Thanh, lại nói “ Sao ca lại nói như vậy, chúng ta đều họ Lục, đánh gãy xương cốt còn liên can gì [yami ryu: một giọt máu đào hơn ao nước lã], người một nhà thì phân cái gì nhà người nhà ta, ta xem ca nên dứt khoát chuyển về nhà ở đi, thời tiết lạnh, nhà gỗ kia sợ là rất lạnh đi.”

“Đúng vậy đúng vậy, Lục Thanh a, tính tình của cha người cũng không phải không biết, lúc trước còn không phải vì người phạm sai lầm trước nên chọc cho cha giận, hiện tại hết giận vẫn là về nhà đi, miễn cho khiến người ngoài được ưu việt.” Đại muội đã giả cho người ở một bên thêm mắm thêm muối nói.

Ngay đến lúc này, người Lục gia vẫn đem sai lầm trước kia đổ lên đầu của hắn. Lục Thanh quả thực bị tức nổ nộ cười, muội muội vô sỉ như vậy, hôm nay hắn thật đúng là mở nhãn giới. Lúc trước khi đuổi hắn đi, trong lòng hai tỷ muội phồng chùng rất cao hứng, hiện tại thấy hắn có tác dụng, lại đứng ở vị trí đạo đức tối cao để chỉ trích hành vi của hắn. Nữ nhân như vậy, không thể dùng từ “ngu” để hình dung cho đủ!

Hai tỷ muội nói xong, Lục viên ngoại rút cuộc cũng mở miệng. “A Thanh, ở bên ngoài lâu như vậy, cũng nên trở lại đi.”

Tất cả mọi người chỉ bảo hắn về nhà, cũng không mở miệng đề cập tới chuyện Thực Vi Thiên, Lục Thanh thực nghi hoặc, chẳng lẽ trong mắt bọn họ, hắn chính là một khối thịt mỡ mặc người xâm lược sao?

Không thể không nói, thật đúng là như thế! Về phần kẻ mẫu Vương thị kia thì mặt xanh mét ngồi ở chỗ ngồi của mình, không nói một lời.

Con trai của nàng bị Lục Thanh đập gãy vận mệnh tử, không bao giờ có thể nhân đạo, nhưng cố tình Lục viên ngoại lại không nguyện ý thu thập Lục Thanh này, nói là vấn đề hương khói. Hiện tại Lục Thanh có chút bản sự, lại muốn tiếp về trong nhà. Tuy trong lòng Vương thị hiểu rõ, thế nhưng khẩu ác khí kia lại là ngạnh ở trong cổ họng của nàng, như thế cũng nào đều nói không ra.

“Muốn ta trở về, có thể, chỉ có một điều kiện, bảo nữ nhân kia cùng nhị nữ của nàng đều chuyển ra ngoài.” Lục Thanh lạnh lùng nói.

Vài thập niên trước, tòa trạch viện này còn không phải họ Lục, vài thập niên sau, họ Lục kia cứ chiếm thước sào, còn đem nhi tử duy nhất của chủ nhân đuổi ra khỏi nhà. Lục viên ngoại là cha ruột của hắn, hắn có thể phụng dưỡng nhưng tuyệt không hiểu thuận; Về phần người khác, thì có quan hệ gì với hắn đâu?

25. Chương 25

Bảo Vương thị cùng toàn bộ tử nữ của nàng đều lăn ra khỏi cửa Lục gia? Những lời này vừa mở miệng, sắc mặt toàn bộ người trong phòng đều thay đổi, nhất là Vương thị, lúc này đang uống trà nóng, thiếu chút nữa liền bị sặc phun ra. Nàng vạn vạn không hề nghĩ đến, không đến một tháng trước, Lục Thanh còn giống như một con chó nhà có tang, hiện tại cứ nhiên dám làm càn như thế. Lửa giận trong lòng nháy mắt bùng nổ, Vương thị ném chén trà nóng xuống đất, phương hướng đối diện Lục Thanh.

Lạch cạch – Chén trà nát, nước trà nóng hầm hập toát khí trắng lượn lờ.

Vương thị giận dữ công tâm, hành động xúc động như vậy hoàn toàn nằm trong suy đoán bên trong Lục Thanh. Nàng vốn chính là một thôn phụ hương dã, trong bụng không có tí học thức, mặc vào tơ lụa lăng la liền cho rằng mình là quý phụ nhân!

A phi! rõ ràng chính là dã nữ nhân!

Nữ nhi của nàng cũng kế thừa huyết thống của nàng, khi ở khuê trung liền dám ở bên ngoài tùy tiện câu dẫn nam nhân, còn giả họa lên người Lục Thanh, nữ nhân như vậy ai mà cưới thì đúng là xui xẻo!

Lục Thanh vốn nên quăng chén trà nóng đang cầm trong tay lên mặt Vương thị, thế nhưng hấn chỉ mỉm cười nói: “Nghe nói, đệ đệ của ta đến nay vẫn ốm đau trên giường.”

Nói đến cái này, càng làm cho Vương thị đau hơn bị đánh. Đối Vương thị mà nói, nhi tử tuyệt đối vượt qua hết thảy, vì trị liệu thương thế của tử, mấy ngày qua nàng hao phí không biết bao nhiêu tâm thần. Con trai của nàng đang thống khổ ốm đau trên giường, mà hung thủ tạo ra thương tổn cho nhi tử của nàng thì đang đứng trước mặt nàng dương dương tự đắc. Vương thị cảm giác tâm mình tích huyết, hận không thể tiến lên chặt Lục Thanh ra tám khối. Trong lúc hoảng hốt, Vương thị run rẩy đứng dậy, nhưng sau một giây bị một người giữ chặt, thanh âm nghiêm khắc vang vọng trong đại sảnh:

“Đủ, nơi này không phải chỗ nữ nhân như ngươi có thể xen mồm, ngươi đi về trước đi.”

Nghe được thanh âm, nàng chậm rãi quay đầu nhìn, đột nhiên cảm giác những gì mà mình trả giá hai mươi năm qua toàn bộ đều cho chó ăn. Nàng không thể tin được, Lục viên ngoại cư nhiên mở miệng răn dạy nàng, vì tiểu tạp chủng kia?

“Hảo, hảo, hảo!”

Liên tục nói ba tiếng, Vương thị tựa hồ dùng hết toàn bộ khí lực của mình, nàng vung mạnh tay áo, không để ý ở đây còn có Huyện thái gia của huyện Phương Lâm, kiên quyết rời đi. Chuyện đã đến nước này mà Lục viên ngoại đều không giúp nàng nói chuyện, nàng còn có thể trông cậy vào cái gì.

Vương thị đi, Lục Thanh vốn tưởng rằng đại muội muội cũng sẽ đi, kết quả hiển nhiên ra ngoài dự kiến của hấn. Hai nữ nhân này da mặt dày, đại muội đã gả cho người thì không nói thêm cái gì, nhưng nhị muội vốn từng vu hãm hấn vậy mà cư nhiên cũng làm bộ như không có việc gì. Thật giống như vừa rồi nữ nhân bị tức đi chỉ là một người xa lạ mà thôi. Lục Thanh không khỏi than thở trong lòng, chắc chắn, đây chính là người của Lục gia a.....Thật là con ruột của Lục viên ngoại, một điểm đều không giả dối, chỉ cần chính mình có lợi, tôn nghiêm thì tính cái gì, da mặt thì tính cái gì. Người như thế này so với Vương thị còn đáng sợ hơn, nếu không phải tất yếu, Lục Thanh thật không nghĩ cùng bọn họ giao tiếp.

Nhị muội kia thông minh cỡ nào, Vương thị vừa đi, liền ôn tồn nói: “Nghe lời đại ca vừa nói, vậy chuyện San San phải lập gia đình đại ca cũng đều biết đi, gia sản của Lục gia ta tự nhiên không thể lưu, thay vì giao cho phế vật Tam đệ kia, còn không bằng giao cho đại ca xử lý.”

Lục viên ngoại không nói gì, phảng phất là đồng ý với lời của Lục San San, mà trong lòng hai người này quả thật hiểu thấu lẫn nhau, về phía quan điểm thì không hề khác nhau. Chẳng qua tính toán trong lòng hai người là không giống nhau.

Lục San San nghĩ, nàng hiện tại giúp Lục Thanh lấy được cơ nghiệp của Lục gia, đến khi Lục gia về tay Lục Thanh, nàng lại đem tiểu nha hoàn Xuân Hoa gả cho Lục Thanh, như vậy không sợ chính mình không chiếm được ưu việt. Trong lòng nàng tựa hồ đều không có nhớ đến chuyện lúc trước mình đã hại Lục Thanh.

Đồng dạng, trong lòng Lục viên ngoại cũng không hề cảm thấy việc lúc trước hấn vắng vẻ và hành hung Lục Thanh là một loại sai lầm. Lục viên ngoại lấy cớ nói:

“Nhị muội của ngươi nói không sai, mấy ngày nữa nàng sẽ gả cho Khâu gia ở trấn kế bên, ngươi làm đại ca, đến lúc đó nên hảo hảo tỏ vẻ.”

Lục Thanh trong lòng cười lạnh một tiếng, tỏ vẻ, một khi đã như vậy, hấn liền tỏ vẻ tỏ cho tốtCó qua có lại mới toại lòng nhau, lúc trước, Lục San San hại đại ca của nàng bị Lục viên ngoại đánh đòn hiểm đến chết, nữ nhân như vậy dựa vào cái gì có thể xoay người liền gả vào một nhà có dòng dõi thư hương chứ. Khâu gia kia hấn từng nghe nói qua, tuy nói không có tiền bằng Lục gia, nhưng lại là một nhà thư hương

nổi tiếng. Nói vậy, em rể tương lai kia, nhất định không biết thê tử chưa quá môn của hắn đã từng thông đồng với vô số nam nhân có vợ đi. Nếu nói như vậy, Lục Thanh hẳn liền không ngại làm một chuyện tốt, nói không chừng lúc đó người của Khâu gia còn phải dâng môn tạ lễ!

Trong khoảng thời gian ngắn, mấy người ngồi trong nhà đều mang các loại ý xấu. Chỉ có Tiểu Ngốc Tử không biết phát sinh chuyện gì, vô tâm vô phế ăn điểm tâm trên bàn, ăn một nửa ném một nửa trên mặt đất cho mèo ăn, làm cho mặt đất sạch sẽ phủ đầy vụn điểm tâm. Y ở nhà bị Lục Thanh nuông chiều, muốn ăn liền ăn muốn ngủ liền ngủ, cho dù là Thiên Vương lão tử có mặt thì cũng sẽ không ủy khuất chính mình.

Ăn xong điểm tâm, bụng của y vẫn còn có chút trống rỗng, Tiểu Ngốc Tử kéo kéo tay áo Lục Thanh, ánh mắt to to nhìn hắn. Lục Thanh sững nịch cười cười, đem điểm tâm trên bàn mình đưa cho Tiểu Ngốc Tử:

“Ngoan, ăn từ từ.”

Nhìn thấy Tiểu Ngốc Tử kia, Lục viên ngoại như là nhớ tới chuyện gì đó, nhíu mày nói: “Lục Thanh a, thân phận của ngươi nay không giống như dĩ vãng, ta liền thay ngươi lo một mối hôn nhân đi.”

Lúc trước Lục viên đuổi Lục Thanh ra khỏi nhà là vì dưới gối hắn còn có một Lục Nguyên, nay Lục Nguyên chịu khổ tuyệt tự, nên chuyện nối dõi tông đường tất nhiên liền dừng ở trên người Lục Thanh. Mà thê tử của Lục Thanh chẳng qua là một gốc tử mà thôi, liền tính Tiểu Ngốc Tử là tiểu ca nhi có thể sinh hài tử, vạn nhất sinh ra vẫn là gốc tử thì làm sao được. Hiện tại, Lục viên ngoại một bên ra ngoài tìm nữ nhân thử sinh cho mình đứa con trai thứ ba, bên kia thì muốn tìm một mối hôn nhân cho Lục Thanh, mau chóng ôm tôn tử. Hắn già đi, có con là không dễ, cho nên mới dễ dàng tha thứ cho Lục Thanh như thế, hướng chỉ Hải Thiên từng nói với hắn, việc Thực Vi Thiên hưng thịnh, chắc chắn có liên quan với Lục Thanh. Nếu có thể lấy được mấy thứ trên tay Lục Thanh, như vậy từ lâu Lục gia không những lấy được Thực Vi Thiên, thậm chí có thể đem mặt tiền cửa hàng chạy đến toàn quốc. Vì lời nói của Hải thiên cho nên Lục viên mới thu xếp cuộc gặp mặt ngày hôm nay. Chỉ là, nếu Lục viên ngoại biết mấy thứ mà Lục Thanh có chính lấy từ hai mẫu đất mà hắn tùy ý bố thí ra, thì sợ liên ruột đều phải hối thanh! [yuki-hana: 2 cha con nhỏ này thấy ghét quá]

“Đúng vậy đại ca, gốc tử này chung quy là gốc tử, đảm đương không nổi mọi việc!” Lục San San phụ họa theo đuôi nói, nàng còn muốn đem nha hoàn của mình gả cho Lục Thanh đâu.

Tiểu Ngốc Tử mỗi ngày đều phải uống một ly nước trà có chứa linh tuyền, trí lực chậm rãi cũng được nâng cao, hướng chỉ từ nhỏ, y liền rất là miễn cưỡng đối từ “gốc tử” này, biết “gốc tử” là đang nói mình, Lục San San vừa mở miệng chính là gốc tử gốc tử, y sao có thể không rõ là đang nói y đâu chứ. Càng trở nên thông minh, lại càng không nghĩ bị người nói thành gốc tử. Tiểu Ngốc Tử hoang mang rối loạn buông điểm tâm trong tay xuống, lắc đầu nói:

“Không phải gốc tử, không phải gốc tử!”

Y nghĩ vì mình tham ăn mấy khối điểm tâm, cho nên Lục San San không vui, cho nên sốt ruột, hận không thể đem điểm tâm vô tội kia đẩy đi.

“Phốc xuy — gốc tử người đang nói cái gì vậy, ta nói với ngươi”

Lục San San còn chưa nói xong, liền cảm giác được một ánh mắt âm ngoan đang trừng nàng, quay đầu, nàng bị ngoan lệ trong ánh mắt của Lục Thanh làm cho giật mình. Nàng nhận thức Lục Thanh nhiều năm như vậy, Lục Thanh đều luôn là một bộ dáng khúm núm, nơi nào gặp qua Lục Thanh như thế. Quả hồng chọn mềm mà bóp, đây là đạo lý mà từ nhỏ nàng đã biết, cho nên nàng mới dám kiêu ngạo khi dễ Lục Thanh mười mấy năm như thế. Nay hai mắt Lục Thanh hung ác nham hiểm, giống như là dã thú từ trong bóng đêm sinh ra, dọa nàng sợ đến nỗi không nói được lời nào nữa.

“Cáo từ!” Lục Thanh kéo tay Tiểu Ngốc Tử muốn rời đi, lúc sắp đi rất có thâm ý nói với Lục San San: “Yên tâm, ta sẽ hảo hảo tổ về.”

Sắc mặt Lục San San xanh trắng, chỉ phải miễn cưỡng cười vui.

“Đợi đã, ngươi liền như vậy mà đi, còn có quy củ chút nào hay không!”

Lục viên ngoại bị thái độ của Lục Thanh chọc giận. Ở huyện Phương Lâm này, ngay cả Huyện thái gia đều phải cho hấn chút mặt mũi, nhưng hôm nay, Lục Thanh cư nhiên dám triệt để bỏ qua hấn, điều này đã khiêu chiến tôn nghiêm của Lục viên ngoại. Tính tình Lục viên ngoại vốn là táo bạo, đã từng đánh chết một Lục Thanh, hiện nay, vì hấn muốn có được mấy thứ trong tay Lục Thanh, cho nên tạm thời kìm nén, tuy nhiên Lục Thanh hiện tại đâu còn là Lục Thanh ngày xưa.

“Quý củ?” Lục Thanh cười nhạo một tiếng, lườm mắt nhìn Lục viên ngoại nói: “Chắc người đã quên ban đầu ký kết thư đoạn tuyệt quan hệ, muốn ta về Lục gia, trừ phi người quỳ trên mặt đất cầu ta ta mới đồng ý suy nghĩ một chút.” Đương nhiên, cũng chỉ là suy nghĩ một chút mà thôi, câu này Lục Thanh cũng không có nói.

“Người, người.....” Lục viên ngoại đứng dậy chỉ vào Lục Thanh, giận nói không ra lời.

Đúng lúc này, tiểu lão hổ rút cuộc ý thức được nên rời đi Lục gia cho nên đứng dậy, hướng về phía Lục viên ngoại rống to một tiếng. Tiếng hổ gầm uy mãnh kia trực tiếp làm cho Lục viên ngoại té ngã, chật vật đến cực điểm.

Lục Thanh cười khê vẩy vẩy tay, tiểu lão hổ liền đi theo phía sau Lục Thanh đi ra khỏi cửa Lục gia.

Ngàn vạn lần không nên, người của Lục gia không nên đánh chủ ý vào Tiểu Ngốc Tử. Trong lòng Lục Thanh, Tiểu Ngốc Tử đã sớm là thê tử chân chính của hấn, không có bất luận kẻ nào có thể so với Tiểu Ngốc Tử. Hấn muốn làm cho Lục San San trả đại giới cho lời nói ngày hôm nay, vài người từng thương tổn qua hấn, thương tổn qua Tiểu Ngốc Tử, Lục Thanh hấn một người cũng sẽ không bỏ qua!

26. Chương 26

Tiểu Ngốc Tử lôi kéo tay Lục Thanh, mím chặt miệng, dọc theo đường đi cũng chưa mở miệng nói chuyện.

“Bảo Bảo giận sao?”

Đối mặt với phản ứng như thế của Tiểu Ngốc Tử, một bên tức giận người của Lục gia, một bên đánh giá trong lòng rằng đến tốt cùng Tiểu Ngốc Tử đã nghe hiểu bao nhiêu. Lục Thanh trầm nghĩ, linh tuyến quả nhiên hữu hiệu, chính là không biết có thể làm cho Tiểu Ngốc Tử triệt để khôi phục trí lực hay không. Hấn muốn cho Tiểu Ngốc Tử biết tâm ý của hấn, còn không biết cần thời gian bao lâu.

Lần đầu tiên trong đời hấn động tâm với một người, nhưng người kia thì không biết gì hết; Tuy rằng rõ ràng y ở bên cạnh hấn, nhưng cự ly giữa hai người lại giống như cách xa một thế kỷ vậy.

“Giận?” Tiểu Ngốc Tử chậm rãi ngẩng đầu, ánh mắt hơi phức tạp mà nhìn Lục Thanh: “Đó là cảm giác gì?”

Lục Thanh nắm tay Tiểu Ngốc Tử, một chút cũng không cảm thấy phiền chán: “Chính là trong đầu rầu rĩ, không thoải mái, cảm giác muốn rơi nước mắt.”

Tiểu Ngốc Tử lập tức liền nói: “Bảo Bảo giận!” [yuki-hana: cưng quá]

Lục Thanh sờ sờ ngực trái của Tiểu Ngốc Tử, trái tim đập bùm bùm, khiến hấn cảm giác vô cùng an tâm: “Ta mua đường hồ lô cho Bảo Bảo ăn, Bảo Bảo hết giận có được không?”

Vốn tưởng rằng dụ dỗ như thế thì Tiểu Ngốc Tử chắc sẽ lập tức đồng ý, nhưng làm cho Lục Thanh không hề nghĩ đến là, Tiểu Ngốc Tử lại lắc lắc đầu.

“Còn muốn thân thân.”=3=(^_^)

Nói xong, Tiểu Ngốc Tử liền đem môi mình ấn lên mặt Lục Thanh, trong nháy mắt đôi môi tiếp xúc đã làm cho nội tâm vốn luôn bình tĩnh của Lục Thanh nổi sóng.

Từ lần trước, sau khi hôn Tiểu Ngốc Tử, Tiểu Ngốc Tử liền thích loại động tác thân mật này, cơ hồ mỗi ngày đều phải làm cho mặt của Lục Thanh dính đầy nước miếng, nhưng mà, với cái hôn vừa rồi lại là sạch sẽ, không mang theo bất cứ ý tứ chọc ghẹo nào.

Thình lình bị hôn môi khiến cho cả người Lục Thanh đều bị quấy rầy, khi hấn nắm tay Tiểu Ngốc Tử trở lại Thực Vi Thiên thì mới phát hiện ra Tiểu Ngốc Tử cư nhiên thừa dịp hấn thần hồn điên đảo mà mua

nhieu đồ ngọt như vậy. Trừ đường hồ lô còn có đậu phộng ngào đường, bánh quế hoa thơm phức, thậm chí còn có rất nhiều đồ chơi mà hần căn bản không biết tên. (^_^)

Lục Thanh mang về mặt phức tạp nhìn bộ dáng Tiểu Ngốc Tử tràn đầy hoan hỉ, đột nhiên cảm giác đây rất có khả năng chính là “dương đông kích tây” trong truyền thuyết. Thế nhưng kỹ xảo cao cấp như vậy thì Tiểu Ngốc Tử như thế nào thông hiểu được chứ?

Đang định thu hồi một bộ phận đồ ngọt thì Lục Thanh liền bị nhét một khối đậu phộng ngào đường vào miệng, tiếp theo là âm thanh nhu nhu mềm mềm của Tiểu Ngốc Tử:

“Phu quân cũng ăn.”[yuki-hana: rồi, hết la luôn]

Bốn chữ ngọt ngào kia vượt qua hết thảy đường quả nào trên thế giới. Lục Thanh nghĩ, thôi kệ, cứ để y ăn đi.....Dù sao linh tuyền kia rất thần kỳ, dự phòng sâu răng hần là không thành vấn đề đi.

“Chường quây, ngài đã trở lại ah.” Tiểu nhị bận rộn vừa nhìn thấy Lục Thanh, hai mắt liền tỏa ánh sáng nói.

Lục Thanh nhú mày, hỏi:“Có chuyện gì sao?”

“Buổi sáng, chường quây của các tửu lâu trong huyện đều đến bái phỏng ngài, thế nhưng ngài không ở, ta vốn muốn đuổi bọn họ đi, nhưng bọn họ nói cái gì đều không đi.”

Biểu tình tiểu nhị có chút bất đắc dĩ, có thể thấy được hần thật sự là tận lực. Nhưng mà đối phó với mấy vị lão luyện kia thì tuyệt đối không phải dễ dàng như vậy.

Lục Thanh đã sớm đoán trước những người này trở về, thế nhưng không nghĩ tới bọn họ lại cùng nhau đến đây. Có lẽ là gần đây Thực Vi Thiên náo nhiệt làm cho người chú ý, cho nên những người đó tưởng gom đến tổng tiền, bất quá muốn chiếm tiện nghi của Lục Thanh hần thì miễn đi.

“Ta biết, người đi pha một bình trà ngon, ta lập tức đi.”

Trà ngon, có nghĩa là sẽ dùng nước mà Lục Thanh đã pha chút linh tuyền, đây là một đặc sắc khác của Thực Vi Thiên bọn họ. Lục Thanh chỉ nói cho mọi người rằng nước kia là do hần vô tình phát hiện một dòng suối ở trong núi, khi uống làm người ta thần thanh khí sảng, hần không có đề cập tới chuyện về hồ lô.

Tiểu nhị ứng một tiếng, sau đó đi châm trà, mà Lục Thanh thì mang theo Tiểu Ngốc Tử về trong phòng của hai người.

“Bảo Bảo cùng mẽ mẽ ở phòng chơi nha, ta đi ra ngoài một chút.”

Theo bản năng, Lục Thanh muốn đổi một bộ quần áo đi đàm phán, thế nhưng thời đại này giặt quần áo thật sự là phiền toái, cho nên cũng chỉ có thể bỏ qua. Tiểu Ngốc Tử vội vàng ăn đồ ăn ngon mà mình mua về, đột nhiên phát hiện Lục Thanh muốn đi, một phen bắt được cổ tay Lục Thanh, trên cổ tay lập tức xuất hiện một hồng ấn, đủ để nhìn ra Tiểu Ngốc Tử dùng lực rất lớn.

“Bảo Bảo muốn đi!” Ngữ khí rất là kiên định.

Cổ tay Lục Thanh hơi đau, nhưng lại không có một chút ý trách tội Tiểu Ngốc Tử, khuôn mặt của hần vẫn mang theo tiếu ý.

“Được rồi, vậy Bảo Bảo liền cùng với ta đi.”

Hần muốn sủng y, phàm là chuyện y muốn, hần sẽ cố gắng hoàn thành, chỉ cần là hần có thể làm được. Đại thọ năm mươi của Lục viên ngoại, Lục Thanh còn dám mang theo Tiểu Ngốc Tử, hưởng chỉ lúc này vẫn là ngay tại trên địa bàn của mình. Lục Thanh cảm giác hiện tại mình giống như một đế vương ngu ngốc, chỉ cần sủng phi cười với mình một cái, như vậy toàn bộ Vương Triều đều bị đảo điên.

Tâm nguyện của Tiểu Ngốc Tử chiếm được thỏa mãn, cười túm túm bụng lỏng cổ tay Lục Thanh, nhưng mà khi hần buông tay ra thì cổ tay của Lục Thanh đã xuất hiện vết xanh tím rất khủng bố. Lục Thanh không cần xem cũng biết cổ tay bị thương, nhưng trước mặt Tiểu Ngốc Tử, hần lại không biểu lộ ra một tia thống khổ nào. Hần vẫn mỉm cười giống dĩ vãng. May mắn là thể chất hiện tại của Lục Thanh đã được

linh tuyền cải biến rất nhiều, dấu vết xanh tím rất nhanh liền biến mất không thấy, thật giống như chưa từng có xuất hiện qua vậy.

“Chư vị chưởng quầy vô sự không đến điện Tam Bảo, hôm nay đến là vì chuyện gì?” Tuy rằng biết những người này là chồn chúc tế gà, thế nhưng ngoài miệng Lục Thanh vẫn là khách sáo hai câu.

Những người ngồi ở trước mắt này chính là cỗ đầu tường, căn bản không đáng tin nhiệm, cái gọi là khách sáo cũng thật sự chỉ là khách sáo hai câu mà thôi. Có một lão nhân thoát nhìn đức cao vọng trọng nhất nói:

“Lục chưởng quầy sinh ý thịnh vượng, chúng ta tự nhiên là tới lấy hên.”

“May mắn mà thôi, thật sự là không dám vọng ngôn.”

Lục Thanh không có vô tư như vậy, trong tư tưởng của hắn không có chuyện sẽ phổ biến hai loại ốt và tiêu này ra toàn thể giới, mà bên trong kế hoạch lớn của hắn chỉ có hai chữ: Lũng đoạn.

Vô luận là ở hiện đại hay là tại cổ đại, lũng đoạn đều là một việc mang lại nhiều món lãi nhất, đồng thời cũng là việc nguy hiểm nhất. Nhưng mà muốn giàu thì cần phải mạo hiểm, hắn không nói ốt là thứ gì, thì ai sẽ biết được chứ?

Trong tất cả tửu lâu ở huyện Phương Lâm, trừ chưởng quầy của Lục gia là Lục viên ngoại thì cơ hồ chưởng quầy của mấy hình tửu lâu lớn đều ngồi đối diện Lục Thanh. Hắn nói như vậy, cũng có nghĩa là hắn sẽ không chia sẻ bí mật của lữ với mọi người. Trên thực tế, các tửu lâu đã sớm phái người nhăm nháp nhiều lần món lữ của Thực Vi Thiên, nhưng là mặc cho bọn đầu lữ của bọn hắn lợi hại như thế nào thì cũng vẫn không thể nhận ra nguyên liệu là gì. Tình huống như vậy rất là ngạc nhiên, ngay cả vị đại trù thần bí của Lục gia trước kia cũng chỉ khiến cho bọn họ kính nể, mà đối với Lục Thanh, bọn họ là chấn kinh. Có người khẳng định, nhất định là Lục Thanh phát hiện một loại gia vị hoàn toàn mới, nhưng hắn chỉ để cho một nhà Thực Vi Thiên độc hưởng, cho nên mới tạo cục diện hôm nay. Cho nên, các chưởng quầy tụ cùng một chỗ, chính là muốn bức bách Thực Vi Thiên cầm ra loại gia vị mới kia. Đáng tiếc người định không bằng trời định, chưởng quầy mới của Thực Vi Thiên, nhìn thế nào cũng đều là một nhân vật không dễ chọc.

“Lục chưởng quầy nói đùa, vài lão nhân chúng ta nghe nói chưởng quầy ngài phát hiện một loại gia vị mới, cho nên lại đây xem xem thứ đó có bộ dáng gì, có thể hay không an toàn dùng làm đồ ăn.” Một lão nhân khôn khéo nói.

Lục Thanh khẽ cười một tiếng, bưng chén trà lên, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, lạnh nhạt nói: “Chư vị yên tâm, tự nhiên là vạn phần an toàn.”

“Nga? Kia nhưng không nhất định.....” Một chưởng quầy thoát nhìn có chút lảm la lảm lét nói.

Trong lòng Lục Thanh cười lạnh, hắn tự nhiên biết ốt là an toàn, chỉ là toàn bộ những người này đều gian xảo, hắn không thể không phòng. Hắn tự nhiên hiểu được ý tứ của những người này, lấy vấn đề an toàn áp chế hắn cầm ra ốt, sau đó trở về nghiên cứu, nói không chừng sau khi nghiên cứu thì bọn hắn có thể phát hiện ra đây là loại thực vật nào. Trước kia hắn từng suy đoán qua, kỳ thật ốt là tồn tại, chẳng qua trên thế giới này, người ta không hiểu được cách ăn loại thực vật này mà thôi. Hơn nữa trọng yếu nhất là, hạt ốt khô là có thể trực tiếp xem như mầm móng mà trồng xuống. Lục Thanh đã góp nhặt rất nhiều mầm móng, tính toán đầu xuân sẽ mua vài mẫu, gieo trồng ốt, đến thời điểm, có lẽ hắn sẽ buôn bán, thế nhưng hiện tại, hết thấy đều hơi sớm.

“Không tốt, không tốt!” Tiểu nhị hoang mang rối loạn chạy vào phòng, vội vã nói.

“Là sao thế này?”

“Có người ăn lữ xong thì đau bụng, hiện tại đang nháo ở bên dưới!” Nhiều ngày trôi qua, hôm nay là lần đầu tiên xuất hiện loại tình huống này, cũng khó trách hắn sẽ sốt ruột như thế.

Bụng đau, còn nháo sự?

Lục Thanh nhìn nét mặt già nua của vài chưởng quầy ngồi đối diện, lập tức liền minh bạch phát sinh chuyện gì. Lai giả bất thiện, thiện giả không đến. Những lời này dùng để hình dung mấy lão cáo già kia thật đúng là chuẩn xác. Bọn họ cho rằng như vậy là có thể ép hắn thỏa hiệp giao ra ốt để cho bọn họ tiến hành cái gọi là kiểm tra tính an toàn kia, quả thực là mơ mộng hão huyền.

Khi Lục Thanh từng làm luật sư, xử lý loại cãi cọi chơi xấu này không biết bao nhiêu vụ, chơi xấu trong điểm của hắn, quả thực là tìm chết!

Mọi người chia nhau xuống lầu, còn chưa tới bên dưới, Lục Thanh liền nghe thấy tiếng ai đó không ngừng kêu ai u ai u.

Người kêu to là một nam nhân, hình dung đáng khinh, dáng người cao lớn thô kệch, vừa thấy chính là loại hình đầu đường hống hống.

“Chó điên nơi nào đến sửa bậy?”

“Ai nha! Thực Vi Thiên các người không nói lý a! khi dễ người!” Đại hán kia vừa thấy Lục Thanh xuất hiện, lập tức liền la lên.

“Chường quây, người nọ là đầu gấu của thị trấn, cả ngày trộm đạo, không làm chuyện gì tốt.” Tiểu nhị vụng trộm nói nhỏ bên tai Lục Thanh.

Lục Thanh nhìn lướt qua, quả nhiên rất nhiều người biết nam nhân này, bọn họ đều mang bộ dáng chờ xem kịch vui. Đối phó với loại vô lại này, biện pháp duy nhất chính là tỏ ra vô lại hơn đối phương.

Lục Thanh cất bước đi đến trước mặt tên vô lại kia, không đợi tên vô lại kia mở miệng, nhân tiện nói:

“Hôm qua người hướng ta vợ vét một trăm lượng bạc, ta không đồng ý, người liền uy hiếp ta rằng sẽ đến trong điểm nháo sự, không nghĩ tới người quả nhiên đến đây.”

Một câu, khiến cho tên lưu manh đến nháo sự kia trợn tròn mắt. Vợ vét một trăm lượng bạc? Thật đúng là ngậm máu phun người! Đều nghe nói vị chường quây Thực Vi Thiên này là một người đọc sách, không nghĩ tới người đọc sách này cư nhiên cũng có thể nói dối không nháy mắt. Càng thêm không nghĩ tới là, bởi vì nhân phẩm Vương tam thật sự không tốt, cho nên Lục Thanh vừa nói như vậy, toàn bộ quần chúng cư nhiên đều tin!

“Vương tam này ngày thường thích nhất vợ vét tài sản, không nghĩ ngay cả Thực Vi Thiên cũng dám lừa gạt, thật sự là vô sỉ!”

“Đúng! trước đó vài ngày ta còn gặp Vương tam đoạt bạc của một tiểu hài nhi!”

Dư luận khuynh đảo trong nháy mắt, căn bản không ai hoài nghi là Lục Thanh đang nói dối. Vương tam kia nào dự đoán được hôm nay cư nhiên bị người lừa, lưu manh này làm sao nhịn được:

“Người nói bậy! ta lúc nào vợ vét tài sản của người!”

“Nga? Vậy người có thể giải thích vì sao nhiều người ăn lẩu như vậy đều không có chuyện, chỉ có người lại bị đau bụng? Lục Thanh không có nói trực diện mà chuyển sang hỏi Vương tam.

Vương tam giận, từ mặt đất đứng lên, lấy ngón tay chỉ Lục Thanh, nói: “Ta mặc kệ, dù sao lẩu nhà các người có vấn đề, không vệ sinh, ta ăn liền đau bụng.”

Lúc này một chường quây đang đứng ở một bên muốn tiếp lời, nhưng Lục Thanh làm sao cho hắn có thời gian, lập tức nói với mọi người: “Xin hỏi mọi người, còn có ai sau khi ăn lẩu mà bị đau bụng không?”

Ngày thường Vương tam đắc tội rất nhiều người, hơn nữa gần đây lẩu của Thực Vi Thiên thật sự rất được dân tâm, cho nên lập tức liền có vô số khách hàng hưởng ứng Lục Thanh, tỏ vẻ chính mình căn bản không có xuất hiện cái loại vấn đề này.

Lục Thanh định liệu trước cười cười, chỉ vào Vương tam nói: “Như thế nào, mới vừa rồi người còn đau dữ lắm mà, hiện tại sao lại có khí lực đứng lên.”

Nguyên lai Vương tam kia sốt ruột biện luận cùng Lục Thanh, dưới tình thế cấp bách liền quên giả vờ đau bụng, giờ phút này đứng ở chính giữa sảnh đường của Thực Vi Thiên, bộ dáng một chút đều không có đau đớn.

Lúc này tất cả mọi người đều hiểu, Vương tam tuyệt đối là giả vờ! Bản thân Vương tam cũng hiểu chính mình lòi, ánh mắt đáng khinh của hắn theo bản năng liền chuyển tới trên người đã cho hắn bạc, Lục Thanh thần nhiên đảo qua, trong lòng liền rõ ràng.

“Còn sống sờ ở chỗ đó chờ ta đuổi người đi ra ngoài sao?”

Vương tam gặp chưởng quầy kia không nói lời nào, hung hăng phun một ngụm nước miếng trên mặt đất: “A phi! *cái gì mấy thưởng thức ý nhi* !”[yuki-hana: hoàn toàn ko hiểu hần chữ gì]

Mặt Lục Thanh lập tức tái đi, không vì cái gì khác, đơn giản là vì ngụm nước miếng kia thật sự khiến hắn ghê tởm. Hắn có đôi chút khiết phích, nước miếng của Tiểu Ngốc Tử hắn có thể chịu đựng, thế nhưng Vương tam này thì tính là thứ gì, cư nhiên dám nhổ nước miếng ở trong điểm của hắn!

Vì thế mọi người chỉ thấy Lục Thanh một bước tiến lên, nhẹ tay đẩy Vương tam ngã xuống đất, vừa lúc che lên vũng nước miếng. Lục Thanh dùng chân đạp lên lưng Vương tam, qua lại vài cái lau sạch sẽ sàn, sau đó gọi vài hỏa kế của Thực Vi Thiên khiêng Vương tam lên ném ra cửa.

Lục Thanh lấy ra vài tấm đồng ném trên mặt Vương tam: “Cút đi! về sau gặp người một lần đánh người một lần.”

Vương tam tè ra quần cầm tấm đồng chạy xaMà mấy vị chưởng quầy kia cũng phân phân hai mắt nhìn nhau, không biết nên làm thế nào mới tốt. Bọn họ vốn nghe nói tính tình của Lục đại thiếu gia này yếu đuối dễ khi dễ, cho nên muốn vừa đâm vừa xoa bực bách Lục Thanh giao ra ốt, không nghĩ tới Lục Thanh hung ác như thế. Không chỉ làm cho bọn họ không thể cãi lại, còn hung hăng ở trước mặt bọn họ mà thu thập Vương tam. Mới vừa rồi, khí lực mà Lục Thanh triển hiện ra thật sự là làm người ta khiếp sợ không thôi.

“Lục chưởng quầy, trong điểm còn có việc, chúng ta liền không lưu lại.”

“Lục chưởng quầy, ta cũng cáo từ trước.”

.....

Một đám người chuẩn bị mà đến, nhất thời liền tan tác như ong vỡ tổ. Nhất là người đã chỉ thị Vương tam, lủi đi còn nhanh hơn khi. Đợi đến mấy người không liên quan đều đi sạch, Lục Thanh mới chấp tay nói với mọi người:

“Xin lỗi, quý rầy tâm tình các vị khách quan dùng cơm, đợi một hồi sẽ có ẩm phẩm mới nhất mà Lục mỗ đưa tặng cho mọi người nhắm nháp.”

Tiểu Ngốc Tử đứng ở bên cạnh Lục Thanh, nghiêng đầu, miệng lải nhải nhắc: “Ẩm phẩm?”

Cái gọi là sản phẩm mới của Lục Thanh kỳ thật chính là rượu trái cây mà trước đó vài ngày Tần Hải dùng linh tuyến nhường ra, ngày tuy rằng ngắn một chút, thế nhưng bởi vì dùng linh tuyến để ủ nên sớm liền tản mát ra hương khí nồng đậm. Đám rượu này vẫn luôn để ở trong hầm rượu không có lấy ra, hôm nay vừa lúc đem cho khách hàng nhắm nháp nhắm nháp.

Tuy nói hiện tại Thực Vi Thiên dựa vào lẩu hấp dẫn lực chú ý của mọi người, làm cho sinh ý của Thực Vi Thiên phát triển không ngừng. Thế nhưng Lục Thanh biết đợi đến khi mọi người hết cảm thấy mới mẻ thì sinh ý tất nhiên sẽ sụt giảm, hơn nữa, có một vấn đề rất trọng yếu là trước mắt giá của lẩu tương đối sang quý, cho nên đại bộ phận dân chúng nghèo khổ là ăn không nổi. Một phương diện là muốn dần dần giảm bớt giá của lẩu, về phương diện khác còn phải đồng thời phát triển những loại thực phẩm khác, giới thiệu rượu trái cây cũng là một quân cờ trọng yếu của Lục Thanh.

Linh tuyến trong hồ lô là cuộn cuộn không ngừng, dùng linh tuyến để nhường rượu, khiến cho hương bay bốn phía, đối cơ thể con người cũng có chỗ tốt. Cách Thực Vi Thiên không xa có một phường rượu làm ăn không tốt, Lục Thanh đã cùng chủ nhân nơi này tiếp xúc, nếu không có gì trở ngại thì một tháng sau chỗ đó cũng sẽ biến thành địa bàn của Thực Vi Thiên.

Trừ rượu, còn có trà, thậm chí Lục Thanh còn tính toán đẩy ra trà sữa. Trong kế hoạch của Lục Thanh, hiện tại Thực Vi Thiên là tổng điểm, mà muốn phát triển loại sinh ý khác thì cần phải thôn tính từ lâu khác. Mỗi một điểm đều thuộc về Thực Vi Thiên, thế nhưng mỗi một điểm đều kinh doanh một loại mặt hàng khác nhau.

Tiệm mì, quán cơm, quán lẩu, quán nướng, quán rượu.....Tất cả đều nằm trong kế hoạch của hắn, chỉ chờ đến thời cơ thích hợp, liền bắt đầu chiếm lĩnh toàn bộ huyện Phương Lâm.

Hiện tại trong huyện Phương Lâm, các tử lâu đều phát triển theo hình thức tổng hợp, mà Lục Thanh thì lại muốn có tổng có phân, dần dần phát triển ra chính thể lực của hắn. Bất quá hiện tại, Lục Thanh có một chuyện càng thêm khẩn cấp phải làm.

Hắn nghe được ngày thành thân của Lục San San cùng thiếu gia Khâu gia sắp tới, hắn không có trực tiếp nói hết sự thật cho Khâu gia, mà là đem chuyện làm loạn của Lục San San cùng tên đồ tể kia nói cho vài hỏa kế nhiều chuyện. Hiện tại, số lượng khách đến Thực Vi Thiên không phải là nhỏ, có vài hỏa kế khi mang đồ ăn hay cùng khách nhân nói chuyện phiếm, sáng sớm ngày hôm sau, Lục Thanh liền nghe hỏa kế kia đang kể chuyện một cách sinh động như thật cho một bàn đầy khách nhân. Lục Thanh ở một bên nghe lén, lúc này mới phát hiện công phu nói khoác của hỏa kế này quả thực quá tốt, chuyện yêu đương vụng trộm kia nói được có thanh có sắc, thậm chí ngay cả cái yếm của Lục San San là màu gì thì hắn cũng đều có thể nói ra. Vì thế có thể nghĩ, chuyện Lục San San thông đồng với hắn tử liền cứ như thế mà truyền ra khắp một huyện Phương Lâm nho nhỏ. Thế cho nên cuối cùng mỗi người đều đang nói về chuyện này, ba người thành hổ, người không tin cũng đều tin, huống chi chuyện này vốn là sự thật.

Sau khi tin tức xuất hiện, có vài người mới phát giác rằng giữa hai người này đúng là tồn tại mâu thuẫn, nhất là có một ngày, vị nương tử nhanh nhẹn của tên đồ tể kia đao giết heo đuổi giết phu quân của mình khắp đường, dựa vào lời khoan dung của tên đồ tể kia thì lời đồn được xác nhận, mà thanh danh của Lục San San cũng triệt để bị hủy.

Một ngày kia khi nắng vừa lên, công tử Khâu gia tự mình tới cửa muốn lui việc hôn nhân với Lục gia, Lục viên ngoại bị tức cổ cũng lếch.

“Hảo cô gia của ta, lúc trước ta thấy ngươi là người đọc qua sách thánh hiền mới đem San San gả cho ngươi, nay ngươi chỉ vì vài đồn đãi ở bên ngoài mà muốn từ hôn, chẳng lẽ một bụng thư đều bạch niêm, khinh thường Lục gia ta sao?”

Sắc mặt Lục viên ngoại có chút âm trầm, sinh ý thất bại, nữ nhi thật vất vả mới lập gia đình thị bị nhào ra loại chuyện này, nét mặt già nua của hắn đều phải mất hết! Lừa bịp cũng được, tóm lại một câu, vì mặt mũi, việc hôn nhân này của Lục San San tuyệt đối không thể thất bại!

Hắn nghiến răng nghiến lợi nhìn người của Khâu gia, hận không thể lập tức đem đứa con gái gây ra chuyện thị phi kia gả cho người này.

“Không dám trèo cao Lục lão gia, chỉ là Khâu gia chúng ta là dòng dõi thư hương, nữ tử muốn kết hôn vào cửa tuy nói không cần thuở nhỏ đọc đủ thứ thi thư, nhưng thanh thanh nhất định phải trong sạch.”

Thiếu gia Khâu gia tuy thoát nhìn có chút đơn bạc, thế nhưng khi mở miệng nói lại là thập phần kiên cường, một chút cũng không bị quyền thế của Lục viên ngoại áp bách. Nguyên bản chuyện hôn nhân đều là do cha mẹ định đoạt, hắn cũng không có ý kiến gì. Thế nhưng thanh danh của Lục San San ở huyện Phương Lâm đã thối thành như vậy, là nam nhân đều nhịn không được việc đầu mình mang nón xanh, cho nên sau khi nghe được tin tức này, hắn lập tức chạy đến huyện Phương Lâm yêu cầu từ hôn, ngay cả cha mẹ, hắn cũng chưa nói qua. Nếu là cưới một nữ tử như vậy, về sau chỉ sợ là vết nhơ trong đời của hắn, rốt cuộc tẩy trừ không sạch sẽ. Từ hôn chẳng khác nào hủy kế, thế nhưng việc đã đến nước này thì không thể không làm như thế.

“Hừ, San San nhà ta từ nhỏ đơn thuần thiện lương, người thân là trượng phu của nàng cũng không tín nhiệm nàng, còn nói xấu trong sạch của nàng, người làm như vậy, có hỏi qua lương tâm của mình sao?”

Lục viên ngoại không hổ là Lục viên ngoại, cho dù chính hắn cũng thực chột dạ, thế nhưng ở mặt ngoài hắn tuyệt đối là đúng lý hợp tình.

Thiếu gia Khâu gia tuổi trẻ, quả nhiên khi nghe Lục viên ngoại vừa nói như vậy lập tức có chút do dự. Lục viên ngoại nhìn hắn cái dạng này, trong lòng biết thanh niên đã bắt đầu dao động, vì thế tiếp tục tận tình khuyên bảo nói:

“Hài tử, chuyện như vậy ta thấy nhiều rồi, người cũng biết huyện Phương Lâm này có bao nhiêu người đều chờ San San nhà ta, chỉ là ta thấy ngươi là hài tử có tri thức hiểu lễ nghĩa mới nguyện ý đem San San gả cho ngươi, vài nam nhân kia vì được đến San San mà dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ để bịa đặt lời đồn đãi, người trăm ngàn cũng không cần bởi vậy mà dao động, bằng không sẽ thật sự là đúng như ý bọn họ a!”

Một phen diễn thuyết hợp tình hợp lý, thật sự là động lòng người, khiến cho thiếu gia Khâu gia lập tức không biết nói gì, giống như nếu như hắn nói ra điều gì cũng đều là sai lầm vậy. Đột nhiên, trong ánh mắt của thiếu gia Khâu gia kia chợt lóe một tia tinh quang, hắn nhớ tới trên đường đến Lục phủ, có một người trẻ tuổi đã nói một chuyện cho hắn.

“Lục viên ngoại, nếu ngài xác định chuyện này là lời đồn, như vậy ngài có dám để cho San San nghiệm thân chứng minh trong sạch không?”

“Lớn mật!” Lục viên ngoại vỗ mạnh bàn, thối râu trềng mắt nói: “Nữ nhi của Lục Phong ta há là người mà một mao đầu tiểu tử như ngươi có thể vũ nhục!”

Thiếu gia Khâu gia cũng không giận, chỉ là mang khuôn mặt lãnh đạm ôm quyền nói: “Đương nhiên không phải ta đến nghiệm thân, ta nghĩ mẹ của ta có thể thay ta làm, nếu là hiểu lầm San San, ta sẽ chiêu cáo toàn huyện để chứng minh thanh danh của San San, đồng thời sẽ nhất định bắt được người đã cố ý gây ra chuyện hại người này; Mà nếu là sự thật thì việc hôn nhân này cũng liền từ bỏ đi!”

Lục viên ngoại như thế nào cũng không nghĩ tới một mọt sách như vậy, cư nhiên có thể nghĩ ra mưu kế ngoan tuyệt như thế. Đương nhiên hắn càng thêm không thể tưởng được là, mưu kế này cũng không phải tự thiếu gia Khâu gia nghĩ ra, mà là do Lục Thanh cố ý nhờ người nói cho hắn.

Lục Thanh sớm biết thiếu gia Khâu gia không phải là đối thủ của Lục viên ngoại, cho nên dâng ra kế, đây là hắn muốn “tỏ vẻ” với muội muội đã từng vu hãm hắn.

Tục ngữ có nói, gieo nhân nào gặt quả nấy. Lục San San khi để Lục Thanh mười mấy năm, thậm chí làm hại Lục Thanh chết thảm, vì thế nếu nàng có kết cục hôm nay, Lục Thanh cũng không đồng tình.

Hắn chẳng những không đồng tình, mà còn có một chút sáng khoái ở trong đó. Hắn muốn nhìn, tại một nơi mà y thuật chưa thật phát đạt như cổ đại, Lục viên ngoại có cái bản sự gì mà có thể thay Lục San San tu bổ được cái kia. [yuki-hana: anh Thanh là con trai mà sao biết mấy cái vụ này nhỉ]

Đương nhiên Lục viên ngoại không có bản sự này, trên tay hắn lại không có thần vật giống như linh tuyền vậy, cho nên hắn dù chết cũng không chịu để cho Khâu gia kiểm tra, về phần Khâu gia cũng thực kiên trì, không kiểm tra liền không thành thân.

Hai nhà cứ giằng co như vậy trong năm ngày, sau đó Khâu gia truyền đến tin tức, nói là công tử Khâu gia đã định ra hôn ước với một nữ tử có thân thể trong sạch khác, ngày mười lăm cùng tháng liền thành hôn.

Lục San San tự xưng là phong lưu đa tình, đến cuối cùng bị tiếng xấu, toàn bộ huyện Phương Lâm đều biết nàng không trong sạch, ngay cả hộ nghèo nhất cũng đều không nguyện ý muốn nàng. Đến cuối cùng thật sự không có biện pháp, Lục viên ngoại đành phải thỉnh vợ của tên đồ tể kia đến trong nhà, cấp năm trăm lượng bạc đem Lục San San gả cho đồ tể kia làm tiểu thiếp. [yuki-hana: ông này sao ấy, cách giải quyết tệ quá]

“Ta không gả!” Lục San San phát giận trong khuê phòng của mình, nàng di truyền tính cách táo bạo của Lục viên ngoại, vì thế nàng cơ hồ đem toàn bộ đồ sứ trong phòng đều đập vỡ. Nha hoàng bên người của nàng; Xuân Hoa; đứng ở bên cạnh, lo lắng khuyên giải an ủi nói:

“Tiểu thư, ngài cũng đừng sinh khí, ai có thể biết Khâu gia kia cư nhiên từ hôn a.”

Tóc tai Lục San San bù xù, cắn răng, hung tợn nói: “Còn không phải vì tên đồ tể đáng chết kia, lúc trước nếu không phải hắn đến trêu chọc ta trước thì làm sao ta lại xem trọng hắn!”

Nguyên lai năm đó, đồ tể kia chính là một đại sắc lang, thích nhất gây rối khuê nữ tuổi trẻ xinh đẹp, bộ dạng của hắn thập phần cao lớn soái khí, rất nhiều nữ hài nhi đều bị mê hoặc. Lá gan của đồ tể cũng càng lớn, nhị tiểu thư của Lục gia mà cũng dám trêu chọc, hắn vốn rất tự tin với mị lực của mình.

Năm đó, Lục San San vừa mới mười chín, chính là lứa tuổi xinh đẹp nhất, tuy nói tính tình của nàng hơi lớn một chút, nhưng vẫn là hấp dẫn rất nhiều thanh niên tài tuấn thích.

Vào một lần hội chùa, đồ tể nhìn thấy Lục San San, nhất thời động lòng, lập tức quyết định chinh phục nữ nhân này. Dưới công kích của lời ngon tiếng ngọt, toàn bộ thể xác và tinh thần của Lục San San đều dần

dần luân hãm, vì thế đồ tể nhân cơ hội cường bức Lục San San một lần, lần đó Lục San San cũng ốm ờ từ chối, thế nhưng sau đó liền cùng đồ tể pha trộn với nhau.

Trong nhà đồ tể có một nương tử nhanh nhẹn dũng mãnh, mà trên người Lục San San cũng có hôn ước của Khâu gia. Trên thực tế gần đây hai người rất ít gặp nhau, nhưng chung quy là giấy không thể gói được lửa, hiện tại toàn bộ huyện Phương Lâm đều biết hai người vụng trộm với nhau, tuy rằng không có chứng cứ, thế nhưng mỗi người đều làm giống như chính mắt họ chứng kiến hai người yêu đương vụng trộm với nhau vậy.

Nha hoàn Xuân Hoa là từ nhỏ lớn lên cùng Lục San San, cùng hội cùng thuyền với Lục San San, nguyên bản nàng còn tưởng trở thành của hồi môn đến Khâu gia làm một nha hoàn thông phòng, thậm chí là chỉ thứ hai, lại không nghĩ rằng tự nhiên đâm ngang, chỉ có thể cùng Lục San San đi đến trong nhà của đồ tể kia, trong lòng Xuân Hoa cũng là không cam nguyện. Nàng nhớ tới năm đó Lục Thanh đối xử với nàng rất tốt, lại nghĩ tới thân phận hiện nay của Lục Thanh, tâm tư liền dần dần kín đáo lên.

Lục Thanh thích nàng, nàng vẫn luôn biết, nhưng trong Lục phủ, Lục Thanh không hề có một chút địa vị nào, tâm cao khí ngạo như Xuân Hoa tự nhiên là chướng mắt Lục Thanh. Thế nhưng trước khác nay khác, hiện tại Lục Thanh chấp chương toàn bộ Thực Vi Thiên, thân phận địa vị đều bất đồng với dĩ vãng, Xuân Hoa tự nhiên là nguyện ý lựa chọn Lục Thanh.

Nàng không tự chủ được ảo tưởng đến cảnh tượng Lục Thanh dùng kiệu lớn cưới nàng vào cửa, đến lúc đó, ngay cả nhị tiểu thư mà nàng vẫn hầu hạ cũng không thể không tôn kính nàng vài phần, nghĩ như vậy, khuôn mặt xinh đẹp của Xuân Hoa đỏ vài phần, trong đôi mắt đều là tình ý.

Lục San San đang giận, lại đảo mắt nhìn thấy Xuân Hoa mỉm cười như thế, không hiện sơn không lộ thủy mà hừ lạnh một tiếng, kéo Xuân Hoa từ ảo tưởng đi ra.

“Tiểu chân, đừng cho là ta không biết ngươi đang suy nghĩ cái gì, ngươi muốn gả cho Lục Thanh đúng hay không?” Lục San San hơi có thâm ý liếc nhìn Xuân Hoa, chỉ cần liếc mắt nhìn, liền hiểu hết tâm tư của tiểu nha hoàn này.

Xuân Hoa bị Lục San San nói trúng tâm sự, thân thể không chịu khống chế mà run lên hai cái, có chút xấu hổ lẫn oán trách nói: “Tiểu thư ~ người nói cái gì đâu ~”

Trong lòng Lục San San cũng hiểu rõ, nàng cũng từng nghĩ đem Xuân Hoa gả cho Lục Thanh để kéo gần quan hệ giữa hai người, thế nhưng trước đó vài ngày, mọi người đều thấy hành động Lục Thanh duy hộ Tiểu Ngốc Tử kia, Lục San San đã lùi bước, nhưng nay bất đồng ngày xưa, sinh ý của Thực Vi Thiên càng ngày càng tốt, mà thanh danh của mình thì lại bại hoại rất nhiều. Không ai dám cưới nàng, một là vì vấn đề thanh danh, một cái khác là bởi vì Lục gia đã bắt đầu suy sụp. Cũng không biết là ai truyền ra tin tức, nói là Lục Thanh phát triển Thực Vi Thiên muốn đối phó Lục gia, sớm hay muộn có một ngày sẽ đem Lục gia bỏ vào trong túi. Gần đây, Lục gia liên tục gặp vận rủi, mà Lục Thanh thì ngày qua càng thư thái, Lục San San nghĩ, nếu thật sự gả cho đồ tể kia, đời này của nàng xem như xong rồi. Mà nếu nàng có thể bám vào khóa đại thụ Lục Thanh này, hết thấy tình huống sẽ có thay đổi, ngay cả Lục viên ngoại cũng không thể can thiệp việc hôn nhân của nàng. Đợi đến lời đồn qua đi, Lục San San lại nói cho Lục Thanh giúp nàng tìm một mối hôn nhân tốt khác, như vậy cũng là dễ dàng. Nếu không phải bởi vì Lục San San cùng Lục Thanh là anh em ruột thì làm gì nàng sẽ để Xuân Hoa gả cho Lục Thanh, bất quá hiện tại nàng cũng chỉ có thể dựa vào Xuân Hoa mà thôi.

“Ha ha, người cũng đừng che giấu, tiểu tâm tư này của người ta còn không rõ ràng sao, yên tâm, nay Lục Thanh được thế, người gả cho hắn cũng không ủy khuất, đến lúc đó ta còn phải dựa vào người giúp ta kéo lên vài phần quan hệ với ca ca tốt của ta nữa mà.” Một giây trước, sắc mặt của Lục San San vẫn là âm tình bất định, tùy thời có thể tức giận, sau một giây lại là xảo tiểu ngâm ngâm, để người không thể không bội phục.

Xuân Hoa thấy Lục San San nhìn thấu, cũng không tiếp tục giấu diếm, nàng không có giáo hoạt như Lục San San, cho nên mở miệng nói hết tất cả ý tưởng của mình.

“Nhị tiểu thư yên tâm, nếu ta có thể gả cho Lục đại thiếu gia, nhất định sẽ nói đại thiếu gia tìm một mối hôn nhân tốt cho tiểu thư, chỉ là thanh danh hiện tại của tiểu thư không tốt, sợ là tìm không thấy lang quân

như ý”

Lục San San bị những lời này làm cho giận đến cả người bốc hơi, thế nhưng nàng còn phải dựa vào tiện nhân này, cho nên chỉ có thể áp chế lửa giận, cười nói:

“Thân mình của ta là phá không sai, bất quá người cho rằng người gả qua liền có thể lên làm chính thê sao, nói cho người biết, Lục Thanh rất sủng Tiểu Ngốc Tử kia, liền tính người gả qua đi, cũng chỉ là tiểu thiếp mà thôi.”

Xuân Hoa biến sắc, có chút cường ngạnh nói:“Chẳng qua là ngốc tử mà thôi, ngày nào đó chết ở bên ngoài cũng chưa có người biết!”

Một câu này là động sát tâm. Nếu Lục Thanh ở đây, chỉ sợ là tuyệt đối sẽ làm cho nha hoàn không biết trời cao đất rộng này trả đại giới, chỉ tiếc là, nơi này là khuê phòng của Lục San San, Lục Thanh không có khả năng ở đó.

“Buổi chiều ta sẽ mang người đi tìm Lục Thanh, người cần phải chuẩn bị cho tốt a!”

Một đôi mắt phượng thanh tú của Lục San San gắt gao nhìn chăm chăm Xuân Hoa, trong ánh mắt lóe lên một tia khí tức âm ngoan.

Mà lúc này, Lục Thanh đang ở Thực Vi Thiên cùng với mọi người nghiên cứu chuyện của điểm.

Bởi vì thời tiết rét lạnh, sinh ý của Thực Vi Thiên rất tốt, lưu lượng khách mỗi ngày lui tới rất nhiều. Ghế lô ở lầu hai đã được thu thập hoàn tất, nhưng cũng không đủ lớn, mỗi ngày đều có khách nhân chờ đợi. Trước đó vài ngày, Lục Thanh đã mua một phường rượu, dùng linh tuyền nhuộm ra rượu ngon lập tức liền thịnh hành toàn bộ thị trấn Phương Lâm, vì thế việc buôn bán của hắn kiếm không ít tiền lời.

Trong khoảng thời gian này Thực Vi Thiên trải phát triển, nói là tài đại khí thô cũng không đủ, từ lâu lúc trước phái người đến nháo sự kia, hiện tại đã nằm trong tầm ngắm của Lục Thanh. Sau nhiều lần âm thầm ép buộc, vốn sinh ý không tốt nên bị thiếu nợ rất nhiều, chưởng quầy liền đem từ lâu bán cho Lục Thanh.

Điểm mới được trang trí lại, chỉ chờ treo lên bài tử của Thực Vi Thiên để khai trương, Lục Thanh triệu tập các tiểu nhị của Thực Vi Thiên lại, thương lượng hình thức buôn bán của điểm mới.

“Chỗ mới phải có phong cách bất đồng với Thực Vi Thiên, về sau, Thực Vi Thiên sẽ đi theo lộ tuyến xa hoa, lúc trước ta huấn luyện các người cũng là vì hôm nay, ta tính toán cho điểm mới đi theo lộ tuyến bình dân một chút, áp dụng hình thức tự chọn, hấp dẫn càng nhiều khách hàng.”

Mọi người có chút nghi hoặc:“Tự chọn? Đó là thứ gì?”

Lục Thanh cười nhẹ, hắn đem chương trình đã chuẩn bị kỹ ra, phát cho mọi người...

27. Chương 27

“Có lúc ta thật sự rất ngạc nhiên, mấy thứ trong óc của người là từ đâu mà có?” Tần Hải nhìn tờ giấy mà Lục Thanh viết, chặc chặc lấy làm hiếu kỳ nói.

Thái độ của Tần Hải đối với Lục Thanh cũng đã chuyển biến ba trăm sáu mươi độ, từ ban đầu là bán tín bán nghi đến bây giờ thì hoàn toàn coi Lục Thanh là chủ, sai đâu đánh đó, có thể nói từ trong đáy lòng của Tần Hải đã nhận định Lục Thanh chính là chưởng quầy của Thực Vi Thiên.

Đối mặt với nghi vấn, Lục Thanh lại chỉ cười thản nhiên, khiêm tốn nói:“Chỉ là do ngày thường đầu óc của ta ưa loạn tưởng mà thôi.”

“Tuy nhiên, biện pháp của người dù tốt thì có tốt, chỉ sợ lúc đầu sẽ không có người tin tưởng đi.” Tần Hải nhún mày nghĩ nghĩ, ngay sau đó lại nói:“Không bằng chúng ta tìm người đến diễn một màn được không?”

“Ta cũng có ý này, nếu Tần lão bản cũng nghĩ như thế, vậy thì chuyện này liền giao cho Tần lão bản làm đi.” Lục Thanh gật gật đầu, sau đó nói.

Tần Hải không cần nghĩ ngợi đáp ứng:“Hảo, người yên tâm, chuyện này cứ giao cho ta làm.”

Sắc trời đã không sớm, Lục Thanh còn muốn mang theo Tiểu Ngốc Tử trở lại nhà gỗ, vì thế sau khi chào bọn tiểu nhị của Thực Vi Thiên liền vội vàng rời đi. Về chuyện ăn tự chọn, kỳ thật Lục Thanh đã sớm suy xét đến. Nhưng tư tưởng của người cổ đại tương đối bế tắc, muốn làm cho bọn họ chấp nhận hình thức mới mẻ này chỉ sợ không phải thực dễ dàng.

Thực Vi Thiên làm tổng điểm, hần tính toán đi theo con đường cao cấp, hấp dẫn tầng lớp thượng lưu trong thị trấn; Mà những điểm phụ thuộc Thực Vi Thiên thì chủ yếu phục vụ cho tầng lớp bình dân, tất cả đều lấy hình thức “tự phục vụ” là chính, đương nhiên giá tiền cũng tiện nghi nhiều.

Thực Vi Thiên dù có lớn nhưng cũng không thể phục vụ toàn bộ thực khách được, cho nên việc khai chi nhánh là chuyện phải làm. Lục Thanh lợi dụng tri thức cùng đầu não của một người hiện đại, lại kết hợp với cách sống của người cổ đại mà định ra chương trình cho những điểm mới.

Đợi đến khi hần huấn luyện nhân viên của mình xong, điểm mới cũng có thể khai trương.

Nay Thực Vi Thiên hơn xưa rất nhiều, chỉ riêng hỏa kế chạy đường liền có mười mấy, nhưng nếu theo trong kế hoạch của Lục Thanh vẫn không đủ, chỉ ít phải đảm bảo từng bàn lớn đều có thể có một hỏa kế mới được. Bất quá mấy thứ này vẫn là phải chậm rãi, không thể sốt ruột.

Lục Thanh làm chủ quầy của Thực Vi Thiên, làm cho lợi nhuận một ngày của Thực Vi Thiên từ mấy văn tiền tăng lên trên trăm lượng bạc, mà rượu dùng linh tuyến nường cũng mang đến ho hần một bút tài phú không nhỏ, mỗi ngày có thể kiếm được khoản năm mươi lượng.

Bởi vì thời gian cho nên không có thể so sánh với tài phú của Lục gia, thế nhưng nếu cứ thế mãi, Lục Thanh tuyệt đối có thay thế được Lục viên ngoại để trở thành thủ phủ của huyện Phương Lâm.

Bất quá cho dù đã dư dả, nhưng Lục Thanh cùng Tiểu Ngốc Tử vẫn ở trong nhà gỗ nhỏ ở núi Thanh Vân. Vốn là dựa theo tài lực của hần thì đã có thể mua một tòa nhà không sai bên trong thị trấn Phương Lâm, nhưng mà qua ải của Tiểu Ngốc Tử lại là rất khổ sở.

Sinh ý Lục Thanh càng làm càng lớn, Tiểu Ngốc Tử càng ngày càng quỵn luyến căn nhà nhỏ kia. Cơ hồ sau khi mặt trời xuống núi, Tiểu Ngốc Tử đều phải quán Lục Thanh trở lại nhà gỗ nhỏ, cho dù là trời tối cũng muốn trở về.

Ngay từ đầu Lục Thanh rất khó hiểu, thế nhưng sau này hần mới phát hiện, tuy rằng mỗi ngày Tiểu Ngốc Tử đều ngoan ngoãn đứng ở bên người hần, không chạy loạn cũng không nói lung tung, nhưng chỉ có khi ở bên trong nhà gỗ nhỏ, lúc chỉ có hai người bọn họ thì Tiểu Ngốc Tử mới có thể lộ ra khuôn mặt tươi cười ngọt ngào. Hần lúc này mới biết, Tiểu Ngốc Tử hi vọng ở một mình cùng với hần.

Để tiện di chuyển về nhà, Lục Thanh mua riêng một cỗ xe ngựa, cho nên thời gian đi đường cũng ngắn hơn rất nhiều.

Lục Thanh ngồi ở phía trước đánh xe, Tiểu Ngốc Tử thì yên lặng mà ngồi trong xe ngựa, bên cạnh còn có một tấm thảm da lông tùy thời có thể dùng để sưởi ấm — đó là Tiểu Bạch Hồ mẽ mẽ, hiện tại nó đã trưởng thành không ít. Tính tình của tiểu Bạch Hồ này vừa ham ăn vừa lười, cổ tình lại được Tiểu Ngốc Tử cưng chiều, cho nên đi đến nơi nào y cũng đều ôm nó. Có lần Lục Thanh muốn đuổi con cạp béo này xuống đất cho nó tự chạy, thế nhưng Tiểu Ngốc Tử lại nước mắt rùng rùng mà nhìn Lục Thanh, làm cho hần chỉ có thể bỏ đi ý tưởng này. Thậm chí có đôi khi, một người một hồ quá thân mật khiến ho Lục Thanh có chút ghen tị.

Lục Thanh tập trung tinh thần thúc ngựa xe, bay nhanh trên đường về nhà gỗ, đột nhiên có một đôi tay ấm áp từ sau lưng hần thò ra, tiếp theo còn xuất hiện thanh âm tri kỷ của Tiểu Ngốc Tử: “Ấm áp.”

Lục Thanh nhéo nhéo khuôn mặt tươi cười có chút thịt của Tiểu Ngốc Tử, che chở đầy đủ nói: “Bảo Bảo hảo hảo ngồi, chúng ta lập tức có thể về nhà.”

Tiểu Ngốc Tử có chút không tình nguyện mà rút tay về, thế nhưng đầu vẫn còn ló ra ngoài, bộ dáng giống như muốn bồi Lục Thanh. Lục Thanh bất đắc dĩ lắc lắc đầu, đành phải nói với y: “Bảo Bảo không mệt sao, có muốn ra ngồi bên ngoài không?”

Tiểu Ngốc Tử cao hứng chui từ trong xe đi ra, ngồi ở bên cạnh Lục Thanh, dùng tay của mình che lên tay của Lục Thanh. Tay của hai người, một là thon dài cùng với khớp xương rõ ràng, khớp ngón tay vì thường xuyên cầm bút nên xuất hiện kén mỏng; Mà tay của một người khác, thì vừa nhìn đã biết là không có trải qua bất cứ công việc mệt nhọc gì, mềm mềm, thịt thịt, để người nhìn không được muốn cầm, một đời đều không muốn buông ra.

Độ ấm trong lòng bàn tay Tiểu Ngốc Tử truyền đến cho Lục Thanh, sưởi ấm luôn cả cho trái tim của hắn. Không khí tình tứ nồng đậm giữa hai người lan tràn, trong tình cảnh này, khiến cho Lục Thanh nhìn không được mà muốn hôn Tiểu Ngốc Tử của hắn một cái. Hắn luôn không biết, chỉ là một cái hôn môi đơn giản mà có thể làm cho hắn kích động như vậy. Vô luận là trên thân thể, hay là trong tâm hồn. Lục Thanh nhìn ánh mắt ngây thơ hồn nhiên của Tiểu Ngốc Tử, cảm giác khả năng chịu đựng của mình không biết có thể kéo dài đến ngày đó để cùng Tiểu Ngốc Tử thân cận hay không.

“Ngao ô!”

Ngay lúc này, Bạch Hổ vốn bị bỏ quên lại ngao ô hét lớn một tiếng, trong nháy mắt làm cho Lục Thanh từ bầu không khí ý loạn tình mê này thanh tỉnh trở lại (^_^), hắn đang muốn trách cứ Bạch Hổ vì la hoảng nhưng phát hiện đầu xe của mình đang chuẩn bị đâm ngay vào đại thụ! Lục Thanh vội vàng điều chỉnh phương hướng trở lại con đường nhỏ, nội tâm của hắn thở dài một hơi, mỉa mai hồng việc a! [yuki-hana: chắc lúc này con cọp đang cười khinh bỉ anh Thanh]

Hoàn hảo, tốc độ xe ngựa nhanh hơn rất nhiều so với đi bộ, thừa dịp ánh nắng còn chút ít, Lục Thanh rất nhanh thấy được bong bóng căn nhà nhỏ của mình.

“Ân?”

Có chút kỳ quái. Vì sao trong nhà gỗ sẽ có đèn? Lục Thanh không sợ bị trộm, bởi vì trên cửa nhà gỗ không có khóa, cho nên trong phòng trừ một ít đồ dùng hằng ngày thì căn bản không có cái gì khác. Chẳng lẽ là người thần bí đã từng ở nhà gỗ đã trở lại?

Đầu tiên, Lục Thanh đem xe ngựa dừng ở chỗ thường ngày, sau đó thông thả đem thức ăn cho ngựa, lúc này hắn mới mang theo Tiểu Ngốc Tử cùng mẹ mẽ trở về nhà gỗ nhỏ của mình.

Không đợi vào cửa, liền nghe thấy một thanh âm: “Người rốt cuộc trở lại.”

Lục Thanh nhíu mày: “Là người, người tới làm gì?”

Lục San San mỉm cười, khuôn mặt được trang điểm tỉ mỉ càng thêm xuất chúng, nàng thân mật tiến lên, trang sức trên người đình đưng rung động, nàng muốn ôm cánh tay của Lục Thanh, lại bị Lục Thanh tránh đi.

“Đại ca, làm gì mà xa lạ với ta như vậy, ta nhớ rõ khi ta còn nhỏ người thích nhất là ôm ta chơi mà.” Sắc mặt của nàng khê biến, nhưng khuôn mặt vẫn mang theo nét tươi cười.

Tiếng nói của Lục San San rất là ngọt nị, thế nhưng nếu so sánh cùng với sự mềm mại trời sinh của Tiểu Ngốc Tử mà nói thì chính là quá mức cố ý, làm cho người nghe chán ghét đến thực, nhất là khi Lục Thanh chẳng có chút hảo cảm nào đối với Lục San San, khi nghe thanh âm cố ý làm nũng của nàng thì cả người hắn đều nổi da gà.

“Nói chuyện đằng hoàn.”

Lục Thanh có chút không kiên nhẫn. Hắn mang Tiểu Ngốc Tử về nhà nghỉ ngơi, vốn là vì thả lỏng tâm tình, hiện tại lại bởi vì Lục San San mà làm cho hắn có chút không được tự nhiên. Nếu biết Lục San San sẽ đến, hôm nay hắn tuyệt đối sẽ không trở về. Về phần ý đồ của nữ nhân này, Lục Thanh cũng chỉ có thể suy đoán là liên quan đến lời đồn đãi gần nhất của nàng, còn cụ thể thì hắn không biết.

Hắn vốn định trực tiếp mang theo Tiểu Ngốc Tử vào cửa, không nhìn đến nữ nhân này, nhưng mà Lục San San kia không biết uống nhầm thuốc gì, vẫn cứ đứng tại cửa, không tránh ra.

“Đại ca người như thế nào có thể nói như vậy đâu, chúng ta tốt xấu cũng là anh em ruột mà.” Âm điệu của Lục San San khôi phục bình thường, sắc mặt không thay đổi, nói: “Muội muội ta biết đại ca người thích cái

gì, riêng chạy tới tặng người cho người, chỉ cầu về sau nếu đại ca phát đạt, không cần quên công lao của muội muội ta mà thôi.”

Lục Thanh nghe xong những lời này, vẻ mặt đột nhiên liền thay đổi. Đúng lúc này, cửa gỗ sau lưng Lục San San vốn đóng chặt giờ bị đẩy ra, lập tức có một thanh âm nữ nhân ngọt nị còn hơn giọng của Lục San San vừa rồi truyền đến. Nếu Lục Thanh không có nghe sai thì nơi mà thanh âm nữ nhân phát ra chính là từ...trên giường!

Nói thật, giờ phút này, Xuân Hoa đang nằm trên giường thật sự là không thoải mái. Nàng cùng nhị tiểu thư Lục San San thương lượng rằng sẽ lại đây tìm Lục Thanh cho nên tắm rửa trang điểm một phen, nàng dùng loại hương phấn Yên Chi, đó là loại mặt hàng cao cấp mà ngày thường nàng nghĩ cũng không dám nghĩ.

Nhưng mà điều làm cho nàng không nghĩ tới là, Lục San San cứ nhiên cầm ra một lọ xuân dược bảo nàng uống vào rồi đi câu dẫn Lục Thanh. Ngay từ đầu Xuân Hoa không đồng ý, chủ yếu là vì nàng vẫn là khuê nữ, đối với loại chuyện này thì vừa có chút thẹn thùng, lại vừa ôm một tia ảo tưởng. Nhưng Xuân Hoa làm sao so với một Lục San San đầy miêng lưỡi, cho nên không qua bao lâu nàng liền mơ mơ hồ hồ đáp ứng chủ ý tồi tệ của Lục San San. [yuki-hana: mấy nhỏ này sao ấy]

Vào buổi chiều, hai người bọn họ liền đi đến nhà gỗ nhỏ của Lục Thanh, ước chừng chờ đợi khoảng hai canh giờ. Xuân Hoa uống xong dược thủy cũng tịch tịch cô đơn nằm ở trên giường mà đợi hai canh giờ, thẳng đến vừa rồi Lục San San đẩy cửa ra một chút, Xuân Hoa mới có hi vọng được giải cứu.

Sắc mặt Lục Thanh như sương lạnh, giống như hẳn thật sự sẽ đông lạnh tất cả những ai muốn đến gần hẳn. Tiểu Ngốc Tử đứng ở phía sau Lục Thanh, vẻ mặt có chút mờ mịt. Y muốn nhìn một chút xem trong phòng đang có ai, nhưng Lục Thanh lại che ánh mắt của y, hẳn nói:

“Bảo Bảo đi lên xe ngựa chờ một lát được không.”

Rõ ràng ngữ khí thực ôn nhu nhưng lại khiến cho Tiểu Ngốc Tử sinh ra một cảm giác khủng hoảng. Bởi vì y biết, đây là ý nói Lục Thanh không muốn y ở cùng hẳn.

“Không cần, không cần.” Không cần đi lên xe ngựa, Bảo Bảo muốn đứng ở bên cạnh phu quân, nơi nào đều không đi.

Đáng tiếc lúc này đây, ý nguyện của Tiểu Ngốc Tử lại không được Lục Thanh đồng ý.

“Ngoan, ta lập tức lại đây.” Lục Thanh sờ sờ tóc Tiểu Ngốc Tử.

Lục Thanh không để cho Tiểu Ngốc Tử nhìn thấy bộ dáng hiện tại của nữ nhân kia, bởi vì hẳn cảm giác, loại thân thể dơ bẩn không chịu nổi này chỉ sẽ làm kinh hách đến tâm linh hồn nhiên của Tiểu Ngốc Tử. Lục Thanh không thể dễ dàng tha thứ cho người ô nhiễm nhà của hẳn cùng Tiểu Ngốc Tử, nhưng cái nhà này giờ lại bị nhiễm một chút vết đen. Như vậy hẳn cũng chỉ có thể bỏ đi. Bất quá cho dù bỏ đi thì Lục Thanh cũng muốn đuổi hai nữ nhân chẳng biết xấu hổ này ra khỏi nhà trước.

Ra ngoài ý liệu là, lần này Tiểu Ngốc Tử không có ngoan ngoãn nghe lời mà đi trở lại xe ngựa, y thập phần kiên định trừng mắt nhìn Lục Thanh. Lục Thanh bị ánh mắt hung mãnh kia của y trừng, cứ nhiên ngây ngẩn cả người.

Tiểu Ngốc Tử phát lực, một bàn tay đẩy thân thể Lục Thanh, một bàn tay đẩy Lục San San đang chặn đường ra chỗ khác. Khí lực của y thật lớn, đồ vật trên trăm cân cũng đều có thể thoải mái nhấc tới, huống chi là một Lục San San gầy teo nhỏ nhỏ, căn bản ngăn cản không được cước bộ của Tiểu Ngốc Tử.

Lục San San bị đẩy mạnh, ai u một tiếng té ngã trên đất, nhất thời chập vật không chịu nổi, đang định khóc kếu, lại là bị Lục Thanh một cước đá văng ra thật xa.

“Nơi này không phải chỗ người có thể đến, lăn ra!”

Kia một đá kia rất nặng, nhưng lại tránh được bộ vị mấu chốt nên sẽ không tạo thành thương tổn quá lớn. Từ nhỏ, Lục San San được nuông chiều từ bé, đầu chịu nổi ủy khuất này, lập tức muốn đứng lên lý luận với Lục Thanh một phen. Nhưng không đợi nàng đứng lên, chỉ thấy Tiểu Ngốc Tử kia kéo hai cánh tay Xuân

Hoa, từ trong phòng ném ra, hai nữ nhân xui xẻo này lại gặp nhau lần nữa. Nhất thời trên mặt đất bên ngoài nhà gỗ có hai nữ nhân đang gào khóc thảm thiết.

Tiểu Ngốc Tử thật vất vả mới phách một hồi, mà Tiểu Bạch Hổ ngày thường vốn vô cùng biếng nhác, giờ phút này cũng đại phát thần uy, làm cho Lục San San cùng Xuân Hoa sợ tới mức không dám tiếp tục đứng ở nơi này.

Hiện tại trên người Xuân Hoa chỉ mặc một kiện sa y mỏng manh, lại còn bị chính mình kéo ra không ít, ăn mặc như vậy, lại là hai nữ nhân gầy yếu đi ở trên đường trong đêm tối, kết quả, có thể nghĩ.....Bất quá Lục Thanh không thèm để ý chút nào đến hai nữ nhân vô sỉ này sẽ gặp được chuyện gì, hắn cảm giác chính mình không có đập hai người một trận coi như đã là nể tình lắm rồi.

Giải quyết xong Lục San San cùng Xuân Hoa, Lục Thanh thở dài một hơi trong lòng, bởi vì hắn biết, bọn họ không thể tiếp tục ở lại căn nhà nhỏ chứa nhiều kỷ ức ấm áp này nữa.

Nhà gỗ tuy nhỏ, thế nhưng nó lại là nhà của Lục Thanh. Nếu có thể, Lục Thanh nguyện ý cùng Tiểu Ngốc Tử vĩnh viễn ở nơi này. Thế nhưng hiện tại, địa phương này cũng đã không an toàn. Hôm nay có một Xuân Hoa, ngày mai có lẽ sẽ có một Thu Hoa, nếu mỗi ngày đều là như vậy, Lục Thanh làm sao chịu nổi. Tất nhiên hắn sẽ không bị dụ hoặc, nhưng hắn nhìn ra được, Tiểu Ngốc Tử cũng không vui vẻ.

“Bảo Bảo, chúng ta chuyển đến nhà mới ở được không”.

28. Chương 28

Ngốc tử trầm mặc một trận, rồi sau đó khẽ gật đầu.

Lục Thanh không rõ khi chứng kiến cảnh tượng vừa rồi thì Tiểu Ngốc Tử có thể hiểu biết bao nhiêu, thế nhưng hắn có thể khẳng định, Tiểu Ngốc Tử cũng không phải là hoàn toàn không biết gì cả. Kết quả như vậy làm cho tâm tình của hắn có chút phức tạp cùng mâu thuẫn, một phương diện Lục Thanh vui mừng vì trí lực của Tiểu Ngốc Tử dần dần khôi phục, về phương diện khác thì Lục Thanh cũng lo lắng rằng thế giới của Tiểu Ngốc Tử đang chậm rãi bị nhiễm đen đi.

Hắn dặt bầy tay có chút lạnh lẽo của Tiểu Ngốc Tử, vẻ mặt không thay đổi: “Ta đi nhóm lửa, hôm nay ngủ đỡ một đêm đi.”

Tiểu Ngốc Tử yên lặng đi theo phía sau Lục Thanh, không nói một câu. Nhưng mà chính là như vậy, lại làm cho Lục Thanh càng thêm lo lắng.

Dưới tác dụng của bếp lò, giường đất ấm áp lên rất nhanh, sau khi Lục Thanh cùng Tiểu Ngốc Tử tắm xong, liền lên giường ngủ. Hai người vốn một người một chỗ, nhưng mà Xuân Hoa lại tự tiện lấy chăn Lục Thanh đắp, cho nên buổi tối hôm nay, Lục Thanh cùng Tiểu Ngốc Tử chỉ có thể tiến vào trong một ổ chăn mà ngủ.

Chăn không lớn, hai người đành phải cuộn mình cùng một chỗ mới có thể miễn cưỡng che được toàn bộ thân thể. Khi Tiểu Ngốc Tử ôm lấy Lục Thanh, thì tâm tình vốn suy sụp giờ mới tốt lên một chút. Y vốn có tâm tính trẻ con, thích ôm người ngủ, thế nhưng Lục Thanh lại không cho, tình huống hôm nay là lần đầu tiên phát sinh làm cho lòng Tiểu Ngốc Tử tràn đầy hoan hỉ.

“Hảo, Bảo Bảo không nháo!”

Lục Thanh vốn đang ở tuổi thanh niên cường tráng, mỹ nhân trong ngực, ngồi trong lòng mà vẫn không loạn đã là không dễ dàng, ai ngờ mỹ nhân kia lại vạn phần không thành thật, luôn vạn vạ thân thể mình. Hắn cảm giác con sói vốn ẩn dấu trong thân thể mình đang chậm rãi tỉnh lại, nhưng người khởi xướng kia lại vẫn mang một bộ dáng thiên chân vô tà, không khỏi làm cho người ta hỏa khí càng vượng.

Tiểu Ngốc Tử không hề có cảm giác mình làm sai chuyện gì, y ủy khuất nhìn Lục Thanh, quyết miệng than thở: “Ôm một cái, ôm một cái ~” [yuki-hana: chết anh rồi]

Lục Thanh bắt đắc dĩ, đành phải vươn cánh tay ra, đem Tiểu Ngốc Tử gắt gao ôm sát trong ngực.

Trong bóng đêm tăm tối, xúc cảm trong lòng bàn tay trở nên phá lệ rõ ràng, toàn bộ thân thể Lục Thanh bắt đầu nóng lên, giống như một hỏa lò tản ra nhiệt lượng.

Ở nông thôn, giường nhiệt vốn đã nóng, cộng thêm thân thể hai người thiếp hợp gắt gao làm cho nóng càng thêm nóng. Tiểu Ngốc Tử bị nóng quá ngủ không được, nhưng lại vẫn không muốn Lục Thanh buông tay ra. Đột nhiên, Tiểu Ngốc Tử từ trong ổ chăn ấm áp chui ra, tiếp theo là một trận thanh âm sột soạt. Sau đó, Tiểu Ngốc Tử cả người trần trụi chui vào trong long ngực ấm áp của Lục Thanh, gắt gao ôm lấy Lục Thanh, cảm thấy mỹ mãn mà đi vào giấc ngủ. (^_^)

Thân thể Lục Thanh có chút cương trực, không biết nên phản ứng như thế nào mới tốt, hắn chỉ có thể bất buộc chính mình không loạn tưởng. Hiện tại, sự tự chủ của Lục Thanh thật sự phát huy tác dụng, tuy rằng Lục Thanh rất muốn hóa thân thành sói đói mà bỏ nhào vào trên người Tiểu Ngốc Tử để làm này nọ một phen, nhưng khi nghĩ đến ánh mắt toàn tâm ý lại của Tiểu Ngốc Tử khi nhìn mình thì Lục Thanh chỉ có thể chịu đựng. (^_^). Kiếp trước, hắn tôn sùng đạo lý thà thiếu chứ không làm ẩu, cho nên khi ở hiện đại, hắn cũng là một lão quang côn, hiện tại thật vất vả động tâm, đối phương lại là một Tiểu Ngốc Tử không hiểu biết cái gì. Rõ ràng hai người là phu thê hợp pháp, nhưng Lục Thanh lại không hạ thủ.

Tiểu Ngốc Tử ngủ rất nhanh, tiếng ngáy an ổn cơ hồ là lập tức vang lên, khiến ánh mắt đã biến hồng của Lục Thanh chậm rãi nhu hòa xuống. Từ từ mà đến, chuyện tình cảm, gấp không được. Lục Thanh nhắm mắt lại, hưởng thụ giờ phút yên tĩnh khó được này.

Một đêm như vậy chú định là gian nan.

Tiểu Ngốc Tử ngủ được vô cùng tốt, cơ hồ là ngủ một giấc thẳng đến hừng đông. Nhiệt độ trên giường đã sớm hạ xuống, nhưng mà y vẫn còn cùng với Lục Thanh nằm trong ổ chăn, cho dù mấy ngày nay, buổi sáng sớm thường hay rét lạnh, hiện tại cũng rất là ấm áp.

Lòng tràn đầy hoan hỉ ôm lấy phu quân mà y thích nhất, lại phát hiện hôm nay phu quân có chút gì đó không thích hợp?

“Phu quân ~” Tiểu Ngốc Tử nhỏ giọng đánh thức Lục Thanh.

Nghe được thanh âm, Lục Thanh mở to mắt, một đêm không ngủ làm cho trong mắt của hắn phủ đầy tơ máu, thoạt nhìn có chút khủng bố. Tiểu Ngốc Tử bị bộ dáng tiều tụy của Lục Thanh làm cho hoảng sợ, sốt ruột lay ánh mắt Lục Thanh để xem, một tia buồn ngủ cuối cùng cũng không thấy.

“Ánh mắt! ánh mắt đỏ!”

Mang theo thanh âm khóc nức nở để người đau lòng, Tiểu Ngốc Tử gấp giống như kiến bò trên chảo nóng, Lục Thanh mới vừa muốn lên tiếng an ủi, liền cảm giác được vài giọt nước mắt ấm áp nện ở trên mặt mình.

“Bảo Bảo không khóc.” Lục Thanh vừa mở miệng, mới phát hiện thanh âm của mình có bao nhiêu khàn khàn.

Lúc này nước mắt Tiểu Ngốc Tử càng chảy nhiều hơn. Lục Thanh không có biện pháp, đành phải hống Tiểu Ngốc Tử trước, ôn nhu lau hết nước mắt trên mặt y, an ủi nói:

“Bảo Bảo không khóc, mặc quần áo trước được không, chờ Bảo Bảo mặc quần áo xong thì ta liền vô sự.”

Tiểu Ngốc Tử nghẹn ngào nói: “Thật sao?”

“Đương nhiên là thật, ta không lừa Bảo Bảo, Bảo Bảo mặc quần áo nhanh lên đi.” Lục Thanh vừa cầm quần áo đưa cho Tiểu Ngốc Tử, vừa nói.

Tiểu Ngốc Tử nhu thuận tự mình mặc quần áo, mà Lục Thanh thì lại cảm ra hồ lô thần kỳ của mình, đầu tiên là uống một ngụm nhỏ, sau đó lại tích vài giọt vào trong hai mắt của mình. Linh dịch có hiệu quả cực nhanh, quần áo Tiểu Ngốc Tử còn chưa mặc xong thì phát hiện thân thể Lục Thanh đã hoàn toàn khôi phục bình thường. Y vui vẻ vỗ vỗ tay, sau đó nở một nụ cười thật tươi.

Tuy rằng Lục Thanh thức suốt đêm, thế nhưng bởi vì có linh tuyền nên hắn cũng không cảm thấy rất mệt, ngược lại tinh thần của hắn vẫn là sáng láng.

Bình thường thì hai người ăn sáng trong tiệm, bất quá hôm nay Lục Thanh tính toán thu thập một chút đồ đặc để chuyển đi, cho nên hẳn dùng nguyên liệu nấu ăn hiện có nấu thành một nồi cháo, sau đó lại xào một chút khoai tây ti.

Sau khi Lục Thanh cơm nước xong liền bắt đầu thu thập nhà gỗ nhỏ, hiện tại hẳn không nghèo như trước kia, ngay cả bàn ghế cũng đều phải lấy từ Lục gia, cho nên trừ một ít đồ vật bên người thì Lục Thanh cũng không tính toán mang đi hết.

Bọn họ tuy rằng phải chuyển nhà, nhưng sinh hoạt trong nhà gỗ nhỏ lại chiếm một phần quan trọng trong trí nhớ của hắn, cho dù chuyển đi, nơi này cũng như cũ là nhà của bọn họ. Lục Thanh lưu lại phần lớn đồ vật ở nơi này, biết đâu nếu có một ngày không có chỗ có thể đi, thì hẳn còn có thể trở lại nơi này mà ở.

Đợi cho đến khi Tiểu Ngốc Tử ăn cơm xong, mẽ mẽ cũng ăn no, Lục Thanh đem mấy thứ hắn muốn mang đi đều bỏ vào trong xe ngựa, sau đó nhẹ nhàng đóng cửa nhà gỗ nhỏ lại. Trước mắt còn chưa tìm được tòa nhà vừa ý, cho nên tạm thời Lục Thanh vẫn cần ở trong hậu viện của Thực Vi Thiên, cứ như vậy về sau mỗi ngày sáng sớm cùng buổi tối cũng không cần bọn họ ở trên đường, hơn nữa bên trong thị trấn vẫn là phương tiện hơn nhiều, cho dù là buổi tối thì ngã tư đường cũng rất náo nhiệt.

Sau khi đến thị trấn, điều khiến Lục Thanh không hề nghĩ đến là, hôm qua vừa mới thương lượng điểm mới, hôm nay đã có thể khai trương. Tuy nói rằng trước đó mình đã chuẩn bị tốt hết tất cả mọi thứ, thế nhưng tốc độ của Tần Hải vẫn khiến cho Lục Thanh giật mình một chút.

Tần Hải đứng ở cửa tiệm, tuyên truyền về điểm mới của Thực Vi Thiên cho mọi người. Thỉnh thoảng có thể nghe được tiếng trầm trồ khen ngợi, đương nhiên, thanh âm nghi ngờ cũng là không thiếu, nhất là khi Tần Hải nói, mỗi người chỉ cần giao một số ngân lượng cố định là có thể tùy tiện ăn uống, toàn bộ mọi người ở huyện Phương Lâm đều chấn kinh. Có người lắc đầu:

“Làm sao có chuyện tốt như vậy, nếu thật sự đúng như vậy thì phỏng chừng không bao lâu Thực Vi Thiên sẽ đóng cửa.”

Còn có người nói: “Vậy cũng không nhất định, sức ăn của một người có hạn, chẳng lẽ còn thật sự vì một chút lợi nhỏ mà làm mình ghen chết sao !”*

Còn có người nóng lòng thử hỏi Tần Hải định giá bao nhiêu, còn có người chỉ đến xem náo nhiệt, thậm chí có người đến vì muốn biết hôm nay điểm mới khai trương thì có phát đồ miễn phí hay không, tóm lại có thể thấy được, quy định của điểm vừa xuất hiện thì đã khơi dậy được hứng thú của mọi người. Có nghi ngờ, đây là đương nhiên.

Lục Thanh cũng đã sớm đoán trước dân chúng sẽ không dễ dàng tin tưởng hình thức buôn bán này, dù cho danh dự của Thực Vi Thiên đã là phi thường tốt. Nguyên bản khi Thực Vi Thiên đẩy ra lẩu thì có thể coi như là độc lĩnh phong trong giới mỹ thực ở huyện Phương Lâm, cơ hồ là mỗi người đều muốn nhìn xem bọn họ sẽ phát triển tiếp tục như thế nào. Nhưng mà hiện tại, loại hình thức tự chọn vừa xuất hiện, thì có rất nhiều người cho rằng chương quầy Thực Vi Thiên bị ngốc, nếu thật sự làm như vậy, nhất định sẽ đền tiền đền danh dự. Lục Thanh đối với việc này, chỉ cười lạnh nhạt, không đưa ra bất cứ đánh giá nào.

Tần Hải tuyên bố điểm mới chính thức bắt đầu buôn bán, nhưng mà dân chúng ở huyện Phương Lâm vẫn có chút chần chờ, người đi vào ăn cơm, ít ỏi không có mấy. Chung quy điểm quy mới mẻ này khiến mọi người rất là xa lạ, sợ bị lừa. Lúc này, có tiếng nói của một người trong đám đông phát ra:

“Sợ cái gì, ta thử xem trước!”

Mọi người quay đầu, sau khi nhìn thấy người này thì biểu tình đầu tiên là sửng sốt, rồi sau đó lại lộ ra biểu tình vi diệu.

Nguyên lai người này chính là một đại vị vương có danh trong huyện, từng có người nhìn thấy hắn ăn mười bát mì mới lấp đầy bụng. Cũng chính là vì người này có thân phận là đại vị vương, cho nên biểu tình của mọi người mới vi diệu như thế. Người ngấm lại xem, chỉ trả một ít bạc như thế, lại có thể ăn nhiều như vậy, nếu Thực Vi Thiên có thể chấp nhận thì dân chúng mới có thể tin tưởng thuyết pháp của Thực Vi Thiên. Chung quy đại bộ phận dân chúng đều đánh giá dựa vào sức ăn, cho nên căn bản không phải là đối thủ của

vị đại vị vương này. Nếu hần đều có thể ăn, như vậy chính mình cho dù ăn nhiều, cũng sẽ không cảm thấy trong long bất an.

Nhưng mọi người không biết là, đại vị vương này, chính là do Tần Hải mời đến tuyên truyền cho điểm mới, làm cho dân chúng an tâm. Vì thế huyện Phương Lâm liền xuất hiện một cảnh tượng kì lạ- Một người có thân hình cao lớn mập mạp ngồi bên trong tửu lâu ăn to uống lớn, một bàn tiếp một bàn thịt, mà dân chúng thì đứng ở bên ngoài hiếu kì mà nhìn chăm chăm người này. Đại vị vương vẫn ăn nửa canh giờ, mới ợ hơi, ném một tiền bạc rồi nghênh ngang rời đi.

Từ đầu tới đuôi, không có người ngăn cản hần ăn thịt, cũng không ai bởi vì hần trả bạc quá ít mà ngăn cản cước bộ của hần.

Đây chính là chi nhánh đầu tiên của Thực Vi Thiên!

29. Chương 29

Bấm tay mà tính thì Lục Thanh mang theo Tiểu Ngốc Tử sống ở Thực Vi Thiên cũng được nửa tháng. Trong nửa tháng này, có hai chuyện náo nhiệt nhất xảy ra ở huyện Phương Lâm.

Thứ nhất, điểm mới của Thực Vi Thiên khai trương, lẩu tự chọn được quần chúng hoan nghênh vô cùng nhiệt tình, hơn nữa làm người ta kinh ngạc là việc buôn bán ở chỗ cũ của Thực Vi Thiên cư nhiên không có hạ xuống; Thứ hai, nhị tiểu thư Lục gia đại náo Khâu gia, bị Khâu gia thả chó dữ đuổi ra khỏi cửa chính, sau lại bị gả cho đồ tể làm chi thứ hai.

Nhân vật trong hai sự kiện này đều là họ Lục, thế nhưng thanh danh lại khác xa nhau.

Ngoài ra, kể từ khi có ý đồ câu dẫn Lục Thanh; tiểu nha hoàn Xuân Hoa; cũng cùng Lục San San bị gả vào nhà của đồ tể, ở đây cuộc nường phải làm việc lâu dài. Hiện tại nường không có thời gian trang điểm, mỗi ngày giao tiếp cùng thị heo chết, cả người đều là một cỗ mùi thịt tanh, cũng không biết còn có thể gả ra ngoài hay không.

Kết cục của hai người này là như thế nào, Lục Thanh cũng đều biết đến, bất quá hần lại không có cảm giác hạnh diện như dự kiến của mình, hần chỉ thực bình thần tiếp nhận sự thật này. Hiện tại, mỗi ngày hần trừ bỏ phải xử lý huyện sinh ý thì thời gian còn lại, hần đều dành cho Tiểu Ngốc Tử, thậm chí dạy Tiểu Ngốc Tử viết chữ.

Dạy một hài tử có trí lực bẩm sinh bị thiếu hụt cần kiên nhẫn thật lớn và thời gian thật dài, nhưng mà Lục Thanh lại không nhanh không chậm, một lần lại một lần, không hề cảm thấy chán ghét.

“Bảo Bảo người xem, đây là tên của chúng ta.” Lục Thanh đề bút, viết xuống tên của hai người, sau đó ôm eo Tiểu Ngốc Tử, ôn nhu mà chỉ cho y thấy.

Một bên dạy Tiểu Ngốc Tử viết chữ, một bên chiếm tiện nghi, Lục Thanh cảm giác ngày tháng trôi qua như vậy thật sự là thoải mái, hần thích nhất khi Tiểu Ngốc Tử dùng ánh mắt tỉnh tỉnh mê mê nhìn chính mình, mỗi một lần, đều khiến hần hận không thể hung hăng mà hôn lên phiến môi mềm mại kia. Đương nhiên, hần cũng đích xác làm như vậy[yuki-hana: ợc]

Tiểu Ngốc Tử được Lục Thanh chỉ bảo nhiều ngày như vậy, sẽ viết vài chữ, khi Lục Thanh buông bút lông liền muốn tự mình viết thử. Nhưng mặc kệ Tiểu Ngốc Tử nghiêm túc chăm chú như thế nào thì những gì y viết ra đều là oai thất xoay bát, căn bản là nhìn không ra hình dạng gì. Tuy rằng Tiểu Ngốc Tử thực nhu thuận, thế nhưng sau khi ba lượt thất bại liên tục, cũng nhịn không được mà bực mình ném bút.

Y ngồi trong ngực Lục Thanh, banh khuôn mặt nhỏ nhắn, thực phát sầu nói:“Phu quân, ta có phải thật là ngốc tử hay không a?”

Y cảm giác chính mình thật ngốc, rõ ràng là Lục Thanh có thể dễ dàng mà viết ra vài chữ, nhưng vô luận y cố gắng như thế nào đều không viết ra được. Từ nhỏ, Tiểu Ngốc Tử đã sinh hoạt vô ưu vô lự, tuy rằng trí nhớ của y không tốt lắm, thế nhưng y nhớ rõ mới trước đây có người ở trước mặt nói y là ngốc tử, sau đó y hỏi mẫu thân ngốc tử là có ý gì, mẫu thân vốn thực ôn nhu liền khóc, khóc thực thương tâm thực thương tâm.....

Rất nhiều chuyện đều bị y chậm rãi quên đi, nhưng hình ảnh mẫu thân khóc lại cứ ở mãi trong đầu y không đi, sau này mẫu thân nói với y rằng, Bảo Bảo không phải ngốc tử, Bảo Bảo là hài tử đáng yêu nhất trên đời này. Nhưng hiện tại y cảm giác mẫu thân nói không đúng, y thật là ngốc tử.

Nghe được Tiểu Ngốc Tử nói, Lục Thanh liền giống như mẫu thân lúc đó, ôm lấy y ôn nhu nói: “Bảo Bảo không phải ngốc tử, là nương tử mà phu quân thích nhất.”

Tiểu Ngốc Tử vẫn có chút nghi hoặc, vì sao mẫu thân cùng Lục Thanh nói không giống nhau, thế nhưng nếu hai người mà y thích nhất trên thế giới này đều nói y không phải ngốc tử, như vậy y chắc không là ngốc tử đi!

Sau khi có được kết luận, Tiểu Ngốc Tử lại hỏi: “Phu quân, nương tử là cái gì?” [yuki-hana: hỏi 1 câu mang lại nhiều nguy cơ cho em nha]

Lục Thanh trầm mặc một giây, rồi sau đó mới tìm kiếm một cách giải thích dễ dàng nhất nói cho Tiểu Ngốc Tử: “Mẫu thân của Bảo Bảo, chính là nương tử của phụ thân đại nhân.”

Lục Thanh rất tò mò muốn nhìn xem Tiểu Ngốc Tử sẽ có phản ứng gì, thế nhưng vụn vụn không nghĩ tới, y lại là không hề phản ứng. (^_^) Tiểu Ngốc Tử chỉ lác lác mà cười hai tiếng, sau đó chạy ra ngoài tìm Bạch Hồ chơi. Lục Thanh lắc lắc đầu cười khổ, cảm giác con đường của mình thật sự là còn rất xa a.....

Tiểu Ngốc Tử đi, Lục Thanh liền chuyển tâm bắt đầu tính sổ.

Mấy ngày qua Thực Vi Thiên kiếm không thiếu tiền, bất quá Lục Thanh tính toán trước cầm ra hai trăm lượng bạc đưa cho Tần Hải. Trải qua thời gian dài sống chung như vậy, thành kiến của hắn đối với Tần Hải cũng đã sớm tiêu thất, theo lý giải của hắn, Tần Hải làm người phi thường có cốt khí, hai trăm lượng bạc đối phương vốn tính toán không dùng, lại đem ra cấp Lục Thanh làm vốn buôn bán. Nói theo sự thật thì Lục Thanh có thể được Thực Vi Thiên đã là vô cùng may mắn, lại đi lấy hai trăm lượng bạc của lão nhân gia nữa thì quả thật không ổn.

Hai trăm lượng bạc không xem như số lượng nhỏ, sau khi trả cho Tần Hải, hắn liền có thể an tâm tích góp tiền mua nhà mới. Vô luận là ở cổ đại hay hiện đại, nhà ở đều rất trọng yếu, bất quá ở thời đại này, giá nhà chưa biến thái, cho nên có được một bộ tiểu trạch viện thuộc về chính mình cũng không phải rất khó. Lục Thanh không muốn loại tòa nhà lớn, vì tòa nhà như vậy phải có rất nhiều người ở thì mới có chút nhân khí, có lẽ đợi đến khi Tiểu Ngốc Tử sinh cho hắn vài hài tử thì hắn mới có thể suy xét đến chuyện này.

Được rồi, hiện tại nghĩ đến chuyện sinh hài tử thật sự là quá sớm, hiện tại hắn có thể ăn được hay không cũng là một vấn đề.

Lục Thanh đem ngân lượng đếm xong, để vào hà bao, tính toán vào lúc ăn cơm trưa sẽ trực tiếp đưa cho Tần Hải.

Tuy rằng mười hai giờ trưa là thời gian ăn cơm trưa tốt nhất, thế nhưng thân là người làm nghề ẩm thực, hiển nhiên không thể ăn cơm đúng vào giờ này. Đợi đến một canh giờ sau, khi những khách nhân đều ăn uống no đủ, bọn tiểu nhị mới có thể thay ca ăn cơm nghỉ ngơi.

Hiện tại Thực Vi Thiên thật sự là rất phát hỏa, bình thường bọn tiểu nhị sẽ bận từ giữa trưa đến buổi tối lúc đóng cửa, chỉ có thời gian sáng sớm là thanh nhàn một chút, thế nhưng bọn họ lại phải hỗ trợ chuẩn bị rửa rau. Nhưng mà sinh hoạt như vậy lại dễ chịu hơn nhiều so với những ngày nhàn rỗi trước kia, người ta có chuyện để có thể phấn đấu, khí thể toàn thân đều không giống trước kia. Huống chi trả giá liền có hồi báo, mỗi tháng số tiền mà bọn tiểu nhị ở Thực Vi Thiên lĩnh cơ hồ tương đương với số tiền mà bọn họ lĩnh trong một năm trước đây. Những tiểu nhị này cũng từng làm trong những tửu lâu khác, cho nên bọn họ biết ở Thực Vi Thiên tốt như thế nào. Nhất là những người đã từng làm việc trong tửu lâu của Lục gia, đã từng lãnh hội những chiêu thức bóc lột của Lục viên ngoại cùng nhi tử của hắn là Lục Nguyên, khi làm việc cho Lục Thanh, những hỏa kế này quả thực cảm động rơi lệ đầy mặt.

Sau khi làm xong đồ ăn, liền có một hỏa kế ân cần đến gõ cửa phòng Lục Thanh, nhắc nhở hắn ăn cơm.

“Chưởng quầy, đến giờ ăn cơm.”

“Biết, các người c ăntrướ, ta liền đến sau.” Lục Thanh lên tiếng, khép sổ sách trong tay lại, tính toán đi tìm Tiểu Ngốc Tử về.

Hỏa kế kia thông tri cho Lục Thanh xong liền rời đi, Lục Thanh tìm khắp nơi ở phía sau viện nửa ngày cũng không thấy Tiểu Ngốc Tử cùng lão hổ ngu xuẩn chỉ biết ăn đến tròn vo kia, (^_^) cuối cùng hắn bắt đắc dĩ phát hiện hai kẻ ham ăn kia đã nghiêm chỉnh ngồi ở trên bàn cơm gặm lấy gặm để. [yuki-hana: tội anh quá]

“Chương quây, bộ dạng con mèo này hình như quá lớn thì phải, hơn nữa còn ăn rất nhiều a!” Tiểu nhị nhìn cái dáng tròn vo kia, cảm khái nói.

Lục Thanh lấy tay thuận thuận long trên người mẽ mẽ, có chút bất đắc dĩ nói:“Đúng vậy, loại mèo này có thể là từ phiên bang truyền vào đi.....”

Mất thấy thân hình mẽ mẽ càng ngày càng lớn, Lục Thanh còn tưởng rằng thân phận lão hổ của nó nên sớm đã bị phơi bày, ai biết đến bây giờ còn không có bị mọi người phát hiện. Cũng không phải không ai hoài nghi, chẳng qua mẽ mẽ tuy rằng sức ăn rất lớn, thể nhưng lại là động vật ăn tạp, cái gì cũng ăn được, điều này làm cho mọi người không thể nào tin tưởng nó là một lão hổ chính thống. Ngoài ra Lục Thanh còn buồn bực là, hắn vốn mỗi ngày đều cho lão hổ béo ngốc này uống linh dịch, mục đích là muốn xem nó có thể tiến hóa ra công năng nói chuyện hay không, kết quả mẽ mẽ thật là tiến hóa, chẳng qua phương hướng tiến hóa có chút quỷ dị –

“Miêu ô ~”

Bạch Hổ được Lục Thanh thuận mao, cảm thấy rất là vui vẻ, phát ra tiếng kêu vừa lòng. Tuy rằng thanh âm có chút thô, thể nhưng thật là miêu mà không phải rồng, đôi khi Lục Thanh cũng sẽ hoài nghi, kỳ thật vật này chắc là một con mèo lớn một chút đi!

“Ăn ngon!”

Tiểu Ngốc Tử nhìn thấy Lục Thanh đi tới, gấp cho Lục Thanh một đĩa thịt, Lục Thanh vừa ăn vừa cảm khái, cứng tiểu tức phụ nhi này quả thật không uống phí.

Thời gian ăn cơm trưa thường rất ngắn ngủi, bởi vì trong điểm còn có khách nhân không ngừng đến, cho nên bọn họ phải gấp rút một chút.

Ăn đến một nửa, Tần Hải trở lại, phía sau còn đi theo một người ăn mặc rách rưới, mặt cũng là bẩn hồ hồ thấy không rõ ngũ quan. Lục Thanh buông đĩa, mặt lộ ra vẻ nghi hoặc:

“Đây là?”

“Người này bị đói choáng trước cửa tiệm, ta mang hắn về để cho hắn miếng cơm ăn.” Tần Hải giải thích.

“Vậy thì liền ngồi xuống đi.”

Lục Thanh cũng không có hỏi nhiều, dù sao người là do Tần Hải mang về, chỉ cần hành vi của người này không thực quá phạm, hắn cũng sẽ không quản quá nhiều. Hắn không có tâm tư thánh mẫu gì, nhưng tuyệt đối không phải là người thấy chết mà không cứu, đương nhiên, hết thấy đều là trong trường hợp không tổn hại đến ích lợi của chính mình mới được.

Người nọ thật sự là bị đói đến hôn mê, ngay cả nói chuyện cũng đều nói không rõ lắm, chỉ có thể liên tiếp nhét thức ăn vào miệng. Đợi đến khi người này rốt cuộc ăn uống no đủ, trên bàn cũng chỉ còn lại Lục Thanh, Tần Hải và Tiểu Ngốc Tử. Khi hắn ngẩng đầu lên, muốn nói lời cảm tạ với Lục Thanh, khoe mắt lại nhìn thấy Tiểu Ngốc Tử đang vui vẻ ăn cơm.

“Oành” một tiếng. Người mà bọn họ chưa từng gặp mặt này lại quỳ thẳng tắp trên mặt đất, miệng còn lải nhải nhắc:“Tiểu thiếu gia, tiểu thiếu gia.....”

Sắc mặt Lục Thanh nhất thời thay đổi.

Tiểu thiếu gia trong miệng người này rõ rệt là chỉ Tiểu Ngốc Tử của hắn. Lục Thanh rất sớm liền biết, gia đình Tiểu Ngốc Tử có thể là một loại đại phú đại quý, sủng ái Tiểu Ngốc Tử như châu như bảo. Hắn cũng từng tưởng tượng qua có một ngày người nhà Tiểu Ngốc Tử sẽ tìm được đến huyện Phương Lâm xa xôi này,

buộc hắn giao ra Tiểu Ngọc Tử, chỉ là hắn không hề nghĩ đến, một ngày này sẽ đến nhanh như vậy.....Bất quá tình hình hiện tại hiển nhiên còn không có phát triển đến một bước xấu nhất kia, cho dù là đến bước kia, Lục Thanh cũng sẽ giữ chặt tay Tiểu Ngọc Tử, tuyệt không buông ra. Hắn tâm tâm khổ khổ dường như phụ nữ lâu như vậy, như thế nào có thể dễ dàng buông tay như vậy!

Lục Thanh thấy Tiểu Ngọc Tử hoàn toàn thất thần, mặc danh kỳ diệu mà nhìn chính mình, liền hiểu rõ rằng Tiểu Ngọc Tử căn bản là không nhớ rõ người trước mắt này. Hắn rất lạnh tĩnh nói với Tiểu Ngọc Tử:

“Bảo Bảo mang mẽ mẽ đi chơi trước đi, trong chốc lát ta sẽ đi tìm người.”

Tiểu Ngọc Tử không rõ tình hình, nhưng vẫn ngoan ngoãn gật đầu, ôm mẽ mẽ đã rất lớn rời khỏi bàn ăn. Người đang quỳ trên mặt đất vừa thấy Tiểu Ngọc Tử muốn đi, lập tức nóng nảy, muốn đứng lên ngăn cản Tiểu Ngọc Tử rời đi, lại bị Tần Hải chặn lại.

“Các người buông ta ra, ta muốn gặp tiểu thiếu gia của ta!”

Nghe được tiếng gào thét phản trung khí này, Lục Thanh thật sự hối hận vừa rồi cho đối phương ăn nhiều cơm như vậy. Nghĩ đến đây, ánh mắt của hắn lại có ý vô tình liếc nhìn Tần Hải, nếu không lăm chuyện thì hiện tại không có phiền toái này rồi. Thế nhưng chuyện trong nhà Tiểu Ngọc Tử nhất định phải được giải quyết, thay vì trốn tránh, không bằng sớm tiếp nhận. Lục Thanh chậm rì rì nói:

“Nơi này không có tiểu thiếu gia của người, hiện tại người có hai lựa chọn, một là nói thật hết mọi chuyện cho ta biết; Một cái khác chính là ỏi ra hết những gì người mới ăn, sau đó đối chết ngay tại cửa.”

“A phi! người cho rằng người là ai a!” Tính tình của người này hiển nhiên rất là táo bạo, căn bản không muốn trả lời vấn đề của Lục Thanh, hắn từ mặt đất đứng lên, vỗ vỗ bần đất trên người, chỉ cao khí ngang nói:“Người tốt nhất lập tức giao tiểu thiếu gia ra, bằng không chờ ta bấm báo lão gia, điểm nhỏ này của các người lập tức sẽ bị san bằng.”

Ba –

Tần Hải đánh hắn một bàn tay, phẫn nộ nói:“Người là thứ gì, đừng quên nếu không nhờ tiểu điểm này, người đã sớm chết đói!”

Cũng không trách hắn phẫn nộ, thật sự là khi Tần Hải nhìn thấy người đói choáng như vậy liền thấy đối phương đáng thương, không đành lòng để hắn chết thảm đầu đường mới mang hắn theo trở về, vốn tính toán tìm việc gì đó trong điểm cho hắn làm xem như là cứu một mạng người, ai ngờ đây lại là một con sói, vừa tỉnh táo lại liền dám cắn người, lại không đem Thực Vi Thiên để vào mắt, lòng tốt bị phản bội, Tần Hải làm sao có thể nhẫn!

“Người cư nhiên dám đánh ta?” Người nọ tựa hồ có chút khó có thể tin tưởng, hắn dừng một chút, đột nhiên cười nói:“Tính, ta không so đo với một người già như người, vừa rồi ta ăn một bữa cơm của các người, hiện tại người đánh ta một bàn tay, chúng ta xem như huề nhau, chờ sau khi ta phát đạt thì người không được vợ vét tài sản của ta.”[yuki-hana: đập thêm mấy cái nữa cho bỏ ghét]

Trải qua sự tình vừa rồi, Tần Hải có chút xem thường nhân phẩm của người này, lập tức trào phúng hắn:“Người như người thế còn có thể phát đạt, vậy thiên hạ không phải đều rối loạn rồi sao, ta coi như chính mình là uy một con chó.”

“Người! người nói ai là chó!” Người đó tức giận giơ chân, hận không thể chỉ vào mũi Tần Hải mà mắng.

Tần Hải hừ lạnh một tiếng:“Nói người, người có ý kiến?”

Mất thấy tình thế càng ngày càng ác liệt, Lục Thanh không mở miệng không được nói:

“Hảo, đừng ồn nữa, ta biết người muốn mang hắn đi, nhưng đây là chuyện không có khả năng, cho nên nếu người không nghĩ đối chết, ta khuyên người tốt nhất ngoan ngoãn ở lại chỗ này.”

Người này không thể cho đi, nếu hắn ly khai, rất có khả năng lập tức sẽ mất báo.

Thực lực hiện tại của Lục Thanh tại huyện Phương Lâm xem như không sai, nhưng ra khỏi huyện Phương Lâm này, thật sự không xem là cái gì

30. Chương 30

Vì có thể bảo trụ Tiểu Ngốc Tử, Lục Thanh nhất định phải càng ngày càng cường đại, cái loại tư duy an dật của trước kia, hiện tại không thể lại có.

Nghĩ đến đây, Lục Thanh không tự chủ mà có chút lo lắng. Hắn biết, chính mình không có bất cứ quyền lợi gì mà không cho Tiểu Ngốc Tử về nhà vấn an cha mẹ y; thậm chí theo pháp luật, hôn nhân giữa Lục Thanh cùng Tiểu Ngốc Tử căn bản không coi là gì, nhưng thật sự bảo hắn buông tay Tiểu Ngốc Tử ra thì hắn lại là vạn phần luyến tiếc. Tuy rằng hắn biết người nhà của Tiểu Ngốc Tử sẽ sung y không thua gì chính mình, nhưng chỉ cần vừa nghĩ đến Tiểu Ngốc Tử đã từng ôm hắn đi khắp nơi tìm đại phu, lại nghĩ đến việc y sẽ ở trong ngực người khác làm nũng, vào mùa đông, y sẽ giúp người khác làm ấm tay, y sẽ thường hôn hôn...bấy nhiêu đó thôi cũng đủ làm cho lòng Lục Thanh đau như bị đao cắt.

Trời sinh Tiểu Ngốc Tử là tiểu ca nhi, nhưng nếu trong nhà y có quyền thế, tự nhiên sẽ có rất nhiều rất nhiều cô nương thiêu thân lao đầu vào lửa mà đến, dù

các nàng biết trượng phu của mình chỉ là một ngốc tử, thậm chí có khả năng sẽ không thể có con trong suốt quãng đời của mình.

Bàn tay giấu trong tay áo run nhè nhẹ một chút, Lục Thanh nhìn người bị Tần Hải trói chặt hai tay, trong ánh mắt thoáng hiện một tia hàn ý. Trong đầu có một ý thức nói:“Giết hắn, giết hắn thì sẽ không có bất luận kẻ nào đến cướp đi Tiểu Ngốc Tử của hắn.”

Biểu tình trên mặt Lục Thanh không chút thay đổi, hắn tới gần. Người kia ăn mặc giống như một khất liên ngẩng đầu lên, đối diện với ánh mắt âm trầm rét lạnh của Lục Thanh. Đầu tiên hắn chỉ là sửng sốt, rồi sau đó lại cuống loạn la to:“Người muốn giết ta! không có khả năng!”

Lúc này, Lục Thanh ngược lại rất bình tĩnh,“Vì cái gì không thể? Nơi này không ai biết ngươi là ai, chết một khất cái, không ai sẽ chú ý tới.”

Trên thực tế, hiện tại Lục Thanh đã bình tĩnh nghĩ đến tất cả những tình huống sẽ xảy ra khi hắn thật sự giết người hủy thi, công tác đời trước khiến hắn thực dễ dàng liên tiếp xúc đến những án lệ giống như thế này, hắn thậm chí có thể tin tưởng rằng chính mình có thể giấu diếm qua bất luận kẻ nào, bao gồm Tần Hải.

Nhưng nếu trên tay hắn thật sự dính vào máu tươi, như vậy cũng vô pháp tẩy trừ mất đi.....

Lục Thanh cười khổ, cảm giác chính mình sớm muộn gì muốn chết ngay trong chính sự cố chấp của bản thân.

“Không, người không thể giết ta.” Người nọ liên tục lắc đầu nói:“Lão gia nhà ta sẽ không bỏ qua cho ngươi, nếu tiểu thiếu gia gặp chuyện không may, hắn tuyệt đối sẽ suất lĩnh quân đội san bằng toàn bộ huyện Phương Lâm.”

Suất lĩnh quân đội, Lục Thanh nghe đến câu này, coi như là minh bạch gia thất hiển hách của Tiểu Ngốc Tử. Tây Lưu tổng cộng có bốn vị đại tướng quân, mà người có tuổi phù hợp làm phụ thân của Tiểu Ngốc Tử nhất chính là vương gia duy nhất của Tây Lưu — Phong Vương. Đương nhiên, cũng có khả năng là tên này nói hươu nói vượn, biết đâu phụ thân Tiểu Ngốc Tử chẳng qua chỉ là một quan quân phổ thông.

Tuy rằng Lục Thanh thực không muốn chấp nhận sự thật, thế nhưng hắn có dự cảm, phụ thân Tiểu Ngốc Tử có 80% khả năng chính là vị vương gia có quân công hiển hách kia.

Trong thời đại này, tiểu ca nhi vốn nhận hết kỳ thị, hưởng chỉ là một ngốc tử, cũng chỉ có ở gia đình như vậy thì Tiểu Ngốc Tử mới có thể không chịu ủy khuất mà trưởng thành đến lớn như vậy. Nếu sự thật đúng như thế, như vậy cũng khó trách một người hầu nhỏ nhều sẽ khinh thường Thực Vi Thiên. Trong chế độ thâm nghiêm ở cổ đại, tính theo đẳng cấp thì thương nhân có địa vị xã hội rất thấp. Hắn nhớ tới nguyện vọng năm đó của Lục Thanh là một lòng muốn nhập sĩ, có lẽ ngay từ đầu, phương hướng cố gắng của hắn đã là sai lầm.....?

Không, hắn không có sai.

Cơ sở kinh tế quyết định kiến trúc thượng tầng, nếu hần không có kinh thương, như vậy việc hai người có thể chịu đựng qua mùa đông giá lạnh là cả một vấn đề.

Mà một quốc gia muốn phát triển, thì cũng phải dựa vào thực lực kinh tế. Nếu có một ngày hần có thể trở thành thủ phủ Tây Lưu, liên tính là vương gia, cũng phải đối với hần lễ nhượng ba phần. Thậm chí Lục Thanh cũng có thể noi theo thương nhân Hồ Tuyết Nham đã từng rất nổi danh, biết đâu chừng cũng có thể vào triều làm quan. Hần bị vận mệnh phân phối đến thị trấn hoang vu này, vốn đã quyết định mang theo Tiểu Ngốc Tử sống qua ngày ở huyện Phương Lâm, nhưng vào lúc này biết được gia đình Tiểu Ngốc Tử lại có chỗ đặc thù như thế làm cho hần không thể không nóng nảy, làm cho hần không thể sống an dật.

Lục Thanh tâm sự tăng tăng đứng thẳng thân thể, xoay người rời khỏi sân. Hần chưa đẩy cửa phòng, liền nghe thấy âm thanh Tiểu Ngốc Tử vui vẻ chơi đùa cùng tiểu lão hổ, sau khi cố gắng bình phục cảm xúc của mình, Lục Thanh mới dám đẩy cửa mà vào.

Tiểu Ngốc Tử nghe được âm thanh đẩy cửa, lập tức từ mặt đất bò lên, bổ nhào vào trong ngực Lục Thanh, dùng giọng điệu mềm mềm mà kêu phu quân.

Lục Thanh thuận thế ôm eo Tiểu Ngốc Tử, nhẹ nhàng hôn một cái vào trên mặt Tiểu Ngốc Tử.

“Bảo Bảo ngoan ~”

Tiểu Ngốc Tử khả ái và ngoan như vậy, hần mới không đưa trở về đâu. Lúc trước là bọn hần không có cẩn thận xem chừng Tiểu Ngốc Tử, mới khiến Tiểu Ngốc Tử lưu lạc đầu đường, mới được Lục Thanh nhặt được, sau đó dù hần không có đủ năng lực có thể bảo hộ Tiểu Ngốc Tử, nhưng hiện tại Tiểu Ngốc Tử sống cùng với hần, mỗi ngày ăn ngon mặc đẹp, thuận tình thuận lý thì Tiểu Ngốc Tử chỉ thuộc về một mình hần. Đương nhiên, hần cũng sẽ không ngăn cấm Tiểu Ngốc Tử nhận phụ mẫu của chính mình, chỉ là hần muốn chờ, chờ đến khi thực lực của hần đầy đủ được mọi người tán thành, thì lúc đó hần sẽ đường đường chính chính mà đối mặt với phụ thân của Tiểu Ngốc Tử. Hần tin tưởng, ngày đó tuyệt đối sẽ không quá muộn.

“Phu quân, đến xem.” Tiểu Ngốc Tử lôi kéo tay Lục Thanh, dẫn Lục Thanh đến cái bàn trước mặt, lấy ngón tay chỉ vào tác phẩm vĩ đại mà mình mới vừa vất vả hoàn thành.

Nét chữ xiêu xiêu vẹo vẹo, chỉ có thể dựa vào tưởng tượng lực mới có thể miễn cưỡng nhận ra đó là một chữ Thanh, nhưng chỉ cần một chữ như vậy, lại khơi dậy khát vọng vô tận trong lòng Lục Thanh.

“Ta có thể chờ mong ngày đó sao?” Lục Thanh ôm chặt lấy Tiểu Ngốc Tử, tựa hồ muốn đem người này dung nhập vào bên trong cơ thể mình

Chữ ngày hôm nay, có phải là dấu hiệu cho biết vào một ngày nào đó, Tiểu Ngốc Tử có thể khôi phục lại trí lực của mình, tuy rằng chỉ là hi vọng rất nhỏ, nhưng làm cho trái tim của Lục Thanh nóng lên. [yuki-hana: sớm muộn gì anh cũng bị bệnh tim]

Tiểu Ngốc Tử có chút mờ mịt, y không biết miệng Lục Thanh nói những gì, y chỉ biết là, Lục Thanh nhìn thấy chữ y xong thì thực vui vẻ. Chỉ cần phu quân vui vẻ, Tiểu Ngốc Tử cũng liền vui vẻ. (^_^)

Hồi lâu sau, Lục Thanh buông lỏng cánh tay, ngồi ở trên ghế gỗ lim khắc hoa, còn Tiểu Ngốc Tử thì an vị tại trên đùi hần. Lục Thanh thử nói: “Bảo Bảo có nhớ mẫu thân không?”

Tiểu Ngốc Tử sững sốt một giây, sau đó ký ức giấu ở trong đầu bắt đầu chậm rãi hiện ra.

Y không nhớ được quá nhiều sự tình trước kia, thế nhưng từ khi uống linh tuyền, trí nhớ của y liền tốt hơn rất nhiều, rất nhiều chuyện mà trước đó bị quên đi thì cũng dần dần xuất hiện lại trong trí nhớ của y.

Tiểu Ngốc Tử ngốc ngốc nhìn Lục Thanh, trong ánh mắt đột nhiên bắt đầu phủ đầy hơi nước. Trong lòng Lục Thanh trầm xuống, thầm nghĩ Tiểu Ngốc Tử quả nhiên vẫn là nhớ nhà, nhưng ngay khi Lục Thanh do dự thì lại nghe thấy Tiểu Ngốc Tử nói:

“Người không cần ta sao?”

Không cần ta..... Lục Thanh không hiểu, vì sao Tiểu Ngốc Tử sẽ đột nhiên nhớ tới đề tài này

Chỉ trong một thoáng, từng giọt nước mắt thật to chảy xuống từ khóe mắt của Tiểu Ngốc Tử, một giọt một giọt phẳng phất nện ở trong lòng Lục Thanh.

“Không cần không cần Bảo Bảo, ô ô.....”

Lục Thanh vội vàng lấy tay lau đi nước mắt trên mặt Tiểu Ngốc Tử, nâng lên chiếc cằm nhỏ mượt mà của y, vô cùng nghiêm túc mà cam đoan: “Ta tuyệt đối sẽ không có không cần Bảo Bảo, Bảo Bảo yên tâm.”

“Không cần..... Không cần.....”

Tiểu Ngốc Tử triệt để không thể điều khiển được cảm xúc, nước mắt không nhịn được mà cứ liên tục rơi xuống, tối không xong chính là dù Lục Thanh an ủi thế nào cũng mất đi hiệu lực. Trơ mắt nhìn Tiểu Ngốc Tử khóc thương tâm như thế, Lục Thanh cảm giác tim mình bị bóp chặt, hối hận ghê gớm.

Vì sao hắn lại nhắc tới mẫu thân của Tiểu Ngốc Tử, nếu không phải câu nói kia, Tiểu Ngốc Tử vẫn đang thực vui vẻ. Lục Thanh cho rằng, mẫu thân của Tiểu Ngốc Tử nhất định là rất thương yêu Tiểu Ngốc Tử, nay xem ra sự thật lại không phải như thế. Nói cách khác, Tiểu Ngốc Tử tuyệt đối sẽ không khóc khi nghe nói những lời này.

Sớm chiều ở chung trong thời gian dài như vậy, Lục Thanh phi thường lý giải tính nết của Tiểu Ngốc Tử, Tiểu Ngốc Tử thực hay rơi nước mắt, thế nhưng khóc nhiều như hôm nay lại là lần đầu tiên.

Lục Thanh nhiều lần cam đoan sẽ không vứt bỏ Tiểu Ngốc Tử, lúc này mới chậm rãi hống được Tiểu Ngốc Tử ngủ thiếp đi. Nhẹ nhàng lấy tay khăn lau nước mắt trên mặt Tiểu Ngốc Tử, Lục Thanh thay Tiểu Ngốc Tử đắp chăn, mang mặt đầy hàn khí trở lại trong viện, tính toán phải hỏi người hầu kia cho rõ ràng. Ngoài ý liệu là, lúc này đây người nọ lại không có phản kháng gì lớn lắm. Giống như hắn biết lần nếu hắn phản kháng thì cũng không có hiệu quả, cho nên còn không bằng cùng Lục Thanh tâm bình khí hòa nói chuyện, có lẽ còn có thể có chén cơm ăn. Từ miệng người này, Lục Thanh mới dần dần hiểu được nguyên nhân Tiểu Ngốc Tử khóc.

Tiểu Ngốc Tử đích xác rất được sủng ái, cho dù y là tiểu ca nhi, cho dù y là ngốc tử, sinh hoạt của y cũng hạnh phúc hơn rất nhiều so với người bình thường, nhưng vào sinh nhật mười lăm tuổi của Tiểu Ngốc Tử Thập Ngũ, mẫu thân của y lại được chẩn đoán là có thai lần nữa, khi tiểu nhi tử được sinh ra, tự nhiên liền trở thành tiêu điểm của toàn bộ vương phủ. Mẫu thân của Tiểu Ngốc Tử quả thật rất thương y, nhưng vì tiểu nhi tử vừa sinh ra, đương nhiên cần nâng ở cùng mỗi ngày. Không chỉ là mẫu thân của y, còn có phụ thân, thậm chí toàn bộ vương phủ, điểm chú ý của mọi người đều chuyển từ Tiểu Ngốc Tử sang tiểu công tử còn chưa biết gì kia.

Nhân tình chỉ ấm lạnh, Sau khi đệ đệ được sinh ra, mỗi ngày Tiểu Ngốc Tử đều trải qua thực không vui, tuy rằng y không có thiếu ăn thiếu mặc, thế nhưng y rốt cuộc cũng không còn là Tiểu Ngốc Tử vô ưu vô lự như lúc trước nữa. Nhưng cho dù là như thế này, y đều không có oán hận qua bất luận kẻ nào, y chỉ thực cô độc, thực hi vọng có người có thể chơi cùng y. [yuki-hana: tội quá]

Có một ngày, Tiểu Ngốc Tử rốt cuộc nhẫn nại không được nữa, y cùng bọn người hầu đi ra vương phủ, sau đó liền bị màu sắc rực rỡ của thế giới bên ngoài hấp dẫn, không muốn quay về nhà.

Chậm rãi, y càng chạy càng xa, không biết lúc nào, y gặp được người hiền lành Lục Thanh, Lục Thanh thấy y tội nghiệp, liền mang y về Lục phủ.

Trong lòng Tiểu Ngốc Tử không nhớ, thời gian ở cùng Lục Thanh làm cho y quên đi những chuyện trước kia, nhưng dù sao thì đó cũng là những việc đã từng thực sự tồn tại.

Hiện tại Tiểu Ngốc Tử có chút thần trí, rất sợ Lục Thanh sẽ đưa y trở về nhà, rất sợ rất sợ sẽ phải sống những ngày cô độc như thế.

Nhưng mà Tiểu Ngốc Tử không biết là, phu quân của y đã sớm hạ quyết tâm, tuyệt không để cho y rời đi khỏi hắn.

31. Chương 31

Phong Quý là một nô tài trong Phong vương phủ. Nhiệm vụ mỗi ngày của hắn chính là cùng chơi đùa với thế tử ngốc nghếch kia, công việc chẳng những rất nhẹ nhàng, hơn nữa tiền tiêu vật hàng tháng của hắn cũng nhiều hơn so với nô tài bình thường. Người mà Phong Quý hầu hạ tuy rằng là Tiểu Ngốc Tử, thế

nhưng lại rất nhu thuận hiểu chuyện, trên cơ bản Phong Quý không cần quá mức bận tâm. Sau này vương phi lại mang thai, sinh ra được nhi tử mà thái y chẩn đoán là có trí lực bình thường, lúc này thì ngày tháng của Phong Quý cũng liền không rất dễ chịu.

Vương phi cùng vương gia vẫn rất đau Tiểu Ngốc Tử, bất quá hạ nhân lại không có cảm giác như vậy. Bọn họ chỉ cảm thấy hiện tại Tiểu Ngốc Tử không hề có giá trị, cho nên đối xử với Phong Quý cũng không hề hoà nhã.

Phong Quý cảm giác chính mình thực ghen ghét, hắn cảm thấy Tiểu Ngốc Tử một người lẻ loi sống trong vương phủ thực đáng thương, cho nên hắn mang theo Tiểu Ngốc Tử đi dạo loanh quanh trong thành náo nhiệt, ai biết chỉ một chút không chú ý thì Tiểu Ngốc Tử đã không thấy tăm hơi.

Tiểu Ngốc Tử tuy rằng ngốc, nhưng thân là trưởng tử vương phủ, thân phận địa vị vô cùng tôn quý, để lạc mất y, Phong Quý có bồi thường một trăm cái mạng đều không đủ.

Phong Quý vốn định lập tức trở lại vương phủ bẩm báo vương gia, nhưng hắn lại sợ vương gia sẽ dùng gia pháp xử trí hắn. Phong Quý rất sợ chết nên lui bước, hắn mang hi vọng mà đi khắp phố lớn ngõ nhỏ ở kinh thành để tìm kiếm Tiểu Ngốc Tử, hi vọng có thể che dấu được chuyện này trước khi vương gia phát hiện ra. Nhưng mà mãi cho đến chạng vạng, Phong Quý vẫn không có tìm được Tiểu Ngốc Tử. Hắn gấp đến độ khóc thành tiếng, nhưng như thế thì có tác dụng gì đâu, hắn để lạc mất Tiểu Ngốc Tử, chờ đợi hắn tuyệt đối là gia pháp nghiêm khắc. Hoặc là không làm, đã làm thì phải làm đến cùng, hắn dứt khoát liền không trở về vương phủ, mà cố gắng đi khắp nơi tìm kiếm Tiểu Ngốc Tử. [yuki-hana: ít ra còn chút lương tâm]

Sau này hắn nghe nói bởi vì chuyện Tiểu Ngốc Tử mất tích, Phong vương nổi giận, đem toàn bộ người hầu trong nhà đều đánh, ngoài ra còn phái vô số đại nội thị vệ tìm kiếm Tiểu Ngốc Tử và hắn.

Phong Quý một trận tìm đập thành thịch, lúc này hắn không những phải cố tìm cho ra Tiểu Ngốc Tử, mà bản thân còn phải hóa trang thành khát cái[ăn mày], suốt đêm trốn ra khỏi kinh thành, từ đó bắt đầu cuộc sống phiêu bạt lưu lạc.

Quen với sinh hoạt an dật ở vương phủ, Phong Quý làm sao cam tâm rằng chính mình cứ nhiên lại lưu lạc đến tận đây. Cho nên hắn liền mặc vào quần áo rách rưới, bắt đầu đi khắp toàn quốc hỏi thăm về Tiểu Ngốc Tử. Phong Quý nghĩ, nếu như hắn có thể tìm được thể tử, coi như là có thể đem công đền tội.

Dọc theo đường đi hắn tiêu hết toàn bộ tiền bạc trên người mình, cuối cùng thật sự biến thành một khát cái. Coi như là ông trời có mắt, rốt cuộc cho hắn biết một chút manh mối, theo một lão khát cái nói thì Tiểu Ngốc Tử được một người ở huyện Phương Lâm nhặt về nhà.

Huyện Phương Lâm đường xá xa xôi, khi Phong Quý tới huyện Phương Lâm thì thể lực đã cạn kiệt lợi hại, thân lại không tiền, nên bị đói choáng ở trước cửa Thực Vi Thiên. Không nghĩ tới là mạng của hắn vẫn còn, chẳng những được người cứu, còn khiến cho hắn gặp được thể tử đã biến mất hồi lâu. Phong Quý nhất thời kích động, liền quên che giấu cảm xúc của chính mình, trực tiếp quỳ gối xuống đất. Hiện tại ngấm lại, lúc trước nếu hắn giả vờ không biết thể tử, hiện tại có lẽ đã đem tin truyền ra đi.....

“Người thật sự cảm giác Phong vương sẽ bỏ qua người sao?”

Sắc mặt Phong Quý trắng nhợt, có chút thiếu khí nói:“Là ta tìm được thể tử.”

Lục Thanh cười lạnh một tiếng,“Nhưng là nếu không phải người, y cũng sẽ không bị lạc.”

Mặc dù nếu không có nô tài này thì suốt đời Lục Thanh có lẽ sẽ không thể nhìn thấy Tiểu Ngốc Tử, nhưng điều này cũng không thể che dấu sai lầm của tên nô tài này. Tiểu Ngốc Tử không biết đã ăn bao nhiêu khổ mới được Lục Thanh nhặt, hết thấy mọi chuyện này đều là do người đang quỳ trước mặt này gây ra, như vậy việc Phong Quý lưu lạc thành khát cái, hoàn toàn xứng đáng, Lục Thanh không một chút đồng tình hắn.

Lục Thanh thấy Phong Quý không nói lời nào, lại tiếp tục nói:“Liên tính người đem y mang về vương phủ, Phong vương cũng sẽ không bỏ qua cho người, người chẳng qua là một nô tài mà thôi, mạng của người căn bản không đáng giá tiền.”

Phong Quý vẫn trầm mặc, bởi vì mỗi một lời bói của Lục Thanh trực tiếp đâm thẳng đến nội tâm của hắn.

Đúng vậy, hắn là nô tài trong Phong vương phủ, Phong vương có thể tùy tiện xử trí tính mạng của hắn, chỉ bằng việc hắn làm mất thể tử thôi cũng đủ để rơi đầu, hơn nữa sau đó hắn còn chạy trốn, tội là càng không thể thứ. Mạng của hắn trong tay các vương công quý tộc thật sự không đáng giá tiền, nhưng hắn cũng không nghĩ vứt bỏ mạng này, cho nên lúc trước mới có thể chạy trốn. Hiện tại tìm thấy thể tử, nhưng có thể bảo mệnh được hay không vẫn còn là một ẩn số.

Phong Quý cắn răng nói: “Người muốn thể nào?” Hắn minh bạch, lão bản Thực Vi Thiên này nhất định cũng không hi vọng thể tử rời đi.

“Không được tốt lắm, người liền ở lại chỗ này làm việc, về sau người cần phải quên hết thấy chuyện của vương phủ.” sắc mặt Lục Thanh lạnh lùng, ngữ khí lạnh nhạt nói.

Nô tài này không thể thả chạy, bởi vì Lục Thanh cũng không thể tin nhiệm hắn, nói không chừng vừa mới xoay người đi thì hắn lập tức đem tin tức Tiểu Ngốc Tử ở trong này truyền cho vương phủ.

Tốt xấu gì Phong Quý cũng là nô tài trong vương phủ, bản lĩnh quan sát người khác không hề kém, Lục Thanh vừa nói như vậy, hắn lập tức lý giải ý tứ của Lục Thanh. Vương phủ tương đương với việc hắn đang treo một thanh đao lớn trên đỉnh đầu của mình, mà Phong Quý thật sự không hai cái mạng để chần, cho nên đành phải chấp nhận đề nghị của Lục Thanh.

“Thành, người buông ra ta trước, ta cam đoan sẽ không chạy loạn.”

Lục Thanh cũng không nhiều lời, trực tiếp mở dây trói cho Phong Quý, sau đó bảo Phong Quý đi tắm rửa, thay quần áo sạch sẽ. Phong Quý nhìn quần áo trên người mình, trong lòng ngũ vị tạp trần, lúc này hắn liền quyết định ở lại chỗ này làm việc cho Lục Thanh. Vừa lúc hiện tại Thực Vi Thiên thiếu người, tên giả của Phong Quý là Lục Quý, làm hỏa kế tại Thực Vi Thiên, từ sáng sớm bận rộn đến buổi chiều, tuy rằng mệt mỏi chút, nhưng lại không cần lo lắng màn trời chiếu đất. Đương nhiên, Lục Thanh cũng không hoàn toàn yên tâm Phong Quý, bọn tiểu nhị của Thực Vi Thiên sẽ thay hắn nhìn Phong Quý, để ngừa hắn báo tin.

Giải quyết xong chuyện Phong Quý, Lục Thanh trở lại trong phòng, ngồi xuống đầu giường, không hề chớp mắt mà nhìn chăm chăm vào Tiểu Ngốc Tử đang ngủ say.

Hôm nay Tiểu Ngốc Tử khóc rất nhiều, cho nên y ngủ đến lúc này còn không có rời giường, Lục Thanh muốn lấy khăn tay lau nước mắt trên mặt y, vừa vươn tay, Tiểu Ngốc Tử liền mở đôi mắt to đen của mình ra. Lục Thanh thấy nét mê mang chỉ xuất hiện trong nháy mắt, rồi sau đó chính là khủng hoảng, Tiểu Ngốc Tử vội vàng muốn đứng dậy, lại bị một đôi tay ôn nhu đè lại.

“Bảo Bảo, đừng hoảng hốt, còn ngủ sao?”

Nghe được thanh âm của Lục Thanh, lúc này Tiểu Ngốc Tử mới yên lòng, khóe miệng cong lên, lộ ra nụ cười ngọt ngào.

“Phu quân!” Thanh âm nhẹ nhàng, ngọt như là ăn mật, Tiểu Ngốc Tử vội kéo tay Lục Thanh, trực tiếp ôm lấy eo Lục Thanh, làm nũng.

Y rất sợ sau khi tỉnh lại thì không thể nhìn thấy mặt phu quân, vừa luyến tiếc vừa kinh hoảng. Tiểu Ngốc Tử nghĩ, vì cái gì y không thể cùng phu quân vĩnh viễn không tách ra chứ?

Nghĩ như vậy, Tiểu Ngốc Tử đột nhiên cầm lên một lọn tóc của Lục Thanh, muốn cột vào tóc của chính mình. Vì y nghĩ làm như thế thì phu quân đi nơi nào cũng sẽ không bỏ lại Bảo Bảo, Tiểu Ngốc Tử vui vẻ che miệng cười thành tiếng, làm cho Lục Thanh cảm thấy có chút kỳ quái.

“Bảo Bảo đang làm cái gì vậy?” Lục Thanh hiển nhiên cũng ý thức được không thích hợp, rất ngạc nhiên hỏi.

Tiểu Ngốc Tử chỉ tiếp tục cười trộm, không trả lời Lục Thanh.

Lục Thanh u u nói: “Bảo Bảo không yêu phu quân sao?”

Tiểu Ngốc Tử quay đầu nhìn nhìn Lục Thanh, sau đó trực tiếp hôn vào môi Lục Thanh, thay thế hết thấy mọi ngôn ngữ.

Oanh một chút, Lục Thanh bị làm nóng lên. Giờ phút này hắn phảng phất biến thành một dã thú nguyên thủy, quên hết thấy, chỉ lo hôn hai phiến môi mỏng manh kia. Hắn thuận thể vươn tay sờ soạng lên thân thể đơn bạc bên dưới lớp áo ngủ của Tiểu Ngốc Tử, làm cho đôi phương cảm thấy một trận run rẩy.

Tiểu Ngốc Tử cũng không nghĩ đến, chẳng qua chỉ là hôn một cái mà thôi, phu quân liền trở nên kích động như vậy. Hắn không biết là, hôm nay Phong Quý mang đến tin tức khiến cho Lục Thanh có bao nhiêu áp lực.

Đợi đến khi thần trí của Lục Thanh thoáng khôi phục một ít, quần áo trên người Tiểu Ngốc Tử đã bị Lục Thanh cởi không sai biệt lắm. Đôi môi bởi vì hôn mà hơi có chút sưng đỏ càng làm cho Tiểu Ngốc Tử trở nên gợi cảm hơn.

“Phu quân nặng quá!” Tiểu Ngốc Tử oán giận mà đẩy đẩy thân thể Lục Thanh.

Thần sắc Lục Thanh thâm trầm, trong đầu nhanh chóng suy tính. Con thỏ ngốc chậm chạp này không thể minh bạch tâm ý của hắn, Lục Thanh vốn tính toán ngoan ngoãn chờ đợi, nhưng tình thế hiện tại có biến, ôm cây đợi thỏ là một loại biện pháp không thể thực hiện được. Cho nên Lục Thanh nghĩ, bằng không hôm nay liền ăn luôn tiểu thỏ tử, đợi đến tiểu thỏ tử hoài thai tiểu tiểu con thỏ, như vậy sẽ không có bất luận kẻ nào có thể đem hai người tách ra. Lục Thanh biết làm như thế thực vô sỉ, nhưng vì có thể ở cùng một chỗ với Tiểu Ngốc Tử, vô sỉ một chút thì có sao?

Nghĩ tới đây, Lục Thanh ôn nhu mà sờ sờ khóa màu đỏ nhạt bên khóe mắt của Tiểu Ngốc Tử, đó là dấu hiệu cho biết Tiểu Ngốc Tử là một ca nhi.

“Bảo Bảo có nguyện ý sinh một tiểu Bảo Bảo cho phu quân không?” Lục Thanh ôm eo Tiểu Ngốc Tử, ngữ khí ôn nhu như nước.

Tiểu Ngốc Tử chớp mắt vài cái, tựa hồ không lý giải được ý tứ của Lục Thanh, chỉ chỉ chính mình nói: “Sinh Bảo Bảo?”

Lục Thanh nhẹ nhàng hôn trán Tiểu Ngốc Tử, “Là sinh hài tử của ta cùng Bảo Bảo.”

Hài tử.....

Đối với Tiểu Ngốc Tử mà nói, đó là một từ ngữ xa lạ, y thực khó hiểu, vì cái gì phu quân đã có chính mình, còn muốn thêm một Bảo Bảo khác nữa? Vì thế y liền nước mắt rờn rờn nhìn Lục Thanh, ngập ngừng nói: “Bảo Bảo không tốt sao?” Nhất định là do y không tốt, cho nên phu quân mới có thể nghĩ như vậy.

Lục Thanh nhìn bộ dáng này của Tiểu Ngốc Tử, nơi nào còn có thể ra tay. Hắn thở dài, sau đó lại cười an ủi Tiểu Ngốc Tử: “Không phải, Bảo Bảo là Bảo Bảo tốt nhất trên đời này, là do phu quân quá tham lam.” Lòng tham muốn Tiểu Ngốc Tử vĩnh viễn đều không lý khai chính mình.

Tiểu Ngốc Tử nghe được Lục Thanh nói như vậy, ánh mắt lại toả sáng, vui vẻ ôm lấy Lục Thanh, cạo đến cạo đi trong lòng ngực hắn. Chỗ đó của Lục Thanh khó chịu, nhưng hắn lại không nghĩ đẩy thân thể mềm mại của Tiểu Ngốc Tử ra, cho nên hắn chỉ có thể cứng rắn chống, thẳng đến có người gõ cửa. [yuki-hana: tội anh ấy]

“Chường quây, tới giờ ăn cơm.”

Tiểu Ngốc Tử rất thích ăn, vừa nghe nói phải dùng cơm liền bỏ qua Lục Thanh, ngồi thẳng thân mình. Mà Lục Thanh thật vất vả thở dài nhẹ nhõm một hơi, nhưng ngay sau đó, lại cảm thấy da đầu ra truyền đến một trận đau đớn.

Đồng dạng chịu cùng đau đớn, còn có Tiểu Ngốc Tử.

Lúc này Lục Thanh mới hiểu vừa Tiểu Ngốc Tử lén lút làm cái gì, nguyên lai Tiểu Ngốc Tử đem tóc hai người cột lại cùng nhau, sau đó lại quên chuyện đi, vậy nên khi đứng lên mới làm cho da đầu của hai người căng thẳng. Hắn vội vàng ôm Tiểu Ngốc Tử, muốn tháo ra mối tóc, nhưng hắn lại phát hiện hai đám tóc kia đã dây dưa gắt gao với nhau, rốt cuộc khó có thể tách ra.

Chuyện vốn nên dở khóc dở cười, nhưng Tiểu Ngốc Tử lại cười đến thực vui vẻ. Lục Thanh rơi vào đường cùng, đành phải ôm Tiểu Ngốc Tử đi lấy kéo, lúc này mới có thể làm cho hai người tách ra.

“Không cần tách ra ~” Tiểu Ngọc Tử không tình nguyện nói.

Lục Thanh cầm trong tay mớ tóc hồng bết, cầm ra một cái hà bao tinh xảo, đem tóc cẩn thận thả đi vào, đặt ở phía dưới gối đầu của hai người, Tiểu Ngọc Tử lúc này mới lộ ra tươi cười.

“Bảo Bảo nói rất đúng, vĩnh viễn đều không tách ra.”

Lục Thanh giúp Tiểu Ngọc Tử mặc quần áo, sau đó lại gọi mẽ mẽ tỉnh ngủ, lúc này, hai người một hồ mới chậm chạp xuất hiện ở trên bàn cơm.

Hôm nay trên bàn cơm rõ ràng có hơn một người, bất quá gần đây Thực Vi Thiên đang nhận người, cho nên cũng không ai hoài nghi điều gì, chỉ có Tiểu Ngọc Tử nhìn Lục Quý vài lần, tựa hồ như đang nhớ tới cái gì đó.

Lục Thanh im lặng mà quan sát Lục Quý, phát hiện hắn không hề có bất kỳ hành động khả nghi nào, lúc này mới yên lòng ăn cơm.

Ồi mà Lục Thanh mang đến đều được các đại trù ở Thực Vi Thiên vận dụng thập phần hoàn mỹ, không giống với một đầu bếp nửa vời như Lục Thanh, bọn họ làm ra món ăn thật sự ngon hơn nhiều lắm.

Mọi người một trận lang thôn hổ yết, rất nhanh đem đồ ăn trên bàn càn quét không còn. Sau khi cơm nước xong, Lục Thanh gọi Tần Hải, đem bạc đưa cho đối phương. Tần Hải rất kinh ngạc nhìn Lục Thanh, cũng không có chối từ, bởi vì hắn vốn không nghĩ dùng tiền của nhi tử, hiện tại Lục Thanh cũng không thiếu tiền, có thể trả trở về tự nhiên là tốt nhất.

Lục Thanh châm nước trà cho hai người, một bên phẩm trà một bên hỏi: “Tần lão bản có biết trong thị trấn Phương Lâm này có nơi nào bán nhà không?”

Tần Hải lập tức liền hiểu được ý tứ của Lục Thanh, nhưng nhất thời hắn không nhớ được thông tin gì hữu dụng.

“Ta hiểu ý của người, từ ngày mai ta sẽ hỏi thăm, hắn là có.”

Lục Thanh gật đầu, lại bổ sung: “Không cần quá lớn, loại nhà bình thường là được rồi.”

“Yên tâm đi, giao cho ta làm.” Tần Hải một hơi uống hết ly trà, thần thanh khí爽 nói.

Cũng không biết Lục Thanh lấy nước suối ở đâu, vô luận là nhượng rượu hay là pha trà đều ngon ghê gớm, lợi hại hơn là, mỗi lần uống xong đều cảm giác thân thể nhẹ hơn một chút, nhiều ngày như vậy, Tần Hải cảm giác chính mình trẻ hơn trước đây rất nhiều. Hắn nghĩ, lúc trước đem Thực Vi Thiên giao cho Lục Thanh, quả nhiên là quyết định chính xác.

32. Chương 32

Phong Quý tương đối thành thật làm việc tại Thực Vi Thiên. Sau vài ngày quan sát, Lục Thanh cũng liền chậm chậm thả lỏng. Hiện tại, mỗi ngày ba bữa Phong Quý đều được ăn no, có phòng ấm áp mà ở, mặc quần áo sạch sẽ, tất nhiên không bằng với sinh hoạt trước đây trong vương phủ, nhưng so với việc làm một tên khất cái trôi giạt khắp nơi thì bây giờ đã tốt hơn rất nhiều. Đối với Phong Quý mà nói, có trở về vương phủ hay không đã không còn trọng yếu, hiện tại hắn chỉ thăm nghĩ bảo trụ cái mạng nhỏ của mình mà thôi. Nay thể tử đã bình an vô sự, gánh nặng trong lòng hắn coi như là buông xuống, mỗi ngày làm việc bận rộn làm cho hắn không có thời gian đi quản những chuyện khác.

Ba ngày sau, Tần Hải và Lục Thanh đi tới một tiểu trạch viện. Chủ nhân của tòa nhà này vốn là người đọc sách, hoàn cảnh bên trong trạch viện u nhã di nhân, thực thích hợp cư trú. Nay chủ nhân muốn chuyển đến nơi khác, cho nên muốn bán tòa nhà đi để làm lộ phí.

Lục Thanh đi xem xét vòng quanh, cảm giác hoàn cảnh quả thật không sai, tuy rằng là mua lại, thế nhưng gia cụ bên trong đều được bảo tồn phi thường tốt. Chủ nhân tòa nhà vội vã rời đi nơi này, cho nên ra giá cũng không quá mắc, vì thế Lục Thanh liền lấy bạc mua ngay.

Nhận được địa kế nhưng lại không thể trực tiếp vào ở. Gia cụ linh tinh gì đó có thể không đổi, thế nhưng những thứ như là chén trà bồn tắm gì đó lại nhất định phải đổi mới.

Bọn tiểu nhị của Thực Vi Thiên xung phong nhận việc quét tước sạch sẽ từ trong ra ngoài trạch viện, Lục Thanh chỉ cần mang theo Tiểu Ngốc Tử đi ra chợ mua hết mấy thứ còn lại, tổng cộng hao phí hết hai ngày thì nhà mới lúc này xem như có chút hương vị của một gia đình.

Lục Thanh nhìn chung quanh sạch sẽ sáng sủa liền thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng hẳn cũng có một cái nhà. Tiểu Ngốc Tử vẫn chưa có cảm giác gì đối với nhà mới, y thích nhất vẫn là nhà gỗ nhỏ trên núi. Trong nhà mới có một điểm mà Tiểu Ngốc Tử khó chịu chính là nó có hai phòng ngủ, bên trong một phòng ngủ có một cái giường đất thông thường, mà ở một phòng ngủ khác thì lại đang để chiếc giường gỗ khắc hoa mà Lục Thanh mới vừa mua về. Tiểu Ngốc Tử đảo mắt, bắt đầu xòe tay tính số người trong nhà, tính như thế nào cũng đều chỉ có hai người.

Hai người, hai chiếc giường, hai phòng, Tiểu Ngốc Tử không vui. (^_^). Hiện tại buổi tối mỗi ngày y đều phải ôm Lục Thanh ngủ thì mới có thể ngủ được, nếu mà tách ra, chẳng phải là sẽ không thể ôm được Lục Thanh rồi.

“Bảo Bảo mất hứng sao?” Lục Thanh thực miễn cảm mà phát hiện ra cảm xúc của Tiểu Ngốc Tử, lập tức hỏi.

Lục Thanh cho rằng Bảo Bảo sẽ giống như ngày xưa mà bỏ nhào vào trong lòng mình mà làm nũng, nhưng hẳn không ngờ được là, hôm nay Tiểu Ngốc Tử lại chỉ thờ phỉ phỉ trờng mắt nhìn hẳn một cái, sau đó chạy ra ngoài mà chơi với mẽ mẽ. (^_^) Lục Thanh bị ánh mắt tràn ngập oán khí trờng, cảm thấy trong lòng mao mao, không biết bản thân hẳn đã làm gì chọc tới Tiểu Ngốc Tử.

Lục Thanh đi theo phía sau Tiểu Ngốc Tử, đẩy cửa phòng, liếc mắt liền nhìn thấy thân ảnh kia đang ôm Bạch Hổ, hẳn đến gần thì nghe thấy Tiểu Ngốc Tử nói với Bạch Hổ oán giận chính mình.

“Phu quân bại hoại!”

Lục Thanh xấu hổ sờ sờ mũi, không biết bản thân đã làm chuyện gì mà làm cho ai đó oán trách. Ngay sau đó ngữ khí của Tiểu Ngốc Tử lại thay đổi, trở nên có chút ai oán:

“Bảo Bảo không muốn phân giường ngủ với phu quân.”

“Miêu ngao!” Bạch Hổ ngao một tiếng, giống như là an ủi Tiểu Ngốc Tử.

Lục Thanh đứng phía sau oán thầm, cho dù là người có muốn thì cũng không thể! bắt quá Tiểu Ngốc Tử cư nhiên có thể nghĩ đến loại chuyện này, có thể thấy được gần đây trí lực của y đã có chút đề cao. Lục Thanh còn nhớ rõ lần đầu tiên nhìn thấy Tiểu Ngốc Tử, Tiểu Ngốc Tử một điểm còn không sợ mà gọi hẳn là ca ca, Lục Thanh có nói nhưng y cơ bản không nhớ được, mà hiện tại Tiểu Ngốc Tử không cần nhắc nhở, cũng đã tự giác gọi hẳn là phu quân. Không thể nghĩ ngờ, nước tuổi trong hồ lô khiến cho Tiểu Ngốc Tử trở nên thông minh, nhưng lại khiến Bạch Hổ có được bản lĩnh học tiếng kêu của mèo.

Nghĩ đến đây, ánh mắt Lục Thanh ám ám, cũng không biết đến khi nào thì hẳn mới chính thức có được Tiểu Ngốc Tử. Trước kia không có người yêu, thì không hề cảm thấy có cái gì, hiện tại người yêu liền tại ngay trước mặt mình, nhưng lại không thể trực tiếp ăn luôn, Lục Thanh cảm thấy đây thật sự là một loại dày vò thật lớn. (^_^) Cố tình hẳn mỗi lần còn không có thể ở trước mặt Tiểu Ngốc Tử biểu hiện ra ngoài bộ mặt sắc lang của mình, mỗi ngày đều áp lực, Lục Thanh cảm giác một ngày nào đó trong tương lai, hẳn tuyệt đối sẽ nhìn không được. Hẳn thở dài một tiếng, cũng chỉ biết thế, có thể nhẫn bao lâu liền nhẫn bao lâu đi.

Tiểu Ngốc Tử đột nhiên cảm giác có chút không thích hợp, quay đầu thì nhìn thấy Lục Thanh đứng ở phía sau mình, khuôn mặt giống như bạch ngọc thoáng chút đỏ lên. Y nói Lục Thanh là bại hoại, không biết Lục Thanh có nghe hay không.

Thấy bộ dáng Tiểu Ngốc Tử có chút không biết làm sao, Lục Thanh vội vàng nói:

“Bảo Bảo có lạnh hay không, trở về mặc thêm quần áo được không?”

Ánh mắt Tiểu Ngốc Tử quay tròn chuyển chuyển, cảm giác rằng Lục Thanh nhất định là không có nghe thấy câu nói kia, lúc này mới yên lòng. Không những thế, y còn cảm thấy rất vui vẻ, thiếu chút nữa liền không nhịn được mà bật cười ra tiếng, Tiểu Ngốc Tử đi bên cạnh Lục Thanh, vụng trộm che miệng cười cười, ánh mắt cong lên giống như hình dáng của vầng trăng khuyết.

Lục Thanh giúp Tiểu Ngốc Tử mặc vào áo bông thật dày, mang theo Tiểu Ngốc Tử đi đến Thực Vi Thiên. Ngày hôm qua, bọn tiểu nhị đã giúp hắn rất nhiều, làm lão bản nhất định phải tỏ vẻ một chút mới được, Lục Thanh nhớ tới rượu phường vừa vận có những rượu nho, cho nên dứt khoát bảo bọn tiểu nhị Thực Vi Thiên đóng cửa điểm trước nửa canh giờ, vây quanh mấy bếp lò ăn lẩu, uống rượu ngon.

Tiểu Ngốc Tử an vị bên người Lục Thanh, ngóng trông nhìn ly rượu trước mặt mọi người, trong khi y thì lại chỉ được uống nước trà, cho nên Tiểu Ngốc Tử làm ầm ĩ muốn uống rượu.

Lục Thanh vốn không muốn, thế nhưng ánh mắt Tiểu Ngốc Tử thật sự là rất đáng thương, hơn nữa mọi người xung quanh đều giật giây nói cho Tiểu Ngốc Tử uống một chút khẳng định sẽ không có việc gì, cho nên hắn đành phải gật đầu đáp ứng. Tiểu Ngốc Tử cao hứng, phấn chấn hoan hô một tiếng, nhưng sau đó lại phát hiện Lục Thanh chỉ rót cho mình một ly nho nhỏ.

Tiểu Ngốc Tử thử tính dùng đầu lưỡi liếm liếm, ánh mắt lập tức liền sáng, hương vị loại rượu nho này chênh lệch rất nhiều so với rượu đế, uống vào giống như nước trái cây, không, so với nước trái cây càng thêm hương thuần. Sau khi liếm một ngụm, Tiểu Ngốc Tử khẩn cấp đem nguyên một chung rượu đổ vào trong bụng mình, sau đó liếm liếm môi.

“Còn muốn uống!”

Lục Thanh không nói gì nhìn Tiểu Ngốc Tử, cảm giác trong ánh mắt Tiểu Ngốc Tử quả thực sáng lạn như ánh sao, như vậy làm sao hắn còn có thể tiếp tục cho y uống.

Tiểu Ngốc Tử kéo tay áo Lục Thanh, không ngừng khẩn cầu, ngay khi Lục Thanh muốn chịu đựng không nổi thì có một thanh âm thanh thúy vang lên, đánh gãy hi nháo giữa hai người.

Lục Thanh ngẩng đầu, phát hiện người đứng ở trước mặt mình, chính là một cô nương mà trước đó vài ngày không thỉnh tự đến.

Vì cái gì nói là không thỉnh từ mà tự đến?. bởi vì chủ nghiệp của vị cô nương tên Hồ Điệp này chính là đánh đàn hát rong, thường trú ở các tửu lâu. Thực Vi Thiên là một tửu lâu phát đạt nhất huyện Phương Lâm, tất nhiên cũng sẽ hấp dẫn lực chú ý của nàng. Mỗi ngày nàng đàn hát trong thính đường của Thực Vi Thiên, hằng ngày còn nộp lên một chút tiền kiếm được cho Thực Vi Thiên, còn thừa đều chính mình lưu trữ. Lục Thanh thấy nữ nhân này coi như là an phận thủ thường, liền đồng ý cho nàng đến Thực Vi Thiên hát rong kiếm tiền. Loại chức nghiệp này vốn là phải thường xuyên đổi địa phương, nhưng không biết Hồ Điệp này nghĩ thế nào, hoặc là thấy sinh ý của Thực Vi Thiên thật sự rất tốt, tóm lại cho tới bây giờ đều không có rời đi.

Bình tĩnh mà xem xét, dung mạo của Hồ Điệp chính là một mỹ nhân trong giới nữ tử, nếu so sánh cùng Lục San San thì cũng không kém bao nhiêu. Mỹ nhân đàm tiền xướng khúc, thực làm cho người thích, mỗi ngày cũng có thể kiếm không thiếu ngân lượng.

Nàng ở Thực Vi Thiên trong thời gian dài, có rất nhiều hỏa kế cũng từng có ý đối với nàng, tuy nhiên người này có vũ kỹ không tệ mà lòng dạ cũng cực cao, nam nhân bình thường căn bản là chống đỡ không nổi.

Lục Thanh nhìn bộ mặt Hồ Điệp khoe miệng cười duyên, không khỏi nhú mày. Theo lý thuyết hẳn mời bọn tiểu nhị Thực Vi Thiên ăn cơm uống rượu, là không có chuyện của Hồ Điệp, nhưng vì nàng đàn ở Thực Vi Thiên lâu như vậy cho nên lưu lại ăn cơm thì Lục Thanh cũng sẽ không nói thêm cái gì, thế nhưng hiện tại xem ra, việc nàng lưu lại ăn cơm, chỉ sợ là có ý khác a. Chỉ là hy vọng Hồ Điệp không cần giống như Xuân Hoa mà làm chuyện điên rồ, không thì Thực Vi Thiên này chỉ sợ là không thể để nàng ở lại.

“Đa tạ chương quầy cho phép tiểu nữ tử lưu lại Thực Vi Thiên hát rong, một chén rượu này, tiểu nữ tử kính ngài.”

Dứt lời, Hồ Điệp ngửa đầu uống rượu, đem một chén rượu tràn đầy đổ vào trong miệng mình, làm cho mọi người một trận trầm trồ khen ngợi.

Một hơi uống xong một chén rượu lớn, Hồ Điệp này thật đúng là nữ trung hào kiệt, nhưng nếu là kính rượu, thì không cần phải phô trương như thế.

Hồ Điệp dù sao cũng là nữ tử, tửu lượng không lớn, vừa uống xong trên mặt liền xuất hiện một mảnh đỏ ửng, làm nổi bật nàng mâu quang như thủy, khuôn mặt như tiên tử hạ phàm, làm cho các nam tử ở đây đều ngốc sững sốt vài giây.

Rượu không say mà mỗi người tự say, Lục Thanh bất động thanh sắc, cũng là bưng lên một chén rượu, một hơi uống sạch.

Chút tửu lượng ấy, đối với Lục Thanh mà nói không đáng kể chút nào.

Hồ Điệp thấy Lục Thanh tiếp nhận rượu kính của nàng, không khỏi vui vẻ, bản thân nàng uống rượu không nhiều, thế nhưng hôm nay vì hạnh phúc chung thân của mình nên cố gắng một phen.

Nàng vốn lấy bốn biển làm nhà, nhưng lại tâm xuân nảy mầm, sau khi nhìn thấy chương quỳ trẻ tuổi của Thực Vi Thiên, liền cả ngày tưởng niệm thần hồn điên đảo. Nhưng Lục Thanh cơ hồ không có nhìn tới nàng, ngẫu nhiên có thể nói được một hai câu, như vậy cũng đã khiến Hồ Điệp lòng tràn đầy hoan hỉ.

Dân phong Tây Lưu thoáng mở, nếu nữ tử gặp được đối tượng mình thích, hoàn toàn có thể lớn mật theo đuổi, hướng chi Hồ Điệp vào Nam ra Bắc, càng không có cổ kỵ. Vì thế hôm nay thừa dịp có không khí, tửu hứng đang cao trào, nàng uống xong một bát rượu ngon nên có thêm can đảm, giờ phút này trong lòng chỉ còn lại có tràn đầy tình ý.

Hồ Điệp đang muốn mở miệng, lại đột nhiên bị một thanh âm đánh gãy, lại là kẻ vẫn luôn đi theo bên người Lục Thanh, Tiểu Ngốc Tử quần Lục Thanh muốn uống rượu.

“Phu quân, Bảo Bảo cũng muốn uống ~”

Lục Thanh nghe được thanh âm của Tiểu Ngốc Tử, thần sắc lập tức ôn nhu rất nhiều, hẩn thân mật mà điểm điểm mũi Tiểu Ngốc Tử, nói: “Tiểu bại hoại không cho uống rượu.”

Phu quân.....

Hai chữ này giống như thiên cân búa tạ đánh vào trái tim Hồ Điệp, sắc mặt nàng trắng bệch, “Lục chương quỳ đã kết hôn?”

Những lời này vừa mở miệng, chẳng khác nào là biểu đạt hoàn toàn ý tứ của nàng đi ra, trừ phi Lục Thanh cũng là ngốc tử, mới có thể nghe không hiểu. Lúc này, không khí nhất thời im lặng xuống, chờ đợi Lục Thanh trả lời thuyết phục, Lục Thanh còn chưa mở miệng, Tiểu Ngốc Tử ngồi ở bên người hẩn lại mở miệng.

“Phu quân là của Bảo Bảo!”

Tiểu Ngốc Tử tức giận nhìn Hồ Điệp, tựa hồ cũng hiểu rõ nữ nhân này là tới muốn đoạt phu quân với mình

33. Chương 33

Đối với Tiểu Ngốc Tử dị nghị, căn bản không có người để trong lòng. Vô luận là Hồ Điệp hay là những người còn lại, toàn bộ đều nhìn sắc mặt của Lục Thanh, chờ đợi nam nhân này trả lời thuyết phục.

Sắc mặt Lục Thanh vẫn như thường, thản nhiên nói: “Y nói rất đúng.”

Kỳ thật chuyện Lục Thanh thành thân thì toàn bộ người ở huyện Phương Lâm đều biết, lúc trước bọn họ coi cuộc hôn nhân này chính là một việc chê cười, chung quy Lục Thanh cưới là tiểu ca nhi, hơn nữa tiểu ca nhi này vẫn là một ngốc tử. Mà lấy thân phận địa vị hiện tại của Lục Thanh, chỉ cần hẩn gặt đầu đồng ý, thì tuyệt đối có rất nhiều cô nương nguyện ý gả cho hẩn. Nhưng Lục Thanh vẫn thực sủng ái Tiểu Ngốc Tử, đây chính là việc mọi người ở Thực Vi Thiên nhận ra được. Ban đầu mọi người cho rằng Lục Thanh chẳng qua là tâm địa thiện lương, Tiểu Ngốc Tử tuy rằng ngốc thể nhưng làm người lại thiên chân khả ái, cơ hồ không có người chán ghét sự tồn tại của Tiểu Ngốc Tử. Mọi người đều nhìn hẩn động tác thân mật giữa hai người, thế nhưng trong lòng mọi người, Tiểu Ngốc Tử chẳng qua chỉ là hài tử mà thôi. Tiểu Ngốc Tử

gọi Lục Thanh là phu quân, mà Lục Thanh cũng thừa nhận. Cái này đại biểu rằng trong lòng Lục Thanh, Tiểu Ngốc Tử là thê tử chân chính của hắn.

Hồ Điệp cũng là nữ tử tâm cao khí ngạo, thế nhưng cho dù có ngạo khí như thế nào thì khi đối mặt với tình yêu tổng là hồ đồ, nàng không thể tự kiềm chế bản thân thích phải Lục Thanh, liền tính Lục Thanh có thê tử, nàng cũng cam nguyện làm thiếp, cho dù chính thê của Lục Thanh chỉ là một ngốc tử.

“Ta nguyện ý cùng y chia sẻ người.”

Hồ Điệp gắt gao cắn môi, cơ hồ muốn cắn đến chảy máu. Ủy thân làm thiếp, này đã là nhượng bộ lớn nhất của nàng, tất cả đơn giản chỉ là vì chữ thích. Thương gia trẻ tuổi như Lục Thanh, cưới vài người tuyệt đối là không có vấn đề, mọi người cũng đều cảm giác, dung mạo của Hồ Điệp này dù rằng không đủ để làm chính thê của Lục Thanh, nhưng làm thiếp thất thì lại đủ rồi.

Nhưng mà không nghĩ tới, Lục Thanh vẫn trầm mặc, lắc lắc đầu: “Xin lỗi.”

Hồ Điệp nhìn ánh mắt cố định của Lục Thanh, lại nhìn thấy Tiểu Ngốc Tử cứ như hổ rình mồi mà nhìn chăm chăm mình, rốt cuộc hiểu rõ. Cho nên nàng cũng không dây dưa, chỉ là ưu nhã cười cười, xoay người rời đi. [yuki-hana: mình thích cô gái này]

Hồ Điệp vừa đi, Lục Thanh như trút được gánh nặng.

Mọi người ở Thực Vi Thiên tiếp tục vui chơi giải trí, nhưng không khí lại không thân thiện như vừa rồi. Thỉnh thoảng có người nhìn lên Lục Thanh cùng Tiểu Ngốc Tử, sau đó thấy không có gì thú vị rồi lại dời ánh mắt.

Sau khi Hồ Điệp đi, Tiểu Ngốc Tử liền có chút rầu rĩ không vui, ngay cả món ăn mà y thích nhất cũng chưa ăn bao nhiêu, ngược lại thừa dịp Lục Thanh không chú ý liền trộm uống mấy chén rượu nho. Đến cuối cùng Lục Thanh thật sự bất đắc dĩ, đành phải mang theo Tiểu Ngốc Tử rời đi trước.

Hai người tay trong tay đi ở trên đường cái, Tiểu Ngốc Tử ngẩng đầu lên nhìn Lục Thanh, hai mắt sáng như sao: “Phu quân, Bảo Bảo nghĩ sinh hài tử với người.” (^_^)

Lục Thanh sững sờ tại chỗ, hỏi: “Người có hiểu được sinh hài tử là có ý tứ gì không?”

Tiểu Ngốc Tử nghiêm túc gật gật đầu.

Lục Thanh không biết vì cái gì Tiểu Ngốc Tử sẽ đột nhiên nhắc tới chuyện này, thế nhưng vừa rồi, việc Hồ Điệp xuất hiện hiển nhiên làm cho Tiểu Ngốc Tử có ý thức nguy cơ. Hắn biết rõ dựa vào đại não đơn giản của Tiểu Ngốc Tử là tuyệt đối không có khả năng nghĩ đến chuyện sinh hài tử, chung quy mấy ngày hôm trước khi hắn hỏi Tiểu Ngốc Tử, Tiểu Ngốc Tử vẫn là ngây thơ vô tri. Cho nên hắn cơ hồ có thể khẳng định, là có người đã nói gì đó với Tiểu Ngốc Tử.

Lục Thanh rất ngạc nhiên nói: “Bảo Bảo nghe nói cái gì, có thể nói cho phu quân nghe được không?”

Không thể không nói, nếu không phải người này nói mà muốn cho Tiểu Ngốc Tử tự mình thông suốt là một chuyện rất khó, cho nên Lục Thanh có chút cảm tạ người lắm miệng này.

Tiểu Ngốc Tử hoàn toàn không có tâm tư giấu diếm, Lục Thanh hỏi, y liền trả lời chi tiết.

“Bà bà nói, sinh hài tử có thể trói chặt phu quân.....” (^_^)

Nghe qua giải thích đứt quãng của Tiểu Ngốc Tử, cuối cùng Lục Thanh loảng thoảng minh bạch chút tình huống.

Nguyên lai là trong lúc vô tình, Tiểu Ngốc Tử nghe được một bà bà nói chuyện với con dâu, con dâu hướng bà bà khóc kể rằng trượng phu của mình ở bên ngoài câu tam đáp tứ, bà bà liền nói cho con dâu là phải giúp trượng phu sinh hạ một hài tử khi có thể triệt để trói chặt tâm của trượng phu. Sau khi Tiểu Ngốc Tử nghe được vốn không thêm để ý, kết quả hôm nay Hồ Điệp xuất hiện khiến cho Tiểu Ngốc Tử cảm thấy chút khủng hoảng. Y nghĩ tới ngày đó Lục Thanh từng hỏi mình có nguyện ý sinh hài tử cho hắn hay không, y cự tuyệt phu quân, cho nên hôm nay mới có người khác xuất hiện tranh phu quân với y.

Tiểu Ngốc Tử trải qua phân tích đơn giản, kết luận ra rằng chỉ cần y sinh một hài tử cho Lục Thanh, thì Lục Thanh sẽ vĩnh viễn bị trói bên người y. Y thực vui vẻ, tuy rằng tóc mà hai người cột vào đã bị cắt đi, bất quá chỉ cần có hài tử, bọn họ là có thể không bao giờ tách ra.(^_^)

Nghe xong lời của Tiểu Ngốc Tử, Lục Thanh thật sự không biết nói gì. Trong chuyện này tuyệt đối là có hiểu lầm, bất quá tổng thể mà nói, dù Tiểu Ngốc Tử không thể phân tích quá rõ ràng, nhưng vô tình cho thấy, y đối với Lục Thanh quyến luyến, đối với Lục Thanh chiếm dụng, về mặt nào đó mà nói thì đã tới một trình độ khủng bố.

Kỳ thật Lục Thanh chỉ là không có phát hiện mà thôi, nếu hắn cẩn thận ngẫm lại liền sẽ phát hiện rằng trong mối quan hệ của hai người, Tiểu Ngốc Tử là người động tâm trước. Vô luận là lúc trước Lục Thanh uống nhầm linh tuyến bị hôn mê, Tiểu Ngốc Tử đã vô cùng sốt ruột cùng kiên trì, hay là sau này Lục Thanh bị hai nữ nhân kia tính kế, biểu hiện của Tiểu Ngốc Tử ngoài phần nộ còn có khổ sở. Mà Lục Thanh, nói là thích Tiểu Ngốc Tử, nhưng lại chưa từng xem Tiểu Ngốc Tử như là một thê tử chân chính. Hắn luôn nói với mình rằng đợi đến khi Tiểu Ngốc Tử hiểu rõ hết thấy mọi chuyện rồi mới tính, đợi đến khi Tiểu Ngốc Tử khôi phục trí lực thì mới hạ thủ, nhưng hắn là lại bỏ qua một điểm — từ đầu tới đuôi Tiểu Ngốc Tử đều vẫn luôn yêu Lục Thanh, kể thấy không rõ lắm tình huống chỉ có một mình hắn mà thôi.

Cũng không quản có phải đang ở trên đường cái hay không, cũng không quản có người nhìn hai người bọn họ hay không, Lục Thanh nhin không được mà ôm lấy Tiểu Ngốc Tử, nói rõ cho Tiểu Ngốc Tử biết tâm ý của hắn.

“Ta thích Bảo Bảo, cho dù không có hài tử, cũng tuyệt đối sẽ không rời đi, tuyệt đối sẽ không ở cùng một chỗ với người khác.”

Tiểu Ngốc Tử đem đầu vùi vào trước ngực Lục Thanh, thanh âm rầu rĩ nói:“Phu quân không được nói dối. Nếu nói dối, phạt người biến thành tiểu thỏ tử. Thật sự thật sự không thể nói dối nga!”

Lục Thanh khẽ hôn cái trán trơn bóng của Tiểu Ngốc Tử, trịnh trọng nói:“Ân, tuyệt đối không nói dối, nhưng Bảo Bảo có thể nói cho ta biết vì sao người nói dối lại phải biến thành tiểu thỏ tử?”

Tiểu Ngốc Tử che miệng cười trộm,“Bởi vì Bảo Bảo thích ăn thịt thỏ!” [yuki-hana: cương quá]

Biểu tình Lục Thanh có chút quái dị, Tiểu Ngốc Tử ngơ ngác như vậy thích ăn đồng loại của mình sao? Lúc này, thần sắc Lục Thanh ám ám, ho khan một tiếng, sau đó nhỏ giọng nói:“Ta cũng thích ăn.”

Này ăn phi bĩ ăn, tuy rằng đến nay hắn còn chưa nếm được hương vị, thế nhưng hắn có thể tưởng tượng ra mỹ vị

“Muốn ăn con thỏ!” hai mắt Tiểu Ngốc Tử phát quang, cái bụng vừa rồi chưa ăn no bắt đầu kêu to lên.

Đối với yêu cầu của Tiểu Ngốc Tử, Lục Thanh luôn luôn làm theo, lúc này cũng không ngoại lệ. Lục Thanh nghĩ, đợi đến Tiểu Ngốc Tử ăn xong con thỏ, thì sẽ đến phiên hắn ăn con thỏ của hắn.

Bây giờ, đường cái trong huyện Phương Lâm huyện còn rất náo nhiệt, nơi nơi đều là tiểu thương bày quán, Lục Thanh tìm đến một quán nướng mà Tiểu Ngốc Tử thích nhất, vừa mua thịt thỏ vừa nghĩ cách mở rộng mặt tiền cửa hàng của Thực Vi Thiên. Lẩu có thể thổi quét toàn bộ huyện Phương Lâm, một mặt là vì trước kia mọi người đều không có nếm qua hương vị của ớt, sau khi đã nếm thử, có vài người liền thích phải loại hương vị này; Về mặt khác một phần cũng là dựa vào thời tiết, vào trời đông giá rét, ăn một bữa lẩu nóng hầm hập, nhiệt từ đầu đến chân. Đến cuối năm, việc bán lẩu khẳng định còn có thể liên tục một trận, nhưng mà đến khi thời tiết ấm áp, lẩu sẽ không còn bán được như thế nữa. Lục Thanh tính toán là, vào mùa hè, lấy việc bán đồ nướng làm chính, huyện Phương Lâm cách núi Thanh Vân rất gần, mà thôn dân Bạch Hồ thôn cũng đáp ứng sẽ đem con mồi ưu tiên bán cho Thực Vi Thiên, đến lúc đó thiên thời địa lợi nhân hoà, không sợ sinh ý hội suy tàn đi xuống.

Rất nhanh, một cái chân thỏ liền được nướng thơm ngào ngạt, con thỏ trên quầy là loại thỏ chuyên được nuôi lấy thịt, nên lượng thịt rất nhiều, tuy mùi vị có chút kém thỏ hoang trên núi, nhưng khi ăn vào cũng rất ngon.

Thịt thỏ nướng chín đều tẩm muối cùng tương, nhưng không có ớt cùng thì là mà Lục Thanh quen thuộc. Lục Thanh đem thịt đưa cho Tiểu Ngốc Tử, cân nhắc nếu có thể tìm được thì càng tốt, nhưng hắn nghe

nói thứ này là từ Tây Vực tiến cử đến, triều đại này phỏng chừng không có.

Tiểu Ngốc Tử nhìn thấy ăn ngon liền vui vẻ ghê gớm, hôn Lục Thanh một ngụm sau đó bắt đầu vung đũa ngấu nghiến, y chính mình ăn còn chưa đủ, còn thỉnh thoảng đút cho Lục Thanh cắn một miếng.

Hai người chậm rì rì về đến nhà, lúc này Tiểu Ngốc Tử cũng ăn sạch sẽ miếng thịt cuối cùng, không tự chủ được mà ợ một hơi.

“Bảo Bảo tắm cùng phu quân được không?” Trước khi ăn con thỏ thì phải đem con thỏ rửa sạch mới tốt.

Tiểu Ngốc Tử vừa nghe nói là cùng với phu quân, không hề nghĩ ngợi gật gật đầu, lại không biết chính mình đã bị lọt vào trong cạm bẫy của phu quân.

.....

“Vì cái gì phu quân không xuyên quần áo?” Tiểu Ngốc Tử trần trụi tiến vào trong ổ chăn, chỉ lộ ra một cái đầu tròn lắc lắc.[yuki-hana: em hỏi khó trả lời ghê]

Trên giường thật ấm áp, Tiểu Ngốc Tử thoải mái thiếu chút nữa muốn ngủ, lại bị Lục Thanh trở mình đến. Lục Thanh đứng đắn nói cho Tiểu Ngốc Tử: “Bảo Bảo nguyện ý sinh hài tử cho phu quân sao?”

Không biết vì sao, tâm tình Tiểu Ngốc Tử lập tức khẩn trương, trong ổ chăn, ánh mắt hai người giằng co, trong ánh mắt của Lục Thanh là lửa nóng đến đáng sợ, Tiểu Ngốc Tử cảm giác chính mình giống như là con thỏ bị đặt ở trên bếp lò, lập tức sẽ bị nướng chín.

“Bảo Bảo nguyện ý sao?” Thấy Tiểu Ngốc Tử không nói lời nào, Lục Thanh lại hỏi.

“Nguyện ý.....”

“Không cho hối hận, hối hận thì sẽ biến thành tiểu thỏ tử bị ta ăn luôn.”

Sau này Tiểu Ngốc Tử cũng nói không ra lời, sau khi ép buộc đã lâu, Tiểu Ngốc Tử mơ mơ màng màng nghĩ, dù y không có hối hận thì hình như cũng là bị ăn luôn đầu...

34. Chương 34

Đông chí qua đi, hừng đông càng ngày càng sớm.

Lục Thanh cùng Tiểu Ngốc Tử hai người song song nằm ở trên giường, liên động đều không nghỉ động. Bình thường vào giờ này, Lục Thanh đã rời giường rửa mặt chuẩn bị đi trong đêm, mà hôm nay, hẳn thâm nghĩ ôm Tiểu Ngốc Tử của hắn mà ngủ nướng.

Hai người làm lần đầu tiên cho nên không thể kéo dài, nhưng lại tràn ngập tình yêu, cảm giác linh hồn và thể xác hợp nhất thật sự tốt đẹp đến độ không thể dùng ngôn ngữ để miêu tả. Lục Thanh nghĩ, lúc này Tiểu Ngốc Tử đã chân chính thuộc về hắn. Có lẽ Tiểu Ngốc Tử chính là người định mệnh của Lục Thanh ở kiếp này, cho nên hắn mới có thể vượt qua thời không để đến bên người Tiểu Ngốc Tử. Lục Thanh từng cho rằng đời này hắn đều sẽ sống cô độc suốt quãng đời còn lại, chẳng đến khi hắn gặp được Tiểu Ngốc Tử thiên chân lại đáng yêu, cả ngày kề cận hắn. Nhất cử nhất động của Tiểu Ngốc Tử đều chiếm trọn tim hắn, mỗi một ngày qua đi, Lục Thanh đều cảm thấy rằng hắn càng không ly khai Tiểu Ngốc Tử.

“Ân ~”

Tiểu Ngốc Tử ủy khuất “ân” một tiếng, lông mi thanh tú nhô lên, bộ dáng giống như là sắp thanh tỉnh. Lục Thanh vội vàng ôm eo Tiểu Ngốc Tử, nhẹ nhàng vỗ sau lưng y, muốn làm cho y nghỉ ngơi trong chốc lát, lại không nghĩ rằng Tiểu Ngốc Tử cảm giác được hắn tồn tại, lập tức liền mở mắt to, ánh mắt mang theo ủy khuất nhìn Lục Thanh.

Đổi mặt Tiểu Ngốc Tử ủy khuất cùng lên án, Lục Thanh xấu hổ ho nhẹ hai tiếng, sau đó tìm cách lẩn tránh.

Đêm qua, hình ảnh Tiểu Ngốc Tử khóc cầu chính mình lại một lần nữa hiện lên trong đầu Lục Thanh, mà lúc đó, hẳn chẳng những không có buông tay, ngược lại càng thêm hung ác. [yuki-hana: bệnh nan y chung của mấy anh công]

Đột nhiên, Tiểu Ngốc Tử từ trong ổ chăn vươn ra cánh tay của mình, sau đó ôm đầu Lục Thanh, Lục Thanh kinh ngạc nhìn Tiểu Ngốc Tử, hắn cho rằng y đang muốn hôn mình một chút, lại không dự đoán được Tiểu Ngốc Tử đẩy tóc của hắn ra, sau đó cắn lỗ tai hắn một cái.[yuki-hana: vừa]

Lục Thanh cảm giác trong lòng mình đang tích huyết, không phải là bị đau, mà là bị thích

Tiểu Ngốc Tử một bên nhẹ nhàng dùng răng nanh cắn nuốt, một bên mơ mơ hồ hồ nói:“Phu quân nói dối, mau biến thành thỏ con để cho Bảo Bảo ăn”.

Lục Thanh buồn bực, cố gắng giải thích cho mình:“Ta nói dối chỗ nào?” Hắn tựa hồ vẫn đều ở bên cạnh Tiểu Ngốc Tử không có rời đi, như thế nào biến thành thỏ con được.

Rốt cuộc Tiểu Ngốc Tử cắn đủ, buông lỗ tai Lục Thanh ra, dùng một loại ngữ khí cực kỳ nghiêm túc nói:“Đêm qua phu quân nói không đau.”(^_^) Nhưng thật sự là đau quá, tuy rằng sau đó thực thoải mái, nhưng vẫn làm cho Tiểu Ngốc Tử đau đến khóc.

Lục Thanh có chút áy náy sờ sờ khuôn mặt tức giận của Tiểu Ngốc Tử,“Vậy bây giờ Bảo Bảo còn đau không?”

Tiểu Ngốc Tử nghĩ nghĩ nói:“Hiện tại không đau.”

Lúc này Lục Thanh mới yên lòng. Hoàn hảo ngày hôm qua sau khi xong việc, Lục Thanh đã giúp Tiểu Ngốc Tử tắm bằng nước ấm, trong nước tắm hắn đã thêm vào thật nhiều linh tuyến, cho nên sáng nay Tiểu Ngốc Tử mới có thể không cảm thấy một chút ‘Di chứng’ nào. Nếu thật sự bởi vì dục niệm của mình mà khiến Tiểu Ngốc Tử không thể động, cả ngày nằm ở trên giường, chỉ sợ tâm Lục Thanh sẽ đau chết đi. Nhưng cho dù có linh tuyến, thể lực của Tiểu Ngốc Tử cũng bị tiêu hao đến không thể khinh thường, cho nên Lục Thanh tình nguyện để y nằm ở trên giường nghỉ ngơi nhiều hơn trong chốc lát. Tiểu Ngốc Tử trời sinh hiếu động, sau khi tỉnh lại liền nằm không trụ, ồn ào muốn mặc quần áo sau đó chơi cùng mẹ.

Lục Thanh bất đắc dĩ nói:“Bảo Bảo không mệt sao?”

Tiểu Ngốc Tử dùng sức lắc đầu:“ Không mệt chút nào.”

Không biết vì sao, tối hôm qua khi y ngủ rõ ràng là thực vất vả mệt chết đi, buổi sáng thức dậy lại phát hiện cả người mình đều tràn ngập năng lượng.

Được rồi, nếu Tiểu Ngốc Tử không nguyện ý tiếp tục nằm, Lục Thanh cũng không thể cứ ở trên giường. Cho nên hai người rửa mặt, sau đó đi đến Thực Vi Thiên.

Thoáng thấy Hồ Điệp vẫn đang đánh đàn bên trong đại đường, Lục Thanh có chút kinh ngạc. Vốn tưởng rằng trải qua chuyện ngày hôm qua, Hồ Điệp sẽ không lưu lại Thực Vi Thiên, lại không nghĩ rằng hắn đã đoán sai.

Hồ Điệp là người luyện võ, cảm giác vô cùng sâu sắc, khi ánh mắt Lục Thanh chuyển đến trên thân thể của nàng, nàng liền đã nhận ra. Hồ Điệp lộ ra một nụ cười khổ, tiếng đàn ngưng bật:

“Lục chương quây không cần đa tâm, nay Hồ Điệp mưu sinh ở Thực Vi Thiên, tự nhiên sẽ không vọng tưởng nhiều hơn.”

Lục Thanh nghĩ, vậy là hắn đã lấy lòng tiểu nhân đo lòng quân tử. Hồ Điệp cũng có thể nói là một hiệp nữ, dám yêu dám hận, cầm lên được bỏ xuống cũng được, điều này khiến cho Lục Thanh thập phần kính nể. Nếu là hắn thật sự vì tị hiềm mà đuổi Hồ Điệp, ngược lại cho thấy lòng dạ của hắn hẹp hòi.

Lục Thanh nói:“Ta cũng không ác ý.”

Hồ Điệp khẽ gật đầu với Lục Thanh, ngón tay kích thích cảm huyền, một lần nữa nhập vào trong thế giới âm vận, giống như vạn vật thế gian đều không quan hệ với nàng.

Dùng ánh mắt nhìn khắp Thực Vi Thiên, sau khi xác nhận không có chuyện gì, Lục Thanh mang theo Tiểu Ngốc Tử đi đến hậu viện, bắt đầu xử lý sổ sách ngày hôm qua.

Lục Thanh muốn thể lực của mình càng thêm lớn mạnh thì chỉ đơn thuần mà phát triển Thực Vi Thiên thôi là không đủ, một nơi như Thực Vi Thiên thì cũng chỉ có thể thu hút một lượng khách hàng nhất định,

nhưng mở thêm chi nhánh thì lại phát sinh vấn đề, số lượng ớt và tiêu hái từ trong đất nhiều như vậy, nhưng với tộc độ hiện tại thì hàng trữ càng ngày càng ít, mấy ngày hôm trước Tần Hải nói cho hần, dựa theo tình trạng hiện tại, chỉ sợ số ớt tồn trữ không kiên trì được bao lâu. Tin tức tốt là Lục Thanh có gieo trồng một ít mầm móng ớt trong đất nhà mình, tuy rằng hiện tại không là mùa cho trái, nhưng Lục Thanh lại có thể dựa vào linh tuyến làm cho ớt chín trong vòng một ngày. Hơn nữa sau khi dùng linh tuyến tưới, cây ớt kia liền phát sinh biến hóa, cho dù sau khi hái quả cũng sẽ không héo rũ, chỉ cần có linh tuyến là có thể cuộn cuộn không ngừng sinh trưởng.

Lục Thanh nắm giữ kỹ thuật tưới bằng linh tuyến, Thực Vi Thiên chẳng khác nào có được nguồn cung cấp vô tận. Chỉ cần linh tuyến trong hồ lô không khô kiệt, như vậy sinh ý sẽ không ngừng.

Về hồ lô thần kỳ này, Lục Thanh đã từng cẩn thận quan sát thật nhiều lần, mỗi một lần đều không thu được kết quả gì. Hần hoàn toàn không thể giải thích những chuyện như thế này. Đối với Lục Thanh mà nói, hồ lô này quá mức thần kỳ, có lẽ có nào một ngày linh tuyến trong hồ lô sẽ khô kiệt, nhưng cho đến lúc đó thì hần cũng đã tích lũy không ít tài phú, cho dù không có linh tuyến, cũng có thể tiếp tục sinh hoạt rất tốt tại cổ đại này.

Lục Thanh bắt đầu suy tư đến khả năng đem Thực Vi Thiên mở rộng đến thị trấn khác, hiện tại mỗi ngày đều có du khách mộ danh đến Thực Vi Thiên, thậm chí rất nhiều người đến từ những thành thị khác. Họ không ngại xa vạn dặm chỉ vì muốn nhắm nháp tư vị của lẩu, thực hiển nhiên, hương vị ớt đối với người ở triều đại này quả thực rất có mị lực. Lục Thanh thậm chí có thể khẳng định, cho dù đem Thực Vi Thiên mở ở kinh thành, cũng tuyệt đối sẽ không thua vài tửu lâu nổi tiếng lâu năm ở kinh thành. Sớm hay muộn gì thì hần cũng phải đi kinh thành Tây Lưu một chuyến, bởi vì nhà của Tiểu Ngốc Tử ngay tại trong thành kia. Nhưng bây giờ còn không phải lúc, hiện tại hần quá mức nhỏ yếu, nếu so sánh với Phong vương phủ thì hần căn bản không đáng giá nhắc tới.

Đang suy tư, ngoài cửa lại truyền tiếng đập cửa. Lục Thanh điều chỉnh tốt tư thái, trầm giọng nói: “Mời vào.”

Dứt chỉ một tiếng, cửa gỗ bị đẩy ra từ bên ngoài, Tần Hải mang một gương mặt già nua đầy nghiêm túc đi đến. Nhìn biểu hiện của đối phương chắc là có chuyện gì đó phát sinh, Lục Thanh thay Tần Hải châm trà, trong lòng âm thầm cân nhắc hết thấy khả năng phát sinh.

“Ai —” Tần Hải còn chưa ngồi xuống liền thở dài một tiếng, không khí không tự chủ được mà khẩn trương lên.

“Tần lão, chuyện gì khiến ngài lo lắng như thế.” Lục Thanh nghi hoặc nói.

“Người có chỗ không biết, vài ngày gần đây khách đến Thực Vi Thiên hơi ít hơn một chút, ta nghĩ là khách nhân ăn chán ghét lẩu, nhưng vừa rồi đi ngang qua tửu lâu của Lục gia, người đoán ta nhìn thấy cái gì?”

Vừa nghe chuyện này có liên quan với Lục gia, sắc mặt Lục Thanh liền chìm xuống.

Từ khi chuyện nhị tiểu thư Lục gia Lục San San được làm sáng tỏ cho tới nay, Lục gia đã an phận không ít, cũng không ai tìm đến hần phiền toái. Bất quá lạc đà gãy còn lớn hơn ngựa, cho dù Lục gia bị tổn hại một trận như thế, nhưng tích lũy tài phú hùng hậu này cũng không thể khinh thường. Lục Thanh vẫn phòng bị bọn họ sẽ ra ám chiêu, lại không nghĩ rằng lần này tửu lâu Lục gia làm việc lại vô cùng cẩn thận.

“Người bên trong tửu lâu Lục gia cư nhiên nhiều hơn so với Thực Vi Thiên, ta còn nghe nói giá đồ ăn của Lục gia đều không có biến hóa gì.”

Cái này kỳ quái, Lục Thanh còn tưởng rằng Lục gia sẽ dựa vào tài đại khí thô mà đánh vào giá cả để chiếm ưu thế, nhưng hiện tại xem ra sách lược của Lục gia hiển nhiên cũng không phải như thế.

“Nếu mọi thứ đều như trước, vậy vì sao khách hàng sẽ nhiều hơn so với trước kia?”

Trên thực tế thì không chỉ là Lục Thanh nghi hoặc, Tần Hải càng thêm nghi hoặc, mà những khách hàng vào tửu lâu Lục gia thì lại càng nghi hoặc. Rõ ràng cảm giác hương vị đồ ăn vẫn như trước kia, nhưng chỉ cần ngày nào đó không đến Lục gia ăn cơm, thì ngày đó trong lòng đều không thoải mái.

Tần Hải cùng Lục Thanh đều trầm mặc hồi lâu. Lục Thanh nhìn sổ sách trên tay, so sánh với trước thì mấy ngày nay quả thật khách ít hơn một chút, nhưng cứ theo xu thế này thì thực làm người ta lo lắng. Tích tiểu thành đại, không chừng đến một ngày nào đó sẽ làm cho Thực Vi Thiên trở về thăm trạng như trước.

Lục Thanh nhíu mày: “Không được, chúng ta phải cẩn thận nghiên cứu xem từ lâu Lục gia đang làm cái quỷ gì.”

“Có những lời này của ngươi thì ta an tâm, nhưng mà bọn họ làm việc rất cẩn thận, muốn biết được bí mật khẳng định không đơn giản.” Tần Hải suy nghĩ sâu xa nói.

“Vô phương, chúng ta cũng không phải tính toán đi vào phòng bếp của bọn họ mà kiểm tra, chẳng qua phái người mua vài món ăn về, chắc sẽ không khó.”

“Ta liền bảo hỏa kế mua một phen đưa lại đây.”

Lục Thanh gật đầu: “Hảo, nhưng nhớ rõ tìm hỏa kế lạ mặt một chút.”

Tần Hải đến cũng vội vàng đi cũng vội vàng, ngay cả trà mà hắn thích nhất cũng không có uống. Sau khi Tần Hải đi, chỉ để lại một mình Lục Thanh tiếp tục rơi vào trầm tư ở trong phòng.

Trước khi hắn xuyên đến, vị đại trù của từ lâu Lục gia là đầu bếp giỏi nhất huyện Phương Lâm, hiện tại chỉ sợ vẫn là như vậy. Lục Thanh không chút nghi ngờ đồ ăn ở từ lâu Lục gia là rất ngon, nhưng tình huống như hiện tại lại không thể tưởng tượng. Lục gia không có khả năng chỉ làm để cho một mình đại trù kia nấu cơm, như vậy sẽ mệt chết người, cho nên Lục Thanh nghĩ đến một khả năng duy nhất, đó là vị đầu bếp kia cũng tìm được một loại nguyên liệu độc đáo nào đó, giống như ớt ở Thực Vi Thiên vậy, vì chưa hề biết đến nên khi nếm thử thì mọi người đều lâm vào điên cuồng.

Đến tột cùng là thứ gì đâu?

Lục Thanh nghĩ có lẽ chờ đồ ăn của Lục gia đặt ở trước mặt mình, liền sẽ có đáp án.

Một lúc lâu sau, Tần Hải xách một hộp đồ ăn đi vào hậu viện. Tiểu Ngốc Tử đang chơi bóng người được mùi thơm, y không tự chủ được liền đi theo phía sau Tần Hải.

“Ăn ngon!”

Lục Thanh nhéo nhéo mũi y, vô tình nói: “Mấy thứ này không cho người ăn.”

35. Chương 35

“Vì cái gì Bảo Bảo không thể ăn, thoát nhìn ăn rất ngon.”

Ánh mắt Tiểu Ngốc Tử gắt gao nhìn thẳng thức ăn đang bốc khói trên bàn, hận không thể một ngụm đổ vào trong miệng của mình.

Lục Thanh thấy bộ dáng tham ăn này của Tiểu Ngốc Tử cũng thực đau đầu, hắn nghĩ không ra, rõ ràng mỗi ngày hắn đều cho Tiểu Ngốc Tử ăn rất nhiều món ngon, vì sao Tiểu Ngốc Tử lại còn không ngừng kêu đói, người khác không biết còn tưởng rằng hắn ngược đãi y đâu. Nếu chỉ là thức ăn bình thường thì Lục Thanh khẳng định sẽ đồng ý với y, nhưng đây lại là mấy thứ mua từ Lục gia, cho nên không thể ăn bậy.

“Tiểu Bạch nếu đói bụng, thì có thể đi đến phòng bếp xem đi, ta nhớ rõ có một sư phó hôm nay làm bánh hạt dẻ.” Tần Hải giải vây nói.

Quả nhiên, vừa nghe nói có bánh hạt dẻ ăn, hai mắt Tiểu Ngốc Tử tỏa sáng, lập tức buông tha thức ăn trước mắt, đi thẳng đến phòng bếp. Lục Thanh không nề hà lắc lắc đầu, thấy Tiểu Ngốc Tử đi xa, lúc này mới đem lục chú ý đặt ở đồ ăn của từ lâu Lục gia.

“Tần lão, ngài kiến thức rộng, vậy theo ngài, những món ăn này có chỗ nào kỳ quái.”

Lục Thanh vừa nói, vừa cầm dưa nếm thử một ngụm rau xanh. Sau khi rau vào miệng, hắn cũng không phát hiện bất cứ chênh lệch nào, cũng có lẽ một phần là vì thể chất của Lục Thanh, cho nên hắn không có sinh ra cảm giác đối với đồ ăn này. Nếu so với Lục Thanh, thì hiển nhiên Tần Hải có nhiều kinh nghiệm

hơn, hẳn không có trực tiếp dùng miệng ném thử, mà là dùng chiếc đũa lựa chọn gì đó trong thức ăn, sau đó gấp ra một miếng nhỏ màu đen.

“Ta quả nhiên không có đoán sai.” Biểu tình Tần Hải trầm trọng nói: “Thứ này là xác anh tử, sau khi người dùng thì sẽ sinh ra tính ý lại, mỗi ngày đều phải dùng, không thì người liên sẽ phát cuồng đến tử.”

Lục Thanh gật gù đầu, tỏ vẻ tán đồng với Tần Hải. Lúc trước, khi hắn nghe nói tử lâu Lục gia phát sinh phồn vinh, liền nghĩ ngay đến chuyện này. Ở hiện đại, rất nhiều quán nhỏ cũng thường xuyên bỏ một chút xác thuốc phiện vào trong đồ ăn để mời chào khách hàng, cổ đại tất nhiên cũng sẽ có loại tình huống này, chẳng qua nhìn theo tình huống hiện tại thì có thể thấy, Lục gia có vẻ sử dụng phân lượng quá lớn, nếu cứ tiếp tục mặc kệ, toàn bộ huyện Phương Lâm đều có khả năng bị hủy mất.

Tần Hải thở dài nói: “Nhưng hoa anh túc đã sớm bị triều đình Tây Lưu chúng ta ra lệnh cấm trồng, Lục gia cư nhiên vì cướp đoạt sinh ý mà làm ra việc tày trời này, chỉ sợ là cho dù thiên thần hạ phạm đều không bảo đảm bọn họ.”

Tần Hải làm sinh ý, đều dùng lương tâm kiếm tiền, tuy rằng dân gian luôn nói không người buôn bán nào mà không gian dối, nhưng dù lúc Thực Vi Thiên xuống dốc đến bước cuối cùng, Tần Hải cũng không có đánh chủ ý đến hoa anh túc. Có lẽ, Lục viên ngoại quen tác ụ ở huyện Phương Lâm, cho nên mới cả gan làm loạn như vậy, thật sự là một bất hạnh cho Phương Lâm.

“Việc cấp bách là phải mau chóng ngăn cản loại hành vi này của Lục gia”

Trong lòng Lục Thanh âm thầm suy tư, dựa theo quy củ của triều Tây Lưu, chỉ cần sử dụng hoa anh túc thôi thì đã phải ngồi tù, giống trường hợp như Lục viên ngoại, chỉ sợ sẽ phải ngồi tù mười mấy hai mươi năm, nhưng huyện lệnh của huyện Phương Lâm cùng một giuộc với Lục viên ngoại, chỉ sợ là nói cho huyện lệnh hồ đồ kia cũng không làm nên chuyện gì. Nhưng nếu là trước mặt mọi người mà tố giác chuyện của Lục gia, lúc ấy cho dù là huyện lệnh có tâm muốn bảo vệ Lục viên ngoại, thì cũng làm không được.

Ánh mắt Lục Thanh như cự, quyết định thật nhanh nói: “Tần lão, trực tiếp vạch trần Lục gia chỉ sợ là bọn hắn không nhận, trước hết, chúng ta phải tìm ra địa phương gieo trồng mới được.”

Trừng trị Lục gia là một chuyện, ngăn chặn hoa anh túc lại là một chuyện khác, thậm chí việc sau càng có vẻ trọng yếu hơn một ít. Thứ này đối với một quốc gia mà nói là rất nguy hiểm. Tuy rằng Lục Thanh không phải là một quân tử kiêm tề thiên hạ gì đó, nhưng nếu hắn đã phải sinh hoạt tại triều đại này, tất nhiên hẳn càng hi vọng triều đại này có thể ổn định và hoà bình lâu dài.

Tần Hải nói: “Đây là đương nhiên, ta thấy cũng vẫn phải thông báo cho huyện lệnh một tiếng, nếu có hắn tương trợ, sự tình tự nhiên cũng dễ xử lý hơn. Chỉ sợ là huyện lệnh kia cũng có tham dự trong đó, nói vậy, sự tình liền khó làm”

Tục ngữ nói, dân không đấu với quan, mà quan ở nơi này lại khó đấu vô cùng. Lục Thanh tự biết rằng nếu có lý thì đi khắp thiên hạ cũng không sợ, cho dù là hoàng đế ở trước mặt, hẳn đều có thể không chút nào sợ hãi. Nhưng quan ở địa phương lại đáng giận ở một chỗ chính là họ chưa bao giờ phân rõ phải trái, quả thực còn bá đạo hơn nhiều so với hoàng đế. Đối phó nhân vật như vậy luôn làm người ta đau đầu, trừ phi người có thể đem ra ích lợi, bằng không đừng nghĩ huyện lệnh cho người cái nhìn hoà nhã.

“Mặc kệ như thế nào, thì cũng cần phải thử một lần mới tốt, chuyện hoa anh túc rất trọng đại, ta cũng không tin Lưu huyện lệnh kia sẽ ngu ngốc đến như vậy!”

Tần Hải hiển nhiên là biết đến những chuyện liên quan đến các huyện lệnh này, nhưng là theo tình hình hiện tại thì cũng chỉ có dựa vào với hắn mới có lợi.

Lục Thanh lấy ra một trăm lượng bạc, “Nếu không có bạc, chỉ sợ huyện lệnh kia sẽ không chịu nghe chúng ta nói chuyện.”

Một trăm lượng bạc nặng trĩu, cho đến bây giờ, Lục Thanh đều thực oán niệm vì sao Tây Lưu không có ngân phiếu, khi đến việc phải dùng tiền thì nhất định phải ôm một đồng bạc nặng trĩu để bên túi. Bất quá Lục Thanh đảo mắt lại nghĩ, về sau nếu hắn vào kinh, mở một cửa hàng bạc cũng là vô cùng tốt.

“Chưởng quầy, việc này không nên chậm trễ, hiện tại chúng ta liền đi huyện nha.”

Lục Thanh gật gật đầu, tính toán đi nói một tiếng với Tiểu Ngốc Tử trước, nói cách khác, nếu trong chỗ lát không thấy được chấn thì Tiểu Ngốc Tử sẽ thương tâm rơi nước mắt.

Hai người đi đến hậu viện tìm kiếm thân ảnh Tiểu Ngốc Tử, nhưng tìm không được, sắc mặt Lục Thanh lập tức liền đông lạnh. Hắn đi nhanh hơn, cẩn thận tìm tòi mọi góc ngách trong Thực Vi Thiên Hậu, nhưng đều không nhìn thấy thân ảnh Tiểu Ngốc Tử, thẳng đến gặp được một tiểu nhị chạy tới.

“Chường quày, Tiểu Bạch ở trong phòng trên lầu hai.” Tiểu nhị thở hổn hển nói.

Phòng ở lầu hai. Tiểu Ngốc Tử nhất định là bị người dụ đi lên, trong nháy mắt này Lục Thanh hận không thể giết người kia, mặc kệ hắn là ai!

“Mang ta đi!” ánh mắt Lục Thanh băng lãnh đến cực điểm, tựa hồ muốn đông lạnh hết mọi thứ gần hắn.

“Vậy huyện lệnh bên kia?”

Tần Hải có chút do dự mở miệng hỏi. Sớm chiều ở chung lâu như vậy, việc Lục Thanh coi trọng Tiểu Ngốc Tử hắn đều xem ở trong mắt, lúc này Lục Thanh là không thể chọc đến, nhưng vấn đề hoa anh túc lại không thể tiếp tục kéo dài.

Lục Thanh lấy hà bao từ trong tay áo ra, ngữ khí như thường: “Làm phiền Tần lão đi trước một chuyến.”

Tần Hải tiếp nhận bạc, không có bất cứ dị nghị mà bước nhanh đi ra khỏi Thực Vi Thiên. Chuyện tìm huyện lệnh giao cho hắn, chuyện về Tiểu Ngốc Tử, thì để cho Lục Thanh tự giải quyết đi thôi.

Lục Thanh chỉ nói là người nào dụ Tiểu Ngốc Tử, đi vào phòng vừa thấy, lại là một người thanh niên mà hắn chưa từng thấy qua. Người thanh niên mặc một trường bào màu xanh, khuôn mặt ôn nhu như ngọc, khi nhìn thấy Lục Thanh sắc mặt chợt thay đổi.

“Lục Thanh, thật lâu trước kia ta liền nghĩ gặp ngươi.”

Lục Thanh trầm mặc đi đến trước mặt Tiểu Ngốc Tử, lôi kéo tay Tiểu Ngốc Tử đi xuống lầu, phảng phất giống như là không có nghe thấy lời của thanh niên kia nói.

Hải Thiên thanh thoi rót cho mình một tách trà, không nhanh không chậm nói:

“Lục Thanh, nếu ta nói ta và người đều là người đến từ một địa phương, ngươi còn có thể xem nhẹ như vậy sao?”

Quả nhiên, nghe đến câu này, Lục Thanh có phản ứng, nhưng lại không phải mừng rỡ như điên mà Hải Thiên hi vọng.

Lục Thanh chỉ xoay người liếc nhìn Hải Thiên, rồi sau đó tiếp tục lôi kéo Tiểu Ngốc Tử đi ra ngoài.

Lúc này Hải Thiên dĩ nhiên chịu đựng không nổi, so đầu nhấn nạy, hiển nhiên hắn không phải là đối thủ của Lục Thanh.

“Ta và người đều đến từ hiện đại, chẳng lẽ chúng ta không nên liên thủ hợp tác sao? Chỉ cần ngươi ta đồng loạt ra tay, chưởng khống huyện Phương Lâm này, căn bản không nói chơi.”

Hải Thiên càng ngày càng kích động, hắn cơ hồ có thể nhìn thấy được tương lai rực rỡ trước mắt hai người bọn họ. Hải thiên vốn là một đầu bếp, trừ nấu ăn ngon một chút thì không bản lĩnh gì lớn, sau khi xuyên việt, hắn vẫn liên oa tại tửu lâu Lục gia nấu cơm, dựa vào trù nghệ xuất sắc của hắn ở hiện đại thì rất dễ dàng giúp Lục gia trở thành tửu lâu phồn thịnh nhất huyện Phương Lâm. Chỉ tiếc sau này Lục Thanh cũng xuất hiện, nhưng lại mang ốt đến cho Thực Vi Thiên. Mới bắt đầu, Hải Thiên còn hoài nghi Lục Thanh chẳng qua là dựa vào vận khí tốt mới tìm được ốt, nhưng sau này khi đẩy ra lẩu, rồi đến hình thức tự chọn, thì khiến hắn minh bạch rằng Lục Thanh và hắn đều là những người xuyên việt.

Sau khi biết được tin này, Hải Thiên liền bắt đầu sinh ra hứng thú thật lớn đối với Lục Thanh, thân là người xuyên việt, hắn vẫn luôn đều khinh thường người ở triều Tây Lữ, mà Lục Thanh thì không giống. Hắn cảm giác chính mình nghẹn đã lâu, giờ thì rốt cuộc có người có thể kể ra, một khi mở ra mấy hất, lại vô pháp đình chỉ.

Ra ngoài ý liệu là, Lục Thanh chỉ rất lãnh đạm nhìn đối phương một cái, nói: “Ta không có bất kỳ hứng thú đối với việc chuồng khổng huyện Phương Lâm, đạo bất đồng không phân vi mưu, nể tình ngươi là đồng hương cho nên ta sẽ không truy cứu việc ngươi quấy rầy y, nếu như bị ta phát hiện có lần thứ hai, thì đừng trách ta tâm ngoan thủ lạt.”

Hải thiên cười lạnh một tiếng, hiển nhiên là cười nhạt đối với thuyết pháp của Lục Thanh: “Ta với ngươi hợp tác, là xem trọng ngươi, ngươi cho rằng Thực Vi Thiên của ngươi có thể chống lại ta sao?”

“Vậy thì sao? ngươi đang làm cái gì, ta đều biết rõ ràng.”

Lục Thanh rất là bình tĩnh, bởi vì vừa rồi, hắn đã biết chiêu trò của tử lâu Lục gia. Mà thân phận của Hải Thiên, Lục Thanh cũng đã sớm đoán ra. Hắn vốn tưởng rằng chuyện của tử lâu Lục gia, chỉ có một mình Lục viên ngoại hồ đồ, hiện tại xem ra Hải Thiên này cũng xuất lực không ít. Hải thiên cũng là xuyên việt qua đến, đối với Lục Thanh mà nói, người này nguy hại hơn nhiều so với Lục viên ngoại. Lục Thanh từ hai bàn tay trắng đi đến một bước này, không phải không có dựa vào lực lượng của người khác, chẳng qua giống loại người như Hải Thiên, loại lòng muông dạ thú này, hắn luôn luôn cũng sẽ không tín nhiệm, càng không nói đến chuyện hợp tác.

“Hừ, ngươi liền mạnh miệng đi, đợi đến toàn bộ huyện Phương Lâm đều từ bỏ Thực Vi Thiên, nhìn ngươi còn như thế nào mạnh miệng nữa.” Hải Thiên mỉm cười, định liệu trước nói.

“Ha ha.”

Lục Thanh cười lạnh hai tiếng, mang theo Tiểu Ngốc Tử đi ra khỏi cửa phòng.

Trên tay Tiểu Ngốc Tử còn bưng bánh hạt dẻo nóng hổi, cũng không biết nam nhân kia làm sao dụ Tiểu Ngốc Tử lên lầu.

“Phu quân, ngươi ăn?”

36. Chương 36

“Về sau không cho Bảo Bảo tùy tiện đi cùng với người xa lạ, biết không?” Lục Thanh lấy bánh hạt dẻo bên miệng ra, biểu tình rất là nghiêm túc.

Tiểu Ngốc Tử được Lục Thanh nuông chiều, chưa từng nhìn thấy dáng vẻ lạnh như băng của hắn, cho nên chân tay lập tức có chút luống cuống. Bánh hạt dẻo thơm ngọt mềm mịn rơi xuống đất, Tiểu Ngốc Tử đứng ở tại chỗ không nói một lời, ngón tay không ngừng vịn vẹo. Lục Thanh thấy bộ dáng này của Tiểu Ngốc Tử, cũng biết ngữ khí vừa rồi của mình có hơi nặng, nhưng hắn làm như thế là vì an toàn của Tiểu Ngốc Tử, nhất định phải buộc Tiểu Ngốc Tử nhớ kỹ.

“Bảo Bảo sai lầm, phu quân không cần sinh khí.”

Tiểu Ngốc Tử ôm eo Lục Thanh, đem đầu chôn vào trong ngực Lục Thanh, khóe mắt có nước mắt xẹt qua. Y rất sợ bộ dáng vừa rồi của phu quân, rất sợ hải phu quân không cần y.

Lục Thanh ôm chặt Tiểu Ngốc Tử, biểu tình lập tức nhu hòa xuống, ngữ khí cũng ôn nhu rất nhiều: “Bảo Bảo rất ngoan.”

Lục Thanh còn nghĩ rằng Tiểu Ngốc Tử sẽ khóc, nhưng hiện tại xem ra Tiểu Ngốc Tử trưởng thành nhanh hơn nhiều so với trong tưởng tượng của hắn, cư nhiên còn học được trấn an người khác.

Tiểu Ngốc Tử nghe được ngữ khí của phu quân đã ôn nhu trở lại, hốc mắt đỏ hồng, cố nhịn để không rơi nước mắt. Y nghe người ta nói, chỉ có tiểu hài tử mới tùy tiện rơi nước mắt, hiện tại y là người lớn rồi, cho nên không thể khóc. Ủy khuất trong đầu không biết để đâu, Tiểu Ngốc Tử chỉ phải cố ôm Lục Thanh chặt hơn chút nữa, cơ hồ cả người đều dán trên cơ thể của Lục Thanh. [yuki-hana: cứng quá]

“Bảo Bảo ngoan, chúng ta về hậu viện được không?”

“Nhưng Bảo Bảo đói bụng.” Tiểu Ngốc Tử che bụng nhỏ trống rỗng, mặt đầy uể oải nói.

Bánh hạt dễ rơi trên mặt đất liền không thể nhặt lên ăn, Tiểu Ngốc Tử ngóng trông nhìn Lục Thanh, thẳng đến khi Lục Thanh chịu đựng không nổi mà đầu hàng, mang theo Tiểu Ngốc Tử đi ra ngoài mua này nọ ăn.

Lúc này chính là giờ cơm ở Thực Vi Thiên, bọn tiểu nhị đều vội vàng tiếp đón khách nhân, cho nên Lục Thanh cũng không ăn ở trong điểm, trực tiếp mang Tiểu Ngốc Tử đi chợ mua đồ ăn. Mà đợi đến khi hai người từ bên ngoài trở về, Tần Hải cũng đã về tới Thực Vi Thiên, nhưng xem ra, công việc không được thành công.....

“Lưu huyện lệnh nói như thế nào?” Lục Thanh đem toàn bộ đồ ăn đưa cho Tiểu Ngốc Tử, sau đó nói.

Tần Hải thở dài: “Ai, không nói cũng thế, tham quan này cùng Lục viên ngoại cầu kết đã lâu, có lẽ chuyện hoa anh túc cũng có phần của hắn, một trăm lượng bạc kia xem như mất trắng.”

Một trăm lượng là lễ gặp mặt, không có bạc thì ngay cả mặt của vị Huyện thái gia này cũng đừng mong mà thấy, càng không nói đến thỉnh hắn rat ay. Chỗ tốt duy nhất của chuyến đi này chính là, bọn họ xác định Lục viên ngoại cùng Huyện thái gia là chung một giuộc, muốn động Lục viên ngoại, chỉ sợ không phải thực dễ dàng. Nhưng hoa anh túc đối dân chúng mà nói là nguy hại thật sự là quá lớn, loại chuyện này là giấy không thể gói được lửa, hẳn thật sự rất muốn nhìn Huyện thái gia kia sẽ có một kết cục như thế nào.

Lục Thanh suy tư một phen, sau đó nói: “Có thể bọn họ chỉ hoa anh túc để đả đảo chúng ta, đợi đến khi Thực Vi Thiên suy sụp, phỏng chừng cũng liền buông tay, nhưng độc tính của hoa anh túc lớn như thế, cho dù Lục gia muốn thu tay mặc kệ, cũng khó mà ngăn cản.”

“Theo ý kiến của người thì nên ứng đối như thế nào, tổng không thể trở mặt nhìn khách nhân của Thực Vi Thiên dần dần giảm bớt đi?”

“Tất nhiên là không thể, ta nhớ rõ Lục gia có hơn mười mẫu đất hoang ở núi Thanh Vân, địa phương kia vắng bóng người, nếu muốn gieo trồng hoa anh túc, chỉ có thể là ở nơi đó, chúng ta phải nghĩ biện pháp trừ bỏ, nhưng nhỏ cỏ phải nhổ tận gốc, ngày mai chúng ta vẫn phải đi đến huyện nha một chuyến.”

“Lại đi huyện nha?” Tần Hải có chút nghi hoặc, bởi vì hắn cảm giác hiện tại đi huyện nha đã vô dụng, Lưu huyện lệnh kia không có khả năng giúp bọn họ.

Lục Thanh nói: “Lần này không phải đi tìm Lưu huyện lệnh, mà là đi kích trống minh oan, cáo trạng Lục viên ngoại. Đương nhiên, không thể chỉ là hai người chúng ta khởi tố, ta tin tưởng lão bản của những tửu lâu khác cũng đều không phải là người táng tận lương tâm, nếu chúng ta có thể gom những người phản đối lại cùng một chỗ, cho dù là huyện lệnh thì cũng không thể tùy ý phản xử.”

Lần này tranh đấu giữa hai nhà tửu lâu đã vượt qua phương diện buôn bán, việc người thắng ta thua đã không còn là mục tiêu để giải quyết vấn đề nữa rồi.

Vào một buổi chiều, Tần Hải phụ trách liên lạc chương quầy của các tửu lâu khác, Lục Thanh thì mang theo Tiểu Ngốc Tử đi đến núi Thanh Vân tìm kiếm địa điểm mà Lục gia dùng để gieo trồng hoa anh túc.

Loại hoa này giá cực cao, Lục viên ngoại không biết từ nơi nào lấy được mầm móng, hắn quyết định lén lút gieo trồng tại mảnh ruộng ở núi Thanh Vân. Lục viên ngoại vốn chỉ tính toán đem hoa bán đi, nhằm kiếm một khoản lớn, nhưng sau khi bị Hải Thiên phát hiện, Hải Thiên lại nói cho hắn rằng có thể dùng hoa anh túc chế tác thành gia vị, như vậy sẽ hấp dẫn khách hàng không ngừng tiến đến.

Bị Thực Vi Thiên bức đến gần tới đường cùng, Lục viên ngoại vừa nghe đến phương pháp này, liền vui vẻ đồng ý đề nghị của Hải Thiên, ngay từ đầu chỉ là dùng chút ít, sau khi được ngon ngọt, Lục viên ngoại cả gan làm loạn, hoàn toàn đem vương pháp để qua sau đầu. Trên thực tế, vì gần nhất lạm dụng hoa anh túc, cho nên đã có một bộ phận dân chúng xuất hiện phản ứng không tốt, nhưng Lục viên ngoại đã mua chuộc huyện lệnh huyện Phương Lâm, cho nên hắn không sợ.

Lại nói tiếp huyện lệnh cũng có chút thân bất do kỷ, bởi vì Lục viên ngoại cho hắn dùng thuốc phiện, loại cảm giác này chỉ cần nếm thử qua một lần thì rất khó lấy dứt bỏ. Đôi khi đầu óc Lưu huyện lệnh sẽ thanh tỉnh trong chốc lát, nhắc nhở chính mình phải rời xa loại quỷ quái này, nhưng mà phần lớn thời gian hắn đều chìm trong loại cảm giác mê loạn này. Vì để có thuốc phiện, thì cho dù Lục viên ngoại giết người hắn đều có thể ngoảnh mặt làm ngơ.[yuki-hana: đúng là nguy hiểm thật]

Kế hoạch không kịp biến hóa, Lục Thanh nhìn thấy khắp nơi toàn là cảnh khô kia mới hiểu được Lục viên ngoại đã sớm thu hoạch xong hoa anh túc. Lục Thanh rất rõ, lấy tính cách cẩn thận tham tài của Lục viên ngoại, nhiều hoa anh túc như vậy, nhất định sẽ được Lục viên ngoại đặt ở trong Lục phủ. Hiện tại, hắn không có khả năng điều tra Lục phủ, nhưng bên trong tửu lâu Lục gia, nhất định vẫn là có trữ hàng.

“Phu quân, chúng ta tới nơi này làm gì?” Tiểu Ngốc Tử tò mò nhìn mặt đất trụi lủi xung quanh, nghi hoặc nói.

Lục Thanh xoa xoa khuôn mặt Tiểu Ngốc Tử, sủng nịch nói: “Ta đến tìm một thứ, nhưng đáng tiếc, hiện tại không ở nơi này.”

Tiểu Ngốc Tử nghĩ nghĩ, sau đó lại hỏi Lục Thanh, “Là thứ gì? Bảo Bảo có thể giúp phu quân tìm đến!”

Lục Thanh cười cười, nắm tay Tiểu Ngốc Tử đi tới trước xe ngựa.

“Chỉ cần Bảo Bảo mỗi ngày đều vui vẻ hạnh phúc là đủ rồi.”

Hắn không cần Tiểu Ngốc Tử làm gì cho hắn, hắn chỉ cần Tiểu Ngốc Tử có thể vẫn ở bên người hắn, luôn vui vẻ hạnh phúc, như vậy Lục Thanh sẽ cảm giác dị thường thỏa mãn.

Tiểu Ngốc Tử bĩu bĩu môi, hiển nhiên không vừa lòng lời nói của Lục Thanh. Tuy rằng ngoài miệng y không nói, nhưng trong lòng lại có chút rối rắm khổ sở, vì sao y không có chút hữu dụng nào hết vậy?

“Mỗi ngày phu quân cũng phải vui vẻ hạnh phúc.” Tiểu Ngốc Tử tựa vào trên vai Lục Thanh, nhỏ giọng than thở một câu, sau đó trong nhịp xe ngựa lắc lắc lắc lắc, y dần chìm vào trong giấc ngủ.

Sau khi xuống núi, lúc sắp đi ngang qua cửa Lục gia, lực chú ý của Lục Thanh bị một nam nhân mặc quần áo ngắn nắp trên đường hấp dẫn. Nam nhân kia tuy rằng mặc quần áo rất tốt, thể nhưng vẻ mặt uể oải không phấn chấn, đi đường đều không quá vững chắc. Thanh danh của hắn có vẻ không phải rất tốt, bởi vì dân chúng khi đi ngang qua bên người hắn đều có một bộ dáng rất e sợ, mà hắn lại không hề phát giác, chỉ một mặt hướng về phía trước mà đi.

Lục Thanh cảm giác khuôn mặt người này có chút quen mắt, cẩn thận nghĩ nghĩ, mới phát hiện nam nhân này cư nhiên có tám phần giống Lưu huyện lệnh kia. Xem ra nơi nam nhân này đi tới hẳn là Lục phủ, nhưng còn chưa chính thức đi đến cửa Lục phủ, cả người nam nhân lại đột nhiên run rẩy, miệng sùi bọt mép ngã xuống đất.

Hắn cứ nằm đó như vậy, dân chúng bốn phía trực tiếp bị dọa đều chạy hết, sợ có liên quan đến việc này. Chỉ có Lục Thanh, từ trên xe ngựa đi xuống, không hề ngại mà néo néo vào nhân trung của nam nhân kia.

Người này còn có hô hấp, thể nhưng thần trí lại không thanh tỉnh, nghĩ tới hơn mười mẫu hoa anh túc của Lục viên ngoại, trong lòng Lục Thanh minh bạch vài phần.

Lục Thanh nâng thân thể nặng nề của người này lên, đặt ở trên xe ngựa, sau đó mang theo nam nhân này về Thực Vi Thiên.

Tần Hải nhìn thấy nam nhân trên xe của Lục Thanh, lấp bắp kinh hãi: “Đây không phải là nhi tử của Lưu huyện lệnh sao? Như thế nào sẽ ở trong tay người?”

Lục Thanh nâng người xuống dưới, sau đó nói: “Hắn té xỉu ở trên đường cái, ta thấy bộ dạng của hắn hơi giống với Lưu huyện lệnh nên mang hắn trở về, quả nhiên là nhi tử của cậu quan kia.”

Hắn hiện tại xem như thấy rõ ràng, vì lung lạc Lưu huyện lệnh, Lục viên ngoại nhất định là cầm ra thuốc phiện, cho nên Lưu huyện lệnh kia mới có thể nghe theo hắn như thế. Nhưng hiện tại, trên tay Lục Thanh đang nắm mệnh của con hắn, chính là không biết Lưu huyện lệnh có phải giống như câu “Hổ không ăn thịt con” hay không.

Buổi chiều hôm nay, Thực Vi Thiên đóng cửa sớm, Lục Thanh ngồi ở sảnh lớn của Thực Vi Thiên chờ Lưu huyện lệnh đến, sau nửa canh giờ, Lưu huyện lệnh mang theo một đám nha dịch hùng dũng oai vệ lại đây, vừa thấy Lục Thanh liền ra lệnh bắt người.

“Bắt lấy hắn cho bản quan!”

Chúng nha dịch trăm miệng một lời nói: “Vâng, đại nhân.”

Lục Thanh ngồi tại chỗ, thần sắc không chút biến đổi, nói: “Đại nhân, lấy pháp chế của Tây Lưu quốc, không biết thảo dân có tội gì, mà làm cho đại nhân hưng sư động chúng như thế chứ?”

“Hừ, người ở trên đường hành hung đã thương người, *còn có lý bất thành*? Bắt người cho ta!”

Lưu huyện lệnh chỉ có một nhi tử bảo bối, sau khi nghe nói nhi tử té xỉu ở trên đường cái rồi bị Lục Thanh mang đi, lúc ấy hắn liền nổi trận lôi đình. Hắn biết Lục Thanh muốn hắn đổi phó với Lục viên ngoại, nhưng mà hiện tại bản thân hắn cũng khó mà tự lo cho mình, mỗi ngày đều trông cậy vào Lục viên ngoại cung phụng chút thuốc phiện. Huống chi Lục Thanh dám động nhi tử của hắn, như thế thì thật sự không có người nào có thể cứu được!

Đối mặt với bọn nha dịch tựa như lang hổ, Lục Thanh chỉ nhẹ nhàng vỗ vỗ tay, một thân ảnh lờ mờ liền xuất hiện ở trước mặt mọi người.

“Cha, ngài không cần bắt Lục chương quỳ, nếu không phải có Lục chương quỳ, chỉ sợ hôm nay nhi tử sẽ chết ở trên đường cái.”

Lưu huyện lệnh vô cùng kinh ngạc, như thế nào Lục Thanh này chẳng những không phải là hung thủ, ngược lại biến thành ân nhân rồi?

37. Chương 37

Tình huống như vậy, trong lúc nhất thời Lưu huyện lệnh cũng không dám tùy tiện bắt người. Hắn kéo nhi tử bảo bối của mình qua, đánh giá từ trên xuống dưới vài lần, sau khi xác định nhi tử bình an vô sự lúc này biểu tình khẩn trương của hắn mới thả lỏng xuống.

Tuy rằng ngày thường, nhi tử của Lưu huyện lệnh cũng là hoa hoa công tử, không có bản lĩnh thật sự gì, nhưng ngoài chuyện đó thì làm người cũng coi thành thật, chuyện vong ân phụ nghĩa thì hắn tuyệt đối làm không được. Vậy nên

hắn nói với Lưu huyện lệnh:

“Cha, hôm nay dù sao thì cũng nhờ Lục chương quỳ cứu ta, chúng ta nên báo đáp người ta một phen.”

Lưu huyện lệnh thấy nhi tử không có việc gì, liền thở phào nhẹ nhõm, cũng không bày ra kiểu cách nhà quan, nhưng bảo hắn bỏ xuống mặt mũi mà xin lỗi Lục Thanh thì lại không có khả năng. May mà Lục Thanh cũng không quan tâm việc Lưu huyện lệnh có xin lỗi hay không, hắn chỉ là than thở nói:

“Đáng tiếc a, tuổi nhỏ như vậy mà lại nghiện thuốc phiện, thật sự là đáng tiếc.”

Liên tục nói hai chữ đáng tiếc, giống như búa tạ đánh vào trái tim Lưu huyện lệnh. Hắn khó có thể tin mà nhìn con của hắn, thanh âm run rẩy nói:

“Nhi tử, người cũng nhiễm cái loại kia?”

Nhi tử của Lưu huyện lệnh đứng yên không nói một lời, điều này làm cho tâm tư của Lưu huyện lệnh triệt để rơi vào đáy cốc. Trách không được gần đây nhi tử cứ mang một bộ dáng buồn bã ỉu xìu, hắn chỉ cho là nhi tử ngủ không tốt, cho nên hắn còn cố ý mua nhân sâm cho nhi tử bổ thân thể. Nào dự đoán được nhi tử cư nhiên cũng giống như hắn, hút thuốc phiện.

Lưu huyện lệnh vốn nghĩ rằng bản thân hắn nghiện cái loại kia thì không tính cái gì, dù sao một đời này của hắn cũng chỉ có thể làm một huyện lệnh nho nhỏ ở đây, Lục viên ngoại đưa cho hắn thuốc phiện, hắn mặc dù có chút cho rằng Lục viên ngoại là giả dối nhưng nhìn chung thì hắn lại vừa lòng. Thế nhưng con của hắn thì không giống nhau a!

Lưu huyện lệnh chỉ có một nhi tử, cho nên từ nhỏ đã rất cưng chiều, hắn hy vọng nhi tử có thể cố gắng vươn lên, thế nhưng hiện tại toàn bị làm hỏng! Lưu huyện lệnh là người đã nếm qua sự lợi hại của thuốc phiện, tất nhiên biết là một khi lây dính thì sẽ rất khó từ bỏ. Hắn chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, cho nên đánh nhi tử một bàn tay, tuy nhiên do hai người đều là nạn nhân của thuốc phiện, cho nên chẳng có chút khí

lực nào. Một bàn tay này đánh xong, cả hai phụ tử đều có chút thở hồng hộc. Con của hắn cũng hồi hận, nhưng hiện tại sự tình đã phát sinh, thì có thể làm gì được nữa.

Buổi trưa hôm nay, con hắn vì tới cỡ ghiền, cho nên chạy đến Lục gia muốn lấy thuốc, nào dự đoán được còn chưa đi đến cửa của Lục gia liền té xỉu, lúc này mới được Lục Thanh về.

Tin tức này giống như đã chạm vào điểm mấu chốt của Lưu huyện lệnh, khiến cho Lưu huyện lệnh không thể tiếp tục duy trì tôn nghiêm của một quan phụ mẫu, hắn ngồi bệt xuống mặt sàn sạch bóng của Thực Vi Thiên. Lưu huyện lệnh nghĩ, đời này của hắn xem như xong nhưng, cho dù như thế thì hắn cũng sẽ không để cho Lục viên ngoại dễ chịu!

Lão già kia, chính mình đã giúp hắn nhiều năm như vậy, cư nhiên còn dám tính kế con của mình. Lưu huyện lệnh nghĩ cho dù liều mạng mạng già của mình thì cũng muốn kéo Lục viên ngoại xuống nước! Nhưng hắn nhớ tới những lúc lên cơn nghiện thì sẽ có loại cảm giác đào tâm cào phế như thế nào, lúc này liền không tự chủ mà rùng mình.

Lục viên ngoại là không dùng thuốc phiện, hắn chuyên môn dùng thứ này gây họa cho người khác, lấy thứ này đến khống chế người khác. Lưu huyện lệnh sợ dĩ không để ý đến trạng cáo mầy ngày gần đây về Lục gia, chính là bởi vì trong tay Lục viên ngoại có thứ để uy hiếp hắn. Nhưng hiện tại Lưu huyện lệnh không sợ, con của hắn cũng bị hại, nếu hắn cứ để cho tên kia cứ tiếp tục tự do xằng bậy như thế thì hắn thật là uống công làm người.

Lưu huyện lệnh bảo nhi tử nâng hắn lên, lập tức tính toán đi tìm Lục viên ngoại tính sổ. Quan đại một đầu đề chết nhân, huống chi trong nhà Lục viên ngoại cũng chỉ là có tiền mà thôi, Lưu huyện lệnh tùy tiện tìm một tội danh liền có thể đem người bắt đến trong lao mà tra tấn một phen.

Tuy nhiên, lúc sắp hắn sắp đi lại bị Lục Thanh ngăn cản, Lưu huyện lệnh không kiên nhẫn quay đầu nhìn Lục Thanh, ý bảo hắn có chuyện nói mau, có rắc mau phóng, phải biết rằng hiện tại hắn nhìn thấy người họ Lục là cảm giác khó chịu.

Lục Thanh từ đầu tới đuôi đều thực bình tĩnh, hắn biết Lưu huyện lệnh sẽ sinh khí, cũng biết Lưu huyện lệnh sẽ tìm Lục viên ngoại gây phiền toái, nhưng nếu muốn tìm Lục gia gây phiền toái, thì làm sao có thể thiếu phần của hắn?

“Đại nhân không cần sốt ruột, thu thập Lục viên ngoại kia sớm hay muộn đều không sao, việc lệnh lang nghiện thuốc tuy rằng nghiêm trọng thể nhưng cũng không phải không có cách trị liệu.”

“Cái gì? Người nói có thể trị liệu?” Lưu huyện lệnh mừng rỡ, ánh mắt mở to nhìn Lục Thanh, thiếu chút liền kích động hô lên.

Lúc này, nhi tử Lưu huyện lệnh lại càng cao hứng, hắn vốn cảm giác nhân sinh của mình cứ như thế mà bị hủy đi, lại không nghĩ rằng chính mình còn có khả năng khôi phục, hắn lôi kéo tay áo phụ thân, biểu tình rất giống Lưu huyện lệnh:

“Cha, ta tin tưởng Lục chương quỳ, vừa rồi, khi nhi tử té xỉu ở trên đường cái, chính là Lục chương quỳ đã cứu tỉnh ta.”

Lưu huyện lệnh vừa nghe lời này, càng cao hứng phấn chấn, nhưng hắn dù sao cũng là một lão hồ ly, cho nên vẫn có chút không tín nhiệm Lục Thanh:

“Người cũng biết lừa gạt mệnh quan triều đình là sẽ bị hình phạt, cho dù người có công danh trong người, cũng không thể nói bậy.”

Lục Thanh đã sớm dự đoán được Lưu huyện lệnh sẽ không dễ dàng tin tưởng chính mình, hơn nữa hắn cũng không muốn làm cho chuyện hồ lô bị tiết lộ, cho nên trước đó, hắn đã nghĩ đến một biện pháp vô cùng tốt để đối phó với Lưu huyện lệnh:

“Ta từng là đại thiếu gia Lục gia, phương thuốc kia là do ta trộm từ trong thư phòng của Lục viên ngoại, hiện tại ta cùng Lục viên ngoại thể bất lưỡng lập, nếu đại nhân có thể giúp ta giải quyết Lục gia, Lục Thanh tự nhiên sẽ không giấu diếm phương thuốc.”

Vừa nghe nói đến phương thuốc là trộm được từ trong thư phòng của Lục viên ngoại, Lưu huyện lệnh lập tức tin 80%, mà 20% còn lại, thì ngay sau khi Lục Thanh cầm ra phương thuốc thì hẳn mới hoàn toàn tin.

Nhìn xem được liệu trong phương thuốc này: nhân sâm trăm năm, linh chi trăm năm, hà thủ ô trăm năm

Một chén được tốn hết mấy trăm lượng bạc, Lưu huyện lệnh cũng là kẻ có tiền, nhưng dù sao thì hẳn cũng chỉ là huyện lệnh trong một thị trấn nhỏ, cho nên dù giàu thì cũng có giới hạn. Về phần Lục Thanh, hẳn nhìn thấy biểu tình đầy đau lòng của Lưu huyện lệnh, trong lòng âm thầm bật cười. Huyện lệnh này vẫn luôn quan hệ rất tốt với Lục viên ngoại, nếu không phải cần người này để đối phó với Lục gia, Lục Thanh mới sẽ không đại phát thiện tâm. Mà Lục Thanh cố ý viết nhiều được liệu quý báu như vậy là vì khiến cho Lưu huyện lệnh phun ra hết tất cả ngân lượng mà mấy năm nay hẳn đã thu vào.

Mà lúc này, Lưu huyện lệnh rốt cuộc hạ quyết tâm: “Hảo! liền bốc thuốc theo phương thuốc này!”

Chung quy hẳn cũng không phải là người yêu tiền như mạng, giữa tiền đồ của nhi tử cùng tiền bạc thì hẳn không chút do dự mà lựa chọn vì nhi tử. Lưu huyện lệnh không là một quan tốt, thế nhưng đối với con của hẳn thì lại là một người cha tốt. So với Lục viên ngoại vì tiền ngay cả nhi tử đều không muốn, thì vị Lưu huyện lệnh này thoát nhìn là khá ái hơn.

Lục Thanh cũng không sợ Lưu huyện lệnh thấy được phương thuốc rồi không làm việc, chung quy thứ trọng yếu nhất vẫn còn trên tay hẳn, nhưng đây chính là bí mật mà hẳn không thể nói cho Lưu huyện lệnh.

“Đại nhân chỉ cần đem ba thứ được liệu quý báu này tới Thực Vi Thiên, ta sẽ thay đại nhân mà tiên/nấu được, chung quy là vì phương thuốc này vô cùng trân quý, không thể truyền ra ngoài.”

Lưu huyện lệnh nhìn nhìn phương thuốc trong tay, quả nhiên là không trọn vẹn, trong lòng thầm mắng một tiếng tiểu hồ ly, nhưng trên mặt vẫn cười cười:

“Lục chương quây yên tâm, người muốn làm gì thì bản quan toàn lực duy trì, Lục viên ngoại tổn hại vương pháp, nhất định sẽ bị xử trí nghiêm khắc, chỉ hy vọng đến lúc đó Lục chương quây sẽ không niệm tình bọn họ là cha mẹ của mình.”

Nhắc tới Lục viên ngoại, sắc mặt Lục Thanh lạnh lùng: “Ta cùng với hẳn đã sớm đoạn tuyệt quan hệ, chính hẳn muốn chết, lại oán được ai.”

Lúc này Lưu huyện lệnh mới vừa lòng gật gật đầu, xoay người cáo từ.

Sau khi Lưu huyện lệnh đi, Tần Hải đóng cửa Thực Vi Thiên, có chút lo lắng nhìn Lục Thanh:

“Phương thuốc kia thật có thể giúp nhi tử Lưu huyện lệnh hết nghiện?” Hẳn đã nghe nói qua, thứ này một khi nhiễm thì cho dù là Thiên Vương lão tử cũng đều không thể thoát khỏi được.

“Có phải Tần lão cho rằng, ta là vì muốn Lưu huyện lệnh giúp nên mới lừa hẳn.” thần sắc của Lục Thanh như thường, căn bản nhìn không ra một tia chột dạ.

Tần Hải buồn bực nói: “Chẳng lẽ không đúng sao?”

Lục Thanh liếc nhìn Tần Hải, chẳng lẽ trong mắt Tần Hải thì hẳn chính là một tên lừa đảo chuyên nghiệp? Được rồi, tuy rằng trong chuyện này hẳn quả thực có chút tư tâm, nhưng thực tế thì trên tay hẳn cũng có thứ có thể chữa được bệnh chon hi tử của huyện lệnh.

“Phương thuốc là thật, loại chuyện này ta sẽ không lấy ra để đùa giỡn, đến lúc đó người sẽ biết.”

Tần Hải thấy bộ dáng Lục Thanh giống như là có chuẩn bị trước nên không có nói thêm gì, có nghi ngờ thì cũng chỉ có thể nuốt vào trong bụng. Thật cũng được, mà giả cũng thế, đều giao cho Lục Thanh xử lý đi!

Lục Thanh chuẩn bị xong đầu đầy, thần thanh khí爽 mà đi tìm Tiểu Ngốc Tử. Toàn bộ buổi chiều hẳn đều hao phí cho chuyện Lưu huyện lệnh, cũng chưa có thể ở cùng với Tiểu Ngốc Tử, Lục Thanh nghĩ nghĩ, sau đó đi ra trước cửa mua đường hồ lô rồi mới dám đi gõ cửa phòng của Tiểu Ngốc Tử.

“Bảo Bảo có ở bên trong không?”

“Bảo Bảo không có ! mẽ mẽ cũng không có!” (^_~)

Hảo gia hỏa, nghe âm thanh, xem ra Tiểu Ngọc Tử là đang giận, mà còn là giận không nhẹ.

Lục Thanh đứng ở cửa, cố gắng nghe động tĩnh bên trong, giả vờ thất vọng nói:

“Nga, phải không, vậy xuyên đường hồ lô này ta đành ăn một mình vậy, dù sao thì Bảo Bảo cũng không ở đây.”

Tiểu Ngọc Tử đang giận dữ ở trong phòng, vừa nghe nói đường hồ lô sẽ bị Lục Thanh ăn luôn, lập tức ném mề mễ vốn đang ghé vào trên người y ngủ gật, vội vã chạy tới mở cửa. Vừa chạy vừa kêu:

“Bảo Bảo ở đây, Bảo Bảo ở đây, đường hồ lô là của Bảo Bảo!”[yuki-hana: cứng quá]

Lục Thanh đứng tại chỗ chờ, đợi đến một thân thể mềm mềm đụng vào trên người mình, Lục Thanh liền ôm eo Tiểu Ngọc Tử, hôn hôn miệng Bảo Bảo.

“Bảo Bảo ngoan, có nhớ phu quân hay không?”

Tiểu Ngọc Tử nhìn nhìn đường hồ lô tràn ngập dụ hoặc trong tay Lục Thanh, liếm liếm miệng, ngọt ngào nói: “Nhớ!”

Lục Thanh sủng nịch nheo nheo gương mặt Tiểu Ngọc Tử, sau đó lưu luyến không rời mà hôn thêm vài cái, lúc này mới đem đường hồ lô đưa cho Tiểu Ngọc Tử.

“Bảo Bảo ngoan, ngày mai phu quân có chuyện phải bận rộn, Bảo Bảo ngoan ngoãn chờ ở trong nhà được không?”

38. Chương 38

Tiểu Ngọc Tử vừa nghe Lục Thanh muốn cho y ở nhà một mình, nhất thời cảm thấy không vui vẻ. Hốc mắt của Tiểu Ngọc Tử lập tức biến hồng, đường hồ lô trong tay cũng bị y ném xuống đất.

“Không cần!” thanh âm Tiểu Ngọc Tử thực kiên định cũng thực vang dội, không chấp nhận được một tia cự tuyệt.

Lục Thanh còn chưa gặp qua bộ dáng Tiểu Ngọc Tử nổi giận, ngày thường thoạt nhìn nhu nhu nhược nhược cư nhiên còn có một mặt khí phách như vậy, khiến Lục Thanh không tự chủ được mà có chút ngại người.

Tính tình của Tiểu Ngọc Tử cũng lớn, trí lực có vẻ cũng đang tăng lên, Lục Thanh nghĩ thầm rằng nếu mang theo Tiểu Ngọc Tử thì cũng sẽ không xảy ra vấn đề gì, vì thế vội vàng an ủi:

“Vậy Bảo Bảo phải đáp ứng luôn đi phía sau ta, không chuẩn chạy loạn.”

“Phu quân yên tâm, Bảo Bảo nhất định thực ngoan!” Tiểu Ngọc Tử đem đầu chôn vào trong lồng ngực Lục Thanh, thanh âm rầu rĩ: “Phu quân không được bỏ lại Bảo Bảo, lúc nào cũng không được”.

Trong lòng Lục Thanh mềm nhũn, rốt cuộc không thể nào thốt ra lời cự tuyệt. Tiểu Ngọc Tử thích hắn như vậy, quyến luyến hắn như vậy, thì hắn làm sao có thể bỏ Tiểu Ngọc Tử một mình ở lại trong ngôi nhà lạnh như băng được. Hắn là phu quân của Tiểu Ngọc Tử, nếu hắn không thể bảo vệ tốt Tiểu Ngọc Tử, như vậy một trượng phu như hắn quả thật là quá vô dụng. Lục Thanh nói:

“Bảo Bảo yên tâm, vừa rồi là phu quân hồ đồ.”

Quan hệ của hai người coi như là hòa thuận lại giống lúc ban đầu, nhưng xuyên mút quả kia lại đang nằm lê loi trên mặt đất, còn chưa được ăn miếng nào. Tiểu Ngọc Tử nhìn xuyên mút quả trên mặt đất, có chút sầu mi khổ kiểm. Làm sao giờ, y rất muốn ăn, nhưng đường hồ lô rơi xuống đất lại không thể lấy ăn, ô ô, sớm biết như thế thì lúc nãy không ném đường hồ lô!

Lục Thanh nhìn thấy bộ dáng Tiểu Ngọc Tử, sao có thể không rõ trong lòng y đang suy nghĩ cái gì, chỉ là một chuỗi mút quả mà thôi, chỉ cần là thứ Tiểu Ngọc Tử muốn, cho dù là ánh trăng trên trời, Lục Thanh cũng sẽ hái xuống cho y.

“Bảo Bảo, đừng thương tâm, ta mang người đi mua một xuyên khác.”

Lúc này Tiểu Ngốc Tử mới mở miệng cười.

Thời gian bay qua nhanh, đảo mắt chính là sáng sớm ngày hôm sau.

Sáng sớm, có một đám dân chúng quay chung quanh cửa tửu lâu Lục gia, vô cùng náo nhiệt. Tiểu Ngốc Tử đi theo phía sau Lục Thanh, gắt gao nắm tay hắn, y sợ rằng khi chen lấn trong đám người sẽ bị lạc với Lục Thanh. Lúc này, nếu nhìn vào bên trong thì sẽ thấy ngay cửa của tửu lâu phồn hoa, cư nhiên có một khối thi thể!

Thi thể lạnh như băng bị đặt trước cửa của một tửu lâu như vậy làm cho nhân tâm hoảng sợ, mọi người đều cảm giác huyện Phương Lâm này sắp có đại sự phát sinh.

Dân phong trong thị trấn nhỏ này tương đối thuần phác, rất ít xuất hiện loại chuyện cướp của giết người, đột nhiên gặp được một khối tử thi, khiến dân chúng đều không tự chủ được mà có chút kinh hoảng. Vừa kinh hoảng đồng thời cũng vừa tỏ ra nghi hoặc đối với tửu lâu Lục gia.

Cách tử thi không đến nửa bước, có một người đang mang tang quỳ gối, lúc này, một số dân chúng đã phát hiện ra bọn họ tên gì.

Quỳ ở vị trí đầu là một nữ nhân, một người nổi danh là Đậu hủ Tây Thi ở huyện Phương Lâm, người này có bộ dạng tuấn tú, làm đậu hủ ăn cũng rất ngon. Có không ít nam nhân đều mơ tưởng đến nàng, nhưng đều bị trượng phu bưng hân của nàng chặn ở ngoài cửa. Nhưng mà giờ này khắc này, nam nhân kia đang nằm trên mặt đất lạnh băng, chết không nhắm mắt, mà dung nhan của nữ nhân cũng vô cùng tiều tụy, giống như là sau một ngày mà già đi hai mươi tuổi vậy. Hai mắt của nữ nhân rưng rưng, nàng quỳ phía sau trượng phu, muốn đòi công đạo!

Trượng phu của nàng đang ở độ tuổi có thân thể khoẻ mạnh, người nhìn thấy hẳn đều nói hẳn sống thêm vài thập niên cũng không thành vấn đề, nhưng buổi tối hôm trước, sau khi ăn xong tiệc rượu tại Lục gia, không đợi về đến trong nhà liền tắt thở. Nữ nhân cực kỳ bị thương, mời đại phu tới chẩn đoán cho trượng phu, nói thẳng là ngộ độc thức ăn mà chết. Lúc này nàng mới nhớ tới thời gian gần đây, trượng phu rõ ràng là vô cùng thích thức ăn của Lục gia, cơ hồ ba bữa mỗi ngày đều phải đi đến tửu lâu Lục gia. Nàng cũng từng khuyên can trượng phu, nhưng đối phương căn bản không nghe, hơn nữa số lần đi đến tửu lâu Lục gia lại càng ngày càng nhiều, thẳng đến đêm qua từ tửu lâu Lục gia trở về, sau đó cũng không có mở mắt ra nữa. Tất nhiên, nữ nhân sẽ cảm thấy chuyện này nhất định có liên quan đến đồ ăn trong tửu lâu Lục gia. Hơn nữa có người nói cho nàng rằng có thật nhiều người đều bởi vì ăn cơm ở Lục gia mà sinh ra tật xấu, điều này càng làm cho nàng tin tưởng hơn vào ý nghĩ của mình. Nhưng nàng là một quả phụ có trượng phu vừa mới chết, thể diện bạc thì làm sao là đối thủ của Lục viên ngoại, hơn nữa cũng từng có người đi trạng cáo Lục gia, thể nhưng huyện lệnh lại không thèm để ý, nàng càng ngày càng cảm giác mình đã đi đến cùng đường, ngay tại lúc này, một nam nhân xuất hiện, nói cho nàng, chỉ cần sáng sớm hôm nay nàng tìm đến Lục gia, như vậy tự nhiên sẽ có người đứng ra thập Lục gia. Khi nam nhân kia rời đi còn đưa cho nàng hai mươi lượng bạc, khiến cho nữ nhân càng thêm kiên định.

Trượng phu của nàng ra đi oan uổng, có người có thể thay một quả phụ như nàng mở rộng chính nghĩa, lại cho nàng bạc khiến nàng háo hức sinh hoạt, vậy đã đại ân nhân của nàng. Nàng tuy rằng không biết chữ, nhưng lại có quyết tâm báo thù cho phu quân, cho nên trời còn chưa sáng, nàng liền mang theo thi thể của trượng phu đi tới trước cửa tửu lâu Lục gia.[yuki-hana: cô này gan thiệt, sao không để vào quan tài rồi mang đi nhỉ]

Đến đây nàng mới phát hiện, không chỉ là một nhà nàng, còn có một vài gia đình khác nữa, toàn bộ đều tụ lại đòi công đạo. Những người này đều là người bị hại, đều có uất ức nhưng không thể giải bày, như thể rất tốt, toàn bộ đều tụ tập ở trước cửa tửu lâu Lục gia, nhanh chóng liền hấp dẫn ánh mắt của dân chúng ở huyện Phương Lâm.

“Tửu lâu Lục gia, đền mạng cho phu quân của ta!”

Thanh âm của Đậu hủ Tây Thi mang theo vài phần bi tráng cùng tuyệt vọng, khiến người nghe thương tâm. Ai cũng đều có thể nhìn ra, trượng phu của nàng chết đi chính là một đả kích rất lớn đối với nàng.

Trước cửa tửu lâu loạn thành một đoàn, dân chúng nghe nói đến chuyện xấu của Lục gia, quần tình oán giận, đồng loạt tập trung trước cửa, yêu cầu Lục gia đi ra giải thích. Mà giờ khắc này, Lục viên ngoại cùng

Vương thị đang đứng ở bên trong tử lâu, bên cạnh là Lục Nguyên cùng Hải Thiên.

Vương thị dù sao cũng là một phụ nhân không có nhiều kiến thức, từ khi gả cho Lục viên ngoại thì sống an nhàn sung sướng, chưa từng có gặp qua tình huống như vậy, cho nên nhất thời có chút bối rối:

“Bây giờ phải làm sao mới tốt, thứ kia gây chết người, ta đã nói không thể tùy tiện dùng, nhưng người vẫn không vâng lời của ta.”

Lục viên ngoại nghe thấy liền tâm phiền ý loạn, không kiên nhẫn phát tay: “Người cầm miệng cho ta, lúc này trách ta còn có tác dụng gì!”

Lục Nguyên nói: “Cha, chúng ta cứ ở trong này cũng không phải biện pháp a, không bằng tìm Lưu huyện lệnh nói xem có thể ém xuống hay không.”

Chỗ kia của hắn xem như phế đi, nhưng thân thể lại chậm rãi khôi phục, cho nên gần đây hắn đã trở lại tử lâu làm việc. Chuyện này từ đầu tới đuôi hắn đều rõ ràng, thậm chí nhi tử của Lưu huyện lệnh, cũng đều là do hắn kéo vào.

“Đúng vậy chường quây, Lưu huyện lệnh có thóp nằm trong tay chúng ta, không sợ hắn không hỗ trợ, chỉ cần Huyện thái gia mở miệng thì hữu dụng hơn nhiều so với chúng ta.” Hải Thiên phụ họa theo.

Chuyện tới nay, Lục viên ngoại cũng chỉ có thể dựa vào lực lượng của huyện lệnh. Từ xưa đến nay, *dân tự mặt trên vừa mở miệng, quan tự dưới đáy hai há mồm*, quan phủ nói người đáng chết, như vậy dân chúng nói cái gì cũng đều vô dụng.

Lục viên ngoại ho khan hai tiếng, sắc mặt âm trầm nói: “Cứ làm như vậy, Nguyên nhi, người đi cửa sau ra ngoài chào hỏi Lưu huyện lệnh, Hải đại trù, người liền theo ta đi ra ngoài gặp mặt với vài điều dân kia.”

“Ta đây thì làm sao a?” Vương thị có chút sốt ruột nói.

Lục viên ngoại trừng mắt nhìn Vương thị, hận không thể đem nữ nhân ngu ngốc này nhét vào trong nồi nấu lại, “Người chỉ cần ở nơi này, không được đi đâu hết, đừng gây thêm phiền phức cho ta!”

Vương thị còn muốn nói cái gì, thế nhưng nhìn thấy khuôn mặt nổi giận đùng đùng của Lục viên ngoại thì cũng chỉ có thể phần nộ mà ngậm miệng lại.

Hải thiên đẩy cửa tử lâu Lục gia ra, để Lục viên ngoại đi ở phía trước, chính mình thì không chút hoang mang đi theo phía sau.

Một vài dân chúng vây quanh cửa Lục gia đều nhận thức Lục viên ngoại, khi nhìn thấy hắn đến không tự chủ được mà lui về phía sau một bước. Ảnh hưởng của Lục viên ngoại vẫn còn đó cho nên dân chúng phổ thông vẫn không dám đắc tội hắn. Nhưng vài người bị hại kia, nhất là đậu hủ Tây Thi, thì lại không sợ Lục viên ngoại.

Đậu hủ Tây Thi chỉ vào mũi Lục viên ngoại mắng: “Người này tâm tư xấu xa, phu quân nhà ta hôm trước còn sống khỏe mạnh, như thế nào sau khi ăn xong đồ ở chỗ của nhà người, buổi tối trở về liền tắt thở, người nói, trong đồ ăn đã bỏ thêm độc được kịch độc gì!”

Nàng vừa mở miệng, những người bị hại khác cũng đều bắt đầu mở miệng, trong lúc nhất thời Lục viên ngoại không biết làm sao, nhưng dù sao hắn vẫn là người đa mưu túc trí, cho nên sắc mặt không hề thay đổi. Lục viên ngoại nghiêm trang nói:

“Đậu hủ Tây Thi, Lục gia ta mở cửa làm sinh ý lâu như vậy, tự hỏi chưa từng một qua bất luận kẻ nào, người nói phu quân nhà người là ăn đồ ăn ở chỗ ta mà chết, vậy có chứng cứ gì không, ngậm máu phun người, bản viên ngoại nhất định không tha.”

Lục Thanh đứng xa xa trong đám người nhìn cha ruột của mình, hắn không thể không mắng một tiếng lão hồ ly. Đã đến loại tình trạng này, Lục viên ngoại vẫn có thể bảo trì bình tĩnh, Lục Thanh rất muốn biết da mặt dối trá của hắn lúc nào mới bị kéo xuống.

Đậu hủ Tây Thi cười lạnh một tiếng, chỉ vào thi thể trượng phu của nàng nói:

“Đây chính là chứng cứ, ta đã tìm đại phu xem qua, phu quân của ta là ngộ độc thức ăn mà chết.”

“Ngộ độc thức ăn? Toàn bộ huyện Phương Lâm có rất nhiều nơi bán thức ăn, người làm sao dám xác nhận hẳn là ăn thức ăn của Lục gia rồi bị ngộ độc, chiếu theo lời người nói, thì ta cũng có thể nói người mưu đồ gây rối, hạ độc sát hại trưởng phu của chính mình nữa đó!” Lần này Lục viên ngoại không nói chuyện, ngược lại là Hải Thiên đứng ở phía sau hắt lên tiếng.

Lời này của Hải thiên ác độc đến cực điểm, chẳng những không thừa nhận, còn đem hết thảy đều đẩy đến trên người Đậu hủ Tây Thi. Người vô sỉ đến cực điểm nhân như vậy là lần đầu tiên Đậu hủ Tây Thi nhìn thấy, lập tức nằng bực nói không ra lời, mắt thấy liền muốn hạ xuống hạ phong, một người bị hại khác cao giọng nói:

“Chỉ cần ăn thức ăn nhà của người liền không đi vào ăn chỗ người khác, thật không bình thường, thức ăn của Lục gia tuyệt đối có vấn đề!”

Lời vừa nói ra, dân chúng ồ lên.

Chính là bởi vì phần lớn những dân chúng ở đây đều ném qua đồ ăn của Lục gia, bọn họ bưng tỉnh đại ngộ, cảm giác người nọ nói thật sự rất đúng, ăn xong thức ăn của Lục gia, liền cảm giác không được bình thường! Bọn họ vốn chỉ cảm thấy là đầu bếp của Lục gia rất cao siêu, thế nhưng hôm nay vừa thấy, cư nhiên có người bởi vậy mà bỏ mình, chuyện này có chút quá mức kinh sợ.

39. Chương 39

Lúc đầu, quần chúng vây quanh chỉ là xem náo nhiệt, đến cuối lại phát hiện ngay cả chính mình đều bị liên lụy vào. Những người xuất hiện ở chỗ này đều là muốn đi tẩu lâu Lục gia ăn cơm, nhưng hiện tại, đồ ăn trong tẩu lâu Lục gia lại gây chết người, vậy nên cho dù bọn họ có thích ăn đồ ăn của Lục gia như thế nào thì cũng sẽ có chút lui bước. Nhưng vẫn còn một số ít người đã bị hoa anh túc làm cho thần hồn điên đảo, một ngày không ăn liền nhớ đến cơn cào, những dân chúng này vô cùng quan tâm đến tình huống của Lục gia, hiện tại, trong lòng họ chỉ lo lắng là khi nào thì tẩu lâu Lục gia mới có thể buôn bán lại bình thường, khi nào thì bọn họ mới có thể được vào ăn lại. Lúc này, có một người thật sự chịu đựng không nổi, liền thay Lục gia nói chuyện:

“Ồn ào cái gì, ta còn chờ ăn cơm đâu, ầm ỉ!”

Lục viên ngoại vốn đang bị nước bọt của quần chúng bao quanh, lúc này như tìm được khe hở, hắt xoa qua cười với người vừa mới thay hắt nói chuyện kia, nhưng hắt lại không hề ngờ rằng, những lời của người kia mới chân chính khiến cho người bị hại bộc phát.

Đậu hủ Tây Thi nghe đến câu này, lập tức nghĩ ngay đến trưởng phu đã mất của nàng, từ sớm đến tối đều nói cái gì mà nhất định phải ăn đồ ăn của tẩu lâu Lục gia, dù nàng nói như thế nào cũng đều không nghe, hơn nữa vào thời gian ăn cơm thì biểu tình cũng hung mãnh giống như dã thú làm cho người khuyên không tự chủ được mà nhượng bộ lui binh. Hiện tại, nhìn người vừa mới nói, nàng phảng phất thấy được bóng dáng của trưởng phu mình.....Lần này, nàng mới xem như chân chính hiểu rõ vấn đề của tẩu lâu Lục gia, nàng cũng càng tin tưởng rằng cái chết của trưởng phu mình chắc chắn có quan hệ với Lục gia!

“Đương gia! người chết oan uổng a!” Đậu hủ Tây Thi nhào vào thi thể trưởng phu của nàng mà gào khóc, từng câu từng từ, lên án tội ác của Lục gia, người nghe thương tâm, người nghe rơi lệ.“Lúc trước ta đã khuyên người ít đi ăn cơm ở Lục gia, nhưng người không chịu nghe, một ngày ba lượt chạy đến Lục gia, người xem xem người nọ, bộ dáng mê muội người hết với người lúc đó, nếu người ở trên trời có linh thiên thì hãy bắt Lục lão bản đến âm tào địa phủ đi, như vậy người đi ở Hoàng Tuyền cũng không cô đơn a!”

Nghe được đậu hủ Tây Thi nói như vậy, Lục viên ngoại cũng nóng nảy. Người có tuổi kiêu kỳ nhất chính là tử vong, đậu hủ Tây Thi cư nhiên dám trừ hắt chết, cho nên Lục viên ngoại làm sao có thể chịu đựng được.

Lục viên ngoại nổi giận đùng đùng tiến lên, muốn cho đậu hủ Tây Thi cảm miệng, giơ lên bàn tay phải, nhưng bàn tay kia còn chưa kịp rơi xuống trên người đậu hủ Tây Thi, liền bị một người bắt được cổ tay.

“Ngay cả người cũng muốn đối nghịch với ta!” Lục viên ngoại giận, sắc mặt đỏ bừng, tiếng rống giận giống như tiếng sét đánh nổ tung.

Cũng không trách vì sao Lục viên ngoại phần nộ như thế, bởi vì nhân vật ngăn cản bàn tay của hắn đại ni tử của hắn — Lục Thanh.

Lục Thanh vốn đang xen trong đám người âm thầm quan sát, căn bản không tính lộ diện, ai ngờ Lục viên ngoại thể nhưng cả gan làm loạn như thế, rõ như ban ngày liền dám động thủ đánh người, hơn nữa còn ngay trước mặt nhiều dân chúng như thế. Bởi vậy có thể thấy rằng, ở huyện Phương Lâm, Lục viên ngoại thật sự là quen thói tác uy tác phúc, tự cho mình chính là thổ hoàng đế. Nhưng mà, cho dù là Thiên Tử phạm pháp thì cũng phải bị trừng trị như thứ dân. Huống chi Lục viên ngoại, chẳng qua chỉ là một nhà giàu nhỏ ở nông thôn mà thôi.

Lục Thanh dùng lực thật lớn, niết tay Lục viên ngoại khiến cho xuất hiện vài đạo hồng ấn, sau đó vung mạnh, thân thể mập mạp của Lục viên ngoại thiếu chút nữa bị ngã xuống đất. Hiện tại, thể trạng của Lục Thanh rất cường tráng, đối phó với người sống an nhàn sung sướng giống như Lục viên ngoại vậy thật dư dật.

“Mọi người đều biết ta cùng với Lục gia đã sớm đoạn tuyệt quan hệ, gặp chuyện bất bình, ta đương nhiên muốn quản, chẳng những muốn quản, ta còn cáo người.” Lục Thanh không chút sợ hãi, từ ngữ từ trong miệng hắn nói ra càng thêm rung động, càng thêm kinh tâm.

Chương quây của Thực Vi Thiên là đại thiếu gia từng không được Lục gia sủng, mọi người từ lâu đều biết đến chuyện này, đồn đãi Lục Thanh cùng Lục gia đối chọi gay gắt, hai nhà từ lâu càng là thế đồng thủy hỏa. Nhưng cảnh tượng phụ tử hai người trực diện đối kháng nhau vẫn là lần đầu tiên xuất hiện, Lục Thanh còn nói, hắn muốn đem cha ruột của mình tố cáo đến nha môn. Dân chúng xung quanh càng thêm kích động, đám người chen lấn ở phía trước, hận không thể đem lỗ tai dán ở kề bên Lục Thanh để có thể nghe rõ.

Hải Thiên cười lạnh một tiếng, gắt gao nhìn thẳng Lục Thanh nói: “Lục Thanh, chẳng lẽ ngươi muốn làm người bất hiếu sao! trăm thiện thì hiếu là làm đầu, cho dù Lục viên ngoại có làm gì sai trái thì ngươi làm con mà muốn kiện cha mình, đây chính là tội ác tày trời.”

“Ta đã sớm bị Lục viên ngoại đuổi ra khỏi cửa thì còn nói đến hiếu đạo làm gì?” Lục Thanh liếc xéo Hải Thiên, tựa hồ không hề đem lời nói của Hải Thiên để ở trong lòng.

Đúng lúc này, trong đám người xuất hiện một trận huyền ảo. Có người nhận ra, người tới chính là chương quây của các từ lâu trong huyện Phương Lâm, nhiều chương quây như vậy cứ nhiên tề tụ lại cùng nhau, hơn nữa xem khí thế rào rạt kia tuyệt đối là không phải thiện ý.

“Quên nói cho người, kiện người không chỉ là chủ ý của ta, mà là của toàn bộ từ lâu trong huyện Phương Lâm, tất cả đều muốn kiện người.” Lục Thanh lạnh nhạt nói.

Bước đầu tiên chính là tập hợp tất cả những gia đình mà người nhà có biểu hiện bất thường, bước thứ hai chính là liên hợp tất cả chương quây ở các từ lâu. Nếu như Lục viên ngoại quang minh chính đại mà tranh đấu với Thực Vi Thiên thì Lục Thanh cũng sẽ không làm cái gì, dù sao thì Lục viên ngoại cũng là cha ruột của cơ thể này. Nhưng Lục viên ngoại cứ nhiên dám sử dụng hoa anh túc, tức là phạm điều tối kỵ trong ngành ẩm thực, thậm chí xúc phạm ngay cả vương pháp. Các lão bản trong những từ lâu khác đều không phải là gốc tử, tự nhiên cũng phát hiện chỗ kỳ quái của Lục gia, nhưng lại ngại với uy áp của Lục gia nên vẫn không lên tiếng mà thôi. Nhưng mà, khách hàng không đi đến Thực Vi Thiên thì lại đi Lục gia, khách hàng còn lại thì vô cùng ít ỏi, cho nên bọn họ bị buộc ngoan, sau đó họ được nói cho biết là nguyên lai Lục viên ngoại sử dụng hàng cấm nên mới thể buôn bán tốt như hôm nay, vì thế bọn họ làm sao không đỏ mắt ghen tị.

Hơn nữa thế hệ trước đều rõ ràng tác hại của hoa anh túc, nếu cứ để cho Lục gia cứ tiếp tục như vậy, chỉ sợ toàn bộ huyện Phương Lâm đều sẽ bị hủy trên tay Lục gia.

Lục Thanh cùng mấy chương quây này vốn là cừu địch, nhưng mà kẻ thù của kẻ thù chính là bằng hữu, khi cần phải đối phó với Lục viên ngoại thì hai cổ lực lượng này liền triệt để dung hợp với nhau.

Lục viên ngoại thấy mọi người như hổ rình mồi, cười lạnh nói: “Một chiêu này ta đã từng dùng, người còn tưởng hữu ích mà lấy dùng, thật sự là không chê dọa người, lúc trước đoạn tuyệt quan hệ với người, quả nhiên không sai.” Hắn xem như thấy rõ ràng, Lục Thanh là triệt để không nghĩ nhận hắn làm cha, như vậy

hắn cũng không cần ngại trang làm gì, dù sao thì từ khi Lục Thanh vừa sinh ra thì hắn cũng đã chán ghét hài tử này.

Các chương quây tập hợp cùng một chỗ thầm nghĩ: việc này làm sao có thể giống trước đây. Trước kia, bọn họ phụ thuộc vào tửu lâu Lục gia chỉ là vì thu lợi; Mà hiện tại bọn họ cùng nhau đối phó tửu lâu Lục gia lại là vì mạng sống.

Lão bản mới đổi của Túy Tiên Cư là một người trẻ tuổi, tính tình nôn nóng, lập tức chỉ vào mũi Lục viên ngoại mắng:

“Loại tửu lâu có thể mưu sát tính mạng của người khác như tửu lâu Lục gia nên triệt để bị phá bỏ, chẳng lẽ người nghĩ rằng không ai biết việc người vụng trộm bỏ thêm xác hoa anh túc vào trong đồ ăn sao!”

Sắc mặt Lục viên ngoại lập tức trở nên xanh mét, nếu như nói, sự xuất hiện của Lục Thanh vừa rồi chỉ khiến cho tâm thần của hắn có chút lay động mà nói, nhưng khi người này nói xong thì đã triệt để nhiễu loạn tâm thần của hắn. Việc hắn thêm thứ này kia vào bên trong đồ ăn luôn là tuyệt mật, người biết đến trên đầu ngón tay, hắn không nghĩ tới các chương quây lại biết nhanh như vậy. Lục viên ngoại kết luận, trong việc này nhất định có người đang tác quái! nói cách khác, cũng không có khả năng trùng hợp như vậy, làm sao mà tất cả đều có tình đến nháo sự vào sáng sớm ngày hôm nay. Xem ra, với tình thế ngày hôm nay, nếu hắn không đưa ra kết quả chỉ sợ là không tốt a!

“Vị chương quây này không thể ngậm máu phun người, ai cũng đều biết hoa anh túc là hàng cấm, Lục gia ta làm sao có được thứ này mà đem bỏ vào trong đồ ăn chứ?”

Lục viên ngoại đa mưu túc trí, hắn biết mấy chương quây này đều là chút đầu tường thảo [yami ryu: gió chiều nào theo chiều ấy], thầm nghĩ tạm thời trấn an xuống, sau đó lại dùng ích lợi mượn sức. Đến lúc đó tạo thành đồng minh, kiếm được bạc, chẳng lẽ bọn họ còn có thể lẩm miệng sao?

Lục viên ngoại khôn khéo nhất thế, thế nhưng vô luận hắn khôn khéo như thế nào cũng không thể nghĩ ra rằng chủ mưu của tất cả việc này chính là đứa con đang đứng trước mặt hắn, Lục Thanh. Trong ấn tượng của Lục viên ngoại, Lục Thanh chẳng qua là gặp được may mắn nào đó mà thôi, nhìn chung thì vẫn là thứ sinh yếu đuối nhất gan kia, cho nên Lục viên ngoại căn bản không để Lục Thanh vào mắt. Hắn cẩn thận đánh giá các chương quây, ý đồ tìm ra chủ mưu của vụ lần này, đợi đến khi chuyện hôm nay qua đi, hắn nhất định sẽ trả thù.

Lục Thanh thấy Lục viên ngoại đột nhiên tươi cười lên, lập tức biết hắn đánh chủ ý gì, mà Lục Thanh thì làm sao cho hắn cơ hội phiến thân. Quyết định thật nhanh, nhỏ cổ phải nhổ tận gốc— đây mới là thủ đoạn tốt nhất để đối phó với địch nhân. Vì thế hắn chỉ vào tửu lâu phía sau lưng Lục viên ngoại nói:

“Nếu đã như vậy, Lục viên ngoại có dám mở cửa để cho chúng ta đi vào điều tra không?”

Cho dù Lục viên ngoại có chuẩn bị trước, thế nhưng sự tình hôm nay là đột nhiên bộc phát, cho nên khẳng định có dấu vết để lại, không bị thanh lý sạch sẽ. Mỗi ngày trong tửu lâu đều phải sử dụng loại kia để nấu cơm, cho nên trong phòng bếp tuy rằng không có nhiều nhưng khẳng định cũng phải có chuẩn bị, chỉ cần phát hiện, thì đó chính là bằng chứng như núi, không chấp nhận được Lục viên ngoại nói xạo.

Lục viên ngoại còn chưa nói, Hải Thiên liền sốt ruột. Nếu là thật sự cho Lục Thanh và đám người này đi vào điều tra, thì mấy thứ đó trong phòng bếp nhất định sẽ bị phát hiện. Hải Thiên có chút khó thở hổn hển, hoàn toàn không còn bộ dáng ôn hòa trước kia nữa,

“Lục Thanh, người không cần khinh người quá đáng, người cho rằng người là ai, nghĩ điều tra liền điều tra, còn có vương pháp hay không!”

Lúc này xung quanh nhất thời im lặng xuống, Lục Thanh cùng Hải Thiên là hai người xuyên việt, ánh mắt giăng co, ai cũng không nhường ai. Đột nhiên, một giọng nam trầm ổn truyền đến, đánh vỡ yên lặng.

“Vậy bản quan thì sao? Bản quan chắc có quyền điều tra chứ?”

Lục viên ngoại quay đầu lại, ánh mắt âm ngoan nhìn người nam nhân từ xa xa đi vào,

“Lưu huyện lệnh!”

Đây là chuyện gì xảy ra, rõ ràng Lưu huyện lệnh là đứng ở bên bọn họ, nhưng hiện tại nhìn bộ dạng của hắn tuyệt đối là không phải đến giúp mình. Trong lòng Lục viên ngoại kinh hoàng, đột nhiên cảm giác chuyện hôm nay thật sự không ổn. Chỉ cần có Huyện thái gia đứng ở bên này, thì cho dù là đen, hắn đều có thể nói thành trắng, nếu Huyện thái gia không giúp hắn, như vậy chỉ cần hắn có lý vậy thì không sợ nữa.

Lưu huyện lệnh vừa đến, dân chúng lần lượt nhường đường, hắn mang theo nha dịch đi đến trước cửa tửu lâu Lục gia mới dừng lại.

“Lục viên ngoại, bản quan nhận được nhiều báo án, hưởng hồ chuyện hoa anh túc rất quan trọng, cho dù Lục viên ngoại người đức cao vọng trọng, hôm nay cũng khó thoát khỏi điều tra.”

Dứt lời, ra lệnh một tiếng, bọn nha dịch ở huyện Phương Lâm liền phá cửa tửu lâu, ùng ùng tiến vào. Lục viên ngoại liền đứng tại chỗ, hai mắt trống rỗng vô thần, rốt cuộc không nói được một câu. Mà Hải Thiên thấy thế không ổn, xoay người nghĩ chạy trốn, nhưng những quần chúng xung quanh làm sao sẽ để yên, tất cả mọi người đồng loạt vây quanh Lục viên ngoại cùng Hải Thiên.

Rất nhanh, Lưu huyện lệnh mang theo bọn nha dịch đi trở ra khỏi cửa tửu lâu Lục gia, mà lúc này, trên tay Lưu huyện lệnh là một túi vải tinh xảo, không cần nói thì ai cũng biết bên trong đó là thứ gì. Lưu huyện lệnh vung tay lên, quan uy tấn hiển:

“Người tới a, bắt hai người này lại, để ta khai đường thẩm án.”

Lục viên ngoại bị nha dịch thô lỗ đè lại, trong nháy mắt, chột cùng rút giậu chỉ vào Lưu huyện lệnh nói:

“Người dám bắt ta, chẳng lẽ người quên ước định giữa người và ta sao!”

Hắn cố ý cung phụng cho Lưu huyện lệnh thuốc phiện chính là vì muốn mượn sức Lưu huyện lệnh, mà Lưu huyện lệnh cũng như hắn mong muốn, trở thành một người nghiện, cho dù là vì chính mình thì cũng không dám bắt hắn! Nhưng mà Lục viên ngoại không biết, đối với một người cha luôn hy vọng con mình thành tài mà nói, đứa con là vô cùng trọng yếu, trước khi Lục Nguyên ra tay với nhi tử của Lưu huyện lệnh thì quan hệ hợp tác giữa hai người cũng đã tràn ngập nguy cơ. Mà hưởng chi trong tay Lục Thanh lại có phương thuốc giải nghiện, đến lúc không còn nghiện nữa thì không sợ sẽ bị người khác quản chế. Ánh mắt Lưu huyện lệnh nheo lại, căn bản là không muốn nghe Lục viên ngoại nói chuyện.

Hiện nay bằng chứng như núi, Lục viên ngoại chắc chắn là vi phạm luật pháp của triều Tây Lưu vì đã sử dụng hoa anh túc, hơn nữa có rất nhiều nhân chứng lên công đường xác nhận. Một lúc lâu sau, Lục viên ngoại chỉ có thể đồng ý nhận tội.

Đến hiện tại, vì để giảm tội cho mình, cái gì hắn cũng chịu làm, lập tức thú nhận là Hải Thiên xui khiến hắn bỏ xác hoa anh túc vào trong đồ ăn, cho nên Hải Thiên cũng là tòng phạm nên bị giam giữ vào trong lao ngục. Đến tận đây, một gia tộc giàu có nhất ở huyện Phương Lâm bị sụp đổ, quan phủ phái người xét nhà, từ Lục Phủ tìm ra trên trăm cân hoa anh túc, dưới sự chủ trì của Lưu huyện lệnh, toàn bộ hoa anh túc kia đều bị tiêu hủy.

Tuy rằng hoa anh túc đều đã bị tiêu hủy, thế nhưng rất nhiều người cũng đã quen với loại tư vị này, đột nhiên mất đi tửu lâu Lục gia, rất nhiều người đều xuất hiện phản ứng bất thường, lúc này, dân chúng thế mới biết Lục viên ngoại kia đã làm chuyện táng tận lương tâm đến thế nào, cho nên vào ngày Lục viên ngoại bị đem đi dạo phố thị chúng, mọi người đều cầm trứng thối cải, cải hư từ trong nhà ra, toàn bộ ném vào trên đầu của Lục viên ngoại cùng Hải Thiên.

Lưu huyện lệnh cùng nhi tử của hắn có phản ứng cường liệt nhất, bởi vì bọn họ là trực tiếp hút thuốc, cho nên sau khi đã dùng xong tất cả trữ hàng thì cả hai đều phát cuồng, lăn lộn trong phòng. May mắn lúc này Lục Thanh lấy số dược liệu quý báo kia nấu thành canh mang đến, sau khi hai người uống xong thì thần trí cũng bắt đầu khôi phục lại như lúc ban đầu.

Nhưng mà có một chuyện khiến cho Lưu huyện lệnh phải ngậm bồ hòn là, Lục Thanh dùng dược liệu mà hắn mua, nấu thành một nồi lớn, pha loãng, sau đó phân phát cho dân chúng ở huyện Phương Lâm, khiến cho dân chúng cũng có thể khỏi bị cực khổ. Đây chung quy xem như việc thiện, cho dù trong lòng Lưu huyện lệnh không hài lòng, thì cũng chỉ có thể cắn răng mà chịu đựng. Trong khi đó, Thực Vi Thiên cũng

dựa vào việc phân phát thuốc giải, đã làm cho thanh danh của mình không ngừng phát triển trong lòng dân chúng. rất nhanh liền trở thành tể tướng đệ nhất thay thế Lục gia.

Trận loạn lạc hoa anh túc này tới đây mới coi như kết thúc. Mà Lục Thanh cũng thông qua Lưu huyện lệnh giết dây, dùng giá thấp mua lại tể tướng cùng trạch viện của Lục gia, những thứ này vốn nên thuộc về Lục Thanh, nhưng sau hai mươi lăm năm, vật mới trở về với nguyên chủ

40. Chương 40

Lục gia ở huyện Phương Lâm là một gia tộc phú thương nổi tiếng gần xa. Tể tướng Lục gia càng hấp dẫn vô số khách nhân mộ danh đi đến. Nhưng nay tể tướng bị đóng, gia đình bị nạn, tất cả cũng chỉ diễn ra trong một ngày mà thôi.

Lục Thanh đứng ở trước mặt kẻ mẫu Vương thị, người đã từng không ai bì nổi, nhìn khuôn mặt già đi rất nhanh của Vương thị không khỏi cảm xúc rất nhiều. Nếu không phải Lục viên ngoại quá mức tranh cường háo thắng, nhất định muốn ngăn chặn Thực Vi Thiên thì trong nhất thời hẳn làm sao có thể thu thập được Lục gia, như thế thì ngày tháng vui sướng của Vương thị cũng còn có thể tiếp tục kéo dài thêm một chút. Nhớ ngày đó, Vương thị nói nhỏ vào bên tai Lục viên ngoại muốn đuổi Lục Thanh ra khỏi Lục gia, khi ấy uy phong lẫm lẫm, nhưng hiện tại, Lục viên ngoại đang bị bỏ tù, Lục Nguyên cũng bị liên lụy, Vương thị lo sợ bất an lưu lại trong phủ, nhưng tin tức mà nàng nhận được chính là Lục phủ đổi chủ. Lúc này, Vương thị còn không biết Lục Thanh mới là đầu sỏ gây nên mọi việc, chỉ nói hiện nay nàng cơ khổ vô y, đành phải hạ thấp mình, đợi cho Lục Nguyên ra tù mới tiếp tục tính toán.

“A Thanh, vẫn là người hiểu chuyện, ta còn sợ tòa nhà Lục phủ sẽ bị mất trong tay của một phụ nhân như te.”

Vương thị cầm khăn tay giả vờ lau nước mắt, tài sản của Lục gia đều bị sung công, ngay cả tiền riêng của nàng cũng không thể lưu lại, hiện tại trên tay Vương thị chỉ còn lại một ít trang sức không đáng giá tiền, lấy tiêu chuẩn ăn xài của nàng ngày xưa là chống đỡ không được bao lâu.

Lục Thanh làm sao không biết ý tưởng của Vương thị, khước môi hắt hơi cong lên, cười rất thiên chân vô hại:

“Đó là tự nhiên, những thứ của mẹ ta tất nhiên không thể dừng ở trong tay người khác.”

Nghe hẳn nói như vậy, sắc mặt Vương thị trắng bệch. Vương thị không hề nghĩ đến, Lục Thanh cứ nhiên còn nhớ rõ những chuyện về mẹ ruột của hẳn. Thời gian thật sự cũng lâu lắm rồi, nàng đều phải quên, sở dĩ Lục viên ngoại có thể có địa vị tài phú như ngày hôm nay, toàn bộ đều là nhờ người mẹ mất sớm của Lục Thanh, đó cũng là nữ nhân mà khiến nàng hận đến mức tận cùng.

Ba mươi năm trước.

Khi đó Lục viên ngoại còn chưa phải là Lục viên ngoại, mà chỉ là một thư sinh nghèo kiết hủ lậu mà thôi, mà Vương thị thì lại là một tiểu cô nương như hoa như ngọc.

Tên đầy đủ của Vương thị là Vương Ngọc Hương, trong nhà sống bằng nghề làm ruộng. Từ nhỏ, Vương Ngọc Hương liền đã chơi cùng Lục Phong ở cách vách, đến khi tuổi của hai người đều lớn hơn một chút, cha mẹ hai nhà cũng đều âm thầm ưng thuận gia đình đối phương làm thân gia. Chỉ tiếc là, Vương Ngọc Hương vốn mỗi ngày đều ảo tưởng đến ngày Lục phong cưới nàng, nhưng đến khi nàng mười sáu tuổi thì đột nhiên nhận được tin Lục Phong định thân cùng đại tiểu thư Tiêu gia. Vương Ngọc Hương cảm giác toàn bộ thế giới của mình đều sụp đổ, nàng ngàn vạn lần cũng đều không nghĩ tới sẽ có một ngày Lục Phong lại cùng nữ nhân khác thành thân. Nàng không phục, bởi vì nàng cảm giác Lục Phong cũng thích nàng, cho nên nàng không để ý cha mẹ khuyên can, vụng trộm chạy đến Tiêu gia chờ Lục Phong, lúc này vô tình nhìn thấy được hình dáng của đại tiểu thư Tiêu gia kia.

Tuổi tác của hai người là tương đương nhau, nhưng vận mệnh lại khác nhau một trời một vực. Một được chiều chuộng nuôi dưỡng trong một gia đình giàu có, một là lăn lộn ong đất hoang đồng ruộng mà lớn lên. Thế nhưng điều làm cho Vương Ngọc Hương tức giận nhất là, đại tiểu thư Tiêu gia có một nửa khuôn mặt là bình thường, nửa kia lại phủ đầy vết sẹo do phỏng. Một nửa xinh đẹp như tiên, một nửa xấu như ác quỷ.

Một khuôn mặt như thế lại xuất hiện trên người một nữ tử quả thực chính là tai nạn. Nhưng cho dù đại tiểu thư Tiêu gia xấu thành như vậy nhưng vẫn có vô số nam nhân chạy theo sau.

Trong lòng Vương Ngọc Hương lập tức bất bình, nàng cảm thấy bộ dạng của mình coi như xinh đẹp, thì làm sao có thể chấp nhận Lục Phong vì một nữ nhân xấu như vậy mà phản bội nàng. Nhưng nàng không có biện pháp, ai bảo nhà nàng quá mức nghèo khó, không mang đến sinh hoạt như mong muốn của Lục Phong, cho nên chỉ có thể trở mắt nhìn Lục Phong cùng đại tiểu thư Tiêu gia thành thân.

Nhưng mà, Lục Phong tuy rằng cưới đại tiểu thư Tiêu gia, thế nhưng vẫn có tình ý với Vương Ngọc Hương, ngầm hẹn hò cùng Vương Ngọc Hương vài lần, hai người lại lần nữa dây dưa ở cùng nhau. [yuki-hana: hành động chọn giàu bỏ nghèo không đáng trách bằng cái hành động có vợ mà còn ngoại tình thế này]

Lúc này, Vương Ngọc Hương cũng không có cảm giác xấu hổ gì, nàng vẫn cứ tiếp tục tới lui với Lục Phong, đợi đến khi đại tiểu thư Tiêu gia bởi vì sinh hài tử mà qua đời, lập tức gả cho Lục Phong, lúc này nàng cũng đang mang thai.

Lục Thanh còn nhỏ cho nên mọi chuyện của Tiêu gia đều rơi vào trong tay Lục Phong. Lục Phong vô cùng đặc ý, vợ đẹp ở bên, sự nghiệp vừa ý. Vài năm sau, Tiêu gia biến mất ở trong mắt mọi người, thay vào đó là một gia tộc mới— Lục gia.

Ánh mắt Vương thị mê ly, chuyện cũ năm đó giờ rõ ràng hiện lên trong đầu của nàng, đặc biệt là nhớ tới ánh mắt trước khi chết của đại tiểu thư Tiêu gia kia.

Từ nhỏ, thân thể của đại tiểu thư Tiêu gia đã suy nhược, sinh xong Lục Thanh thì càng tệ hơn, cả ngày ốm đau trên giường. Vương Ngọc Hương phát hiện mình đã có mang hài tử của Lục Phong, trong lòng vừa vui vừa buồn. Nàng vẫn là một cô nương chưa lấy chồng, mắt thấy bụng một ngày một ngày lớn, nếu không nghĩ biện pháp, sớm hay muộn gì thì giấy không thể gói được lửa. Thừa dịp Lục Phong ra ngoài làm sinh ý, nàng đi vào Tiêu phủ, đứng ở trước mặt người ốm yếu nằm trên giường mà kể rõ hoàn cảnh của mình. Tiêu Tình giận đến không kịp thở đến, cư nhiên trợn trắng mắt liền đi.

Vương Ngọc Hương vốn thầm nghĩ làm cho Tiêu Tình nhận nàng vào cửa, không nghĩ tới là Tiêu Tình lại chết, như vậy xem ra không còn chuyện gì có thể ngăn cản nàng cùng Lục Phong. Hiện tại nghĩ đến, lúc trước Tiêu Tình bởi vì Vương Ngọc Hương nói mà chết, nhưng Vương Ngọc Hương lại không có một tia hối hận. Bất quá hoàn hảo, việc này Lục Thanh không rõ ràng, ngay cả Lục Phong cũng không biết.

Lục Thanh nhìn bộ dáng Vương thị sững sờ tại chỗ, trong lòng cười lạnh một tiếng, nữ nhân này chẳng lẽ còn tưởng rằng hán chính là một Lục Thanh yếu đuối trước kia sao.

“Trong nhà người hầu đều đi hết, chỉ còn lại một mình ta, A Thanh, người muốn ăn chút không để ta đi phòng bếp làm cho.”

Vương thị thực thông minh dời đề tài. Nàng không có nói thẳng rằng mình muốn lưu lại Lục phủ, thế nhưng một câu như vậy, nếu Lục Thanh đáp ứng tức là chấp nhận nàng lưu lại. Vương thị trong lòng cân nhắc, Lục Thanh tuy rằng không phải thích nàng, thế nhưng nàng vẫn là mẫu thân trên danh nghĩa của Lục Thanh, nếu đuổi nàng ra, Lục Thanh chắc chắn sẽ bị mất mặt. Thế nhưng Vương thị không thể tưởng được là, ngay cả cha ruột mà Lục Thanh còn có thể đưa vào trong lao, huống chi là một kẻ mẫu như nàng. Lục Thanh nói:

“Thực Vi Thiên còn rất nhiều đầu bếp, không cần phiền toái người ngoài.”

Sắc mặt Vương thị lạnh lùng, “Lục Thanh, người đứa nhỏ này sao lại nói như thế, cái gì gọi là người ngoài, ta là nương/mẹ của người a!”

Nói thật, hiện tại nàng có chút kinh hoảng, kinh hoảng vì Lục Thanh trở mặt không nhận người. Hiện tại trên người Vương thị không dư bao nhiêu bạc, nếu Lục Thanh cũng không giữ nàng, chẳng lẽ nàng phải ngủ đầu đường xó chợ sao?

“Người mới không phải là nương của phu quân! người là nương của đại phôi đản!” Lúc này Tiểu Ngốc Tử cũng nhin không được nói, nữ nhân này đối với phu quân không tốt, y còn nhớ rõ.

“Lắm miệng!” Vương thị trừng mắt nhìn Tiểu Ngốc Tử, ánh mắt vô cùng hung ác.

Hiện tại nàng không thể trêu vào Lục Thanh, thế nhưng Tiểu Ngốc Tử thì nàng vẫn không để trong mắt, thấy Tiểu Ngốc Tử xen vào, Vương thị lập tức uy phong lên, bộ dáng như là một trưởng bối của Lục gia. Nhưng nàng không biết chính là thái độ của nàng đối với Tiểu Ngốc Tử đã làm cho Lục Thanh càng thêm căm thù nàng.

Lục Thanh vốn định giữ Vương thị ở lại trong Lục phủ làm người hầu, thế nhưng thấy Vương thị kiêu ngạo như vậy nên cũng không muốn lưu nàng.

“Bảo Bảo nói rất đúng, nương của ta đã chết sớm, người không có bất cứ quan hệ nào với ta, ta cũng không có trách nhiệm dưỡng người.”

“Người có ý gì?” Vương thị thất sắc, lập tức nói: “Người làm như vậy, chẳng lẽ không sợ bị mang tiếng là bất hiếu sao?”

Lục Thanh thấy bộ dáng của Vương thị hiện tại cũng lười giải thích quá nhiều với nàng, xoay người muốn đi, mà ngay khi đi vào Lục phủ, Lục Quý lập tức ngầm hiểu, chặn Vương thị lại.

“Phu nhân, ngài vẫn là mau ly khai đi, tự tiện vào nhà dân cũng là phạm pháp.”

Wương thị còn nghĩ nói gì đó, thế nhưng Lục Quý lại không để cho nàng làm được, thấy Lục Thanh đi xa, hần trực tiếp lôi kéo cánh tay của nàng, đuổi ra ngoài. Hần làm nô tài ở Vương phủ nhiều năm như vậy, cho nên nhân lực vẫn phải có.

Từ khi lên làm chủ mẫu của Lục gia, đây là lần đầu Vương thị nhận được ủy khuất như thế, nàng bị đuổi ra khỏi cửa Lục phủ, trong lòng tức giận, nhìn về phía cửa chửi ầm lên, không có chút nào bộ dáng ung dung hoa quý lúc trước. Rất nhanh, có rất nhiều dân chúng kéo đến xem náo nhiệt, thế nhưng khi mọi người vừa thấy đó là phu nhân của Lục viên ngoại thì trở nên oán giận, liền cầm cả chua trứng gà ném vào người Vương thị. Đáng thương cho Vương thị, vì nàng bị đuổi ra quá gấp cho nên chẳng kịp mang theo thứ gì, chỉ có một bộ quần áo sách sẽ trên người, hiện tại lại bị ném loạn thất bát tao, cuối cùng chỉ có thể chật vật trốn thoát, tính toán đi nhà của nữ nhi trốn một phen.

Đại nữ nhi gả sớm, cho nên tình cảm cũng dần không thân thiết, hơn nữa chỗ nhà chồng cách Lục phủ quá xa, cho nên Vương thị trực tiếp đi tìm nhị nữ nhi.

Lục San San càng không có lương tâm, so với Vương thị còn muốn nhấn tâm ác độc hơn nhiều. Bản thân nàng cũng không có cuộc sống tốt trong nhà đồ tể, gần nhất càng là bởi vì chuyện của Lục viên ngoại ảnh hưởng đến sinh ý, nàng bị đồ tể đánh một trận. Nhìn thấy Vương thị đến tìm nơi nương tựa, trực tiếp dùng một chậu nước bẩn bắt trên người Vương thị, mắng:

“Chính người tạo nghiệt thì chính mình trả, ai ai khi cha ta thất tâm điên thì người không ra tay ngăn cản, hiện tại xảy ra chuyện thì lại tới đây tìm ta, tưởng mi!” [yuki-hana: nhỏ này bất hiếu quá, Vương thị chưa từng có lỗi với nhỏ này mà]

Wương thị không nghĩ tới ngay cả chính mình con ruột của mình cũng không hoan nghênh nàng, đến đây xem như là nàng thật sự cùng đường. Gió lạnh thổi mạnh, nước bẩn dính trên quần áo biến thành băng, làm cho Vương thị lạnh run.

Buổi tối hôm nay đổ một trận tuyết lớn, từng nhà đều trốn ở trên giường hưởng thụ ấm áp. Trong khi đó Vương thị lại đang trên đường đến nhà đại nữ nhi, bởi vì thời tiết rất lạnh, cho nên nàng bị đông thành băng. Lúc sắp chết nàng nghĩ nếu lúc trước nàng đối xử tốt với Lục Thanh một chút, thì chắc kết cục của nàng sẽ không như thế này. Chỉ tiếc, hết thấy đều chậm, khi nàng chết thì chỉ cách nhà đại nữ nhi có vài bước.

Sáng sớm ngày hôm sau, Lục Mộng Mộng đẩy cửa nhà ra thì thấy một khối tuyết lớn hình người ngay tại cửa nhà nàng. Đợi đến mùa đông rét lạnh qua đi, tuyết đọng chậm rãi hòa tan, lúc này thì thể Vương thị mới được đại nữ nhi phát hiện, mà thời điểm này cách khi nàng chết đã là ba tháng.

41. Chương 41

Sau một trận tuyết lớn bao trùm toàn bộ huyện Phương Lâm. Thế giới trắng nõn một mảnh, phẳng phất giống như tất cả những âm u cùng dơ bẩn đều bị trận đại tuyết này chôn vùi hết.

Sáng sớm, đẩy cửa phòng ra, Tiểu Ngốc Tử liền bị cảnh đẹp trước mắt làm cho rung động. Kinh thành là ở phương nam, tuy rằng ngẫu nhiên cũng có tuyết nhỏ bay xuống, thế nhưng tuyết lớn giống như vậy vẫn là lần đầu tiên y nhìn thấy. Tiểu Ngốc Tử vô cùng hưng phấn, cũng không quần áo trên người có quá mức đơn bạc hay không, y trực tiếp vọt vào trong viện, lấy tay vốc lên từng nắm bông tuyết, lúc này, bạch hổ Mễ Mễ cũng theo sau Tiểu Ngốc Tử đi vào trong tuyết, da lông tuyết trắng cùng với thế giới hòa hợp thành một thể, không nhìn kỹ thì căn bản không phát hiện được. Tiểu Ngốc Tử thức sớm, nghĩ phu quân nhất định còn chưa thấy qua tuyết, tùy tay liền bưng lấy một đồng tuyết đi vào trong buồng ấm áp.

Lục Thanh vốn còn muốn ngủ nhiều hơn trong chốc lát, kết quả đột nhiên cảm giác được một trận băng lãnh dán vào trên mặt mình, lập tức kéo hẳn từ trong giấc ngủ mơ bừng tỉnh lại. Mở to mắt thì thấy Tiểu Ngốc Tử cười tủm tỉm đứng ở đầu giường, trong tay là cái trắng trắng gì đó đã làm cho hắn thanh tỉnh, ra đây là ‘Đầu số’ a.

“Bên ngoài tuyết rơi?” lông mi Lục Thanh hơi hơi giơ lên, hơi mang chút kinh ngạc, nói.

Tiểu Ngốc Tử dùng sức gật đầu, cũng không quan tâm hai tay mình bị đông lạnh đỏ bừng, y một mực nghĩ phải kéo Lục Thanh đi ra ngoài cùng nhau chơi tuyết. Nghĩ đến đây, Tiểu Ngốc Tử có chút thâm oán nói:

“Phu quân là đồ lười, lười hơn cả Mễ Mễ ~”

Lục Thanh nghe cũng không giận, khoe miệng gợn lên một nụ cười xấu xa, liền đem Tiểu Ngốc Tử kéo vào trong ngực mình, dùng chính nhiệt độ cơ thể mình để làm ấm cho Tiểu Ngốc Tử.

“Tay Bảo Bảo đều phải biến thành cà rốt.” Lục Thanh nhú mày nói.

Tiểu Ngốc Tử nhìn nhìn, quả nhiên giống như lời Lục Thanh nói, y lập tức đem tuyết trong tay ném xuống đất, sau đó đem toàn bộ cánh tay nhét vào trong ổ chăn ấm áp của Lục Thanh.

“Không cần biến thành cà rốt, biến thành cà rốt liền không đẹp!”

Tiểu Ngốc Tử nảo bở một chút về bàn tay mình mọc lên năm củ cà rốt, cảm thấy bộ dạng như thế thật sự rất dọa người, cho nên lập tức tiêu thất ý niệm chơi tuyết. Hiện tại y hiểu được nhiều thứ hơn, cũng có thể phân biệt đẹp xấu, đối với bề ngoài của mình cũng chú trọng nhiều hơn so với trước.

Lục Thanh đem tay mình bao trụ tay Tiểu Ngốc Tử, chọc ghẹo: “Bảo Bảo chẳng lẽ không sợ bị thỏ con ăn luôn ngón tay sao?”

Vừa dứt lời, Lục Thanh liền cảm giác đầu mình bị đụng một chút, Tiểu Ngốc Tử thở phì phì nhìn hắn, lên án nói:

“Nơi này không có thỏ con, thỏ con đều bị lạnh nên trốn trong nhà hết rồi, mới sẽ không đi ra cắn ngón tay Bảo Bảo, không cho phu quân lừa Bảo Bảo.”

Lục Thanh bị lời nói này của Tiểu Ngốc Tử làm cho ngẩn người, thần sắc nhìn Tiểu Ngốc Tử cũng có chút phức tạp. Nếu đem so sánh với thời gian đầu, hiện tại Tiểu Ngốc Tử càng ngày càng thông minh. Tuy rằng Lục Thanh thật tiếc Tiểu Ngốc Tử không giống trước kia luôn tin lời của hắn, thế nhưng nếu y có thể trở nên thông minh, Lục Thanh là tự đáy lòng vì Tiểu Ngốc Tử mà cảm thấy cao hứng. Từ sau khi hai người có quan hệ thì càng trở nên thân mật hơn. Mà Tiểu Ngốc Tử cũng nghiêm nhiên cho mình là nương tử của Lục Thanh, đôi khi thấy Lục Thanh không cẩn thận cùng cô nương xinh đẹp nói nhiều thêm vài câu, Tiểu Ngốc Tử đều sẽ hung ba ba mà chạy tới cảnh cáo Lục Thanh không được thích những người khác. Mỗi một lần y nói, Lục Thanh liền càng thích y thêm một phần, cuộc sống của Tiểu Ngốc Tử cùng Lục Thanh cứ như thế mà càng thêm ngọt ngào.

Một ngày này tuyết rơi dày khắp nơi, hai quán lẩu của Lục Thanh đều chật ních khách.

Trong một ngày băng thiên tuyết địa, người một nhà vây quanh cùng nhau ăn một bữa lẩu nóng hằm hập, hiển nhiên đã trở thành triều lưu được dân chúng ở huyện Phương Lâm truy phủng. Xét thấy có rất nhiều

khách nhân đều không được chỗ ngồi, vốn không biết làm sao để xử lý tửu lầu Lục gia, hiện tại thì đã có chỗ hữu dụng. Tài liệu đều là có sẵn, mọi thứ từ Thực Vi Thiên chuyển đến bên trong tửu lầu Lục gia cũng không quá khó khăn. Bởi vì trận đại tuyết này đến đột ngột cho nên sinh ý tại tửu lầu Lục gia cũng náo nhiệt lên lần nữa, cơ hồ không có trải qua bao nhiêu thời kỳ khó khăn. Lục Thanh cũng dứt khoát không trang hoàng lại, hắn đã tốn không ít ngân lượng để mua lại tửu lầu Lục gia cùng Lục gia trạch viện, hiện tại chính là thời gian cấp bách cần dùng tiền, chỗ nào có thể tiết kiệm thì nên tiết kiệm.

Như thế ba năm qua đi, việc buôn bán của Thực Vi Thiên càng nâng cao, Lục Thanh coi như là công thành danh toại.

Nhưng mà, ngày tháng của Thực Vi Thiên trôi qua dễ chịu, có nghĩa là những tửu lầu khác trong huyện Phương Lâm tất nhiên không thể dễ chịu, chung quy thì một thị trấn cũng chỉ có số lượng người cố định, đi chỗ này ăn cơm thì sẽ không đi được đến chỗ kia. Các tửu lầu của Lục Thanh cơ hồ đều có bán lẩu, vào mùa đông rét lạnh như thế này thì lại vô cùng nổi tiếng, cơ hồ toàn bộ người trong thị trấn đều đến ăn, huống chi những thức ăn khác của Thực Vi Thiên cũng rất ngon, hiện tại Hải Thiên bị giam giữ trong phòng giam, Thực Vi Thiên có thể nói là một nhà độc đại, sau tửu lầu của Lục gia, rất nhanh lại có một tửu lầu khác phải đóng cửa, tửu lầu này cũng được Lục Thanh thu mua lại.

Các chương quầy khác trong huyện Phương Lâm đều đứng ngồi không yên, vào thời điểm bọn họ cùng Lục Thanh đối phó với Lục viên ngoại thì vẫn là minh hữu, nhưng qua năm sáu ngày, bọn họ liền lại thành địch nhân. Điều này rất đúng với câu nói, chỉ có lợi ích vĩnh viễn, không có bằng hữu vĩnh viễn.[yuki-hana: hay quá]. Những chương quầy này nhìn nhân khí nhà mình càng ngày càng tiêu điều, than thở chuẩn bị sớm làm tính toán. Nhưng lần này, không chờ bọn hắn liên hợp cùng một chỗ, các chương quầy đã nhận được một phong thiệp mời đến từ chính Lục Thanh. Tuy rằng biết cử chỉ này của Lục Thanh là không phải xuất phát từ thiện tâm, thế nhưng lúc này bọn họ đã không có đường để đi, đành phải tốp năm tốp ba, tạm thời kết thành đồng minh đi tới căn phòng xa hoa nhất của Thực Vi Thiên ở lầu hai.

Trong phòng, trên chiếc bàn lớn có đặt một nồi lẩu nóng hơi hổi cùng đủ loại thịt, mùi hương xông vào mũi làm cho các chương quầy đều có chút ngồi không yên.

Xuất phát từ mặt tôn nghiêm mà nói thì những người này là chưa từng đến Thực Vi Thiên ăn cơm. Các chương quầy đều cảm giác đồ ăn nhà mình là ngon nhất, tất nhiên không thèm quan tâm đến lẩu của Thực Vi Thiên, bất quá hôm nay vừa thấy, loại hương vị này thật sự làm cho người ta khó có thể kháng cự. Mọi người, người xem ta, ta nhìn người, trao đổi một ánh mắt ngầm hiểu, lập tức minh bạch vì sao lẩu sẽ thịnh hành như vậy.

Được rồi, bọn họ thừa nhận là tay nghề của bọn hắn không bằng người khác, nhưng Lục Thanh mời bọn họ đến Thực Vi Thiên, chẳng lẽ cũng chỉ là vì ăn một bữa cơm sao?

Hiển nhiên không phải.

Về ý tưởng của Lục Thanh, mọi người đều không rõ ràng lắm, bất quá bọn họ có thể khẳng định một điểm chính là nam nhân mang khuôn mặt tươi cười ôn hòa ở đối diện tuyệt đối không phải là một người lương thiện. Chuyện phá đổ Lục viên ngoại mấy ngày trước cho thấy, ngay cả cha ruột của hắn đều không nể mặt, thì càng không nói đến những người không liên quan như bọn họ. Trong lúc nhất thời nhân tâm hoảng sợ, nơi nào còn có tâm tình ăn uống gì.

Lục Thanh thấy mọi người đều im lặng nhìn mình, ho nhẹ một tiếng sau đó mới rót cuộc mở miệng nói chuyện, tư thái, không thể nói là không cao.

“Các vị chương quầy đều ngồi xuống đi, nói vậy các vị đều rõ ràng, Thực Vi Thiên sở dĩ có được ngày hôm nay, tất cả đều là dựa vào món ăn trước mặt các vị đây, thế nhưng các vị có điều không biết là, nếu không phải vì ta ngẫu nhiên phát hiện một loại thực vật, lẩu cũng sẽ không thành công như thế.”

Lục Thanh muốn chinh phục tất cả tửu lầu trong huyện Phương Lâm, thế nhưng thu mua từng nhà một thật sự là quá chậm, cho nên mấy ngày nay Lục Thanh vẫn luôn nghĩ biện pháp. Nếu hắn bức mấy chương quầy này nóng nảy, khó tránh khỏi sẽ có chó cùng rứt giậu. Tuy rằng hắn không sợ bị phiền toái, thế nhưng, không có thì vẫn tốt hơn, mấy chiêu trò nếu làm không cần thận liên sẽ lấy mạng người, Lục Thanh thật

sự phải có dự phòng. Nghĩ tới nghĩ lui, Lục Thanh vẫn quyết định đem mấy chưởng quầy này tụ tập cùng một chỗ, cho bọn họ thấy tác dụng của ớt, sau đó lại lợi dụng ớt mà mượn sức mấy lão bản của tửu lâu.

“Người nghĩ rằng chúng ta đều không biết sao, chúng ta đương nhiên biết, chẳng qua đến bây giờ còn chưa phát hiện ra loại thực vật này mà thôi!”

Có người không phục, lớn tiếng nói. Đây cũng là tiếng lòng của mọi người ở đây, nếu như loại thực vật này được phát hiện, như vậy Thực Vi Thiên cũng không thể một nhà độc đại.

Lục Thanh không thèm để ý, cười cười, sau đó nhắc tới chiếc đĩa, chỉ chỉ vào mấy thứ đã được nấu chín, nói:

“Các vị chưởng quầy ngại gì không ném thử xem hương vị như thế nào, nói không chừng các người cũng có thể tìm đến.”

Dứt lời, Lục Thanh dẫn đầu cầm lấy chiếc đĩa gấp đồ ăn, tuy nhiên, Tiểu Ngốc Tử ngồi bên cạnh hần rat ay còn muốn nhanh hơn. (^_^)

Mắt thấy hai người kia đều động thủ, các chưởng quầy cũng không nghi ngờ gì nhiều, bọn họ mang nét mặt tìm tòi nghiên cứu mà bắt đầu hạ đĩa.

Mặc kệ ngay từ đầu trong lòng bọn họ suy nghĩ cái gì, ngay khi nhắm nháp món ngon thì trong đầu óc đều chỉ còn lại tán thưởng. Đó là một loại hương vị độc nhất vô nhị, là hương vị mà chưa từng xuất hiện ở triều Tây Lưu. Rất khó dùng một từ ngữ để hình dung cảm thụ nơi đầu lưỡi, các chưởng quầy tự nhận bản thân cũng thường xuyên ăn rất nhiều món ngon vật lạ trong thiên hạ, nhưng hiện tại, bọn họ vẫn là bị thuyết phục. Kỳ diệu nhất là, sau khi ăn lẩu thì cả người nóng lên, có thể xua đi giá lạnh của mùa đông, cũng khó trách vì sao mà trong khi tuyết rơi dày khắp nơi nhưng sinh ý trong tửu lâu của bọn họ vẫn tốt như vậy. Khi ăn lẩu thời, mỗi người đều hận không thể lại có thể ăn nhiều hơn một chút, ăn xong thì lại càng muốn ăn tiếp. Đặc thù của loại quả màu đỏ này thực sự là trước nay chưa có, Lục Thanh có thể gặp được thứ này đó là một cơ duyên lớn. Có rất nhiều người, tâm tư bắt đầu chậm rãi lung lay, thậm chí bọn họ còn có không ít tâm tư không nên có. Có người nói:

“Lục chưởng quầy, ta thừa nhận lẩu của người quả thật rất lợi hại, nhưng hôm nay người mời chúng ta đến nơi đây, chẳng lẽ cũng chỉ là vì mời khách ăn cơm sao?”

Lục Thanh buông chén trà trong tay xuống, ngồi nghiêm chỉnh nói: “Ăn cơm là một phương diện, còn có một chuyện khác nữa, ta nghĩ cùng các vị chưởng quầy thương lượng một phen.”

Nghe được Lục Thanh nói, tất cả mọi người buông chiếc đĩa trong tay xuống, ngồi ngay ngắn, sợ rằng mình bỏ qua cái lời nói trọng yếu nào đó. Tiếp theo, Lục Thanh lên tiếng:

“Ta có thể cầm ra ớt cùng các vị chưởng quầy cộng hưởng, nhưng các vị cũng phải đưa cho ta 30% tiền lãi.”

Giống như nhập cổ, hần cầm ra ớt cùng thực đơn để nhập cổ, sau đó nhận hoa hồng từ công ty. Chỗ tốt của phương thức này chính là Lục Thanh không cần bận tâm kinh doanh, chỉ cần cung cấp ớt và thực đơn là có thể vô tư ngồi trong nhà đếm bạc. So với mở tiệm mới thì việc này thoải mái hơn nhiều.

42. Chương 42

Nghe xong đề nghị của Lục Thanh, các trong lòng lão bản chợt lóe lên cùng một câu — Lục Thanh quả nhiên là con ruột của Lục viên ngoại. Nhớ năm đó, tửu lâu Lục gia có đại trù Hải Thiên giúp, nhanh chóng quật khởi ở huyện Phương Lâm, cũng đánh loại chủ ý này. Nếu đem Lục viên ngoại cùng Lục Thanh ra so sánh thì chẳng qua là vô sĩ hơn một chút. Một vị chưởng quầy trẻ tuổi của Túy Tiên Cư hừ lạnh một tiếng nói:

“Nếu chúng ta không đồng ý, Lục chưởng quầy sẽ làm như thế nào?”

Năm đó, Lục viên ngoại nghĩ ra chiêu dùng mỹ thực đại tái mà lũng đoạn nguyên liệu nấu ăn nhằm áp chế các tửu lâu, buộc họ phải hợp tác với Lục gia. Mà hôm nay, thủ đoạn cùng vận khí của Lục Thanh càng kinh người hơn so với Lục viên ngoại.

Ở đây, mọi người nghe lão bản của Túy Tiên Cư nói xong, liền lâm vào trầm tư. Nói thật, hợp tác cùng ai cũng vậy, năm đó bọn họ có thể khuất phục tửu lâu Lục gia, hiện tại bọn họ liền có thể khuất phục Thực Vi Thiên. Huống chi Lục Thanh còn hứa sẽ cung cấp ớt cho bọn họ, thấy thế nào cũng đều là không thâm hụt tiền. Bất quá năm đó Lục gia chính là lòng tham không đáy, mở miệng liền muốn một nửa lợi nhuận, cùng Lục viên ngoại so sánh, Lục Thanh xem như có lương tâm. Có vài người tư đã thay đổi, đều đang chờ đợi xem điều kiện kế tiếp của Lục Thanh có nằm trong phạm vi thừa nhận của bọn họ hay không. Lục Thanh nói:

“Sẽ không làm như thế nào, cũng không có bất cứ điều kiện gì, nếu các vị chường quầy không đồng ý phương án của ta, thì có thể rời đi.”

Hắn chỉ muốn hợp tác cùng các tửu lâu này, không phải giống Lục gia mà đi thôn tính, chung quy các tửu lâu đều có đặc sắc riêng của chính mình, hơn nữa bọn họ cũng không có cừu hận khúc mắc gì với hắn. Tuy rằng ngoài miệng Lục Thanh nói sẽ không bức bách các tửu lâu, thế nhưng người sáng suốt liếc mắt là có thể nhìn ra rằng dưới tình huống này thì chỉ có đáp ứng Lục Thanh mới là lựa chọn tốt nhất. Đầu tiên, các tửu lâu nếu đều có được ớt, thì thực lực sẽ tăng mạnh. Tiếp theo, hiện tại Thực Vi Thiên một nhà độc đại, sinh ý của các tửu lâu khác đều lạnh lùng đáng thương, nếu không nghĩ biện pháp cứu lại thì sớm hay muộn gì cũng sẽ đóng cửa. Cuối cùng, Lục Thanh chỉ cần 30% lợi nhuận, nhưng lại cung cấp ớt, cũng coi như là một vật đổi một vật.

Các lão bản không thể làm khác được, cho nên những người có tâm tư lung lay liền ngay tại chỗ quyết định ký kết khế ước với Thực Vi Thiên, số còn lại thì nói muốn trở về suy nghĩ một chút, thế nhưng xem thần sắc cũng là có chút dao động.

Lục Thanh tính trước kỹ càng, mặc kệ các lão bản làm ra bất cứ quyết định gì thì hắn cũng sẽ tỏ ra như thường, không vui không buồn, tất nhiên bản thân hắn cũng sẽ không đưa ra bất kỳ lời hứa nào. Nhưng mà, những tửu lâu lúc đầu quyết định cùng Lục Thanh hợp tác đã chậm rãi khôi phục lại sinh khí của ngày xưa, mà những tửu lâu còn lại thì triệt để biến mất trong trời đông giá rét. Đây là nói sau, tạm thời không đề cập tới.

Sinh ý của Thực Vi Thiên càng làm càng lớn, ít nhất là tạm thời trong huyện Phương Lâm không người có thể địch nổi. Tài sản cá nhân của Lục Thanh cũng liên tục tăng, truyền kỳ về hắn cũng trở thành giai thoại được lưu truyền trên khắp phố. Nhắc tới Lục chường quầy tao nhã của Thực Vi Thiên, thì không thể không nhắc tới Tiểu Ngốc Tử của Lục chường quầy. Có rất nhiều gia đình muốn đem nữ nhi của mình gả cho Lục Thanh, cũng có rất nhiều tiểu thư chưa lấy chồng để mắt đến Lục Thanh, thế nhưng hắn luôn luôn cự tuyệt dứt khoát, không chừa cho ai chút cơ hội nào. Sau này, vì bị gây rối đến phiền, Lục Thanh trực tiếp chiêu cáo mọi người, Tiểu Ngốc Tử là bạn lữ duy nhất của hắn trong kiếp này, hắn tuyệt đối không nhận người khác, từ đó, nữ hài muốn gả cho Lục Thanh mới chậm rãi ít đi một chút.

Mất thấy sắp đến cuối năm, căn cứ tập tục nơi này, mấy ngày quá niên sẽ không ra ngoài. Các tửu lâu hay cửa hàng cũng đều sẽ tạm thời đóng cửa bảy ngày, để người người đều có thể ở nhà sum họp qua năm.

Từ khi Lục Thanh xuyên việt đến nay, trừ những ngày ban đầu thì hắn không có một ngày là hoàn toàn cùng Tiểu Ngốc Tử, luôn luôn sẽ có việc chờ hắn đi giải quyết. Tuy rằng nói bạc kiếm đến tay càng ngày càng nhiều, nhưng đôi khi Lục Thanh lại vẫn cảm thấy áy náy. Cho nên hắn tính toán thừa dịp quá niên, hắn sẽ cùng Tiểu Ngốc Tử trải qua thời gian chỉ có hai người, bù lại thời gian bận bịu trước đây.

Lúc này, Tiểu Ngốc Tử thực vui vẻ, bởi vì hiện tại, Lục Thanh mỗi ngày đều trừu tước thực vật quá niên, y nhìn vài món ăn ngon kia mà chảy nước miếng, Tiểu Ngốc Tử thật hận không thể lập tức liền bắt đầu quá niên. (^_^). Tiểu Ngốc Tử lôi kéo tay áo Lục Thanh hỏi:

“Phu quân, còn bao nhiêu ngày mới quá niên a, có phải ngày mai chúng ta có thể ăn ngon hay không?”

Lục Thanh hôn hôn khước miệng Tiểu Ngốc Tử, mang theo một chút bất đắc dĩ nói:

“Người nha, chỉ biết nhớ thương mấy thứ này, nhưng mà cũng nhanh đến, ba ngày sau chính là ba mươi, Bảo Bảo nếu muốn ăn này nọ, hiện tại cũng có thể đi ăn.”

Lục Thanh không có nhiều chú ý, Tiểu Ngốc Tử muốn ăn liền ăn, muốn chơi thì cứ chơi, chỉ cần là trong phạm vi Lục Thanh có thể cung cấp, hắn nguyện ý cấp cho Tiểu Ngốc Tử những thứ tốt nhất. Bất quá

Lục Thanh vốn tưởng rằng Tiểu Ngốc Tử sẽ hoan hô nhảy nhót chạy tới ăn cái gì, lại không nghĩ rằng Tiểu Ngốc Tử chỉ là nuốt nuốt nước miếng, mặt đầy luyến tiếc, lắc lắc đầu nói:

“Không cần, quá niên lại ăn thì mới tương đối tốt.”

“Bảo Bảo thật ngoan, nhưng mà bảo bối này, chữ mà ngày hôm qua ta dạy cho ngươi, ngươi đã viết chưa?” Lục Thanh nhéo nhéo khuôn mặt đầy đặn của Tiểu Ngốc Tử, nói.

Gần nhất tuy rằng bề bộn nhiều việc, thế nhưng Lục Thanh vẫn kiên trì mỗi ngày dạy Tiểu Ngốc Tử viết chữ, tuy rằng Tiểu Ngốc Tử thật sự không thích viết chữ, thế nhưng dưới nỗ lực không ngừng của Lục Thanh, coi như y có thể sẽ viết vài chữ.

Vừa nghe nói muốn luyện tự, khuôn mặt Tiểu Ngốc Tử vốn thực vui vẻ tươi cười nháy mắt uể oải lên, biểu tình biến hóa cực nhanh khiến Lục Thanh nhìn không được muốn cười. Nhưng Lục Thanh biết hắn không thể cười lúc này, hắn phải bảo trì tư thái nghiêm túc chuyên chú này thì mới có khả năng khiến cho Tiểu Ngốc Tử ngoan ngoãn mà đi luyện viết chữ.

Tiểu Ngốc Tử vươn ra hai tay ôm lấy Lục Thanh, vùi đầu vào lồng ngực Lục Thanh, bộ dáng không chịu nhận hiện thực. Lục Thanh buồn cười, về mặt nào đó mà nói thì hắn thật sự thích bộ dáng làm nũng của Tiểu Ngốc Tử, về phương diện khác thì hắn lại muốn Tiểu Ngốc Tử học nhiều chữ hơn. Mỗi lần hắn đều nói với chính mình rằng phải quyết tâm, nhưng khi nhìn thấy bộ dáng đáng thương hề hề của Tiểu Ngốc Tử thì hắn lại mềm lòng.

“Ngươi nha.....”

Không thể nề hà mà ôm lấy Tiểu Ngốc Tử. Tiểu Ngốc Tử bị động tác đột nhiên của hắn làm cho hoảng sợ, cho rằng Lục Thanh muốn đem mình ném xuống đất. Tiểu Ngốc Tử sốt ruột khẩn cầu với Lục Thanh:

“Bảo Bảo đi luyện tự, không cần ném xuống Bảo Bảo, được không!”

Khóe miệng Lục Thanh gợi lên một nụ cười xấu xa, khiến cho Tiểu Ngốc Tử càng thêm kinh hồn táng đảm.

“Hiện tại hối hận, chậm.”

Ngay khi Tiểu Ngốc Tử bị ôm đến mép giường thì y liền hiểu phu quân muốn làm cái gì. Nói thật, Tiểu Ngốc Tử cũng không chán ghét chuyện như vậy, thậm chí có đôi khi còn thực thích. Bởi vì chỉ có lúc đó, Tiểu Ngốc Tử mới có thể cảm giác được là phu quân hoàn toàn thuộc về mình. Lục Thanh hôn hôn mỗi một nơi trên cơ thể Tiểu Ngốc Tử, động tác vô cùng nâng niu. Rất nhanh, hai người liền rơi vào cảnh đẹp, cả hai người đều hòa quyện vào nhau. Sau khi mọi chuyện xong xuôi, Lục Thanh có chút vô sỉ nói:

“Về sau nếu Bảo Bảo không cố luyện tự, ta liền trừng phạt Bảo Bảo như vậy.”

Tiểu Ngốc Tử chỉ có thể ngậm nước mắt mà nhận. Nhưng mà, nếu Lục Thanh biết Tiểu Ngốc Tử nghĩ rằng sau này y có thể quang minh chính đại không luyện tự, thì sẽ phản ứng như thế nào.

Thời gian bay qua nhanh, đảo mắt liền qua ba ngày. Lục Thanh vì muốn cùng Tiểu Ngốc Tử vượt qua cuối năm, làm rất nhiều chuẩn bị. Nhất là Lục Thanh ủy thác một tiệm may tốt nhất trong huyện làm cho Tiểu Ngốc Tử một vài bộ quần áo mới, chia ra thành các kiểu như thỏ con, hổ con và gấu con. Sáng sớm ngày ba mươi, Lục Thanh cho Tiểu Ngốc Tử thay một bộ quần áo động vật dễ thương, kết hợp với đôi mắt to tròn đen bóng của y, quả thực có thể manh người đến chết.

Trừ quần áo và đồ ăn, Lục Thanh còn bỏ một số tiền lớn xây dựng một phòng tắm ấm áp tại Lục gia. Cho dù là mùa đông khắc nghiệt, chỉ cần than củi đầy đủ, Lục Thanh cùng Tiểu Ngốc Tử liền có thể tắm rửa thoải mái mỗi ngày. Đối với chuyện này, một người từ hiện đại xuyên việt đến cổ đại như Lục Thanh rất là vừa lòng, phải nói rằng, từ khi đến cổ đại, tắm rửa liền trở thành một chuyện xa xỉ, cho tới bây giờ, cảm giác tắm ngoài trời vào ban đêm tại căn nhà gỗ lúc trước vẫn còn làm cho Lục Thanh cảm thấy sợ hãi.

Tâm tư của Lục Thanh rất linh động, hắn vừa muốn hưởng thụ đồng thời cũng không quên kiếm tiền. Người cổ đại tắm rửa đều sử dụng thùng gỗ, mùa hè thì không sao, nhưng khi đến mùa đông thì tắm rửa cũng rất phiền toái, mà mùa đông nơi này vừa dài vừa lạnh, cho nên đại bộ phận dân chúng thường chỉ tắm hai lần trong tháng [yuki-hana: sao chịu nổi trời]. Khi Lục Thanh đang phao tắm, hắn liền nghĩ nếu mở một chỗ

tắm rửa cũng coi như là một thương cơ. Chung quy con người đều là yêu sạch sẽ, không chịu khó tắm rửa chẳng qua là vì điều kiện có hạn mà thôi.

Ý thường thoáng qua, sau đó hắn suy nghĩ thêm một chút thế là một phần kế hoạch liền xuất hiện ở trong đầu của hắn, nhưng Lục Thanh không có cân nhắc bao lâu, sau khi tắm rửa xong thì cũng đã ném ra sau đầu, bởi vì hắn nói thời gian cuối năm này, hắn muốn toàn tâm toàn ý làm bạn Tiểu Ngốc Tử. Về phần mở tiệm tắm rửa thì chờ năm sau lại suy tư cũng còn kịp.

Lục Thanh lau khô thân thể, thay một bộ quần áo mới rồi đi ra khỏi cửa phòng tắm. Tiểu Ngốc Tử đang nhu thuận ngồi ở trên băng ghế chờ đợi Lục Thanh, thấy Lục Thanh vừa xuất hiện, y lập tức đứng dậy bổ nhào vào trong lòng Lục Thanh.

“Phu quân, Bảo Bảo đói bụng ~”

Lục Thanh nghĩ lượng cơm Tiểu Ngốc Tử ăn đúng là thật nhiều, nhưng trước khi đi phao tắm thì hắn cũng đã có chuẩn bị trước, cho nên đã đun một con gà mái, lúc này cũng đã chín.

Mang theo một kẻ tham ăn đi tới phòng bếp, mùi canh gà từ xa liền truyền tới, Lục Thanh cố ý đem hai chân gà đều phóng vào trong chén Tiểu Ngốc Tử, ai ngờ Tiểu Ngốc Tử nhìn nhìn chân gà thơm ngào ngạt, đột nhiên liền bưng kín miệng.

“Bảo Bảo muốn ới!”

43. Chương 43

Lục Thanh nghe Tiểu Ngốc Tử nói những lời này, vội vàng đem bát lấy ra chỗ khác.

“Nếu Bảo Bảo cảm thấy ngán chân gà thì uống chút canh trước được không?”

Lục Thanh đã cố ý để thêm nhân sâm vào trong canh để giúp Tiểu Ngốc Tử bồi bổ thân thể, mà nước để nấu canh gà tất nhiên cũng có nhỏ thêm vài giọt linh tuyến trong hồ lô, canh gà vừa ngon lại vừa có giá trị dinh dưỡng cao. Hơn nữa vì nước canh có linh tuyến, cộng với việc Lục Thanh dùng thìa bỏ mức bỏ hết lớp mỡ dầu bên trên, cho nên canh gà sẽ không có cảm giác đầy mỡ như bình thường.

Sắc mặt Tiểu Ngốc Tử trắng bệch, xem ra thân thể của y là rất không thoải mái, nhưng Tiểu Ngốc Tử vẫn nhu thuận gật gật đầu, tiếp nhận canh gà trong tay Lục Thanh, cô lỗ cô lỗ uống vào trong bụng.

Uống xong bát canh gà cực kỳ bổ dưỡng này, tinh thần Tiểu Ngốc Tử có chút tốt lên, ánh mắt đáng thương hờ hờ mà chân gà, giống như không hài lòng vì bản thân không có ăn được miếng thịt gà nào vậy. Khóe miệng Lục Thanh hơi hơi gợi lên, cười nói:

“Trong nhà còn có thật đồ ăn ngon, Bảo Bảo có thể tùy tiện cầm ăn.”

Thời điểm quá niên, bởi vì các thương gia đều không mở cửa, cho nên phải tồn trữ nhiều thức ăn, Lục Thanh đương nhiên cũng không ngoại lệ, hắn đã sớm chuẩn bị tốt.

Tiểu Ngốc Tử đối với vài món đồ ăn như là hạt dưa, đậu phộng... đã sớm thèm nhỏ dãi, cho nên Lục Thanh vừa dứt lời, liền lập tinh thần phấn chấn, từ trên băng ghế nhảy dựng lên, bay nhanh đến nơi tồn trữ thực vật để kiểm ăn. Về phần Lục Thanh, hắn chỉ có thể nhìn theo bóng dáng vui vẻ của Tiểu Ngốc Tử đến khi biến mất, lúc này hắn mới bắt đầu thu thập phòng bếp, chuẩn bị làm sủi cảo ăn.

Lục Thanh là người phương bắc, mỗi khi đến ba mươi của mỗi năm thì sẽ làm một chén sủi cảo cho mình, vì thế kỹ thuật làm sủi cảo của Lục Thanh coi như là khá tốt. Năm rồi đều là chỉ có hắn một người lạnh lùng quá niên, năm nay lại có thêm Tiểu Ngốc Tử làm bạn. Dù có thế nào, Lục Thanh cũng đều cảm tạ trời xanh đã đem mình xuyên việt đến thời đại này để gặp được Tiểu Ngốc Tử. [yuki-hana: edit mà thấy thèm, nhà mình vào thời gian giao thừa sẽ ăn chay, hix]

Đem thịt đùi heo băm nhỏ, sau đó thêm hành, gừng, một ít gia vị và chút muối, sau đó để vào trong chậu cho thấm, tiếp theo chỉ chờ lấy vỏ bánh bao lại là xong. Vì tránh đơn điệu, Lục Thanh còn chuyên môn chuẩn bị hai loại mùi vị khác nhau, một là dùng thịt heo, hai là dùng rau cần và tôm bóc vỏ. Đợi đến khi

Lục Thanh hoàn thành xong nhân sỏi cỏ, rửa tay chuẩn bị bắt đầu làm sỏi cỏ thì hắn mới phát hiện có chút không thích hợp.

Lúc này, hắn nhớ tới một sự kiện, ở trong thế giới này không chỉ có nữ nhân mới có thể sinh hài tử, còn có một loại nam nhân cũng là có thể sinh ra hài tử. Mà Tiểu Ngốc Tử, liên trùng hợp là một tồn tại tương đối đặc thù như vậy. Mới vừa rồi, khi Tiểu Ngốc Tử ghé thăm muốn ói, hắn chỉ cho là chân gà quá nhiều dầu mỡ, nhưng trước kia, Tiểu Ngốc Tử còn ăn qua những thứ nhiều dầu mỡ hơn như thế mà không thấy Tiểu Ngốc Tử muốn ói. Lục Thanh bấm đốt ngón tay tính toán, từ thời điểm hắn cùng Tiểu Ngốc Tử thâm mật đến nay đã có một tháng, nếu thật sự là có thì phản ứng tựa hồ có chút sớm. Lục Thanh không có nhiều kiến thức đối với chuyện phản ứng khi mang thai, lúc trước hắn cảm giác cuộc đời này của hắn cũng sẽ không có con, cho nên hắn rất ít để ý đến những kiến thức có liên quan. Còn nữa, thân phận của Tiểu Ngốc Tử đặc thù, về phản ứng của tiểu ca nhi sau khi mang thai, đừng nói Lục Thanh, ngay cả một số đại phu trẻ tuổi cũng có thể không rõ ràng.

Lục Thanh buông công việc trên tay xuống, dù tay vẫn còn dính đầy bột mì nhưng hắn cũng quên rửa, liền chạy nhanh đến trong phòng, gọi Tiểu Ngốc Tử. Hắn nhớ rõ có một nhà y quán không đóng cửa sẽ không đóng cửa trong dịp quá niên, chỉ cần mang Tiểu Ngốc Tử đi xem mạch, hắn là liền có thể xác nhận ý nghĩ của mình là thật hay giả.

Lục Thanh hưng phấn cực kì, ngay cả bộ mặt vẫn luôn bình tĩnh của hắn cũng xuất hiện thay đổi, nhưng mà, trong khi hắn nóng vội muốn tìm Tiểu Ngốc Tử, thì hắn lại càng không nhìn thấy bóng dáng của Tiểu Ngốc Tử.

“Bảo Bảo, người ở nơi nào, mau xuất hiện đi?” thanh âm của Lục Thanh đề cao đến lớn nhất có thể, trừ phi Tiểu Ngốc Tử cố ý trốn hắn bằng không thì không có khả năng nghe không được.

Tâm tình hưng phấn của Lục Thanh dần dần phục hồi xuống, thay vào đó là vô cùng kinh hồn táng đảm. Từ khi hai người bọn họ sống nương tựa lẫn nhau, luôn luôn đều chưa từng xảy ra loại tình huống như hôm nay.

Tòa nhà lớn của Lục gia trống rỗng, Lục Thanh di chuyển ở bên trong thì càng phát ra vẻ cô tịch. Phong Quý ở hậu viện cũng nghe thấy tiếng gọi của Lục Thanh, hắn liền từ trong viện đi ra, cùng nhau tìm kiếm tung tích Tiểu Ngốc Tử.

“Chưởng quầy, chẳng lẽ thiếu gia là đang chơi trốn tìm, trước kia khi ở vương phủ, thiếu gia cũng rất thích trò này.” Phong Quý một bên tìm kiếm Tiểu Ngốc Tử, một bên suy đoán nói.

Sắc mặt Lục Thanh trầm trọng, thanh âm càng thêm băng lãnh: “Không có khả năng, y chưa bao giờ không nói một tiếng với ta mà chơi loại trò chơi này.”

Thời gian từ phòng bếp đi ra cho đến giờ đã có *một khắc chung thời gian*, Lục Thanh tìm vài lần những nơi mà Tiểu Ngốc Tử thích chơi đùa, nhưng chưa hề phát hiện y, cho dù là một góc áo cũng không thấy. Ngay tại khi Lục Thanh có chút tuyệt vọng, đột nhiên Phong Quý vội vã từ một phương hướng khác bên chạy lại đây. Nhìn biểu tình rất là vội vàng của Phong Quý, Lục Thanh còn cho là hắn tìm được Tiểu Ngốc Tử, lập tức nghênh đón:

“Thế nào, tìm thấy sao?”

“Không tìm được người, bắt quá ở trong sân có thêm một cái thùng, ta cảm giác thực khả nghi.” Phong Quý thở hổn hển nói.

Vừa dứt lời, Lục Thanh liền ném Phong Quý ở lại, hắn chạy tới trong viện. Quả nhiên có một thùng gỗ lớn, trên thùng dán giấy niêm phong, Lục Thanh không chút do dự mở giấy niêm phong ra, lúc này Phong Quý cũng vừa chạy đến, hắn nhìn thấy những thứ trong thùng sợ tới mức bùm một tiếng quỵ gối xuống đất. Còn Lục Thanh, hắn nhìn thấy một thùng vàng sáng lờ lờ liền cắn chặt môi, sắc mặt xanh mét. Phong Quý rung động nói:

“Nhiều vàng như vậy, chỉ sợ là có một ngàn lượng, ta đời này cũng chưa nhìn thấy qua nhiều vàng như vậy a!” [yuki-hana: ném ra đây cho mình vài thỏi đi]

Hắn tuy rằng là nô tài ở vương phủ, kiến thức lợi hại hơn một chút so với người bình thường, nhưng dù sao cũng là một nô tài, cho nên lần đầu nhìn thấy nhiều tài phú như vậy, lập tức nhìn không được nuốt nuốt nước miếng.

Lục Thanh đứng tại chỗ, trầm mặc không nói, sắc mặt âm trầm cơ hồ muốn kết băng. Phong Quý thật cẩn thận hỏi:

“Chường quây, người nói có người đưa cho chúng ta nhiều vàng như vậy là có ý tứ gì?”

“A, người thật sự cho rằng sẽ có người tốt như vậy sao, nhìn những thỏi vàng này thì biết, chúng đều từ trong hoàng cung mang đi ra.”

Lục Thanh là loại người có tâm tư nhạy bén, trong nháy mắt khi nhìn thấy thùng vàng này, hắn liền hiểu rõ nguyên nhân. Có người mang Tiểu Ngốc Tử đi, mà số vàng lưu lại đây chính là bồi thường cho việc hắn đã chiếu cố tốt cho Tiểu Ngốc Tử.

“Ý của chường quây là vương gia tìm đến đây?”

Vừa nghe nói số vàng này là từ trong hoàng cung mang ra, sắc mặt Phong Quý lập tức thay đổi, nếu bị Phong vương biết chính mình ở trong này chỉ sợ mạng nhỏ của hắn khó bảo toàn. Hắn vốn có tội vì đã không chiếu cố tốt Tiểu Ngốc Tử, khiến công tử lưu lạc bên ngoài, sau này hắn lại dứt khoát không có hồi phủ báo tin, mà là lẻ loi một mình lên đường tìm kiếm Tiểu Ngốc Tử, sau đó hắn rốt cuộc tìm được nơi Tiểu Ngốc Tử ở, nhưng cũng là bởi vì rất sợ chết cho nên tiếp tục lưu tại Thực Vi Thiên làm một hỏa kế bình thường. Chân Phong Quý mềm nhũn, hắn không có chút khí lực mà ngồi bệt xuống đất, trong miệng còn liên tục lẩm nhẩm “vương gia tha mạng, vương gia tha mạng...”

Lúc này, tình huống của Lục Thanh cũng không tốt hơn bao nhiêu so với Phong Quý. Mới vừa rồi, trong lòng hắn tràn đầy hoan hỉ cho rằng Tiểu Ngốc Tử hoài thượng tiểu Bảo Bảo, cảm tình của hai người rốt cuộc có kết tinh, nhưng mà thế giới này lại ngay lập tức đùa cợt hắn. Tiểu Ngốc Tử không thấy, bị người ở Phong vương phủ tới mang đi, mà chính mình, cư nhiên không có chút lực chống trả!

Đúng lúc này, một tiếng hổ gầm kinh thiên động địa vang lên, đem Lục Thanh từ thất hồn tỉnh lại. Tiểu Bạch Hổ yếu ớt năm đó sau khi được Lục Thanh tỉ mỉ nuôi nấng đã toát ra vẻ uy nghiêm vốn có, chiều cao có hơn bảy thước [yuki-hana: chắc là 7 tác nhĩ], đuôi hổ như roi, khi chạy tốc độ có thể vượt qua ngựa hoang.

Mẽ Mẽ thực rõ rệt cảm giác được Tiểu Ngốc Tử rời đi, sau khi trải qua linh tuyền tiến hóa thì giác quan linh mẫn hơn nhiều, chỉ cần mũi hơi hơi động, lập tức ngửi ra phương hướng Tiểu Ngốc Tử rời đi.

Sau khi Bạch Hổ gầm một tiếng về phía Lục Thanh đang thất thần, nó dùng móng vuốt đầy đặn của mình mà chỉ chỉ về phía cửa, chỉ cần một ánh mắt, Lục Thanh liền minh bạch ý tứ của Bạch Hổ. Cho nên, hắn lập tức đi đến chuồng ngựa, tháo dây, ngồi trên lưng ngựa mà chạy theo sau Bạch Hổ.

“Phong Quý, người ở lại chỗ này giữ nhà!”

Vó ngựa lướt qua, bụi đất bay mù mịt, trên ngã tư đường, mọi người thấy một con ngựa và một con hổ chạy vội liền nhanh chóng nhường đường, lúc này, Lục Thanh ra roi thúc ngựa, tốc độ càng lúc càng nhanh.

Cũng may mắn là ngựa mà hắn nuôi đều có uống qua linh tuyền, tuy rằng không có hiệu quả rõ rệt như Mẽ Mẽ, thế nhưng có thể biến một loại ngựa phổ thông như thế này có thể so sánh với một thiên lý mã về tốc độ cùng nhân nại.

Sau nửa canh giờ trên quan đạo, Bạch Hổ đứng ở trước một đội xe ngựa thoát nhìn rất phổ thông.

“Súc sinh này từ đâu đến, cư nhiên dám chắn quan đạo?”

Một người trong đội xe lập tức muốn trực tiếp xua đuổi Bạch Hổ, lại bị người khác ngăn lại.

“Đừng nóng vội, Bạch Hổ này chính là kỳ thú trăm năm khó gặp, nếu có thể bắt sống cũng là một công lớn.”

Những người này không kiêng nể gì đàm luận muốn bắt Bạch Hổ, như thế không thể nghi ngờ chính là một khiêu chiến đối với bách thú chi Vương.

“Rống –”

Mẽ Mẽ hướng về phía đoàn xe hét lớn một tiếng, cái loại uy áp này khiến cho tất cả ngựa đều phải loan loan chân, không bao giờ có thể đi tới.

Mã đội vừa dừng lại, bên trong một chiếc xe ngựa vốn được tầng tầng thủ hộ xung quanh có một giọng thanh niên trầm thấp vang lên.

“Chuyện gì dừng xe?”

“Báo cáo chủ tử, có một Bạch Hổ chặn đường, thuộc hạ lập tức giải quyết.”

Nghe xong thị vệ trưởng báo cáo, người bên trong xe chỉ “ân” một tiếng, sau đó cũng không nói chuyện, hiển nhiên là người nọ không có chút hứng thú nào đối với Bạch Hổ.

“Còn thất thần làm gì!”

Thị vệ trưởng ra lệnh một tiếng, hai hắc y nam nhân từ trên lưng ngựa nhảy về phía Bạch Hổ, mà Bạch Hổ kia lại có linh tính nên tránh thoát, lông tóc vô thương. Công phu của hắc y nhân không thấp, mà tố chất thân thể của Bạch Hổ cũng cường hân lợi hại, nếu mấy con ngựa mà những người này cỡi đều không trải qua huấn luyện đặc thù, chỉ sợ đã sớm chấn kinh chạy loạn.

Lục Thanh mới vừa vượt qua, liền nhìn thấy cách đó không xa Mẽ Mẽ cùng vài hắc y nhân đang đấu thành một đoàn, tâm lập tức trầm xuống. Nhiều cao thủ như vậy, chỉ sợ hôm nay, hắn là dữ nhiều lành ít

44. Chương 44

Đúng như dự kiến, địch nhân thật sự cường đại, thế nhưng là trợ thủ của Tiểu Ngốc Tử, Lục Thanh tuyệt đối sẽ không lùi bước. Cho dù người mang Tiểu Ngốc Tử đi là cha ruột thì cũng không thể! Lục Thanh biết như vậy thực ích kỷ, nhưng nếu xét đến việc Tiểu Ngốc Tử có thể không lưu lại bên người của hắn thì Lục Thanh triệt để nóng nảy. Hắn liếc mắt nhìn liền nhìn thấy được một chiếc xe ngựa được tầng tầng bảo hộ, không hề nghi ngờ, Tiểu Ngốc Tử liền ở nơi này. Nhưng mà, làm sao để tiếp cận chiếc xe ngựa kia thì đúng là một vấn đề thật lớn. Trước khi xuyên việt, Lục Thanh là một người đọc sách, chưa từng luyện qua võ công, mà sau khi xuyên việt dù Lục Thanh được linh tuyến cải tạo nên thể chất cường tráng hơn nhiều so với người bình thường, thế nhưng đối mặt nhiều cao thủ như vậy, hiển nhiên là không đủ xem.

Thị vệ trưởng rút đao chỉ vào mặt Lục Thanh, thanh âm lãnh khốc không có một tia cảm tình, thật giống như là một cỗ máy:

“Ta mặc kệ ngươi là ai, trong vòng “mười tức”, mang theo con hổ của ngươi rời xa nơi này, bằng không dừng trách đao kiếm không có mắt.”

“Ban ngày ban mặt mà lên vào nhà dân, bắt cóc thê tử người khác, cho dù các ngươi là người của vương phủ thì cũng phải giải thích rõ ràng!”

Lục Thanh biết rõ, về võ công thì hắn không phải là đối thủ của những người này, cho nên chỉ có thể dùng đạo lý và thương thuyết:

“Theo luật của Tây Lưu, Thiên Tử phạm pháp, cũng có tội như thứ dân.”

Thị vệ trưởng cười lạnh nói: “Vô tri đến cực điểm, ta sẽ không nói nhiều với ngươi, rời đi, hoặc là chết, tự ngươi chọn một con đường.”

“Ta tình nguyện chết cũng sẽ không trở mặt nhìn các ngươi rời đi, thế nhưng nếu ta có thể may mắn không chết, thì các ngươi tuyệt đối sẽ phải trả đại giá.”

Lục Thanh mắt sáng như đuốc, một chút cũng không sợ cái chết uy hiếp, thậm chí ngay cả eo cũng chưa từng cong xuống. Hắn đã từng thề trước mặt Tiểu Ngốc Tử là tuyệt đối sẽ không rời khỏi y, nếu hôm nay hắn cứ như thế mà tránh ra, như vậy sau này làm sao hắn có mặt mũi mà gặp lại Tiểu Ngốc Tử, có gì mặt mũi nào mà tự xưng là phu quân của Tiểu Ngốc Tử.

Tên thị vệ trưởng có thể nhìn ra, người trẻ tuổi ở trước mặt hắn đây không có một chút công phu, thế nhưng cảnh giới tinh thần của đối phương lại siêu thoát hơn so với rất nhiều thị vệ ở đây. Trước đây, hắn đã từng có cảm giác như thế khi đối diện với một cường giả cửu giai siêu cấp. Tư chất như thế, nếu cho đối phương cơ hội phát triển, chắc chắn thành tựu sẽ không thể khinh thường.

“Ý của chủ tử là tha cho người một mạng, thế nhưng người không biết quý trọng, vậy thì cũng đừng trách ta.”

Vừa dứt lời, một đường đao màu ngân bạch chợt lóe phía chân trời, đao phong băng lãnh ập tới trong chớp mắt. Tức thời, đồng tử của Lục Thanh phóng đại, hắn thậm chí không biết người kia làm cách nào mà đến bên cạnh mình, chỉ trong chớp mắt, hắn thậm chí không có cơ hội để tránh thoát một đao kia. Đao phong hạ xuống, Lục Thanh trơ mắt mà nhìn máu mình phun ra, nhiễm đỏ toàn bộ thể giới.

Sưu sưu sưu ba tiếng.

Dường như có gì đó long trời lở đất mà đến, khiến bọn thị vệ kia như lâm đại địch. Hơn một ngàn ngàn châm thật nhỏ như lông trâu bay thẳng đến xe ngựa, mắt thấy có thể tiếp cận mục tiêu, nhưng ngay lúc này lại bị một lực khác toàn bộ đánh rơi xuống đất. Mảnh đất bị ngàn châm trát qua nổi lên một mảnh màu đen khác thường, bên trong đội ngũ nhất thời liên tục có tiếng kêu thảm thiết vang lên. Người thanh niên trong xe ngựa kia trầm giọng nói:

“Là ai?”

Trên quan đạo một mảnh yên tĩnh, mà nam nhân mới vừa bị đao chém bị thương kia cũng không cánh mà bay. Khuôn mặt vốn băng sơn của thị vệ trưởng rốt cuộc động dung, mày kiếm hơi hơi nhướn lên, mang theo chút kinh ngạc nói:

“Dương đông kích tây, thủ đoạn cực kỳ ngoan độc, nhìn không ra một thị trấn nhỏ như huyện Phương Lâm này cư nhiên có một nhân vật như vậy.”

Nếu không phải đang làm nhiệm vụ, hắn thật sự rất muốn cùng người nọ luận bàn một phen, dám từ thủ hạ của hắn mà cứu người, nhân vật như thế thật sự không nhiều.

“Cảnh Nhất, không cần lưu lại, gấp rút lên đường.” Thanh niên tôn quý bên trong xe ngựa tựa hồ cũng nhìn ra tâm tư của thị vệ trưởng, lập tức mệnh lệnh.

“Vâng, chủ tử.”

Dưới sự chỉ huy của Cảnh Nhất, mã đội khôi phục lại trật tự như trước, người trúng độc sẽ đi sau để tiến hành trị liệu, số khác sẽ tiếp tục đi tới, vó ngựa phi, bụi bay mù mịt, chỉ chốc lát sau liền rời khỏi huyện Phương Lâm.

Ba ngày sau, Lục gia đại trạch

Hắn, đây là chết sao?

Lục Thanh không biết chính mình còn sống hay chết, hắn chỉ biết là Tiểu Ngốc Tử bị mang đi, điều này làm cho hắn sống không bằng chết. Hạnh phúc cùng tốt đẹp thật giống như là hoa trong gương, trăng dưới nước, một khi chạm đến liền sẽ biến mất không thấy. Khi hắn biết Tiểu Ngốc Tử có khả năng hoài thượng tiểu Bảo Bảo thì có bao nhiêu vui vẻ, hiện tại hắn lại tuyệt vọng đến bấy nhiêu. Đều nói nam nhi ít khi rơi lệ, thật ra điều này chỉ đúng khi họ chưa tới chỗ thương tâm, nhưng khi họ thương tâm đến cực hạn, thì nước mắt cũng sẽ liên chảy xuống.

“Lục chương quây, nếu người tỉnh, vậy thì uống bát dược này đi.” Một giọng nữ nhu nhược nói.

Lục Thanh cố gắng mở to mắt, trong mắt đều là tơ máu, cả người thoát nhìn uể oải cực kì.

“Là người.....” Hồ Điệp, là nữ nhân này cứu chính mình.

Hồ Điệp nhìn Lục Thanh, ánh mắt phức tạp: “Là ta, Lục chương quây.”

Nàng vốn không nghĩ cứu người, chung quy nàng từng thề không bao giờ chộc phiền toái, cứ an an ổn ổn hát rong mà sống như vậy, sau đó tìm một nam nhân yêu thương mình để gả cho. Nhưng khi nhìn thấy Lục

Thanh chịu khổ, lòng của nàng đau như dao cắt, như thế thì làm sao thấy chết mà không cứu. Đúng là Lục Thanh đã từng cự tuyệt nàng, thế nhưng đó cũng không phải là lý do để Hồ Điệp cảm hận mà đứng yên nhìn Lục Thanh đi tìm chết, huống chi Lục Thanh là lão bản của Thực Vi Thiên, luôn hết lòng quan tâm giúp đỡ nàng.

“Đa tạ ân cứu mạng của cô nương.” Lục Thanh muốn ngồi thẳng thân thể để hành lễ, nhưng thương thế của hắn thật sự quá nặng, thân thể mới động một chút lập tức ảnh hưởng đến miệng vết thương, khiến hắn đau đớn vô cùng.

Hồ Điệp thấy Lục Thanh như thế, vội vàng tiến lên đỡ lấy thân thể Lục Thanh nói:

“Lục chương quây không cần đa lễ, người có thể để cho ta vẫn đứng ở Thực Vi Thiên hát rong đã là có ân với ta, nhất bảo hoàn nhất bảo, ta cứu người, coi như là trả ân tình của người, người không cần cảm thấy thẹn với ta.”[yuki-hana: mình thích kiểu cư xử của cô gái này]

Suy nghĩ của Hồ Điệp rất rõ ràng, nàng minh bạch cho dù lần này nàng cứu Lục Thanh, cùng với hiện tại Tiểu Ngốc Tử bị người mang đi thì nàng vẫn không có chút cơ hội nào với Lục Thanh. Lúc trước nàng coi trọng Lục Thanh, chính là cảm giác được Lục Thanh là một người si tình, tuyệt sẽ không trêu chọc người khác. Sự thật chứng minh Lục Thanh đích xác là như thế, chẳng qua đối tượng mà hắn chuyên nhất không phải nàng mà thôi. Hồ Điệp hành tẩu giang hồ đã lâu, ân oán rõ ràng, cũng tuyệt đối sẽ không giống như những nữ tử bình thường mà ỷ vào việc mình là ân nhân cứu mạng của Lục Thanh mà tùy tiện làm bậy.

Đối mặt với một Hồ Điệp thâm minh đại nghĩa như thế, trong lòng Lục Thanh là tràn đầy kính nể. Hắn nhớ tới một đao của thị vệ thủ lĩnh kia liền có thể đưa người ta vào chỗ chết, mà một nữ tử như Hồ Điệp cư nhiên có thể một người đối phó nhiều thị vệ như vậy, thế mà lại có thể thành công cứu hắn ra, loại công lực nào mà có thể thâm hậu như thế, trước kia hắn không hề nhìn ra được một chút dấu vết nào.[yuki-hana: người ta là cao nhân, anh nhìn ra thì anh cũng là cao thủ rồi] Tâm tư Lục Thanh trầm xuống, nghĩ đến mình phải đối mặt với vài địch nhân cường đại kia, lập tức liền hỏi:

“Hồ Điệp cô nương, tại hạ có một yêu cầu quá đáng, không biết có nên nói hay không?”

Ban đầu Lục Thanh cho rằng, sinh tồn ở trên thế giới này chỉ cần có đầy đủ tiền tài là có thể, nhưng mà trạng huống hôm nay lại tạt cho hắn một bàn tay. Nếu như hắn cũng có võ nghệ cao cường như tên thị vệ trưởng kia hoặc là Hồ Điệp, như vậy trên trời dưới đất, thật sự sẽ không có người nào có thể mang Tiểu Ngốc Tử đi ra khỏi người của hắn. Tiểu Ngốc Tử bị mang đi, hiện tại cứ thương tâm tuyệt vọng cũng đã không có bất cứ tác dụng nào, Lục Thanh chẳng những không gục ngã, ngược lại quyết tâm muốn tự tay đoạt lại Tiểu Ngốc Tử. Đợi đến khi có thể xuống giường đi đường, Lục Thanh tính toán tức khắc sẽ đi kinh thành cướp lại Tiểu Ngốc Tử, bất quá trước đó, hắn phải biết một chút võ công mới được.

Hồ Điệp thấy ánh mắt kiên định của Lục Thanh, trong lòng ai thán một tiếng, quả nhiên là như nàng nghĩ, tóm lại có lẽ chính là nghiệt duyên của mình đi, nếu vậy thì nếu có thể giúp thì tận lực mà giúp thôi, tuy rằng Hồ Điệp không thể cùng Lục Thanh ở cùng một chỗ, thế nhưng hai người cũng có thể trở thành bằng hữu.

“Ta minh bạch người suy nghĩ cái gì, nhưng cho dù người có ý niệm tu luyện, nhưng trước hết phải đem thân mình dưỡng khỏe lên cái đã, không phải ta xem thường Lục chương quây, nhưng việc tu luyện chỉ sợ cũng sẽ không dễ dàng như trong tưởng tượng của người.” Đang nói, Hồ Điệp liền đem chén thuốc đưa cho Lục Thanh.

Lục Thanh nhìn chén thuốc đen tuyền, bản hễ hễ kia không tự chủ được liền nhíu mày. Linh tuyền trên người hắn tuyệt đối hữu hiệu hơn nhiều so với loại thuốc này, nhưng Hồ Điệp đang đứng ở trước mặt, cho nên hắn không có khả năng mang linh tuyền ra để trị liệu thương thế cho chính mình.

Hồ Điệp thấy Lục Thanh trầm mặc không nói, cho rằng hắn còn đang băn khoăn cái gì đó, liền nhẹ giọng hỏi:

“Lục chương quây, người suy nghĩ cái gì?”

Lục Thanh ngẩng đầu, ánh mắt rất là cổ quái mà đánh giá Hồ Điệp, cuối cùng hạ quyết tâm nói:

“Người đã cứu ta một mạng, cho nên ta sẽ không gạt người, trên thực tế thì trên người ta có một bảo bối, có thể khiến thương thế của nhanh chóng khôi phục.”

Lục Thanh không nói cụ thể về linh tuyến, bởi vì ngay cả chính hắn cũng là hiểu biết nông cạn. Dem bí mật này nói cho Hồ Điệp, một phương diện là vì Hồ Điệp là ân nhân cứu mạng của hắn, nếu không có Hồ Điệp, phỏng chừng Lục Thanh đã sớm chết thảm trên quan đạo ; Về phương diện khác là bởi vì Lục Thanh tất yếu phải sử dụng linh tuyến để nhanh chóng khôi phục thân thể, mà Hồ Điệp thì biết thương thế của hắn, tuyệt đối sẽ bởi vậy mà nghi ngờ, thay vì để Hồ Điệp hoài nghi, không bằng ngay từ đầu nói ra cho nàng biết. Đây là một ván cờ, tuy rằng Lục Thanh có được phần thắng thật lớn, thế nhưng một khi thua, như vậy thì hắn sẽ không còn có cơ hội phiên thân nữa.

“Nga? thế gian này lại có bảo bối thần kỳ như thế sao, sao ta chưa hề nghe nói qua?”

Hồ Điệp quả nhiên bị lời nói của Lục Thanh hấp dẫn, thế nhưng nàng không hề nghĩ đến là, thứ mà Lục Thanh lấy ra càng khiến cho nàng kinh hoảng hơn so với trong tưởng tượng.

Vết đao mà Cảnh Nhất lưu lại ngang lồng ngực Lục Thanh, tuy rằng Lục Thanh được cứu, thế nhưng miệng vết thương dĩ nhiên rất sâu, nếu không phải trong tay Hồ Điệp có thuốc tiên chữa thương, chỉ sợ Lục Thanh đã sớm đi đến quỷ môn quan đưa tin. Thế nhưng bảo bối trong tay Lục Thanh kia, chỉ cần ba giọt, miệng vết thương dữ tợn lại có thể nhanh chóng phục hồi như cũ trước mắt nàng. Hồ Điệp nhìn thấy thế, nghẹn họng, giọng khàn khàn nói:

“Đây chẳng lẽ là tiên dược trong truyền thuyết!”

45. Chương 45

Tiên dược trong truyền thuyết.

Lục Thanh siết chặt hồ lô trong tay, thanh âm trầm xuống: “Như thế nào gọi là trong truyền thuyết?” Chẳng lẽ thế giới này thật sự có tiên nhân?

Hiện tại Lục Thanh mới cảm giác, thế giới này tuyệt đối không đơn giản như hắn tưởng tượng, hắn tuy rằng biết hồ lô trong tay mình là một loại bảo vật, nhưng không biết nên ứng dụng như thế nào. Chỉ có khi chân chính lý giải được bí mật của thế giới này thì hắn mới có thể phát huy hết tác dụng của hồ lô, mới có thể cam đoan Tiểu Ngốc Tử sẽ không chịu thêm bất luận thương tổn nào.

Nhìn Lục Thanh hứng thú như thế, thần tình của Hồ Điệp cũng từ ôn nhu biến thành nghiêm túc cẩn thận.

“Lục chương quầy nhiều năm chỉ sinh hoạt trong huyện Phương Lâm tất nhiên là có chỗ không biết.....”

Hồ Điệp vừa quan sát hồ lô thần kỳ, vừa đem hết những gì mình biết chậm rãi nói ra.

Vị trí lãnh thổ hiện tại mà hai người bọn họ đang ở là Tây Lưu triều, mà quốc gia khổng lồ giống như Tây Lưu có tổng cộng là bốn. Chuyện về ba Vương Triều khác, Hồ Điệp cũng biết rất ít, chung quy là vì nàng chỉ hoạt động trong lãnh thổ Tây Lưu, cho nên những nơi này, nàng chỉ nói đơn giản sơ qua. Trên thực tế, về chuyện của ba quốc gia khác, Lục Thanh cũng biết đến một ít thông qua sách vở. Nhưng đối với những thứ khác, hắn hoàn toàn không biết.

Tại kinh thành phồn hoa nhất Tây Lưu triều, có rất nhiều thế gia. Chỉ cần con cháu thế gia hơi có chút năng lực, từ nhỏ liền bắt đầu tu luyện nhục thân cảnh giới. Luyện cốt, luyện bì, luyện cân, khi nhục thân cảnh giới đạt tới tầng cao nhất thì sẽ thoát thai hoá cốt, có được khả năng vạn người cũng không địch lại. Nhưng mà vô luận nhục thân cảnh giới cao siêu như thế nào, nhân thọ đều là có giới hạn, cho dù là cao thủ thập giai thì cũng không thể vượt qua ba trăm năm thọ mệnh. *Cùng lịch sử trường hà so sánh*, thật sự là quá mức bé nhỏ, không đáng kể.

Thế nhưng trên thế giới này có một loại người có thể phá sinh tử huyền bí, tu luyện tinh thần cảnh giới. Một khi người đạt tới cảnh giới như thế, thọ mệnh sẽ theo tu vi mà không ngừng tăng lên, cuối cùng thậm chí có thể trường thọ như trời đất. Những người này, tự xưng là thần tiên, cũng chính là tiên nhân trong miệng người thường.

Truyền thuyết kể rằng, được vật mà tiên nhân luyện chế, có thể giúp người chết sống lại, binh khí trong tay tiên nhân, có thể hủy diệt một quốc gia lớn như Tây Lưu chỉ trong vòng chớp mắt. Thậm chí, tiên nhân còn có thể hô phong hoán vũ ném đầu xuống biển thành binh lính. Tóm lại ở trong thế giới này, tiên nhân có địa vị tối cao, cũng là thần bí nhất. Ngàn vạn dân chúng trong thiên hạ đều quy phục tiên nhân, mỗi một năm, bốn quốc gia đều bỏ ra gần như là hơn một nửa thu nhập để tế tự tiên nhân, cầu quốc thái dân an.

Hồ Điệp là một bé gái mồ côi, có thể tu luyện nhục thân cảnh giới đến trình độ như thế đã là cơ duyên thật lớn, người ngoài chỉ nhìn thấy nàng tuổi trẻ xinh đẹp nhưng lại không biết Hồ Điệp đã là người có tuổi.

Thương thế của Lục Thanh nhanh chóng kang phục, tinh thần cũng tốt hơn rất nhiều, nghe Hồ Điệp nói, nhất thời có chút kinh ngạc:

“Hồ Điệp cô nương cư nhiên đã bốn mươi tuổi, nói như vậy, tuổi của cô nương cũng là lớn gấp hai ta.”

Vương thị cùng lắm cũng là bốn mươi tuổi, tuy rằng bảo dưỡng thích đáng nhưng lại có thể nhìn ra được nét già nua, nhưng mà giờ phút này, Hồ Điệp đang đứng ở trước mặt Lục Thanh có một làn da căng chặt sáng bóng, rõ ràng chính là một tiểu cô nương vừa mới trưởng thành.

Hồ Điệp nhìn thấy một người luôn luôn bình tĩnh như Lục Thanh cư nhiên cũng có lúc kinh ngạc như thế, không khỏi cười một tiếng:

“Như thế nào, có phải cảm giác ta là một lão yêu quái a?”

Sắc mặt Lục Thanh như thường, lắc đầu nói: “Điều này sao có thể.”

Khó trách công lực Hồ Điệp cao như thế, có thể cứu Lục Thanh một mạng, nguyên lai thọ mệnh của nàng đã đạt tới trình độ hai trăm tuổi. Đối mặt với dụ hoặc của trường sinh bất lão, rất ít người sẽ kháng cự, bất quá Lục Thanh lại không hiếm lạ. Nếu không thể cùng người mình yêu ở cùng một chỗ, cho dù là Trường Sinh thì thế nào, tặng thọ mệnh thì cũng chỉ có bị thương mà thôi. Hồ Điệp lại nói:

“Theo lý thuyết, tuổi tu luyện tốt nhất là mười tuổi, ở những thế gia thì có thể sẽ sớm hơn một ít, người trưởng thành dù tu luyện cũng sẽ không có bao nhiêu thành quả, nhưng trong tay Lục Thanh lại có bảo bối có thể so được với tiên dược, như vậy chắc sẽ không cần cầu nệ tuổi tác, vừa rồi, thừa dịp chữa thương cho người, ta có quan sát cốt cách của người, có thể nói, so với một người đã tu luyện đến ngũ giai như ta thì còn muốn lợi hại hơn!”

Hồ Điệp thậm chí bắt đầu ghen tị thiên tư của Lục Thanh, nghĩ thầm rằng, nàng có thể bước vào con đường tu luyện cũng đã là có thiên tư cực tốt, nhưng hiện tại, nhìn thấy thiên phú của Lục Thanh, lại vượt xa tưởng tượng của Hồ Điệp. Có thể cường đại hơn so với người tu luyện đến ngũ giai, nếu truyền ra ngoài chỉ sợ sẽ dọa hết đám người được xưng là thiên tài ở bên ngoài.

Hồ Điệp vốn tưởng rằng Lục Thanh sẽ vì điều này mà cảm thấy hưng phấn, thế nhưng Lục Thanh lại bình tĩnh hơn nhiều so với trong dự liệu của nàng, thậm chí vẻ mặt cũng chưa thay đổi một chút. Nàng chỉ cho là Lục Thanh không rõ ngũ giai của nhục thân cảnh giới có bao nhiêu cường đại, lại không biết Lục Thanh mỗi ngày đều uống linh tuyền, và linh tuyền kia đã cải biến toàn bộ thể chất của Lục Thanh, cho nên Lục Thanh mới có thể bình tĩnh như thế.

“Điều này cũng không có gì đáng giá tự hào, nếu Hồ Điệp cũng mỗi ngày uống linh tuyền trong hồ lô này, chỉ sợ sẽ lợi hại hơn một ít.”

Lục Thanh không kiêu không nóng nảy, hẳn đối với tu luyện vốn không có hứng thú, hẳn cũng không giống một vài nhân vật nào đó trong tiểu thuyết, muốn trở thành cường giả của toàn bộ thế giới. Lục Thanh rất rõ ràng, hẳn chính là một người bình thường, chỉ muốn mỗi ngày ở bên cạnh tiểu ngọc tử, những chuyện đánh giết giết kia tốt nhất là cách hẳn càng xa càng tốt. Nhưng mà, tình thế hiện tại bất buộc, không cho Lục Thanh lùi bước. Phong vương có thể lập được vô số quân công mà được phong vương, điều này chứng tỏ cảnh giới nhục thân của đối phương chỉ có cao hơn Hồ Điệp chứ không thấp. Nếu muốn quang minh chính đáng mà cưới thế tử của Phong vương phủ, Lục Thanh phải cầm ra thực lực tương ứng, bằng không Phong vương không có khả năng buông tay đem Tiểu Ngọc Tử giao cho Lục Thanh. Không chỉ phải có tài lực phú khả địch quốc, còn phải có vũ lực một người chặn cửa vạn người không qua nổi, ai bảo người Lục Thanh muốn kết hôn là thế tử của Phong vương phủ đâu. Lục Thanh thầm nghĩ trong lòng, Bảo Bảo,

hãy ngoan ngoãn đứng ở trong vương phủ chờ ta, cho ta một chút thời gian, ta sẽ trở nên cường đại hơn bất luận kẻ nào.

“Hồ Diệp cô nương có ân cứu ta, ta tất nhiên muốn đền đáp, linh tuyến trong hồ lô này ta cũng sẽ không tàng trữ, chỉ là chuyện ta tu luyện vẫn muốn phiền toái Hồ Diệp cô nương.”

Lục Thanh là người có ân tất báo, cho nên đối với Hồ Diệp cũng sẽ không tàng trữ, hắn hiện tại nghĩ muốn lập tức bắt đầu tu luyện, sau đó đến kinh thành đoạt lại Tiểu Ngọc Tử.

Hồ Diệp gật gật đầu tỏ vẻ đồng ý, trên thực tế thì cảnh giới của nàng đã trì trệ thật lâu không tiến, cứu Lục Thanh cũng là may mắn mà thôi, nếu có linh tuyến tương trợ, tự nhiên là tốt.

“Chỗ ta có công pháp tu luyện, hiện tại truyền cho ngươi, có cái gì không hiểu thì hỏi ta.” Hồ Diệp lấy ra một quyển sách đưa cho Lục Thanh, lại tri kỷ nói: “Tuy rằng ta biết trong lòng ngươi nóng như lửa đốt, thế nhưng khi tu luyện thì không thể vội vàng xao động, một khi tẩu hỏa nhập ma liền sẽ nổ tan xác mà chết.”

“Yên tâm đi, ta biết đúng mực.”

Ngoài miệng Lục Thanh tuy rằng đáp ứng Hồ Diệp, thế nhưng trong lòng cũng đã hạ quyết tâm. Thương thế trên người đã tốt hơn bảy tám phần, Lục Thanh tính toán đem toàn bộ sinh ý ở huyện Phương Lâm giao cho Tần Hải lo liệu, sau đó một mình đi đến kinh thành trước. Tiền đồ tuy rằng tràn ngập gian nguy, thế nhưng chỉ cần Bảo Bảo của hắn ở nơi đó, Lục Thanh liền không thể không đi.

46. Chương 46

Sau khi Lục Thanh có được công pháp, lập tức bảo Hồ Diệp lấy đến một hồ lô bình thường khác, sau đó dùng linh dịch đổ đầy cái hồ lô kia, sau đó giao cho Hồ Diệp. Hắn nói chuyện giữ lời, nên báo ân thì tuyệt đối sẽ không keo kiệt. Hồ Diệp có chút kích động cầm hồ lô trong tay, thanh âm tràn đầy vui sướng:

“Quá tốt, có nhiều linh dịch như vậy, ta nhất định có thể đột phá lại lần nữa.”

“Đó là tự nhiên, nhưng công hiệu của linh dịch này quá mức cường đại, cô nương vẫn nên tiến hành theo chất lượng thì tốt hơn.”

“Đi, ta biết, ngươi an tâm dưỡng bệnh đi, ta không quấy rầy ngươi.”

Dứt lời, Hồ Diệp liền cầm một hồ lô đầy kia đi ra khỏi cửa, thậm chí ngay cả chén thuốc cũng đều quên bưng đi. Lục Thanh nằm ở trên giường cẩn thận nghiên cứu công pháp mà Hồ Diệp giao cho hắn, sau một khắc, về mặt tự nhiên cảm ra hồ lô bảo bối kia.

Lúc mới vừa lấy hồ lô này ra, Lục Thanh liền cảm giác có chút không thích hợp.

Hồ lô vốn là màu vàng nhạt, không khác gì so với hồ lô bình thường, mà hiện tại hồ lô lại là hồng sắc giống như là bị dính máu vậy, kích thích thì cũng vẫn như trước. Hiện tại hồ lô tinh xảo đặc sắc, thật giống như là được điêu khắc từ một khối huyết ngọc vậy, vừa thấy liền biết đó tuyệt đối không phải phàm vật. Lục Thanh nghĩ, đây có lẽ mới là bộ mặt chân thật của hồ lô, về phần vì sao sẽ đột nhiên biến hóa, hắn suy đoán là bởi vì có liên quan đến máu tươi. Trước đó, Lục Thanh bị một đao của tên kia thị vệ kia chém. ra rất nhiều máu, cho dù Lục Thanh dùng linh tuyến trị liệu thì thân thể vẫn có chút suy yếu vô lực. Lục Thanh đem ánh mắt nhắm ngay vào cái miệng khéo léo của hồ lô kia, tựa hồ muốn xem coi bên trong hồ lô tốt cùng có cấu tạo ra sao, nhưng mà ngay sau đó thiên hôn địa ám, Lục Thanh cảm giác thân thể mình bị một cỗ lực lượng không biết tên lôi kéo vào bên trong hồ lô. Đợi đến khi Lục Thanh khôi phục ý thì hắn đã đứng ở một địa phương khác.

Lục Thanh nhìn cảnh sắc lộng lẫy kỳ dị trước mắt, thầm nghĩ đây chẳng lẽ chính là không gian bên trong hồ lô bảo bối kia?

Một dòng sông rộng lớn từ xa xa chảy xuôi xuống, thẳng hướng thượng thiên, Lục Thanh nhìn theo hướng dòng nước thì thấy điểm cuối cùng của dòng nước tản ra một vòng tròn sáng lấp lánh. Lục Thanh lấy ngón tay chấm một chút nước sông trong veo kia, quả nhiên hương vị rất là quen thuộc. Nguyên lai hồ lô này cư

nhiên còn có một Động Thiên khác, trách không được linh tuyến trong hồ lô là còn hoài không hết, có một con sông lớn như thế thì với sức của một mình Lục Thanh thì làm sao có thể uống hết.

Dòng sông này chiếm cứ phần lớn không gian bên trong hồ lô, phần còn lại chính là một mảnh đất rộng lớn. Có rừng, có thảo nguyên cùng đủ loại linh thảo, thậm chí còn có tiểu động vật nhẩy nhót, nếu không phải trước kia Lục Thanh phát hiện ra sự thần bí của linh tuyến, thì giờ phút này chỉ sợ sẽ cho rằng chính mình đang nằm mơ.

Lục Thanh bắt đầu minh bạch, bảo bối trong tay mình tương đương với tùy thân không gian linh tinh gì đó. Tuy nói là trong các truyện xuyên việt thì nhân vật chính thường mang theo không gian, thế nhưng không gian cũng có nhiều loại, mà không gian của Lục Thanh không chỉ có thực vật, còn có thể có vật sống tồn tại. Lục Thanh nghĩ, trước kia hắn cũng đã từng xem qua miệng hồ lô, nhưng chỉ đến hôm nay thì hắn mới có thể tiến vào bên trong hồ lô, xem ra vẫn là do tác dụng của máu.

Tâm niệm của Lục Thanh vừa động, thì lập tức hắn thấy mình lại xuất hiện ở trong phòng, cái gì cũng chưa từng thay đổi qua.

Hiện tại, hồ lô đã được Lục Thanh lấy máu nhận chủ, đây là chuyện tốt. Bởi vì tuy rằng hắn thực tin tưởng Hồ Điệp, lại nói cho Hồ Điệp biết bí mật của linh tuyến, thế nhưng khó tránh khỏi có người bụng dạ khó lường, nếu Hồ Điệp không cẩn thận để lộ ra, không có hắn thì hồ lô này cũng không có bất cứ tác dụng gì. Có không gian, cơ hội Lục Thanh đoạt lại Tiểu Ngọc Tử lại lớn hơn một ít. Lục Thanh quyết định trong ngày hôm nay sẽ phải biết hết tất cả công năng của nó, không thì cho dù có bàn tay vàng thì cũng không thể tận dụng được. Đúng lúc này, cửa gỗ kêu lên, sau đó xuất hiện một móng vuốt đầy đặn màu trắng.

“Miêu ô ~”

Nghe được tiếng gào quen thuộc này, vẻ mặt Lục Thanh rất cuộc thay đổi một chút. Mẽ Mẽ không có việc gì, quả thực không thể tốt hơn, nếu lão hổ béo này xảy ra chuyện gì không hay, chỉ sợ Bảo Bảo nhất định sẽ thương tâm khóc đi.

“Mẽ Mẽ lại đây.”

Lục Thanh hướng Bạch Hổ kia vẫy vẫy tay, Bạch Hổ lập tức thí diên thí diên chạy đến trước giường nhìn Lục Thanh.

Rất tốt, da lông không có bất cứ vết máu nào, động tác cũng thực linh hoạt, xem ra đại miêu thông minh này rất biết cách chiến đấu, không hề bị chút ngoại thương nào.

Mẽ Mẽ quyến luyến cọ tay Lục Thanh, trong ánh mắt lộ ra thần sắc lo lắng.

“Yên tâm đi, thương thế của ta đã tốt hơn rất nhiều, chờ đến đêm nay chúng ta liền xuất phát.”

Lục Thanh rất muốn hiện tại lập tức xuất phát đi đến kinh thành, thế nhưng hắn còn chưa chuẩn bị thứ gì, thêm nữa, sinh ý ở huyện Phương Lâm cũng không thể cứ thế mà buông tay mặc kệ, nhanh nhất cũng phải đợi đến tối hôm nay mới được.

“Miêu ~” Mẽ Mẽ thực thông nhân tính gật gật đầu, tỏ vẻ hiểu rõ ý tứ của Lục Thanh.

Lục Thanh lấy tay vuốt ve lông đại miêu, đột nhiên nghĩ, không biết hắn có thể đem Mẽ Mẽ vào không gian được không?

Nghĩ là làm liền, Lục Thanh nắm lông Mẽ Mẽ, tâm niệm vừa động, một người một hổ liền xuất hiện không gian bên trong hồ lô.

Bạch Hổ không hổ là bách thú chi vương, không hề có một chút kinh hoảng, ngược lại uy phong lẫm lẫm mà hét lớn một tiếng, dọa chạy không biết bao nhiêu tiểu động vật, lúc này nó mới dương dương tự đắc nhìn nhìn Lục Thanh. Lục Thanh vốn nghĩ, nếu hắn đi kinh thành thì không biết làm sao mà chăm sóc Mẽ Mẽ lớn như vậy, thế nhưng hiện tại đã có không gian, vậy mọi chuyện có thể được giải quyết. [yuki-hana: con rể của tác giả có khác (^_^)]

“Về sau ngươi liền đứng ở nơi này, nhưng không cho người giải quyết ở trong sông, đều để ta biết thì người sẽ không thể lưu lại bên người ta nữa.”

“Miêu!” Đó là đương nhiên!

Sau đó, Lục Thanh lại thí nghiệm rất nhiều thứ, lúc này hắn mới có bước đầu lý giải cùng nhận thức đối với không gian trong hồ lô. Nếu Lục Thanh muốn đem vật thể không có sinh mệnh dời đến trong không gian, như vậy chỉ cần tâm niệm là có thể, thế nhưng nếu là vật sống tỷ như Mễ Mễ thì nhất định phải dùng tay bắt lấy mới có thể dời đi. Ngoài ra, thời gian lưu động bên trong không gian cũng thực kỳ lạ, một canh giờ trong không gian chỉ bằng một khắc chung bên ngoài. Lục Thanh tính toán tu luyện công pháp, tối khuyết thiếu chính là thời gian, có không gian này có thể nói là làm chơi ăn thật. Quan trọng hơn chính là Lục Thanh có thể ra lệnh cho hồ lô ẩn hình, cứ như vậy thì ai cũng đều không thể lấy đi hồ lô từ trong tay hắn. Hiện tại, Lục Thanh chỉ hận không có được khả năng làm cho Tiểu Ngốc Tử ẩn hình, làm cho trên thế giới này chỉ có một mình hắn mới có thể nhìn thấy Tiểu Ngốc Tử. Nếu thật sự có thể như thế, thật là tốt biết bao.....[yuki-hana: tốt cái gì mà tốt, như vậy vk anh sẽ buồn chết]

Kiểm chế được cảm xúc tưởng niệm của mình, điều mà Lục Thanh cần làm hiện giờ chính là dàn xếp tốt chuyện sinh ý ở huyện Phương Lâm, sau đó mới có thể vô ưu vô lự đi tìm Tiểu Ngốc Tử.

47. Chương 47

Thương thế đã khôi phục, vào buổi chiều cùng ngày, Lục Thanh liền đi tìm Tần Hải. Trước kia Tần Hải chính là chương quầy của Thực Vi Thiên, hiện tại cũng hỗ trợ quản lý mấy chi nhánh khác, nếu Lục Thanh đi, áp lực trên vai Tần Hải sẽ lớn hơn rất nhiều. Nhưng Lục Thanh cũng đã suy nghĩ chu toàn, Hồ Điệp có ân cứu mạng, hơn nữa lại nhận được linh tuyến từ hắn, nếu nhờ nàng đến phụ trợ Tần Hải làm sinh ý, thì đó là chuyện không thể tốt hơn. Tuy rằng Hồ Điệp là nữ lưu, thế nhưng sau khi Lục Thanh biết được sự lợi hại của nàng thì cảm giác không ai trong huyện Phương Lâm là đối thủ của nàng. Hồ Điệp vốn cũng không muốn trêu chọc thị phi, Lục Thanh lại cố chấp muốn vào kinh thành, tất nhiên nàng sẽ không cùng đi, nhưng nếu chỉ là giúp Tần Hải lo liệu chuyện sinh ý ở huyện Phương Lâm, việc này thì nàng có thể tiếp nhận. Tần Hải vừa nghe nói Tiểu Ngốc Tử không thấy, trong lòng cũng như lửa đốt. Chung quy thời gian dài như vậy, Tần Hải cơ hồ xem Tiểu Ngốc Tử đơn thuần khả ái như là nhi tử của mình, nay đột nhiên bị bắt đi, cho nên trong lòng thật không dễ chịu. Lục Thanh dặn dò hai người:

“Sau khi ta đi, các tửu lâu khác nhất định sẽ có chút động tác nhỏ, bắt quá trước đó chúng ta đã ký qua hiệp nghị trước mặt Huyện thái gia, nói vậy những người đó cũng sẽ không dám nháo ra quá lớn, liên tính bọn họ thực sự dám làm thì chúng ta cũng không ngại gì mà dàn mặt bọn họ, chớ để người khác cảm giác rằng Thực Vi Thiên của chúng ta là yếu đuối mà khi dễ.”

“Yên tâm đi Lục chương quầy, có ta ở đây, nhà ai còn dám không phục?”

Hồ Điệp tin tưởng tràn đầy, nàng đi đến huyện Phương Lâm này vốn muốn cúi đầu làm người, thế nhưng nếu Lục Thanh đã đem linh tuyến trân quý chia cho nàng, còn để cho nàng quản lý Thực Vi Thiên, như vậy nàng tất nhiên sẽ không thể lại tiếp tục mai danh ẩn tích nữa.

Tần Hải có chút lo lắng nói: “Nhưng thương thế của ngươi còn chưa lành hẳn, hiện tại liền một nhọc bôn ba chỉ sợ bất lợi với thân thể đi?”

Hắn chỉ nghe Hồ Điệp nói chương quầy bị thương, nhưng lại không biết cụ thể là bị thương thế nào, nhưng căn cứ kinh nghiệm của hắn thì bị thương cân động cốt cần phải bảo dưỡng một trăm ngày, dù sao thì Lục Thanh cũng nên nghỉ ngơi mười ngày nửa tháng để dưỡng thân thể cho tốt rồi lại nói.

Lục Thanh đương nhiên cũng hiểu điểm này, thế nhưng hắn vừa nghĩ đến việc Tiểu Ngốc Tử lẻ loi một mình trong kinh thành liền ngày đêm bất an, như thế thì làm sao hắn có thể tiếp tục lưu lại huyện Phương Lâm này.

“Huyện Phương Lâm là một nơi hẻo lánh, cho dù đi không ngừng nghỉ thì cũng cần hai mươi ngày mới có thể chạy tới kinh thành, huống chi người và ngựa cũng đều cần phải nghỉ ngơi mới có thể gấp rút lên đường, hiện tại ta cách những người đó đã là rất xa, nếu đêm nay không xuất phát thì biết đến khi nào ta mới có thể nhìn thấy Tiểu Ngốc Tử đây” Lục Thanh nhớ tới bộ dáng đã qua huấn luyện của những người đó, sắc mặt dần dần nghiêm túc lên, hắn tiếp tục trầm giọng nói: “Thương thế của ta gần như khôi phục hoàn toàn, thời gian hơn một tháng cũng đủ để ta dưỡng tốt thân thể.”

Hắn không có nói đến chuyện tu luyện, bởi vì hắn đã quyết định khi ngủ thì tiến vào bên trong không gian để tu luyện, nói cách khác, ban ngày hay buổi tối đều không thể nghỉ ngơi. Nếu nói ra kế hoạch như vậy, chỉ sợ Hồ Điệp sẽ nói hắn là hồ nháo. Nhưng chuyện mà Lục Thanh quyết định thì sẽ không thay đổi, hắn muốn đoạt lại Tiểu Ngọc Tử, cho nên hắn nhất định phải trở nên cường đại hơn.

“Người trẻ tuổi quả thật là hồ nháo, nhưng nếu chưởng quầy người đã quyết định thì ta cũng không nói thêm cái gì, nghịch tử kia của ta ở kinh thành cũng có chút chức vị, nếu chưởng quầy người cảm giác có chỗ khó, có thể đi tìm hắn thử xem, nhưng ta cũng không thể cam đoan hắn sẽ nghe ta.”

Tần Hải thở dài một tiếng, từ trong tay áo cầm ra một phong thư đưa cho Lục Thanh. Con hắn là Trạng Nguyên, tiền đồ tự cầm, nghe nói ở trong triều đình hẳn cũng rất tốt, nếu có thể giúp đỡ Tiểu Ngọc Tử, cũng coi như là một chuyện công đức.

Lục Thanh tiếp nhận phong thư, nhưng lại không có chút thoải mái nào. Bởi vì hắn biết, thân phận Tiểu Ngọc Tử quá mức tôn quý, cho dù là Trạng Nguyên thì như thế nào, chỉ sợ cũng không có tư cách nói chuyện, nhưng thư này cũng là một mảnh tâm ý của lão nhân, Lục Thanh vẫn là nhận, đến khi gặp được vị Trạng Nguyên kia thì đưa cho hắn vậy.

Giải quyết xong chuyện sinh ý, Lục Thanh đào hết ớt, tiêu ở sau nhà ra, sau đó đem vào bên trong không gian mà gieo trồng, được linh tuyến tắm bổ, ớt cùng tiêu nhanh chóng sinh sôi nảy nở, số lượng rất nhanh liền vượt qua hai mẫu đất ban đầu kia. Mấy thứ đồ ăn ngon trong nhà hay là món đồ chơi thú vị, chỉ cần là thứ mà Tiểu Ngọc Tử thích, Lục Thanh đều mang theo toàn bộ. Chỉ cần vừa nghĩ đến Tiểu Ngọc Tử tươi cười, trong lòng Lục Thanh chính là một mảnh mềm mại, thế nhưng rất nhanh sau đó, sắc mặt của hắn lại âm trầm xuống. Hắn nghĩ, nếu Tiểu Ngọc Tử phát hiện hắn không ở bên cạnh, nhất định sẽ khổ sở mà rơi nước mắt đi.

Trên thực tế lần này Lục Thanh lại đoán sai, Tiểu Ngọc Tử kiên cường nhiều cũng thông minh nhiều hơn so với trong tưởng tượng của Lục Thanh.

Ngày đó, Tiểu Ngọc Tử hoan thiên hỉ địa đi lấy đồ ăn, đột nhiên có một đội hắc y nhân xuất hiện ở trước mặt Tiểu Ngọc Tử, Tiểu Ngọc Tử còn chưa kịp kinh ngạc, liền cảm thấy đầu não một trận choáng huynh ngất đi. Đợi đến khi Tiểu Ngọc Tử tỉnh lại thì y đã ở nơi khác. Lúc đầu, Tiểu Ngọc Tử thật là rất kích động, bởi vì Lục Thanh không ở bên người y, nhưng sau đó có một khuôn mặt quen thuộc xuất hiện trước mặt làm cho Tiểu Ngọc Tử tạm thời yên ổn lại.

“Bảo Bảo tỉnh, có muốn ăn cái gì không, lần này ca ca có mang theo bánh quy xốp mà Bảo Bảo thích nhất đến.”

Người thanh niên nói chuyện có khuôn mặt vốn vô cùng anh tuấn quý khí, luôn luôn uy nghiêm nhưng khi đứng ở trước mặt Tiểu Ngọc Tử thì lại vô cùng ôn nhu.

“Bảo Bảo muốn ăn ~”

Tiểu Ngọc Tử có chút nhát gan vươn ra bàn tay, sau đó tiếp nhận bánh quy xốp mà thanh niên đưa qua. Vừa lấy được điểm tâm mình thích, Tiểu Ngọc Tử lang thôn hổ yết mà nhét vào trong bụng, bộ dáng giống như là bị đói bụng thật lâu. Đương nhiên, lúc này Tiểu Ngọc Tử còn không biết, trong bụng còn có một người khác đang cướp lương thực với y, cho nên y rất mau đói.

Thanh niên nhìn tướng ăn có chút bất nhã của Tiểu Ngọc Tử lại không tức giận, chỉ thực thương tiếc nhìn Tiểu Ngọc Tử, bên trong ánh mắt là ôn nhu như nước. Đợi đến khi Tiểu Ngọc Tử ăn xong bánh quy xốp, lại thực ân cần đưa lên một ly nước trà ấm áp, thật sự là vô cùng chu đáo. Đợi đến khi Tiểu Ngọc Tử ăn uống no xong, thanh niên kia nhẹ nhàng nhéo nhéo khuôn mặt Tiểu Ngọc Tử, tràn đầy sủng nịch nói:

“Bảo Bảo không ngoan, cứ nhiên một mình chạy đến một nơi xa như vậy, có biết ca ca cùng cha mẹ đều thực lo lắng cho Bảo Bảo hay không, lần sau tuyệt đối không cho phép tùy hứng như vậy.”

Thanh niên nói rất là nhẹ nhàng băng quơ, thế nhưng chỉ có chính hắn biết, trong thời gian Tiểu Ngọc Tử mất tích, hắn đã có bao nhiêu dằn vò. Hơn bốn tháng này quả thực làm cho hắn sống không bằng chết, lúc này hắn mới phát hiện Tiểu Ngọc Tử chiếm một phần lớn trong sinh mệnh của hắn đến như vậy. Hắn biết bản thân không nên có tâm tư với Tiểu Ngọc Tử, thế nhưng vẫn không nhịn được, không thể nhịn được ý

ngủ trôi Tiểu Ngốc Tử lại ngay bên cạnh, không bao giờ cho y rời đi. Nhưng mà Tiểu Ngốc Tử chỉ nói một câu, khiến cho thanh niên triệt để chán nản.

“Phu quân ở nơi nào? Bảo Bảo muốn phu quân.....” (^_^)

Tiểu Ngốc Tử lấp đầy bụng, bắt đầu tìm kiếm Lục Thanh khắp nơi, tìm một vòng đều không có tìm đến, nhất thời có chút thất kinh. Trong trí nhớ của Tiểu Ngốc Tử thì ca ca trước mặt này đối với y rất tốt, cho nên Tiểu Ngốc Tử không có chút băn khoăn, trực tiếp đem suy nghĩ trong lòng mình lớn tiếng nói ra. Dưới cái nhìn của Tiểu Ngốc Tử thì ca ca này luôn đáp ứng mọi yêu cầu của y, việc tìm phu quân đơn giản như vậy hẳn là cũng sẽ không quá khó khăn.

“Bảo Bảo lại hồ đồ, Bảo Bảo không có phu quân, chớ tại nói bậy.”

Trong ánh mắt thanh niên lóe lên một tia sát khí, sau đó lại nhanh chóng biến mất không thấy. Tiểu Ngốc Tử dùng sức lắc đầu, sau đó chăm chú nghiêm túc nói với thanh niên:

“Có có, Bảo Bảo có phu quân, phu quân nói hẳn vĩnh viễn cũng sẽ không rời đi Bảo Bảo.”

Nói nói, hốc mắt Tiểu Ngốc Tử liền có chút phỉm đỏ, nhưng y chớp mắt vài cái, không dám rơi nước mắt. Bảo Bảo là người lớn, không thể lại tùy tiện rơi nước mắt, Tiểu Ngốc Tử cứ tự nói với mình như vậy. Nhưng là Tiểu Ngốc Tử lại nghĩ vì sao phu quân còn chưa xuất hiện, nếu phu quân không xuất hiện thì Bảo Bảo sẽ giận cho coi.

Đối với người như Lục Thanh, thanh niên là khinh thường gặp mặt, thậm chí cũng không quá để ý chuyện sống chết của Lục Thanh. Nhưng trơ mắt nhìn Tiểu Ngốc Tử không muốn xa rời Lục Thanh, nói không ghen tị, kia tuyệt đối là gạt người. Ngoài ra điều làm cho thanh niên tức giận là, Lục Thanh cứ nhiên còn dám làm cho Bảo Bảo gọi mình là phu quân. Dựa vào cái gì, loại xưng hô đó hẳn đều không có hưởng thụ qua thì làm sao một thôn dân hương dã có thể hưởng thụ đến! trong lòng thanh niên đã bị ghen tị chiếm hết cho nên hẳn không có suy xét qua, tình yêu là không phân giai cấp, người có thể làm cho Tiểu Ngốc Tử thích thì đó mới là phu quân của Tiểu Ngốc Tử.

Thanh niên tuy rằng ghen tị Lục Thanh, nhưng cũng hết sức yêu thương Tiểu Ngốc Tử, biết lúc này nếu nói cho Tiểu Ngốc Tử rằng Lục Thanh đã chết thì Tiểu Ngốc Tử nhất định sẽ thương tâm, cho nên hẳn dứt khoát liền nói dối:

“Hắn đang ở trong nhà Bảo Bảo mà chờ Bảo Bảo, chỉ cần Bảo Bảo cùng ca ca về nhà, tự nhiên có thể nhìn thấy hắn.”

Từ nơi này đến kinh thành, cần hao phí một tháng, dựa theo trí nhớ của Tiểu Ngốc Tử, chỉ sợ đến lúc đó thì ngay cả Lục Thanh là ai cũng đều không nhớ được. Nhưng thanh niên lại không biết, trí nhớ hiện nay của Tiểu Ngốc Tử là vô cùng tốt, chỉ sợ sẽ không thể như hắn mong muốn. Trong mắt của thanh niên, Lục Thanh chẳng qua là một thôn dân sơn dã ham mê mỹ mạo của Tiểu Ngốc Tử, khi dễ một người đơn thuần khả ái như Tiểu Ngốc Tử, cường thường Tiểu Ngốc Tử làm thê tử. Hiện tại hẳn chỉ hận vì sao thể sớm một chút tìm thấy Tiểu Ngốc Tử, như vậy Tiểu Ngốc Tử sẽ không chịu tội nhiều như vậy. Lúc trước hẳn cho rằng Lục Thanh đã cứu Tiểu Ngốc Tử, còn phái người thưởng cho Lục Thanh một ngàn lượng hoàng kim, thể nhưng hiện tại xem ra chuyện mà Lục Thanh làm thật sự là thiên đạo vạn quả đều không quá! ánh mắt thanh niên nhìn Tiểu Ngốc Tử dị thường kiên định:

“Bảo Bảo, ca ca thề tuyệt đối không bao giờ khiến Bảo Bảo nhận đến bất cứ thương tổn nào.”

Tiểu Ngốc Tử uể oải không phản chấn lắc đầu nói: “Bảo Bảo muốn phu quân.....”

Tuy rằng phu quân đang ở trong nhà chờ đợi Bảo Bảo, thể nhưng Tiểu Ngốc Tử vẫn là muốn gặp đến hắn, muốn gặp ghé gối, nếu xe ngựa có thể nhanh lên thì tốt rồi.

“Bảo Bảo không vội, rất nhanh sẽ về đến nhà.”

Thanh niên định liệu, một tháng sau chắc hẳn Tiểu Ngốc Tử tất nhiên sẽ quên người gọi là phu quân.

48. Chương 48

Thời gian trôi nhanh, trong nháy mắt, trời mùa đông rét buốt thấu xương lạnh yên rời đi, khắp nơi trong triều Tây Lưu xuân về hoa nở. Tại cửa thành phía đông ở kinh thành phồn hoa nhất triều Tây Lưu, mỗi ngày đều có vô số người xếp hàng vào thành. Vệ binh thủ thành chỉ thấy xa xa có một người mặc đồ trắng cưỡi ngựa mà đến, vó ngựa lướt qua, bụi đất bay khắp nơi. Người này chính là người đã bỏn ba hơn một tháng; Lục Thanh; hần xuất phát từ huyện Phương Lâm, hiện tại rốt cuộc đi tới mảnh đất dưới chân thiên tử này.

Lục Thanh nhìn cửa thành uy vũ đại khí, không khỏi cảm than, thầm nghĩ đây đúng là nơi phồn hoa nhất ở Tây Lưu, nếu so sánh thì đúng là thị trấn nhỏ mà hần ở trước kia không đáng là gì. Vừa nghĩ đến Tiểu Ngốc Tử hiện tại đang ở trong một ngôi nhà nào đó tại đây, Lục Thanh liền không thể ức chế kích động trong lòng. Một tháng a, hần cơ hồ đều không có chân chính nhắm mắt lại mà ngủ. Chỉ cần vừa mới chợp mắt thì trong đầu liền sẽ hiện lên cảnh tượng Tiểu Ngốc Tử khóc. Hần nghe được Tiểu Ngốc Tử vừa khóc vừa nói:

“Phu quân, vì sao người lại bỏ Bảo Bảo một mình, phu quân gạt người, gạt người sẽ biến thành thỏ con!”

Cho nên Lục Thanh căn bản là không dám ngủ, bởi vì hần cảm giác hiện tại chính mình không có mặt mũi đối mặt với Tiểu Ngốc Tử trong mộng. Mỗi ngày, ban ngày hần đều gấp rút lên đường, ban đêm hần liền tiến vào trong hồ lô tu luyện công pháp mà Hồ Diệp dạy cho hần. Bởi vì mỗi ngày đều ngâm trong linh tuyến, cho nên gân cốt của hần đã đạt tới cảnh giới tiên thiên trong truyền thuyết, tốc độ tu luyện có thể nói là tiến triển cực nhanh. Người bình thường từ không hề có trụ cột tu tập đến ngũ giai cao thủ, nếu tư chất giống như Hồ Diệp cũng cần ít nhất hơn hai mươi năm khổ tu, hơn nữa nếu là không có cơ ngộ rất có khả năng sẽ dừng lại không tiến. Nhưng mà Lục Thanh ở bên trong hồ lô, thời gian so với bên ngoài lưu động thông thả rất nhiều, thêm nữa là hần có thể tùy lúc mà sử dụng linh tuyến, cho nên sau một tháng, Lục Thanh thể năng đạt tới tiêu chuẩn ngũ giai. Đương nhiên, luận về năng lực thực chiến, thì không thể bằng Hồ Diệp, hơn nữa tại kinh thành vốn có rất nhiều nhân tài, cho nên trình độ như hần cũng không tính là gì Phải biết rằng, người mà Lục Thanh đối mặt chính là Phong vương uy danh đỉnh đỉnh, cho nên nếu chỉ là cao thủ ngũ giai thì thật sự sẽ không làm cho Phong vương kiêng kỵ. Nhưng trong lòng Lục Thanh lại không có chút ý tứ buông tha nào, hần tin tưởng dựa vào năng lực của mình thì nhất định có thể sống yên ổn ở kinh thành.

Tuy nói lúc trước đoàn xe kia xuất phát sớm hơn Lục Thanh ba ngày, nhưng chung quy người nhiều, tốc độ tự nhiên là chậm hơn Lục Thanh. Lúc hần tới kinh thành, thì đoàn xe kia vẫn còn cách kinh thành năm sáu ngày lộ trình, mà trong năm sáu ngày này, Lục Thanh muốn tìm được một nơi đặt chân trong kinh thành, bằng không nếu để cho nhóm người kia phát hiện được hần thì lúc đó sẽ không thể chiếm ưu thế.

Dưới chân Thiên Tử không cho phép dân chúng bình dân cưỡi ngựa, cho nên Lục Thanh chỉ có thể dẫn theo hắc mã đi bộ trên đường. Sau khi vào thành, chuyện thứ nhất chính là kéo lại một lão nhân sắc mặt ôn hòa dò hỏi:

“Xin hỏi lão bá, từ lâu tốt nhất kinh thành là ở chỗ nào?”

Lão nhân vuốt râu, đánh giá Lục Thanh một lát rồi mới chậm rì rì nói:

“Ta vừa nhìn thấy thì biết người chính là người nơi khác đến, chưa từng đi đến kinh thành, từ lâu tốt nhất nơi này tên là Trạng Nguyên lâu, chuyên môn cấp cho quan to quý nhân hoặc là người đọc sách ăn cơm, nếu người không có công danh trong người thì nên đi đến một nơi khác, tiệm rượu Thái Bạch có thể tương đối thích hợp.”

“Đa tạ lão bá, bất tài có đọc sách vài năm, vẫn là muốn đi Trạng Nguyên lâu thử xem vận khí, nếu như không được thì lại đi tiệm rượu Thái Bạch xem xem.”

Lục Thanh thầm nghĩ chủ nhân của thân thể này tốt xấu gì cũng là một tú tài, không biết có thể đi vào Trạng Nguyên lâu được hay không. Hần mới đến kinh thành, trên người tuy rằng không thiếu ngân lượng, thể nhưng đó là dùng để làm vốn ban đầu, nhưng ở một nơi tắc đất tắc vàng như kinh thành thì để thu được một từ lâu giống như Thực Vi Thiên là một chuyện không dễ dàng, cho nên Lục Thanh tính toán chọn một phương thức khác mà mở rộng ốt với tiêu.

Lão bá kia nghe Lục Thanh nói là người đọc sách, liền thay đổi thái độ, rất là tất cung tất kính nói với Lục Thanh:

“Đi hết con phố này rồi rẽ trái, nhà thứ hai bên phải chính là Trạng Nguyên lâu, mà tiệm rượu Thái Bạch thì nằm ở con đường phía sau Trạng Nguyên lâu.”

Lục Thanh lấy ra một ít bạc vụn tạ lão bá, sau đó hấn đi đến Trạng Nguyên lâu. Hiện tại thân thể Lục Thanh nhẹ như yến, lộ trình mà người bình thường cần đi hai khắc thì hấn chỉ cần một khắc là có thể đi đến.

Trạng Nguyên lâu được coi là đệ nhất lâu ở kinh thành thì tất nhiên sẽ có chỗ không giống bình thường. Cũng cần nhìn về độ cao mà nói thì tòa lâu này bỏ xa các tửu lâu còn lại, ước chừng cao khoảng năm tầng, giống như hạc trong bầy gà, nhân loại đứng dưới chân nó đều vô cùng nhỏ bé, căn bản không đáng giá nhắc tới.

Ban đầu Lục Thanh cảm giác Thực Vi Thiên phát triển đã xem như không sai, hiện tại gặp được Trạng Nguyên lâu mới biết cái gì gọi nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên. Tửu lâu giống như vậy nhất định phải có một thế lực rất lớn đứng ở phía sau, bằng không thì không thể nào phát triển được hoành tráng như thế, Lục Thanh không tự chủ được mà nghĩ, nếu hấn ở lại Trạng Nguyên lâu, mà Trạng Nguyên lâu là sản nghiệp của Phong vương phủ, lúc này mới gọi là không phải người một nhà thì không tiến một nhà môn đâu. Nhưng mà Phong vương làm vương gia của triều Tây Lư, vinh sủng đến cực điểm, đối với một tửu lâu nho nhỏ như thế này tất nhiên cũng là chướng mắt.

Sau khi cảm khái xong, Lục Thanh cất bước đi về phía trước, cơ hồ là trong nháy mắt liền có người cung kính chạy tới tiếp đón hấn, vừa thấy chính là người đã được huấn luyện qua.

“Dám hỏi vị gia này có hẹn trước sao?” Tiểu nhị mặc áo khoác màu xanh cung kính hỏi.

Lục Thanh mỉm cười nói: “Ta nghe nói Trạng Nguyên lâu này chính là thiên hạ đệ nhất tửu lâu, lần đầu đến kinh thành tất nhiên là muốn đến nhắm nháp một phen, không biết tiểu nhị ca có thể hướng dẫn một chút được hay không?”

Nghe nói Lục Thanh không có hẹn trước, tiểu nhị kia cũng không suy nghĩ nhiều, ngữ khí như thường trả lời Lục Thanh:

“Xin lỗi vị gia này, Trạng Nguyên lâu của chúng ta đúng là thiên hạ đệ nhất lâu, chúng ta chỉ tiếp đãi những khách quan có hẹn trước, đương nhiên vì chưởng quầy nhà chúng ta thích nhất là người đọc sách, cho nên nếu vị gia này có công danh trong người, cũng là có thể đi vào.”

Triều Tây Lư trọng võ khinh văn, đây là điều mọi người đều biết, nhưng mà Trạng Nguyên lâu lại cố tình đi đường ngược lại, chỉ chiêu đãi người có công danh. Bất quá nay Lục Thanh vừa có văn lại vừa có võ, ở nơi nào cũng đều không ăn một.

“Nga, một khi đã như vậy thì xin hỏi, nếu ta có thể đổi lại câu đối trước cửa này thì có đủ tư cách vào hay không?”

Dứt lời, ánh mắt Lục Thanh dừng ở câu đối lẻ loi trên trụ cửa, có vẻ trên lại không có vẻ dưới, một câu đối dở dang lại được đặt một cách thu hút chú ý như vậy ở cửa tửu lâu, cảm thấy, điểm chủ cũng là một người phong lưu.

Tên tiểu nhị kia nghe nói Lục Thanh muốn đổi câu đối trên cửa, lập tức thất sắc, phải biết rằng nhiều năm như vậy, câu đối trên cửa luôn đều không có người đổi được, mà hấn nhìn diện mạo của người này cũng không giống như là một đệ tử thế gia, như thế nào có thể đổi đi ra chứ! Bất quá hấn làm việc tại thiên hạ đệ nhất lâu đã lâu, nhân giới tự nhiên cũng cao rất nhiều, tiểu nhị không có vì nhìn thấy diện mạo không nổi bậc mà khinh thường Lục Thanh, hấn chỉ nghiêm túc nhắc nhở Lục Thanh:

“Chưởng quầy từng nói qua, người có thể đổi lại câu đối này là đại khách quý của Trạng Nguyên lâu, nhưng mà không phải ta không tin vị gia này, chỉ là nếu như người không có thực học, chộc chưởng quầy sinh khí, như vậy thật sự là ghê gớm a!”

“Yên tâm, ta không làm chuyện mà không nắm chắc, mời chương quỳ của các người xuất hiện đi.” sắc mặt Lục Thanh lạnh nhạt nói.

Thấy Lục Thanh cố chấp như thế, tiểu nhị kia cũng không dám chậm trễ, vội vàng gọi người chăm sóc ngựa của Lục Thanh, mà chính mình thì dẫn Lục Thanh đi vào cửa Trạng Nguyên lâu, đến một nhà gian ở lầu ba, sau đó bảo Lục Thanh tạm thời ngồi xuống.

“Gia, đây là giấy bút, thỉnh viết ra về đối, sau đó ta sẽ cầm đi thỉnh giáo chương quỳ.”

Lục Thanh không có trực tiếp thấy chương quỳ, nhưng hắn cũng không phiền, xoát xoát xoát viết xuống về đối rồi giao cho tiểu nhị, sau đó thảnh thơi ngồi bên trong nhà gian uống trà. Một khắc sau, cửa gỗ nhà gian bị thô bạo đẩy ra, đi vào là một thiếu niên còn trẻ.

“Là người nào viết câu đối, mau ra cho bổn thiếu gia nhìn xem!”

Lục Thanh liếc xéo thiếu niên, có chút không xác định hỏi: “Người chính là chương quỳ của Trạng Nguyên lâu?”

Hắn còn tưởng rằng sẽ là một lão nhân tóc trắng xoá, kết quả cư nhiên người này còn nhỏ tuổi hơn hắn, đây đúng là đã kích không nhỏ nha!

Thiếu niên chẳng hề để ý mà ngồi đối diện Lục Thanh, rót cho mình một ly trà:

“Chính là ta, người viết ra được câu đối nên có thể tùy tiện yêu cầu ta làm một việc, dứt lời, muốn bao nhiêu lượng bạc.”

Lục Thanh có hứng thú nói: “Làm sao người biết ta sẽ muốn bạc mà không phải muốn chuyện khác chứ?”

Miệng nói như vậy, nhưng trong lòng Lục Thanh lại nghĩ nếu hắn mở miệng nói rằng muốn toàn bộ Trạng Nguyên lâu, thì có thể bị đánh hay không.

“Không cần bạc, chẳng lẽ người thật đúng là muốn ta gả cho người sao!”

Thiếu niên xúc động rống lên, nhưng sau đó rất nhanh phát hiện chính mình tiết lộ bí mật, lập tức bưng kín miệng. Lục Thanh rất là khinh thường liếc nhìn thiếu niên, khinh bỉ nói:

“Nương tử của ta đẹp hơn người nhiều.” Ở trong mắt hắn, Tiểu Ngốc Tử là người đẹp nhất trên thế giới này.

Nghe Lục Thanh nói như vậy, thiếu niên thở dài nhẹ nhõm một hơi, dịch ý đối với Lục Thanh cũng nhỏ đi nhiều. Sau đó, trải qua một phen trò chuyện, lúc này Lục Thanh mới có một chút lý giải đối với chuyện này. Bản thân Lục Thanh cũng không phải thực sự mà đối câu này, bởi vì hắn đã từng nghe qua câu đối trên cửa kia, cho nên mới có thể viết ra về đối. Mà câu đối kia vốn là di ngôn của một vị chương quỳ của Trạng Nguyên lâu, hơn nữa vị kia rất có khả năng cũng là một người xuyên việt, di ngôn của người này là, nếu có người có thể đối ra chính xác về dưới thì có thể cưới con trai độc nhất của mình và trở thành chương quỳ mới của Trạng Nguyên lâu. Bất quá thực hiển nhiên, vị thanh niên trước mặt này không muốn tuân thủ di ngôn của phụ thân mình, nếu không phải Lục Thanh nói đã có nương tử thì hắn cũng sẽ không kể mọi chuyện cho Lục Thanh nghe.

“Hảo, sự tình là như thế, hiện tại người có thể nói, người cần bao nhiêu bạc?”

Thiếu niên mang bộ dáng tài đại khí thô, phảng phất như không thèm để ý Lục Thanh có thể có công phụ sự tử ngoại hay không.

“Ta không cần bạc của người, ta chỉ muốn người giúp ta một chuyện.”

Lục Thanh rất rõ ràng, nếu có sự hỗ trợ của thiếu niên, hắn ở kinh thành phát triển tuyệt đối sẽ thuận lợi rất nhiều.

49. Chương 49

Ngôn Phi có hứng thú nhìn Lục Thanh, cười nói: “Nga? Có chuyện gì trước nói nghe xem?”

“Đương nhiên là chuyện tốt.” Lục Thanh định liệu trước nói: “Trong tay ta có một vài loại đồ ăn mới phát hiện, Trạng Nguyên lâu cùng ta hợp tác, tự nhiên là kiếm không mệt.”

Ngôn Phi rất kỳ quái nhìn Lục Thanh, không rõ hẳn vì sao phải bỏ gần cầu xa. Rõ ràng chỉ cần mở miệng liền có thể được đến một số bạc lớn, hẳn lại nhất định muốn chính mình kiếm. Bất quá nếu cẩn thận ngẫm lại thì xem ra Lục Thanh thực mới là người thông minh, bạc có mà xài thì đến một ngày nào đó cũng sẽ hết, nhưng nếu hẳn có thể hợp tác với thiên hạ đệ nhất tử lâu thì sau này không lo tài phú không chảy vào túi của hẳn. Ở mặt ngoài xem ra Lục Thanh rất ngốc, thế nhưng trên thực tế Lục Thanh rất tinh minh.

“Được, vậy cứ định như vậy.” Ngôn Phi nghĩ nghĩ, sau đó uống sạch chén trà trong tay.

Lúc này thì đến phiên Lục Thanh kỳ quái, “Người còn chưa hỏi ta muốn hợp tác như thế nào mà đã đồng ý? Không sợ ta làm hại thanh danh Trạng Nguyên lâu của các người sao?”

Nào dự đoán được, sau khi Ngôn Phi nghe Lục Thanh nói xong, cười ha ha, một chút cũng không thêm để ý nói:

“Tiểu tử, người quá ngây thơ rồi, cho dù Trạng Nguyên lâu dùng thử trong hầm cầu để bán thì cũng có người nguyện ý ăn, người tin hay không?”

Lục Thanh nhất thời không nói gì. Đây chính là hậu trường tráng kiện trong truyền thuyết sao, xem ra không thể khinh thường thiếu niên trước mắt này! chung quy có thể bảo vệ một cơ nghiệp lớn như vậy, tuyệt không phải là chuyện mà một thiếu niên bình thường có thể làm đến. Bất quá Lục Thanh không biết là, Ngôn Phi này thật đúng là không có bản sự lớn nào, bất quá ai bảo hẳn tốt mệnh, từ nhỏ chính là ngậm thìa vàng, có tiền vốn để làm thiếu niên khinh cuồng. Tuy rằng hẳn thoát nhìn không có chút bộ dáng nào của một quân sự, thế nhưng lời nói của Ngôn Phi tại Trạng Nguyên lâu là tuyệt đối có uy quyền, hẳn chỉ tùy ý phân phó một tiếng, lập tức tiểu nhị trong điểm cũng đã đem Lục Thanh xem như nửa chủ phòng quầy.

Ba ngày sau, Lục Thanh mang đến ột chính thức được mở rộng ở kinh thành, mà lầu cũng bắt đầu lặng yên xuất hiện.

Trạng Nguyên lâu là thiên hạ đệ nhất lâu, độc chiếm hạng đầu, vừa nổi bật lại vừa kiếm được rất nhiều tiền. Ở kinh thành, tin tức truyền bá nhanh hơn nhiều so với huyện Phương Lâm, một ngày sau khi lầu được đẩy ra, các hạ nhân vì muốn lấy lòng chủ nhân nhà mình đều để cử món mỹ thực vô cùng kì diệu này. Trong lúc nhất thời, các quan to quý nhân ở kinh thành hội tụ nhất đường, tranh nhau đi đến Trạng Nguyên lâu trước để thưởng thức mỹ thực, các quan mà có chức nhỏ một chút thì không thể nào tìm được vị trí.

Bất quá giờ này khắc này trong Phong vương phủ lại không rảnh bận tâm mọi chuyện ở Trạng Nguyên lâu. Toàn bộ người trong vương phủ đang nhón chân trông ngóng, chờ đợi thể tử về nhà.

Nhận được tin tức nói là xe ngựa đã vào thành, ngay cả một người lãnh khốc như Phong vương cũng đều nhin không được mà ra phủ nghênh đón. Tận mắt thấy đại nhi tử của mình bình an vô sự bước xuống xe ngựa, vị vương gia có số tuổi bán trăm này cũng không tự chủ được liền đỏ hốc mắt, mà phu nhân đứng bên cạnh hẳn thì không kìm chế được, trực tiếp khóc lớn lên.

“Bảo Bảo rốt cuộc về nhà, nương nhớ Bảo Bảo muốn chết.”

Phong vương phi không để ý hình tượng bỏ nhào vào trên người Tiểu Ngốc Tử, dùng cánh tay ôm eo của y, bi ai mà khóc.

Tiểu Ngốc Tử là miếng thịt mà nàng mang thai mười tháng mới sinh ra, y gặp chuyện không may, Phong vương phi khổ sở hơn bất kì một ai. Nhất là khi tình huống của Tiểu Ngốc Tử lại đặc thù như thế, bốn tháng này, Phong vương phi mỗi ngày đều là lấy nước mắt rửa mặt, thiếu chút nữa làm cho mình bị mù. Nay Tiểu Ngốc Tử rốt cuộc trở lại, tâm lý của nàng mới xem như chân chính buông xuống một tảng đá lớn.

“Không khóc không khóc, mẫu thân không khóc.” Tiểu Ngốc Tử nhìn thấy mẫu thân luôn yêu thương hẳn khóc đến lợi hại, vội vàng lấy tay áo của mình lau nước mắt cho mẫu thân.

Phong vương phi không nghĩ tới Tiểu Ngốc Tử cư nhiên còn nhớ rõ nàng, cao hứng vừa khóc vừa cười, cả người đều bị vây bởi một loại trạng thái điên cuồng, cuối cùng vẫn là Phong vương bình tĩnh nhắc nhở để cho nhi tử về nhà trước, lúc này mới khiến vương phi khôi phục bình thường.

Phong vương nhìn nhi tử không chỉ lông tóc vô thương, thậm chí khuôn mặt còn mượt mà hơn trước, cảm động nói: “Trở về là tốt rồi, trở về là tốt rồi.....” Hắn không cầu nhi tử có tiền đồ lớn, chỉ cầu có thể an an ổn ổn sống qua hết cả đời này là tốt rồi.

Trên xe ngựa, thanh niên cũng cùng Tiểu Ngốc Tử xuống xe, nắm tay Tiểu Ngốc Tử nói: “Hảo, đều về phủ trước đi.”

Tiểu Ngốc Tử nghe thanh niên nói như vậy, lập tức đem đầu dạo qua một vòng, giống như là đang tìm kiếm thứ gì đó. Vốn sủng nịch Tiểu Ngốc Tử sủng tới cực điểm, vương phi thấy vậy vội vàng hỏi:

“Bảo Bảo đang tìm cái gì vậy?”

Tiểu Ngốc Tử lắc đầu, sau đó tâm sự tầng tầng đi vào vương phủ. Vương phi có chút buồn bực nhìn thanh niên đứng bên người Tiểu Ngốc Tử, lại chiếm được một nụ cười bất đắc dĩ của thanh niên, trong lòng càng nghi hoặc khó hiểu. Phải biết rằng, trong vương phủ Bảo Bảo của nàng vẫn luôn thích cười, nhưng chỉ mới bốn tháng mà thôi, như thế nào liền trở nên thâm trầm như thế. Trong lòng vương phi nghi ngờ, mà trong lòng thanh niên kia càng nghi ngờ, thậm chí hơn một tháng nay, Tiểu Ngốc Tử cũng không có đề cập qua cái gọi là phu quân, hắn còn tưởng Tiểu Ngốc Tử đã sớm quên, thế nhưng nhìn thấy biểu hiện vừa rồi của Tiểu Ngốc Tử, hiển nhiên không phải như thế. Thần sắc thanh niên chậm rãi trở nên ngưng trọng hẳn lên khiến ai cũng không dám đến gần. Rất nhanh sau đó, có một chuyện mà mọi người không hề nghĩ đến lại phát sinh. Phong vương phi là người đầu tiên phát hiện Bảo Bảo không thích hợp, sau đó thanh niên đứng ở bên cạnh Tiểu Ngốc Tử cũng phát hiện.

Khuôn mặt xinh đẹp như tiên không biết khi nào thì phủ đầy nước mắt, khóc âm thầm làm cho tiểu nhân nhi đáng thương này có vẻ càng chọc người triu mến. Trước kia, khi còn ở vương phủ, Tiểu Ngốc Tử cũng thường xuyên khóc, thế nhưng khóc giống như thế này thì đây vẫn là lần đầu tiên. Y khóc giống như mình không còn có gì để lưu luyến ở trên thế giới này nữa vậy.

Ấn nhẫn hết một tháng, thẳng đến ngày hôm nay Tiểu Ngốc Tử rốt cuộc nhịn không được. Y không nhìn thấy phu quân của mình, phu quân đây là không cần y sao? Nói là sẽ ở nhà chờ Bảo Bảo, vì cái gì hiện tại về nhà rồi mà cũng không thấy được? [yuki-hana: tội quá]

Lúc đầu Tiểu Ngốc Tử còn kìm nén âm thanh, lúc sau lại bắt đầu nức nở gào khóc, không có ai có thể ngăn cản nước mắt của y tuôn mà. Y khóc thương tâm như vậy làm cho tất cả mọi người đều có cùng một suy nghĩ đó là ai chọc Tiểu Ngốc Tử khóc, nhất định phải khiến cho người này chết không tử tế được!

Từ đầu đến cuối Tiểu Ngốc Tử đều không nói qua một chữ, y chỉ là không ngừng rơi nước mắt, khóc đỏ đôi mắt của mình, khóc trắng khuôn mặt của mình, hao hết tất cả khí lực của mình. Sau đó, Tiểu Ngốc Tử xụi lơ trên mặt đất ngất đi. Phong vương ôm lấy thân thể Tiểu Ngốc Tử, lại nghe thấy một thanh âm mỏng manh ở bên tai: “Phu quân.....”

Phong vương thỉnh một vị đại phu kinh nghiệm phong phú nhất trong hoàng cung chẩn trị cho Tiểu Ngốc Tử, lão nhân tóc bạc mở to hai mắt đem mạch đập hết chẩn lại chẩn, cuối cùng run rẩy quỳ trên mặt đất bẩm báo:

“Thế tử đây là hỉ mạch a!”

Tất cả mọi người trầm mặc.

Hồi lâu sau, Phong vương nổi giận đùng đùng cầm lấy bảo kiếm của mình kề vào cổ thanh niên, lãnh liệt kiếm phong hàn quang chợt lóe, làm nổi bật ra khuôn mặt không có một tia cao hứng nào của thanh niên. Hắn nói:

“Không phải trầm, hiện tại trầm chỉ hối hận không có chính mắt thấy hắn chết.”

Trong mắt Phong vương là một mảnh huyết hồng, giận dữ hét: “Là ai làm, bổn vương muốn đem hắn thiên đao vạn quả!”

Bảo bối mà bọn họ sủng trong lòng bàn tay sợ ngã, ngậm trong miệng sợ tan, thế nhưng bị khi dễ thành cái dạng này! Muốn nhịn cũng nhịn không được.

“Người đừng rống lên, Bảo Bảo đều bị người rống tỉnh!”

Phong vương phi ngồi ở đầu giường của Tiểu Ngốc Tử, nhìn thấy Tiểu Ngốc Tử nhú chặt mày, hình như tỉnh lại, vội vàng thu đi phần nộ trên mặt, miễn cưỡng cười vui.

“Bảo Bảo có đói bụng không, mẫu thân làm trứng gà chưng cho Bảo Bảo ăn có được hay không?”

Tiểu Ngốc Tử khóc lớn một hồi, mí mắt sưng lợi hại, thật vất vả mới giãy dụa mở to mắt nhìn mẫu thân, trong mắt tối như mực lược qua một tia mờ mịt, tựa hồ không biết chính mình đang ở nơi nào. Phong vương thấy nhi tử tỉnh, tạm thời đem kiếm buông xuống, cũng lấy lòng Tiểu Ngốc Tử nói:

“Đúng vậy, Bảo Bảo ngồi xe ngựa lâu như vậy, nhất định rất đói bụng đi.”

Tiểu Ngốc Tử lắc đầu: “Không muốn ăn trứng gà chưng.”

Tiểu Ngốc Tử không khóc, đây chính là một chuyện tốt, mọi người nghe được Tiểu Ngốc Tử nói không muốn ăn trứng gà chưng, lập tức bắt đầu không ngừng nói tên các món ăn, nhưng mặc kệ bọn họ nói cái gì, Tiểu Ngốc Tử đều không có hứng thú lắc đầu. Lúc này quản gia vương phủ lại đột nhiên nhớ tới cái gì, thật cẩn thận nói với vương gia và vương phi:

“Nô tài nghe nói mấy ngày nay ở Trạng Nguyên lâu có đưa ra một món ăn mới gọi là lẩu, các vị đại nhân trong kinh thành đều thực thích, ngay cả Mộc đại nhân vốn đã Tích Cốc thật lâu, nghe nói đều nhịn không được mà phá giới.”

Phong vương không có hảo cảm đối với Trạng Nguyên lâu, đang muốn cự tuyệt thì lại nghe thấy giọng nói mềm mềm nhu nhu của Tiểu Ngốc Tử:

“Bảo Bảo muốn ăn lẩu.”

Vương phi nghe được Tiểu Ngốc Tử muốn ăn này nọ, vui mừng quá đổi, “Hảo hảo hảo, Bảo Bảo muốn ăn cái gì liền ăn cái gì, chúng ta đi gọi vị đầu bếp ở Trạng Nguyên lâu đến vương phủ để nấu lẩu cho Bảo Bảo, muốn ăn bao nhiêu liền ăn bao nhiêu được không?”

Tiểu Ngốc Tử dùng sức gật gật đầu, bên trong mắt đều là ý vui mừng, nơi nào còn có bộ dáng thương tâm như vừa rồi. [yuki-hana: em này đúng là chỉ để cưng thôi]

“Còn thất thần làm gì, nhanh đi thỉnh đầu bếp đến!” Phong vương thấy quản gia còn không thức thời đi tìm người, lập tức nói.

Quản gia bị thanh âm của Phong vương làm cho sợ tới mức ra một thân mồ hôi lạnh, xoay người muốn đi thỉnh đầu bếp. Ai ngờ Tiểu Ngốc Tử lại gọi quản gia,

“Bảo Bảo cũng phải đi!”

Này.....Quản gia lén lút nhìn thoáng qua vương gia, phát hiện ánh mắt vương gia nhìn mình giống như là muốn giết người. Nhưng vô luận người bên ngoài ngăn trở như thế nào, Tiểu Ngốc Tử vẫn cố chấp mang cùng áo khoác muốn đi cùng với quản gia. Phong vương cùng vương phi vốn muốn chiều Tiểu Ngốc Tử cho nên đành phải đi theo y đến Trạng Nguyên lâu. Về phần thanh niên kia không biết rồi đi khi nào thì không người để ý đến.....

Lục Thanh đứng ở tầng cao nhất trong Trạng Nguyên lâu nhìn xuống đám người lui tới ở phía dưới, cứ việc biết cơ hội nhìn thấy Tiểu Ngốc Tử chỉ chiếm không đến một phần ngàn, nhưng hắn vẫn lừa mình dối người từng bước từng bước phân biệt. Thẳng đến khi một thiếu niên ngây thơ mặc áo dài màu trắng xuất hiện trong tầm nhìn của hắn. Lục Thanh cảm giác yết hầu của mình bị ngăn chặn, rốt cuộc phát không ra được bất cứ thanh âm nào, hắn chỉ có thể trở mắt nhìn thiếu niên đi vào Trạng Nguyên lâu.

“Bảo Bảo.....”

Hai chữ vừa ra khỏi miệng, liền bị gió thổi tán không thấy

50. Chương 50

Tuy nói Trạng Nguyên lâu đã kín người, thế nhưng Tiểu Ngốc Tử lại là thế tử của Phong vương phủ, y muốn ăn lẩu, tự nhiên sẽ có người tự nguyện nhượng ra chỗ ngồi.

Tiểu Ngốc Tử không an phận ngồi ở trên ghế, một bên chờ đồ ăn một bên chớp chớp mắt to trong suốt sáng ngời, bất kể ai nhìn cũng đều có thể thấy là tâm tình của y đang rất tốt. Phong vương cùng vương phi tuy rằng rất kỳ quái vì sao cảm xúc của Tiểu Ngốc Tử sẽ chuyển biến nhanh như vậy, thế nhưng chỉ cần Bảo Bảo vui vẻ, bọn họ cũng không quản nhiều như vậy. Chỉ là vương phi vừa nghĩ đến Tiểu Ngốc Tử không biết bị vương bát đản nào khi dễ, liền nhin không được khổ sở trong lòng.

“Bảo Bảo uống ly trà trước đi, ta kêu quản gia đi hỏi xem lẩu như thế nào còn chưa tới.” Phong vương phi thay Tiểu Ngốc Tử đổ một ly trà nóng, tri kỷ nói.

Tiểu Ngốc Tử rất là nhu thuận nâng chung trà lên, uống một hơi cạn sạch, đang muốn cùng mẫu thân nói rằng chính mình muốn đi xuống phòng bếp, liền nghe được một thanh âm vang lên.

Cửa gỗ lim khắc hoa bị đẩy ra từ bên ngoài, có một người bưng một nồi lớn đi đến. Nhìn thấy người nọ, hốc mắt Tiểu Ngốc Tử liền đỏ. Khi không thấy được hân thì nhớ hân, nhìn thấy rồi thì lại giận hân.

Tiểu Ngốc Tử còn không biết, hiện tại, loại cảm giác này được gọi là tình yêu.

Lục Thanh rốt cuộc gặp lại Tiểu Ngốc Tử của hân, bảo bối quý trọng nhất của hân trên thế giới này, tay hân đột nhiên rung lên, nồi lẩu nóng bỏng thiếu chút nữa bị hân làm rơi xuống đất. Đợi đến khi Phong vương phát hiện hai người không thích hợp thì Tiểu Ngốc Tử đã từ chỗ ngồi của mình chạy xuống dưới, chui vào trong ngực tiểu nhị kia, không bao giờ chịu đi ra.

“Phu quân là phôi đản, bỏ lại Bảo Bảo một người chạy mất!”

Tiểu Ngốc Tử miệng thầm oán Lục Thanh, thân thể lại không tự chủ mà cọ cọ Lục Thanh, bộ dáng quyến rũ khiến tất cả mọi người trợn mắt há hốc mồm.

Lục Thanh ôm bảo bối của hân, cảm giác trái tim của mình rốt cuộc được lấp đầy, “Đúng, phu quân là phôi đản, phạt phu quân một đời đều canh giữ ở bên cạnh Bảo Bảo, không chuẩn rời đi.”

“Bảo Bảo rất nhớ phu quân, ô ô.....”

Trong lỗ mũi là hương vị quen thuộc của phu quân, bên hông là cánh tay kiên cố của phu quân, Tiểu Ngốc Tử cảm giác tất cả ủy khuất của mình đều tại thời điểm này mà phóng xuất ra hết. Y hận không thể đem hết những tưởng niệm cùng khổ sở đều nói cho Lục Thanh nghe, mà Lục Thanh, cũng là như thế. Nhưng mà đợi đến khi hai người kích động hoàn tất, khóe mắt Lục Thanh nhìn thấy hai vị có vẻ như là cha mẹ Tiểu Ngốc Tử, sắc mặt của hai người giờ phút này con đen hơn cả đáy nồi.

“Bảo Bảo ngoan, ăn no trước rồi nói sau.”

Lẩu đã sôi, bộ ốt và hoa tiêu đỏ rực không ngừng lăn mình, một tiểu nhị khác cùng vào với Lục Thanh lúc này đã nhanh chóng cho thịt vào, hiện tại cũng vừa chín tới.

Tuy rằng Tiểu Ngốc Tử rất đói bụng, thế nhưng y cùng Lục Thanh chia lìa hơn một tháng, lại như thế nào chịu để Lục Thanh đi, y nhất định phải ngồi trong ngực Lục Thanh, khiến cho Lục Thanh một ngụm một ngụm ụ y ăn thịt. (^_^)

Tiểu Ngốc Tử cùng Lục Thanh là hạnh phúc khoái hoạt, nhưng vợ chồng Phong vương rốt cuộc ngồi không nổi đi. Người này cư nhiên dám lừa bán nhi tử của bọn họ, chẳng lẽ khi dễ Phong vương phủ bọn hân là chết hết rồi sao!

Phong vương nhìn thấy Tiểu Ngốc Tử sau khi hồi phủ vẫn rầu rĩ không vui, hiện tại đang ngồi trên đùi Lục Thanh cười ngọt ngào, hai mắt đỏ bừng liền muốn rút kiếm, nhưng lại bị Phong vương phi ngăn cản. [yuki-hana: ông bố vk khoái dùng kiếm chém. người nhĩ]

“Bảo Bảo, lại đây với mẫu thân nha?”

Tâm tư của Phong vương phi hẳn nhui hơn nhiều so với phong vương, nàng nghĩ cho dù muốn thu thập Lục Thanh kia thì cũng phải cam đoan Bảo Bảo sẽ không bị thương hại mới được, cho nên trước hết nàng muốn đoạt Bảo Bảo từ trong lòng người nọ ra trước, đến lúc đó muốn xử trí Lục Thanh như thế nào còn không phải chuyện dễ dàng sao.

Phong vương phi tính toán cẩn thận, nhưng lại không nghĩ đến Tiểu Ngốc Tử căn bản không cho nàng như ý.

“Không cần, Bảo Bảo đói bụng, muốn phu quân uy Bảo Bảo ăn cơm.”(^_^)

Phong vương phi lại nói:“Vậy mẫu thân cũng có thể uy Bảo Bảo ăn cơm a, Bảo Bảo chẳng lẽ không thích mẫu thân sao?”

Tiểu Ngốc Tử nhìn nhìn Phong vương phi, lại quay đầu nhìn Lục Thanh, bẹp một chút trực tiếp hôn vào môi Lục Thanh.

“Bảo Bảo thích mẫu thân, nhưng mẫu thân còn thích đệ đệ, có đệ đệ mẫu thân liền không thích Bảo Bảo.” Tiểu Ngốc Tử dùng sức ôm cổ Lục Thanh, sau đó ngóng trông nhìn Lục Thanh hỏi:“Phu quân thích nhất Bảo Bảo, một chút cũng đều không thích đệ đệ đúng hay không?”[yuki-hana: em này khôn quá]

“Bảo Bảo nói rất đúng, ta chỉ thích một mình Bảo Bảo, vĩnh viễn đều như thế.”

Lục Thanh nhìn Tiểu Ngốc Tử toàn tâm toàn ý ỷ lại vào hắn, hận không thể lập tức ôm Tiểu Ngốc Tử chạy trốn tới một nơi không có người khác, hai người chỉ có lẫn nhau qua một đời. Nhưng mà Lục Thanh biết, trừ phi vĩnh viễn đều trốn ở trong không gian không đi ra, bằng không thì ở trên thế giới này, có nơi nào sẽ được an bình cả đời đâu?

“Im miệng!” Phong vương sát ý mười phần nhìn Lục Thanh nói:“Người chính là người đã khi dễ Tiểu Mặc, người có tư cách gì nói thích Tiểu Mặc, người có biết hay không, nếu ta không cố kỵ Tiểu Mặc, người đã sớm chết qua một ngàn một vạn lần.”

“Biết, ta như thế nào sẽ không biết.”

Lục Thanh cười khổ một tiếng, nhẹ nhàng nhéo nhéo khuôn mặt mềm mại của Tiểu Ngốc Tử. Từ khi hắn bước vào cửa, hắn liền biết chính mình căn bản không phải đối thủ của Phong vương, nhưng biết thì sao, không biết thì sao? Bảo Bảo của hắn đang ở ngay bên trong phòng, chẳng lẽ hắn bởi vì sợ chết mà không đi vào nhìn y sao? Đây là không có khả năng. Lục Thanh đã mất đi Tiểu Ngốc Tử một lần, sẽ không mất để mất đi lần thứ hai, trừ phi là hắn chết.

“Ta biết các ngươi không hề biết cảm tình của ta cùng Bảo Bảo, ta cũng không kỳ vọng các ngươi có thể lý giải, thế nhưng các ngươi phải biết một điều là muốn chúng ta tách ra là tuyệt đối không có khả năng.” Lục Thanh ngữ khí cố định, thần sắc nghiêm túc nói:“Ta có thể cam đoan với các ngươi, chỉ cần một ngày có ta, tuyệt đối sẽ không làm cho Bảo Bảo nhận được bất cứ ủy khuất nào.”

Tiểu Ngốc Tử nghe tỉnh tỉnh mê mê, thế nhưng trí lực của y chung quy đã có chút khôi phục, không còn vô ưu vô lự giống như hải tử như trước kia nữa. Y loáng thoáng nhìn bạch tụa hồ là phụ thân cùng mẫu thân không thích phu quân, nhưng là y lại nhất định phải cùng phu quân ở cùng một chỗ. Vậy phải làm sao bây giờ, Tiểu Ngốc Tử cau mày khó xử một hồi lâu, cuối cùng rốt cuộc nghĩ tới biện pháp, y vui vẻ nói:

“Bảo Bảo biết! phu quân cùng chúng ta về ở trong căn nhà lớn, như vậy Bảo Bảo sẽ không rời đi nương cùng cha, cũng không cần rời đi phu quân!”

Vợ chồng Phong vương mở to hai mắt nhìn, cảm thấy vừa rồi Bảo Bảo giống như muốn ném hai người bọn họ lại mà cùng người này chạy a!

51. Chương 51

Phong vương nóng giận, vỗ bàn,“Không có khả năng!”

Vừa dứt lời, cái bàn gỗ lim bị chụp thành vụn nhỏ, nồi lẩu trên bàn tất nhiên cũng không thể may mắn thoát khỏi.

Tiểu Ngốc Tử lần đầu tiên nhìn thấy phụ thân tức giận, bị dọa khiến y lui vào sâu hơn trong lòng Lục Thanh, đem đầu chôn trong ngực Lục Thanh, không chịu đi ra.

Vợ chồng Phong vương nhìn thấy Tiểu Ngốc Tử như vậy, trong lòng cũng một trận xót xa. Thẳng đến mới vừa rồi, bọn họ mới hiểu được chính mình đã gây cho Tiểu Ngốc Tử thương tổn lớn đến cỡ nào. Bởi vì nhị nữ tử vừa sinh ra, vợ chồng hai người đều đắm chìm trong niềm vui sướng, hơn nữa vương phi vừa sinh xong, thân thể suy yếu nên cần tĩnh dưỡng, cho nên lơ đãng liền chậm trễ Tiểu Ngốc Tử. Tiểu Ngốc Tử — cũng là đại nhi tử của bọn họ; Phong Mặc; trời sinh trí lực có chút thiếu hụt, cho nên từ khi y vừa xuất sinh, vợ chồng hai người liền trăm ngàn sủng ái y, bọn họ thật sự không biết vì chính mình bận rộn chiếu khán tiểu nhi tử, lại xem nhẹ tâm tình của Phong Mặc. Phong Mặc tuy rằng ngốc, thế nhưng tâm tư mẫn cảm, sau khi đệ đệ được sinh ra, y lại luôn nghe các hạ nhân lẩm mồn lải nhải bên tai, hơn nữa mẫu thân cùng cha quả thật không có sủng y như trước kia, dần dần tâm tư của y liền sinh tịch mịch, chạy ra khỏi nhà. Ban đầu Phong vương chỉ cho rằng Tiểu Ngốc Tử là bị hạ nhân làm mất, làm sao biết được trong đó vẫn còn có duyên cớ như thế, nếu không phải bởi vì cảm giác được tịch mịch, Tiểu Ngốc Tử làm sao bị thế giới bên ngoài vương phủ hấp dẫn mà không chịu quay về như thế đâu?

Phong vương phi nghe được lời trong lòng của nhi tử, không nhịn được rơi nước mắt, hận không thể trở lại bốn tháng trước mà đánh chính mình một trận.

“Bảo Bảo, trước kia là lỗi của mẫu thân, nương không nên bởi vì có đệ đệ mà bỏ qua Bảo Bảo, mẫu thân hiện tại biết sai, Bảo Bảo về cùng nương được không?”

Trên khuôn mặt ung dung hoa quý phủ đầy nước mắt hối hận, làn da được bảo dưỡng khéo léo trong nháy mắt cũng có vẻ bị thương mà già đi vài tuổi, Phong vương phi biết, hiện tại nói cái gì cũng đều chậm, chỉ có mang Bảo Bảo về trong vương phủ, sau đó sủng y mới là thật. Mấy người ham thích mỹ mạo của Bảo Bảo, vô luận là Lục Thanh ở trước mắt hay là vị hoàng đế đã sớm sắp tâm bất lương kia, đều rút qua một bên cho nàng. Đại nghịch bất đạo cũng được, làm một mẫu thân, nàng chỉ muốn cho hài tử của bình an mà sống hạnh phúc mà thôi.

Tiểu Ngốc Tử nhìn thấy mẫu thân khóc thương tâm như vậy, trong ánh mắt kiên định lại xuất hiện một tia dao động, y ngừng đầu lên nhìn Lục Thanh, ánh mắt to tròn tràn ngập mê mang.

“Phu quân, làm sao bây giờ, ta không nghĩ rời đi phu quân, cũng không muốn cho mẫu thân thương tâm?”

Trước kia y được trong nhà sủng, sau này lại có Lục Thanh sủng, cơ hồ chưa ăn qua đau khổ gì, thời điểm rồi rắm như vậy vẫn là lần đầu tiên. Trong lòng bàn tay mu bàn tay đều là thịt, cho dù giờ phút này Tiểu Ngốc Tử khôi phục lại chỉ số thông minh của người bình thường thì cũng vô dụng.

Lục Thanh nhẹ nhàng hôn trán Tiểu Ngốc Tử, tràn ngập sủng nịch nói: “Bảo Bảo yên tâm, phu quân sẽ không rời đi người, mẫu thân cũng sẽ không thương tâm.”

Tiểu Ngốc Tử lập tức vui vẻ nở nụ cười, ánh mắt nheo lại tựa như trăng non, làm cho Lục Thanh nhìn không được mà hôn hôn.

Phong vương phi ngừng khóc, nghĩa chính ngôn từ nói: “Nếu người thích Bảo Bảo, vậy liền buông y ra, so với người, chúng ta càng có năng lực bảo hộ y.”

Lục Thanh sắc mặt như thường, lắc lắc đầu: “Ta thừa nhận các người có thể bảo hộ Bảo Bảo rất tốt, thế nhưng các người có hỏi qua ý kiến của y hay không, ta nghĩ Bảo Bảo tình nguyện đi ăn cơm rau dưa, cũng không nguyện ý ở lại trong vương phủ mà sống một cuộc sống cấm y ngọc thực, huống chi, một ngày nào đó năng lực của ta sẽ vượt qua các người.”

Vương phủ tuy rằng tốt, thế nhưng chung quy quan hệ rắc rối phức tạp, Phong vương thậm chí cũng không dám cam đoan về sau chính mình sẽ không có việc gì, như thế thì làm sao nói đến chuyện bảo vệ Tiểu Ngốc Tử. Nay Phong vương khí thịnh, Lục Thanh cũng hiểu là đối nghịch với hần thật sự không có ưu việt, cho nên cũng chỉ có thể bắt đắc dĩ mà vô sỉ một hồi.

“Trong bụng Bảo Bảo đã có hài tử của ta, chẳng lẽ các người nguyện ý nhìn thấy hài tử vừa xuất sinh liền không có phụ thân sao?”

“Người người người —” Phong vương phi nghe được Lục Thanh cư nhiên dám áp chế bọn họ, giận đến đỉnh đầu bốc hơi, chỉ vào mũi Lục Thanh, nhưng không mắng được một câu.

Nhắc tới chuyện này Phong vương liền tức mà không biết nói sao, nay thế nhưng bị Lục Thanh lấy ra nói, khiến hắn làm sao có thể nuốt xuống khẩu khí này.

“Người có khả năng vậy thì tiếp ta ba chương.” trong mắt Phong vương hiện lên một tia sát ý lãnh liệt, “Nếu không chết, ta liền đồng ý nhận người làm con rể của ta.”

Uy danh của Phong vương, toàn bộ Tây Lưu đều biết. Dám đứng ở một chỗ, không phản kháng không trốn đi mà tiếp hắn ba chương, cơ hồ là phải chết chứ không còn đường nào khác. Nhưng mà ngoài dự liệu, thanh niên nhìn như không thể chịu nổi một kích này lại đồng ý, thậm chí, Phong Thiên còn nhìn ra một tia vui mừng từ trong sắc mặt của hắn.

Quả thực là chuyện lạ. Nào có người chịu chết mà còn vui vẻ như vậy! [yuki-hana: sao bác ấy ko nghĩ ngược lại nhỉ, sợ dĩ vui bởi vì biết không chết]

Lục Thanh lại nói: “Nếu là tiếp vương gia ba chương mà có thể khiến vương gia thừa nhận thân phận của ta, vậy thì Lục Thanh cam nguyện lĩnh chương.”

Lục Thanh rất rõ ràng tình cảnh của chính mình, cho nên hắn mới cảm thấy hưng phấn, bởi vì hắn sợ nhất chính là Phong vương không hề cho hắn một tia cơ hội nào. Lui một vịn bước mà nói, nếu hắn chết ở trong tay Phong vương, như vậy hắn đích xác là giống như lời của vương phi nói, căn bản không có năng lực bảo hộ Tiểu Ngốc Tử. Lục Thanh thích Tiểu Ngốc Tử, cho nên mới không muốn làm cho Tiểu Ngốc Tử khó xử, tuy rằng biết trong lòng Tiểu Ngốc Tử hướng về mình, thế nhưng nếu dẫn y rời đi cha mẹ ruột, Tiểu Ngốc Tử nhất định sẽ vụng trộm khổ sở trong lòng.

Phong vương cười lạnh một tiếng, “Tốt lắm, nếu người một lòng muốn chết, ta cũng sẽ thanh toán người, làm cho xú tiểu tử người biết, người nào người có thể chọc, người nào mà người vụn vụn trêu không được!”

Lục Thanh buông ra Tiểu Ngốc Tử, ngẩng đầu ưỡn ngực đứng tại chỗ, tựa như một cây tùng bất khuất, chịu đựng gió từ bốn phía nhưng vẫn cứ đứng yên.

Tiểu Ngốc Tử rất lo lắng mà nhìn phu quân, kích động nói: “Phu quân đây là muốn làm gì vậy, Bảo Bảo muốn ôm một cái.”

Dứt lời, vươn ra hai tay chủ động ôm Lục Thanh, quyến luyến ngửi hương vị quen thuộc trên người Lục Thanh, Tiểu Ngốc Tử nhắm mắt lại thỏa mãn gọi lên khỏe miệng. Nói y nghe không hiểu, y lại giống như cái gì cũng đều minh, nói y nghe hiểu, thì y lại dùng ánh mắt hồn nhiên vô tà nhìn người, khiến người nhìn không được mà mềm lòng.

Lục Thanh nhẹ giọng thăm thì nói: “Bảo Bảo đi đến chỗ mẫu thân bên kia được hay không, chờ phu quân nói chuyện với vương gia xong lập tức sẽ đi tìm Bảo Bảo.”

“Đúng vậy Bảo Bảo, lại đây, nương mang người đi ăn ngon.” Phong vương phi vội vàng tiếp miệng nói.

Tiểu Ngốc Tử nhìn nhìn phu quân, lại nhìn nhìn mẫu thân, chần chờ một hồi lâu mới chậm rãi từng bước nhỏ đi đến bên người Phong vương phi, chỉ vài bước ngắn ngủi mà vẫn nơm nớp, giống như sợ Lục Thanh trong nháy mắt lại không thấy tăm hơi. Đợi đến khi Tiểu Ngốc Tử đứng ở bên người, vương phi không nói hai lời liền gắt gao ôm lấy Tiểu Ngốc Tử, thân mình run rẩy nói, Bảo Bảo trở về thật tốt, trở về thật tốt.

Nháy mắt kế tiếp, Phong vương tung ra một chương vào ngực Lục Thanh, chương phong hô hô rung động, có vô số dòng khí lợi hại hỗn loạn, một chương, liền muốn lấy mạng của Lục Thanh. Bản thân Phong vương vốn không nghĩ nương tay tất nhiên sẽ dùng mười thành lực đạo mà đánh. Hắn tin tưởng tràn đầy, cho rằng Lục Thanh tuyệt đối sẽ chết dưới một chương này, lại không nghĩ rằng Lục Thanh chỉ là lung lay, liền đứng thẳng thân thể. [wow]

Tuy rằng sắc mặt rất là tái nhợt, thế nhưng thực hiện nhiên, thân thể Lục Thanh không có nhận đến bao nhiêu thương tổn.

Phong vương nhíu mày, không có chần chờ lâu lắm lại tung tiếp một chương, mà lúc này đây Lục Thanh rõ rệt bất ngờ không kịp phòng nên bị đánh nằm sấp trên mặt đất ho ra máu.

Máu đỏ tươi chảy trên mặt đất càng làm nổi bật sắc mặt tái nhợt của Lục Thanh.

Tiểu Ngốc Tử dù có gốc như thế nào thì hiện tại cũng biết đang phát sinh chuyện gì, y vốn là trời sinh thần lực, khi giãy dụa thì Phong vương phi căn bản không phải đối thủ của y.

Mắt thấy Lục Thanh lại gian nan đứng dậy, Phong vương vốn muốn thừa thắng xông lên, lại bị thân thể Tiểu Ngốc Tử ngăn chặn. Phong vương rất là bất đắc dĩ thu tay lại nói:

“Bảo Bảo, người không thể che chở tên hỗn đản này.”

Tiểu Ngốc Tử tức giận che ở trước người Lục Thanh, hướng tới cha ruột của mình, quát:

“Phu quân không phải khốn kiếp, phụ thân mới là đại khốn kiếp, không cho phụ thân đánh phu quân của ta!”[yuki-hana: em hỗn quá]

Phong vương cảm giác trong lòng mình trúng một tên.....Hiện tại hắn đã biết vì sao nói nhi tử gả đi thì giống như tát nước ra ngoài. Không đúng, đây còn chưa gả đi ra liền thành như vậy, nếu chân chính gả đi ra ngoài thì sẽ như thế nào nữa! Làm một phụ thân vô cùng sung sướng nhi tử, nhi tử thật vất vả mới nuôi lớn cư nhiên cùng nam nhân khác chạy, không những thế còn lại vì nam nhân kia mà không cần cha ruột như hắn. Hai mắt Phong Thiên đỏ bừng trừng Lục Thanh, rít gào nói:

“Là nam nhân ngươi liền đứng ra cho ta! trốn ở sau lưng con ta thì làm sao gọi là anh hùng hảo hán!”

Gặp phụ thân rống giận, Tiểu Ngốc Tử cũng không cam yếu thế, y rống ngược lại:

“Phu quân không phải anh hùng, là cẩu hùng!” [yuki-hana: chết với em nì]

Nghe được lời này của Tiểu Ngốc Tử, Lục Thanh dù đang bị thụ thương cũng phải muốn bật cười.

“Bảo Bảo ngoan, phu quân đang cùng phụ thân đùa giỡn.” Lục Thanh cố gắng làm cho biểu tình của mình nhu hòa một chút, ôn nhu một chút, “Chờ chúng ta đùa xong, phu quân làm đồ ăn ngon cho người.”

Cả Phong Thiên cùng Lục Thanh cũng chưa nghĩ đến là, lần này Tiểu Ngốc Tử lại không giống như bình thường dễ dàng tránh ra.

“Bảo Bảo biết nha, phụ thân không thích phu quân, cho nên muốn đánh phu quân, nhưng Bảo Bảo không muốn nhìn phu quân thụ thương.....”

Nói nói, nước mắt Tiểu Ngốc Tử liền rơi xuống, hai mắt dầm lệ mông lung nhìn phụ thân, khẩn cầu nói:

“Van cầu phụ thân không cần đánh phu quân được không, nếu phụ thân thật sự nổi giận thì có thể đánh Bảo Bảo!”

Một bên là phu quân mà mình thâm thâm quyến luyến, một bên là phụ thân nuôi mình từ nhỏ, Tiểu Ngốc Tử triệt để mê mang. Thế nhưng y tin tưởng vững chắc một điều là không thể rời đi phu quân, cũng không thể làm cho phụ thân sinh khí, cho nên tuy rằng phụ thân đánh người rất đau, thế nhưng y cũng nguyện ý đi nhận.

Phong thiên còn có thể nói cái gì đâu?

Phải biết Bảo Bảo là người rất sợ đau, từ nhỏ nếu có một chút va chạm liền sẽ rơi nước mắt, hổng rất lâu cũng đều hổng không tốt, hiện tại vì người này, cư nhiên chịu làm đến một bước này. Phong thiên có chút suy sụp, cảm giác chính mình thật giống như một ác nhân mà trong sách thường nói, ngăn cản những người yêu nhau ở cùng một chỗ. Có thể nhìn ra được, Bảo Bảo là thật thích người này, một khi đã như vậy, thì làm phụ thân của Bảo Bảo hắn cũng sẽ chấp nhận.

Phong Thiên tuy ngang ngược ít nói đạo lý, nhưng vì con hắn, hắn thậm chí có thể trả giá hết cả!

52. Chương 52

Phong vương ít nhất đã là bát giai cao thủ, Lục Thanh căn bản không có khả năng ngăn chặn một kích mà đối phương dùng toàn lực. Nhưng mà Lục Thanh lại chặn, thậm chí sau khi chịu chưởng đầu tiên thì lông tóc vô thương. Kỳ thật cũng không phải công lực của Lục Thanh cao thâm bao nhiêu, mà là mỗi lần trước khi Phong Thiên công kích, Lục Thanh đều lặng lẽ thả ra hồ lô, ngăn cản ở phía trước thân thể mình. Hồ lô

kia không chỉ có không gian bên trong, nó còn có một công dụng khác đó là một lá chắn cực kỳ chắc chắn. Một kích toàn lực của bát giai cao thủ, căn bản không gây ra bất cứ thương tổn nào cho hồ lô, cho nên Lục Thanh mới chỉ lung lay thân thể lại không có ngã xuống hoặc là thụ thương.

Phong Thiên thần tình phức tạp nhìn Lục Thanh, trầm giọng nói:“Người đứng lên đi, ta sẽ không lại giết người.”

Lục Thanh đứng thẳng thân thể, lắc đầu cố chấp nói:“Còn có một chưởng.”

Hắn tin tưởng Phong vương là một người hết lòng tuân thủ hứa hẹn, nhất ngôn ký xuất tứ mã nan truy, cho nên hôm nay hắn chính là liều mạng cũng muốn chịu hết ba chưởng này. Huống chi trong tay hắn có linh tuyến, chỉ cần không tử, thì thương thể dù có nghiêm trọng đến đâu cũng sẽ có thể khôi phục lại.

Tiểu Ngốc Tử thực sinh khí, trừng mắt nhìn Lục Thanh, mắng:“Phu quân là ngu ngốc!”(^_^)

Vì cái gì còn muốn chịu thụ thương, vì cái gì nhất định muốn tiếp tục nhận một chưởng kia của phụ thân!

Tiểu Ngốc Tử không hiểu, hốc mắt hồng hồng nhìn Lục Thanh, bộ dáng đáng thương tựa như một con thỏ nhỏ, làm cho người nhìn không được mà đáp ứng hết tất cả yêu cầu của y. Nhưng mà đối với chuyện này, Lục Thanh lại không thể nhượng bộ. Hắn muốn danh chính ngôn thuận làm cho vương phủ nhận mình, tuyệt đối không thể cứ như vậy mà tránh né chưởng thứ ba. Giống như câu mà Phong vương đã nói, trốn ở sau lưng Tiểu Ngốc Tử thì hắn làm được cái gì!

Phong vương hừ lạnh nói:“Bảo Bảo lui ra phía sau, Thiên Đường có lối người không đi, Địa Ngục không của người lại vào, nếu người muốn chết, vậy để ta làm cho người chết thống khoái một chút!”

Hắn vận chưởng thành phong, lấy tốc độ sét đánh mà đẩy Tiểu Ngốc Tử ra, sau đó oanh một tiếng, trên vách tường xuất hiện hình dáng của một người.

Toàn bộ thân thể đều dính trên vách tường, Lục Thanh phun ra một ngụm máu tươi, cả người thoát nhìn vô cùng nguy kịch, nhưng mà làm người ta kinh ngạc là, hắn cư nhiên ương ngạnh sống!

Tiểu Ngốc Tử nhìn thấy phu quân thụ thương, oa một chút liền gào khóc lên, nước mắt tuôn ra không ngừng. Cái này cũng chưa tính là gì, Tiểu Ngốc Tử còn kéo tay áo của Phong Thiên nhằm báo thù cho phu quân, hành động này khiến cho một vị được xem như là nhất thế anh danh; Phong Vương; bối rối tay chân.

May mà thương thể Lục Thanh tuy rằng nhìn nghiêm trọng chút, thế nhưng phần lớn lực đều bị hồ lô ngăn cản được, nói cách khác, Lục Thanh thành công tiếp nhận khảo nghiệm của Phong vương. Hắn bất chấp trị liệu thương thể trên người mình, trực tiếp cúi đầu nói:

“Lục Thanh bất tài, đa tạ vương gia thành toàn.”

Tuy rằng Phong Thiên sắc mặt xanh mét, lại nói không ra lời phản bác nào. Dù sao cũng là hắn đã nói trước, nay Lục Thanh thật sự thừa nhận ba chưởng kia mà không chết liền chứng minh thật có chút năng lực. Mà lời hắn đã nói ra, tất nhiên là không thể bội ước.

Phong vương nghĩ như vậy, nhưng Phong vương phi không nghĩ như thế. Trong thiên hạ nào có chuyện dễ dàng như vậy, chịu đựng ba chưởng thì có thể cười bảo bối của nàng, nghĩ đơn giản quá rồi!

“Thành toàn cái gì mà thành toàn, người chỉ mới qua cửa của vương gia thôi, vẫn còn cửa của ta mà, muốn kết hôn Bảo Bảo nhà ta thì đợi một trăm năm đi!”

Lục Thanh nhìn mặt Phong vương phi bỗng bật cười, vừa mới giải quyết xong chuyện này lại xuất hiện chuyện khác, muốn quang minh chính đại ở cùng Bảo Bảo thật sự không dễ dàng a.....

“Bảo Bảo nhà ta là thế tử của Phong vương phủ, thân phận tôn quý, há là người mà người có thể trèo cao.” Phong vương phi thuần túy là không quen nhìn Lục Thanh cư nhiên làm cho Tiểu Ngốc Tử mang thai, cho nên làm khó dễ nói:

“Muốn kết hôn Bảo Bảo cũng không phải không thể, trừ phi người có thể quan cư nhất phẩm hoặc là phú khả địch quốc, ta mới yên tâm Bảo Bảo ở cùng với người mới không bị chịu tội.”

Quan cư nhất phẩm hoặc là phú khả địch quốc, điều kiện này của Phong vương phi không thể nói là không hà khắc. Đối với Lục Thanh hiện tại mà nói, tuy rằng trong tay hắn có chút tiền, thế nhưng so với trình độ phú khả địch quốc thì vẫn còn là quá xa. Về phần quan cư nhất phẩm, có Phong vương phủ ở giữa làm khó dễ, Lục Thanh cơ bản là không cần suy xét. Bất quá Lục Thanh làm sao lại có thể dễ dàng mà buông tay, không phải nói là phú khả địch quốc sao, hắn nếu có thể từ mười lượng bạc phần đầu đến bây giờ, như vậy cũng có thể đem tài phú trong tay càng lăn càng nhiều, trở thành thiên hạ đệ nhất thủ phủ! Cho nên Lục Thanh rất là dừng cảm ứng tiếng nói:

“Được, đợi đến ngày ta phú khả địch quốc, chính là ngày ta cưới hỏi Bảo Bảo đang hoàng.”

Tin tưởng, một ngày này sẽ không quá xa

Lục Thanh chịu đựng đau nhức đứng thẳng thân thể, ôn nhu thay Tiểu Ngốc Tử lau đi nước mắt trên mặt, nhẹ giọng an ủi nói:

“Bảo Bảo không khóc, Bảo Bảo vừa khóc phu quân liền khổ sở, cho nên mỗi ngày Bảo Bảo phải vui vẻ mới được.”

Tiểu Ngốc Tử ôm lấy thân thể Lục Thanh, thanh âm khàn khàn, “Phu quân là đại ngu ngốc, Bảo Bảo không vui!”

“Như vậy Bảo Bảo thông minh hơn phu quân rồi, chẳng lẽ còn không vui sao?”

Tiểu Ngốc Tử ngăn khuôn mặt thanh tú lên, cố gắng nghĩ nghĩ nói: “Chỉ vui một chút xíu thôi!”

Bị Lục Thanh quấy rối như vậy, nguyên bản nói muốn ăn lẩu giờ cũng chưa ăn được, thậm chí xém chút thì Phong Thiên đã đánh sập đem Trạng Nguyên lâu. Hiện tại sự tình qua đi, Tiểu Ngốc Tử lập tức bị đói cồn cào, không có biện pháp, người một nhà đành phải đổi một phòng khác để tiếp tục ăn lẩu.

Tuy rằng tâm tình vợ chồng Phong vương đều thật không tốt, thế nhưng nhìn thấy Tiểu Ngốc Tử ăn vô cùng vui vẻ, khúc mắc trong lòng hai người cũng liền chậm chậm buông xuống một ít. Chung quy làm phụ mẫu, sao có thể không hi vọng nhìn thấy hài tử vui vẻ khoái hoạt chứ.

Vương phi thấy Tiểu Ngốc Tử ở cùng với Lục Thanh rất vui vẻ hạnh phúc, vụng trộm lấy khăn tay lau nước mắt. Hai người bọn họ vốn nghĩ rằng suốt đời này Tiểu Ngốc Tử cũng chỉ sẽ vô tư như thế, nhưng lại không nghĩ tới, chung quy Tiểu Ngốc Tử cũng sẽ có một ngày lớn lên, sẽ xuất hiện người mình thích. Bất quá tuy rằng thành kiến của vương phi đối với Lục Thanh đã không còn sâu đậm như trước, thế nhưng mục tiêu phú khả địch quốc vẫn là không thể hủy bỏ. Bởi vì nàng không hi vọng Lục Thanh là một kẻ ăn bám, làm phu quân của Tiểu Ngốc Tử, hắn nên có chút bản lĩnh mới được. Ngoài ra, vị ở trong cung kia, chỉ sợ là không thể nào nói nổi

53. Chương 53

Dưới sự trị vì của hoàng thất Tây Lưu, nhiều năm qua dân chúng an cư lạc nghiệp, sinh hoạt cũng tương đối giàu có sung túc. Nhớ ngày đó tại huyện Phương Lâm, đầu đường cuối ngõ đều không gặp qua người áo rách quần manh hay ăn không no bụng, nay đi đến kinh thành phồn hoa này, càng là nhìn thấy mỗi người mặt mày hồng hào, xuyên kim mang ngân. Lục Thanh đổi ra câu đối của Trạng Nguyên lâu, cùng Trạng Nguyên lâu đạt thành quan hệ hợp tác tạm thời, ở kinh thành coi như là có chút danh tiếng. Mà ngày đó Phong vương dùng toàn lực đánh ba chưởng nhưng chưa lấy được tính mạng của Lục Thanh, điều này cũng làm cho Lục Thanh nổi tiếng trong giới quan to quý tộc. Hiện tại hắn tạm thời ở tại khách điểm cách Trạng Nguyên lâu không xa, thông thường thì không cần lo lắng chuyện ăn ở, thế nhưng so với cuộc sống ở huyện Phương Lâm trước kia thì câu thúc hơn nhiều.

Tiểu Ngốc Tử tranh cãi ầm ĩ muốn Lục Thanh về vương phủ ở chung với y, vợ chồng Phong vương coi như là cam chịu thân phận của Lục Thanh. Lục Thanh vốn không muốn ăn nhờ ở đậu, nề hà Tiểu Ngốc Tử đã được xác định là có thai, Lục Thanh lại làm sao dám sơ sẩy mà chậm trễ y. Một tháng trước hắn chỉ là hoài nghi có hài tử, lúc trước, cảnh tượng vừa quá vui mừng lại vừa đau khổ cùng cực vẫn còn hiện rõ ràng trong đầu của hắn, một tháng sau hắn rốt cuộc xác nhận trong bụng Tiểu Ngốc Tử có một hài tử, nhưng lúc này cũng lại là nửa buồn nửa vui. Phong vương nói cho hắn, tuy rằng thân thể của Tiểu Ngốc Tử là đặc

thù, là người có thể dưng dục, thể nhưng bình thường, thân thể tiểu ca nhi đều tương đối nhu nhược, rất nhiều người khi sinh hài tử liền chống đỡ không trụ mà đi. Cho nên ngay từ đầu, vợ chồng Phong vương mới có thể thống hận Lục Thanh như vậy, hẳn thì vui mừng trong khi người chịu vất vả lại là hài tử ngốc của bọn họ.

Sau khi Lục Thanh nghe chuyện này cũng run sợ trong lòng. Nếu hắn sớm biết việc tiểu ca nhi mang thai là rất nguy hiểm, như vậy hẳn tuyệt đối sẽ không để cho Tiểu Ngốc Tử sinh hài tử. Thế nhưng hiện tại nói cái gì cũng đều quá muộn, tiểu gia hỏa kia ở trong bụng Tiểu Ngốc Tử đã được hai tháng, không bao lâu nữa hẳn sẽ có thể nghịch ngợm mà đá bụng để nói cho mọi người biết rằng mình tồn tại.

Lục Thanh nhẹ nhàng vuốt ve cái bụng nhỏ nhỏ bóng loáng của Tiểu Ngốc Tử, cảm giác chỗ đó hơi hơi lộ ra so với trước.

“Ha ha, hột quá a ~” Tiểu Ngốc Tử cười, ánh mắt đều nheo lại, thân thể xoay đến xoay đi tránh né bàn tay ấm áp của Lục Thanh.

Bởi vì lúc này Tiểu Ngốc Tử đang ngồi trên đùi Lục Thanh, mà Lục Thanh là một nam nhân đã bị cấm dục hơn một tháng, bị vắn vẹo như vậy, lập tức có chút chịu không nổi.

Lục Thanh đã vụng trộm uống linh tuyến để trị liệu thương thể bị Phong vương đánh, nhưng mà giờ phút này thân thể vẫn còn chút hư nhược, hơn nữa mỹ nhân trong ngực, nhất thời trên trán liền toát ra vài giọt mồ hôi lạnh. (^_^)

“Bảo Bảo không cần lộn xộn.” Lục Thanh vươn tay ôm lấy Tiểu Ngốc Tử đang xoay đến xoay đi, biểu tình rất là ẩn nhẫn.

Ánh mắt Tiểu Ngốc Tử đột nhiên trừng lớn, rất ngạc nhiên nhìn Lục Thanh, nghi hoặc nói:

“Vì cái gì trên người phu quân có cái gì đó đang đâm Bảo Bảo?” Bảo Bảo thật là khó chịu a! (^_^)

Thần tình Lục Thanh cứng lại rồi.....

Vài giây qua đi, Lục Thanh cố gắng làm cho chính mình tỉnh táo lại, sau đó mới bình tĩnh nói:

“Đó là bởi vì đã lâu phu quân không gặp được Bảo Bảo, nhớ Bảo Bảo.”

Đây là nói thật lòng, Lục Thanh tu luyện chẳng qua là tu luyện nhục thân, trên bản chất vẫn là một nam nhân phổ thông. Nguyên bản không ra huân thì hoàn hảo, một khi đã ném thử qua cái loại tư vị ngọt ngào này thì lại rất khó quên. Nhất là Tiểu Ngốc Tử đối với chuyện này vẫn luôn vui vẻ, luôn luôn thẳng thắn nhiệt tình, Lục Thanh không tự chủ được mà liếm liếm đôi môi khô cần của chính mình.

Không xong, phản ứng càng lúc càng lớn, Lục Thanh đầy mặt chua xót nhìn ánh mắt hồn nhiên của Tiểu Ngốc Tử, cảm giác hiện tại chính mình cần phải đi tắm nước lạnh để bình tĩnh bình tĩnh.

Tiểu Ngốc Tử cái hiểu cái không nhìn bộ dáng Lục Thanh khó chịu, trong đầu linh cơ vừa động, nhớ tới lần trước sau khi nhìn thấy phu quân ở cái dạng này thì y đã bị lột sạch, sau đó bị áp dưới phu quân.

“Phu quân, chúng ta yêu đi!” [yuki-hana: té ghế với em này]

Lục Thanh:“.....”

Ông trời ơi, còn chưa đường cho hắn sống hay không vậy.

Tiểu Ngốc Tử biết việc này gọi là yêu, thật ra là nghe được từ chỗ của Lục Thanh. Tâm tư của y vốn hồn nhiên, luôn luôn đều không có cảm giác đó là một việc dơ bẩn gì. Thông qua chuyện này, khiến hai người yêu nhau hợp lại thành một, thân thể linh hồn không bao giờ chia lìa. Đó là một việc vô cùng vui vẻ hạnh phúc, cho nên Tiểu Ngốc Tử chưa bao giờ cảm thấy thẹn thùng, càng không biết kiêng dè cái gì.

Thấy Lục Thanh không nói lời nào, Tiểu Ngốc Tử cảm thấy tâm tư có chút ngứa ngáy, cho nên ôm cổ Lục Thanh, làm nũng nói:

“Được không, phu quân, Bảo Bảo cũng rất nhớ phu quân ~”

Bất cứ một nam nhân bình thường nào khi gặp được loại dụ hoặc này đều sẽ nhin không được, huống chi người trực tiếp câu dẫn hần lại là Bảo Bảo mà hần yêu sâu sắc nhất! Lục Thanh thâm thâm hô hấp một hơi, áp chế hỏa diễm vô tận trong lòng, tiếng nói khàn khàn,

“Phu quân cũng rất nhớ Bảo Bảo, thế nhưng hiện tại trong bụng Bảo Bảo còn có tiểu Bảo Bảo, cho nên tạm thời không thể làm.”

Tiểu Ngốc Tử vừa nghe không thể làm, miệng không hài lòng mân mê, oán trách nhìn thoáng qua Lục Thanh, ánh mắt kia cơ hồ khiến Lục Thanh phát cuồng.

“Nguyên lai phu quân vừa rồi là đang sờ tiểu Bảo Bảo, vậy sau này nếu có tiểu Bảo Bảo, phu quân còn có thể chỉ yêu một mình Bảo Bảo sao?”

Y nhớ tới đệ đệ đã từng cướp đoạt phụ thân cùng mẫu thân từ trong tay y, thật sự thực không rõ vì sao gia hỏa cả ngày chảy nước miếng kia có thể xinh đẹp khiến nhiều người thích hơn mình. Vừa nghĩ đến trong bụng của mình có một tiểu gia hỏa còn chưa sinh ra đã muốn cùng y cướp đoạt quan tâm cùng trân trọng của phu quân, trong lòng y liền cảm thấy chua chua.

Cảm tình mà Tiểu Ngốc Tử theo đuổi là thuần túy, trên trời dưới đất, chỉ cho phép thương một mình y. Phụ thân mẫu thân bị đệ đệ cướp đi, y còn có phu quân, nhưng nếu phu quân cũng bị cướp đi, y liền thật sự cái gì cũng không có!

Lục Thanh nghiêm túc nhìn ánh mắt Tiểu Ngốc Tử, hứa hẹn nói:

“Cho dù có tiểu Bảo Bảo, người mà phu quân yêu nhất cũng là Bảo Bảo, người mà phu quân thương nhất cũng là Bảo Bảo.”

Lục Thanh thần sắc âm trầm nhìn bụng Tiểu Ngốc Tử, thầm nghĩ nếu Tiểu Ngốc Tử cũng không thích hài tử này, như vậy có thể bỏ hài tử cũng tốt. Tuy rằng trong tay hần có linh tuyến, Tiểu Ngốc Tử mỗi ngày uống cho nên thân thể tự nhiên cường đại hơn nhiều so với tiểu ca nhi yếu đuối kia, nhưng mà không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, Bảo Bảo là một người sợ đau như vậy, sinh hài tử nhất định sẽ khóc rất lợi hại đi. Lục Thanh biết làm như vậy là rất xin lỗi hài tử chưa sinh ra, nhưng vì Tiểu Ngốc Tử, cho dù là làm vậy thì hần cũng nhận. Chỉ hy vọng nếu có kiếp sau, vị trí của hai người có thể chuyển đổi cho nhau, như vậy hần nguyện ý tự mình sinh hài tử của hai người, thay thế Tiểu Ngốc Tử chịu đựng khổ sở này.

Nhưng mà khi Lục Thanh thử thăm dò, nói với Tiểu Ngốc Tử rằng nếu y không thích thì có thể bỏ hài tử, lúc này, Tiểu Ngốc Tử lại rất cố chấp lắc đầu phủ định.

“Mặc dù có tiểu Bảo Bảo thì sẽ không thể cùng phu quân yêu yêu, nhưng nếu bỏ hần thì rất đáng thương, Bảo Bảo không cần làm bại hoại, phu quân cũng không có thể làm bại hoại!”

Lục Thanh cảm khái nhìn Tiểu Ngốc Tử, ai nói Bảo Bảo ngốc, trong lòng Bảo Bảo sáng như gương, đạo lý gì đều biết hết! Hần nhớ tới lúc trước cho Tiểu Ngốc Tử uống linh tuyến, chờ mong Tiểu Ngốc Tử có thể khôi phục trí lực của người thường, hiện tại nghĩ lại thấy khi đó chính mình thật sự là buồn cười đến cực điểm. Lục Thanh thích Tiểu Ngốc Tử, không phải chính là vì thích bộ dáng thiện lương hồn nhiên này của y sao!

Lục Thanh tiếp tục hỏi: “Nhưng lúc sinh tiểu Bảo Bảo sẽ thực đau rất đau, như vậy Bảo Bảo cũng nguyện ý nhận hần sao?”

Tiểu Ngốc Tử vẫn thực kiên định nói: “Bảo Bảo không sợ đau, thế nhưng phu quân phải đáp ứng Bảo Bảo là không thể yêu tiểu Bảo Bảo hơn Bảo Bảo.”

“Nhưng ta sợ Bảo Bảo đau, bởi vì ta yêu Bảo Bảo nhất, cho nên luyện tức Bảo Bảo chịu đựng thống khổ.” Lục Thanh ôm chặt thân thể Tiểu Ngốc Tử, vẻ mặt có chút mờ mịt: “Bảo Bảo nói cho phu quân, ta nên làm cái gì bây giờ mới tốt?”

Tiểu Ngốc Tử đột nhiên lác lác nở nụ cười, cười mi nhãn cong cong, Lục Thanh chỉ cảm thấy tâm linh của mình cũng được nụ cười này làm tinh lọc, hết thấy phiền não cùng ưu sầu đều biến mất không thấy.

“Phu quân ngốc quá, Bảo Bảo còn không sợ đau thì vì sao phu quân phải sợ!”

Một câu đánh thức Lục Thanh vốn đang trong cơn mê, giống như rẽ mây nhìn thấy bầu trời vậy, làm cho Lục Thanh trong nháy mắt cảm thấy rộng mở sáng sủa.

Về việc sinh hài tử, hấn đích xác biến choáng váng. Tiểu Ngốc Tử mới là người mang thai, y còn không sợ đau mà muốn sinh hài tử, trong khi chính mình không lo đi tìm biện pháp giúp y, chỉ là một mặt buồn lo vô có. Huống chi, trong tay của hấn còn có linh tuyến. Sau khi Tiểu Ngốc Tử uống, thân thể khoẻ mạnh vô bệnh vô tai, chỉ cần sau đó hấn cẩn thận bảo hộ chăm sóc là được, hơn nữa với tác dụng của linh tuyến, khả năng giúp cho Tiểu Ngốc Tử thuận lợi sản tử là vô cùng lớn.

“Bảo Bảo nói rất đúng, là phu quân hồ đồ.” khóe môi Lục Thanh gợn lên, rồi cuộc lộ ra một nụ cười.

Nhìn thấy bộ dáng này của Lục Thanh, Tiểu Ngốc Tử đỏ mặt lên, sau đó không cần suy nghĩ, nhào lên hôn vào môi Lục Thanh. Lập tức Lục Thanh liền đảo khách thành chủ, ôm Bảo Bảo nhằm gia tăng nụ hôn này. Hơn một tháng tưởng niệm đã được nụ hôn này phóng thích vô cùng nhuần nhuyễn. Tuy rằng Lục Thanh không thể ăn thịt, thế nhưng uống canh thịt cũng rất ngon.

Hai người dây dưa hồi lâu, thẳng đến khi Tiểu Ngốc Tử sắp thở không được mới ngừng lại, lúc này sắc mặt của y đã hồng toàn bộ. Mà Phong vương phi vốn định mang điểm tâm đến cho Bảo Bảo ăn, đẩy cửa ra thì nhìn thấy cảnh tượng như thế.

Lục Thanh nhìn sắc mặt xanh mét của Phong vương phi, thần sắc thoáng có chút xấu hổ.

“Không cho người cùng Bảo Bảo cùng phòng, trạng huống hiện tại của y chẳng lẽ người không biết sao!”

Phong vương phi thấy hai người quần áo hỗn độn, cộng thêm dáng vẻ khả nghi, lập tức hoài nghi Lục Thanh mưu toan làm chuyện cấm thú. Bụng Tiểu Ngốc Tử mới hai tháng, chính là thời điểm nguy hiểm, Lục Thanh sao có thể làm bừa như vậy. Cho nên vương phi thầm nghĩ, buổi tối tuyệt đối sẽ không thể để cho hai người ở cùng một gian phòng.

“Bảo Bảo cũng biết.” Không đợi Lục Thanh giải thích, Tiểu Ngốc Tử liền trực tiếp nói với mẫu thân của mình: “Vì tiểu Bảo Bảo cho nên không thể yêu yêu, thế nhưng có thể hôn hôn, vừa rồi Bảo Bảo chỉ cùng với phu quân hôn hôn mà thôi.”

Giải thích xong, Tiểu Ngốc Tử giẫy dụa từ trong lòng Lục Thanh chui ra, bẹp một tiếng hôn ở má phải của Phong vương phi, chọc trong lòng Phong vương phi một trận vui sướng.

“Bảo Bảo ngoan lắm, hôn mẫu thân thêm một cái nữa được không” Phong vương phi mặt mày hớn hở nhìn Tiểu Ngốc Tử, chỉ chỉ bên má trái.

Tiểu Ngốc Tử không chút do dự lại hôn một cái.

Đến đây, toàn bộ nỗ lực của Phong vương phi liền biến mất không thấy, cảm giác nhi tử vẫn là Bảo Bảo ngoan ngoãn trước kia, không phải có phu quân liền quên mẫu thân.

Tiểu Ngốc Tử không biết là, hành động vô tâm của y cư nhiên khiến địch ý của Phong vương phi đối với Lục Thanh nhỏ đi rất nhiều.

“Liền biết Bảo Bảo của nương là ngoan nhất~” Phong vương phi vui vẻ lấy hộp đồ ăn từ trong tay nha hoàn phía sau, đem các loại điểm tâm tinh mỹ đặt ở bên trên bàn tròn gỗ lim. Ước chừng có bảy tám loại điểm tâm rực rỡ muôn màu xinh đẹp, toàn bộ đều được đặt trên chiếc bàn, nhìn thấy ngon hơn nhiều nếu so sánh với điểm tâm ở huyện Phương Lâm.

Lục Thanh đứng ở một bên nhìn Tiểu Ngốc Tử ăn điểm tâm, trong lòng mềm mại, cảm giác hai người đến kinh thành này cũng không tính là rất không xong. Tối thiểu, trong Phong vương phủ có vô số hạ nhân có thể để cho Tiểu Ngốc Tử sai khiến, Phong vương ra lệnh một tiếng, loại sơn hào hải vị gì cũng đều có thể đặt ở trên bàn cơm của Tiểu Ngốc Tử. Tiểu Ngốc Tử dưỡng thai trong vương phủ, tùy thời còn có Ngự y ở bên cạnh để chờ lệnh. Đãi ngộ như thế thì dù hiện tại Lục Thanh là phú giáp thiên hạ thì cũng không thể cung cấp được.

“Phu quân cũng ăn điểm tâm.” Tiểu Ngốc Tử ăn cũng không quên chiếu cố Lục Thanh, y niết một khối bánh trong tay, đưa lên miệng Lục Thanh.

Lục Thanh chần chờ một phen, nhìn thấy mẫu thân Tiểu Ngốc Tử không có phản đối mới cắn miếng bánh này. Khó trách thế nhân đều nói mẹ vợ khó哄, Lục Thanh cảm giác chính mình bị mẹ vợ đối xử như vậy chính là kết quả của chuyện xấu mà hắn làm trước kia. Bất quá tuy rằng Phong vương phi cùng Phong vương rất là cừu thị hắn, thế nhưng lại đối xử với Tiểu Ngốc Tử phi thường tốt.

Lục Thanh muốn làm sinh ý ở kinh thành, tất nhiên không thể mang theo Tiểu Ngốc Tử vốn đang mang có thai, cho nên để Tiểu Ngốc Tử ở lại trong vương phủ là một lựa chọn không sai. Ít nhất Phong vương võ nghệ cao cường, hộ vệ ở vương phủ thâm nghiêm, chuyện Tiểu Ngốc Tử bị mang đi giống như hơn một tháng trước sẽ tuyệt đối không lại phát sinh. Hiện tại vợ chồng Phong vương tuy không chính thức thừa nhận Lục Thanh, thế nhưng chịu cho Lục Thanh ở trong vương phủ cùng Tiểu Ngốc Tử đã xem như là một nhượng bộ rất lớn. Bất quá Lục Thanh lại muốn chính thức trở thành phu quân của Tiểu Ngốc Tử, hôn lễ đơn sơ năm đó ở Lục gia thì không thể nào chấp nhận được, cho nên hiện tại, nhiệm vụ hàng đầu của hắn chính là kiếm tiền thật nhiều, trở thành phú khả địch quốc thiên hạ đệ nhất thủ phủ.

Lục Thanh không tự chủ được rơi vào suy tư, tại Tây Lưu, làm sinh ý gì mà có thể kiếm tiền nhanh nhất?

Nếu ở kinh thành, hắn phát triển sản nghiệp ẩm thực giống như kiểu Thực Vi Thiên thì cũng là một cách, thế nhưng tuy rằng ngành sản xuất ẩm thực kiếm tiền, lại không có đạt tới trình độ lãi kếp sù. Lục Thanh nhớ tới một câu nói của người hiện đại: Thường ngân hàng.

Ngân hàng có bao nhiêu tiền mà tất cả người nghèo đều muốn cướp, hắn dám nói nếu không có cơ quan quốc gia bảo hộ, vậy thì vài ngân hàng kia đã sớm bị người nghèo công hãm. Kiếp trước, tuy rằng chức nghiệp của Lục Thanh là luật sư, thế nhưng tại thời đại mà pháp luật không thể nào hoàn thiện như ở đây thì luật sư thật sự là không có đất dụng võ. Còn có một điểm, Lục Thanh phát hiện tuy rằng kinh tế ở kinh thành phát triển đến trình độ rất cao, thế nhưng khi trao đổi thì vẫn dùng đồng kim ngân là chính, tiền giấy vẫn còn chưa có xuất hiện. Đối với quan to quý tộc mà nói, bình thường khi bọn họ xuất hành đều sẽ mang theo người hầu phụ trách mang theo ngân lượng, nhưng mà người thường lại chỉ có thể chính mình mang theo một lượng ngân lượng rất nặng xuất hành, thập phần không có phương tiện. Trong lịch sử ghi lại, tiền giấy xuất hiện đầu tiên là vào triều Tống, mà Tây Lưu lại không thuộc về bất cứ một triều đại nào trong lịch sử, căn cứ Lục Thanh quan sát, trình độ phát triển ở đây còn cao hơn một chút so với Tống triều. Nếu kinh tế cứ tiếp tục phát triển như vậy thì tiền giấy nhất định sẽ xuất hiện, chi bằng hiện tại Lục Thanh liền lấy nó ra sớm hơn để thúc đẩy kinh tế phát triển.

Ở trong lòng Lục Thanh thoáng tính toán, cảm giác mở ngân hàng cùng với chế tạo tiền giấy là có thể làm, chỉ là hiện tại uy vọng của hắn còn không đủ để cho dân chúng tin tưởng, sinh ý lúc đầu sẽ chậm rất nhiều. Lúc này hắn nhớ tới một người có lẽ sẽ giúp được hắn — Ngôn Phi.

Ngôn Phi tuổi còn trẻ mà đã là chủ quầy của Trạng Nguyên lâu, thế lực phía sau tuyệt đối là không thể khinh thường. Lục Thanh cùng hắn hợp tác mở rộng lầu cùng ới, hắn không nói hai lời đáp ứng, ngắn ngủi trong vài ngày, hoa hồng mà Lục Thanh được chia đã đạt tới trên trăm hai. Hộ khách của Trạng Nguyên lâu định vị thập phần cao tầng, phi phú tức quý, năm đó Lục Thanh cũng tưởng đem Thực Vi Thiên định vị cao hơn một ít, thế nhưng dù sao cũng là thị trấn nhỏ, không thể so sánh cùng kinh thành. Một bàn lẩu phổ thông, tại Thực Vi Thiên chỉ cần tiêu phí vài chục lượng bạc liền có thể ăn uống no đủ, mà tại Trạng Nguyên lâu thì trên trăm hai đều không nhất định lấy được. Lục Thanh chỉ có thể cảm khái, có quyền thế chính là thích, cũng chính là giống như ngày đó Ngôn Phi đã nói, cho dù Trạng Nguyên lâu mang đến một bàn thi, thì cũng có người vội vàng muốn ăn.

Còn có một điểm Lục Thanh cũng nhớ kỹ, người có địa vị như là Phong vương, nhưng trước khi rời đi còn phải bồi thường cho Trạng Nguyên lâu tổn thất về vách tường cùng với bàn ghế, có thể thấy người phía sau Trạng Nguyên lâu nhất định là người mà ngay cả Phong vương cũng không muốn chọc.

Chỉ tiếc là trước kia Lục Thanh chỉ là người đọc sách, rất ít biết về các quan viên quyền quý ở kinh thành, nếu đổi lại là Lục Thanh hiện tại thì nhất định có thể suy tính ra là ai.

Mắt thấy Tiểu Ngốc Tử ăn lững dạ, trong lòng Lục Thanh cũng có bước đầu tính toán cho việc sinh ý của mình, liền rất có ánh mắt mà châm một ly trà cho Tiểu Ngốc Tử cùng vương phi.

Nước trà là có sẵn trong phòng Lục Thanh, vừa không nóng cũng không lạnh, hơn nữa Lục Thanh bỏ thêm chút linh tuyến nên hương thơm lan ra bốn phía, Phong vương phi chưa từng có hưởng qua tư vị của linh

tuyền nên khi uống một ngụm thì không thể ngừng lại mà uống thêm ngụm nữa, lúc này vẻ mặt của nàng nhìn Lục Thanh cũng ôn hoà rất nhiều.

“Rất kỳ quái, làm sao mà trà ngân châm trong phòng của ta lại kém Bích Loa Xuân ở đây cơ chứ, chẳng lẽ là do lá trà của ta để lâu?”

Lục Thanh mỉm cười, bình tĩnh tự nhiên nói: “Vương phi có điều không biết, cái gọi là trà ngon, không chỉ lá trà ngon, nước dùng để pha trà cũng yêu cầu cực cao, trên người ta vừa vận mang theo một chút nước suối từ trên đỉnh núi Thanh Vân, dùng để pha trà tự nhiên ưu việt hơn nhiều.”

“Nước suối trên núi? Giống như linhuyền ở trong truyền thuyết có thể ngộ mà không thể cầu sao? hôm nay uống trà này ta mới biết được trước kia trà mà ta uống đều là rác rưởi, ngược lại vận khí của người thật không sai.”

Phong vương phi là người yêu trà, ngày thường đối trà chú ý cũng là rất nhiều, tự hỏi trà ngon trong thiên hạ đã bị nàng uống không sai biệt lắm, hôm nay mới biết tiên trà cùng phàm trà cách biệt như thế nào.

“May mắn được đến một ít mà thôi,” Lục Thanh hơi hơi gật đầu nói: “Nếu vương phi thích, ta sẽ đem nước suối này tặng vương phi.”

Phong vương phi vốn còn thăm oán Lục Thanh, xem Lục Thanh như không khí có cũng được mà không có cũng không sao, lại nể hà nước suối trong tay Lục Thanh quá mức hiếm thấy, trong lòng nàng hơi tính toán, liền gật đầu chấp nhận phân lễ này của Lục Thanh.

Kỳ thật giao tình giữa người với người đều là do bồi dưỡng mà ra, không có đạo lý Phong vương phi sẽ mang vẻ mặt ôn hoà đối với một người bất cóc Tiểu Ngốc Tử. Thế nhưng Lục Thanh làm người ổn trọng tin cậy, cũng hiểu được đạo lý đối nhân xử thế, đem nước suối trân quý như thế tặng nàng, nàng yêu ai yêu cả đường đi, cho nên xem Lục Thanh tự nhiên liền thuận mắt rất nhiều.

Lục Thanh làm bộ tìm kiếm trong ngăn tủ, trên thực tế lại là lấy ra một hồ lô linhuyền từ trong không gian, sau đó toàn bộ đều cho Phong vương phi. Thấy Phong vương phi nhận được hồ lô liền hơi lộ ra sắc mặt vui mừng, Lục Thanh liền biết một nước cờ này của mình là đi đúng rồi.

Lục Thanh vốn không có hảo cảm gì đối với Phong vương phủ, thế nhưng bọn họ là cha mẹ Tiểu Ngốc Tử, không xem mặt tăng thì cũng xem mặt Phật, Lục Thanh tự nhiên không thể làm cho Tiểu Ngốc Tử khó xử.

Phong vương phi được chỗ tốt từ Lục Thanh, lúc gần đi cũng chỉ dặn dò Lục Thanh vạn vạn không thể được chuyện phòng the, mà đối với việc tính toán bảo Tiểu Ngốc Tử cùng Lục Thanh tách ra phòng ngủ trước đó thì không đề cập tới. Ngày xưa, nàng đã tổn thương tâm của Tiểu Ngốc Tử, không đạo lý bây giờ còn đến ngăn cản tình yêu của Tiểu Ngốc Tử, vừa có hết sức, lại không có kết quả tốt.

Tiểu Ngốc Tử nhìn thấy mẫu thân cùng phu quân hòa thuận ở chung, cười tủm tỉm rất là vui vẻ. Chỉ là hiện tại y đã sống yên ổn lại là nhớ tới đồng bọn tốt của mình ở huyện Phương Lâm, nhóc con miêu mẽ vừa lười vừa béo kia. Tiểu Ngốc Tử nhíu mày hỏi:

“Mẽ Mẽ đâu? Mẽ Mẽ như thế nào không đến cùng phu quân?”

Lục Thanh cười cười sờ sờ đầu Tiểu Ngốc Tử, sau đó đi đến trước cửa, khóa lại, sau khi bảo đảm sẽ không bị quấy rầy mới nói:

“Bảo Bảo nhắm mắt lại, ta dẫn người đi xem xem Mẽ Mẽ.”

Tiểu Ngốc Tử không nghi ngờ hấn, lập tức nhắm hai mắt lại, lông mi thon dài run nhẹ nhẹ, tựa như một chiếc quạt nhỏ tinh xảo. Lục Thanh nắm tay Tiểu Ngốc Tử, tâm niệm vừa động, hai người liền xuất hiện ở không gian thần kỳ trong hồ lô.

“Tốt rồi, Bảo Bảo có thể mở to mắt nhìn.”

Lục Thanh vừa dứt lời, một tiếng hồ gầm vang lên, cự đại Bạch Hổ từ xa xa chạy đến, mắt thấy liền muốn đem Tiểu Ngốc Tử bổ nhào xuống đất.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Lục Thanh ôm Tiểu Ngốc Tử nhẹ nhàng chọt lóe, né tránh Mẽ Mẽ công kích. Mà lão hổ ngu ngốc kia lại quên phanh lại, căn bản là dừng không được nên đụng vào một đại thụ che

trời, choáng váng cả đầu óc. Tiểu Ngốc Tử che miệng cười trộm, quả thực chưa từng thấy miêu mẽ ngọc như vậy.

“Miêu Miêu ~”

Mẽ Mẽ làm nũng nằm trên mặt đất lăn mình, miệng còn không ngừng kêu Miêu Miêu, làm cho các tiểu động vật ngày thường chịu đủ hấn khi dễ đều mở ra nhãn giới, xúm lại xem kịch vui.

“Oa, cư nhiên có con thỏ, Bảo Bảo thích con thỏ.”

Tiểu Ngốc Tử nhìn con thỏ lông xù cách đó không xa, nhớ tới thịt thỏ mỹ vị, liền nuốt nước miếng. Con thỏ kia linh tính mười phần, cảm giác được phía sau lưng chợt lạnh, lập tức phát huy ưu thế tốc độ của mình mà tránh ra xa, Tiểu Ngốc Tử rất là đáng tiếc lắc lắc đầu.

“Chán ghét, Bảo Bảo chỉ là muốn ăn thịt thỏ mà thôi.” (^_^)

Lục Thanh sững nịch nhìn Tiểu Ngốc Tử, tiếp theo nói: “Vầy buổi tối làm thịt thỏ nướng cho người được không?”

Con thỏ cách đó không xa: Có cần hung tàn như vậy hay không a!

54. Chương 54

Vào buổi tối, Lục Thanh quả nhiên tự mình xuống bếp làm thịt thỏ nướng mà Tiểu Ngốc Tử thèm đã lâu. Mang theo thoang thoang mùi hương của hoa quả được nướng trên than củi, cả một con thỏ lớn được xoát mật ong cùng linh tuyền, tản mát ra từng trận hương khí.

Tiểu Ngốc Tử ngồi ở cách đó không xa, nước miếng chảy ròng, hận không thể lập tức cắn một ngụm chân thỏ cho đỡ thèm. Hiện tại trong thân thể có nhiều hơn một người, vô luận là Lục Thanh hay là người trong vương phủ đều rất khấn trương, khi nướng con thỏ sợ y bị hun khói, cho nên yêu cầu y ngồi cách xa vài chục trượng.

Lục Thanh buồn cười nhìn bộ dáng nóng như lửa đốt của Tiểu Ngốc Tử, nhanh chóng tát một chút chi ma cùng với hương liệu lên trên thịt nướng, tuy nhiên, nguyên liệu trọng yếu nhất là ớt thì không có cho thêm vào. Đợi đến khi Lục Thanh đem thịt thỏ thơm ngào ngạt đưa cho Tiểu Ngốc Tử, Tiểu Ngốc Tử lại nhăn mi, ghét bỏ nói:

“Không có ớt đỏ đỏ, ăn không ngon!”

Tiểu Ngốc Tử đã bị Lục Thanh dưỡng điều, không cay là không ăn ngon, khẩu vị này rất giống với Lục Thanh, cho nên mỗi lần ăn thì đều bị cay đến mặt đỏ bừng.

“Nhưng hiện tại thân thể của Bảo Bảo không thể ăn ớt.” Lục Thanh hơi có chút bất đắc dĩ.

Tiểu Ngốc Tử buồn bã ừ ừ ân một tiếng, miệng than thở: “Lại là bởi vì tiểu Bảo Bảo.....”

Tuy rằng vì không thể ăn ớt mà lòng có chút không cam tâm, thế nhưng thịt thỏ nướng với mật ong cùng chi ma cũng là rất mỹ vị, Tiểu Ngốc Tử trực tiếp cắn một miếng thịt, ăn đến nổi miệng đầu mớ. Lục Thanh đứng ở một bên, đem số thịt thỏ còn lại ban thưởng cho các nô tài tùy thân, chính mình thì cẩn thận chùi miệng cho Tiểu Ngốc Tử.

“Cách ~” Hồi lâu sau Tiểu Ngốc Tử ăn xong một đùi thỏ, bụng xương cốt ợ hơi, sau đó lười biếng sờ bụng mình, “Ăn no ăn no.” (^_^)

Lục Thanh dịu y đứng dậy, hai người thong thả tản bộ tiêu thực trong hoa viên rộng lớn của vương phủ.

Cuộc sống của hai người qua được thư thư phục phục, nhưng ở phía đông của vương phủ, có một cung điện vô cùng xa hoa, bên trong có một người thanh niên mặc y bào màu minh hoàng quý trên mặt đất, trong ánh mắt tràn đầy tang thương.

“Mẫu hậu, trước giờ nhi thần chưa từng có cầu qua ngài cái gì.”

Theo tầm mắt của thanh niên thì trước mặt là một nữ nhân ung dung, mặc một thân cung trang —đây là mẫu thân của đương triều Thiên Tử.

Thái Hậu có cách dưỡng nhan, cho nên tuy rằng đã hơn bốn mươi tuổi, thể nhưng diện mạo thoát nhìn cũng chỉ mới ba mươi, ánh mắt nàng lạnh lùng đảo qua nhi tử đang quỳ trong điện, thanh âm băng lãnh không mang theo một tia tình cảm,

“Hoàng Thượng, những chuyện khác thì ai gia đều nghe theo người, duy độc chuyện này thì không thể.”

Cảnh Dật trầm mặc quỳ trên mặt đất, ánh mắt ảm đạm. Hắn đã sớm biết đến kết quả như thế, Phong Mặc tuy rằng là thể tử của Phong vương lại có năng lực sinh dục, thể nhưng hắn dù thiên tính vạn tính cũng không có tính đến, chính mình vẫn là chậm một bước. Bảo Bảo bị mất tích, chờ hắn tìm được Bảo Bảo thì trong bụng y cũng đã có hài tử của người khác. Hoàng thất tuy rằng có thể chịu đựng một quý phi là ngốc tử, nhưng vạn vạn không thể chịu đựng một phi tử đã mang thai, huống chi, hài tử trong bụng Bảo Bảo căn bản không phải của hắn.

Cảnh Dật không cam lòng, hắn thích Bảo Bảo ước chừng đã được mười năm, từ lần đầu tiên nhìn thấy Bảo Bảo thì liền bị đơn thuần cùng thiện lương của y hấp dẫn. Sau khi giành thắng lợi trong cuộc đấu tranh tàn khốc của hoàng thất, lại tiêu phí năm năm ổn định cách thống trị của mình, đợi đến khi hắn tính toán quang minh chính đại đi cưới Bảo Bảo tiến cung thì cũng là lúc Tiểu Ngốc Tử biến thành nường tử của người khác, gọi một người xa lạ khác là phu quân. Hắn không cam lòng, nhưng hắn cũng không thể làm gì khác được!

Quy củ của hoàng thất Tây Lưu có hơn một ngàn năm lịch sử truyền thừa, không thể đến đời hắn thì lại bị phá hỏng, khiến người chỉ trở. Giống như lời của mẫu hậu nói ngay khi hắn đăng cơ:“Từ hôm nay trở đi, người liền không phải là người.”

Thân là chí tôn của một quốc gia, mỗi tiếng nói cử động của hắn đều phải phù hợp với quy phạm của một hoàng đế, bất cứ một hành động nào của hắn cũng sẽ bị sách sử lưu truyền thiên cổ. Cảnh Dật buông ra nắm tay, suy sụp nói:

“Mẫu hậu, nhi thần minh bạch, nhi thần chỉ là si tâm vọng tưởng mà thôi.....”

Nghe hắn nói như vậy, sắc mặt Thái Hậu hơi có dịu đi, ngữ khí cũng ôn nhu rất nhiều:

“Dật nhi chớ nên trách vì nường nhãn tâm, đạo lý này ta không cần phải nói Dật nhi cũng minh bạch, trước đó vài ngày, Nam Viêm quốc phái người đến thương lượng chuyện hòa thân, ta cảm giác cũng rất không sai.”

“Ân.” ánh mắt Cảnh Dật mơ hồ, không biết suy nghĩ cái gì, hắn đứng thẳng thân thể, hướng Thái Hậu thở dài, sau đó cáo từ:

“Mẫu hậu, nhi thần lui trước.”

Làm hoàng đế đã lâu, hắn cảm giác chính mình rất mệt, hiện tại thậm chí phản nhấm mắt lại nghỉ ngơi cho tốt. Hiện tại nhớ lại, thời gian một tháng mang Bảo Bảo trở lại kinh thành quả thật là một khoản thời gian tốt đẹp nhất của hắn, chỉ tiếc là ngày như vậy sẽ không bao giờ có nữa.

Tổng quản thái giám ở bên cạnh thấy Hoàng Thượng cước bộ phù phiếm, vội vàng tiến lên đỡ lấy,“Hoàng Thượng, cẩn thận bậc thang.”

Cảnh Dật quay đầu, thâm thâm nhìn thoáng qua tổng quản thái giám đã làm bạn với hắn nhiều năm, trầm giọng hỏi:“ Tin tức người mới vừa nói có thật hay không?”

Đại thái giám lập tức nói:“Hồi Hoàng Thượng, giữa trưa, Phong vương đánh người nọ ba chưởng, có rất nhiều đại nhân ở Trạng Nguyên lâu chính mắt nhìn thấy, không giả được.”

Nghe vậy, Cảnh Dật nhíu mày thật chặt, lâm vào suy tư. Người nọ cư nhiên không chết, rồi lại đuổi tới trong kinh thành, bất quá hắn có thể tiếp ba chưởng toàn lực của Phong Thiên, cũng quả thật tính như một nhân tài. Huống hồ Phong vương cư nhiên đồng ý hắn vào ở trong vương phủ, chắc là đã cam chịu thân phận của hắn. Nhớ đến này, Cảnh Dật không tự chủ được mà cười khổ hai tiếng, như vậy xem ra, chính mình thật sự là không có chút cơ hội nào.....

“Hoàng Thượng, nghe nói người này cùng Trịnh Nguyên lâu quan hệ chặt chẽ, ngài xem?”

Cảnh Dật phất phất tay, không quan trọng nói: “Tính, kệ hắn đi.”

Chuyện tới nay Cảnh Dật lại phản đối như thế nào cũng vô dụng, người nọ là phu quân mà Bảo Bảo nhận định, trong bụng Bảo Bảo có hài tử của người nọ, quan hệ của hai người tuyệt đối không phải hắn có thể đơn giản mà quấy phá. Hắn là người có quyền nhất quốc gia này, nhưng cũng còn có rất nhiều thứ hắn không thể chạm đến. Có lẽ hắn xin vài vị tiên nhân cao cao tại thượng kia giúp đỡ thì còn có thể có một tia hy vọng, thế nhưng Cảnh Dật lại không đồng ý làm cho Tiểu Ngốc Tử nhận đến một chút thương tổn nào. Nếu hai người kia có thể vui vẻ ở cùng một chỗ, như vậy hắn nguyện ý thành toàn.

“Ngày mai bồi trăm cải trang ra cung, trăm muốn đi Trịnh Nguyên lâu xem xem.”

“Nhưng là.....” Mặt của thái giám tổng quản lộ vẻ khó khăn, nhỏ giọng quanh co nói: “Hoàng Thượng ngài đã rời cung hơn hai tháng, tấu chương trong Ngự Thư phòng đã chồng chất như núi.”

Cảnh Dật hơi hơi sững sốt, trăm mặc vài giây sau mới chậm rãi nói: “Chuyện trăm có thể vì y làm đã không nhiều, nói Thái Sư lấy ra một vài tấu chương trọng yếu nhất cho trăm xem qua, số còn lại về sau lại nói.”

“Vâng, Hoàng Thượng.” Thái giám tổng quản tất cung tất kính ứng tiếng nói.

Thân ảnh minh hoàng càng lúc càng xa, từ xa xa nhìn lại, bóng dáng Thiên Tử cư nhiên có vẻ tiêu tịc như thế. Khó trách người đều nói, thiên nhược hữu tình thiên diệc lão, thế gian vạn vật nếu dính đến một chữ tình, tất nhiên chính là vạn kiếp bất phục.

Lục Thanh tuy rằng tạm thời có thể ở tại vương phủ, thế nhưng hành lý của hắn còn để ở khách điểm. Bất quá việc này không cần chính hắn tiến hành, chỉ dùng một thỏi bạc, liền có nô tài trong vương phủ thay hắn chạy chân làm việc. Hôm nay thật vất vả gặp được Tiểu Ngốc Tử, Lục Thanh cũng không muốn tách ra nhanh như vậy, cho nên cũng chưa đi Trịnh Nguyên lâu, hắn chỉ ở bên cạnh Tiểu Ngốc Tử, trái phải tận tâm tận lực trông chừng Tiểu Ngốc Tử. Buổi tối khi đi ngủ, Tiểu Ngốc Tử một bên phao chân một bên nghiêng đầu hỏi Lục Thanh:

“Phu quân về sau sẽ không bỏ lại Bảo Bảo một người, đúng hay không?”

Lục Thanh đang ngồi xổm trên mặt đất cẩn thận dùng xà phòng thay Tiểu Ngốc Tử rửa chân, nghe được lời nói mang chút tính trẻ con của Tiểu Ngốc Tử, ngẩng đầu nhìn chằm chằm mặt đối phương, tiếng nói ôn nhu như nước:

“Bảo Bảo yên tâm, sẽ không, Bảo Bảo đi nơi nào, ta liền đi nơi nào.” Liền tính Bảo Bảo bị đưa đến địa phương khác, Lục Thanh cũng sẽ liều lĩnh tìm ra.

“Vậy được rồi, tạm thời tin tưởng phu quân, bất quá Bảo Bảo chỉ có thể cho ba cơ hội, lần này phu quân đã dùng hết một lần, chỉ còn lại có hai lần cơ hội mà thôi.”

Tiểu Ngốc Tử vươn ra ngón tay xinh đẹp của mình, nghiêm túc đếm.

Động tác của Lục Thanh chợt ngừng, kinh ngạc hỏi: “Nếu dùng hết ba lượt cơ hội thì phải làm thế nào, Bảo Bảo sẽ không thích phu quân sao?”

“Sẽ không không thích phu quân.” Tiểu Ngốc Tử lắc đầu, sau đó lại nói tiếp: “Chỉ là sẽ đem phu quân cột vào trên người Bảo Bảo.” (^_^)

Lục Thanh dùng chiếc khăn khô ráo mềm mại thay Tiểu Ngốc Tử lau khô chân, cũng không ghét bỏ mà trực tiếp hôn một cái vào bàn chân phấn nộn khả ái vừa được phao nước ấm, trêu đùa:

“Vậy Bảo Bảo muốn trói chặt phu quân như thế nào?”

Hắn nhớ tới trước đây khi ở huyện Phương Lâm, Tiểu Ngốc Tử đem tóc của hai người đánh kết cột vào cùng nhau, cuối cùng vẫn là Lục Thanh dùng kéo đem tóc cắt xuống thì mới có thể tách ra. Xem ra Tiểu Ngốc Tử có ý tưởng muốn trói chặt Lục Thanh đã tồn tại từ lâu, cũng không phải là tùy hứng mới nói như thế.

“Chán ghét, phu quân không được cào gan bàn chân Bảo Bảo ~” Tiểu Ngốc Tử cười rất là vui vẻ, trực tiếp ngã trên giường lớn, lặc lặc nở nụ cười.

Lục Thanh không được đến đáp án, cũng không giận, chỉ thay Tiểu Ngốc Tử đắp chăn, sau đó chính mình bắt đầu rửa mặt.

Sắc trời hoàn toàn tối, bên trong vương phủ lại là đèn đuốc sáng trưng, Lục Thanh ôm Tiểu Ngốc Tử, kéo trướng, bọn hạ nhân liền thực tự giác mà dập tắt ánh nến.

Trong bóng đêm hai người gắt gao rúc vào cùng nhau, cảm thụ được khí tức thân mật lẫn nhau.

“Thật tốt, Bảo Bảo nằm ở trong lòng ta.” Lục Thanh vươn ra cánh tay, để cho Tiểu Ngốc Tử nằm ở trên cánh tay của mình, tràn đầy quyến luyến nói.

Tiểu Ngốc Tử bận rộn một ngày, đã có chút mơ màng đi vào giấc ngủ, lại vẫn là hơi hơi cong lên khoe miệng, sau đó hôn vào môi Lục Thanh.

.....

Một đêm không nói chuyện.

Khi Lục Thanh tỉnh lại bên người đã không có ai. Nói đến cùng thì hắn vẫn là người hiện đại, đồng hồ sinh học đã được cố định, căn bản không có khả năng giống cổ nhân như vậy trời chưa sáng liền tỉnh.

Nhâm mệnh, thở dài một hơi, thay quần áo đã được chuẩn bị từ đêm qua, Lục Thanh lập tức tinh thần chấn hưng bắt đầu một ngày mới hoàn toàn. Vì trở thành thương nhân phú khả địch quốc, hôm nay hắn liền muốn đi tìm Ngôn Phi nói chuyện về ngân hàng.

55. Chương 55

Tiểu Ngốc Tử vừa nghe phu quân muốn đi, lập tức liền buông bữa sáng trong tay xuống, lão đảo tính toán theo Lục Thanh cùng đi. Trước đây, khi còn ở huyện Phương Lâm, mỗi lần Lục Thanh đàm sinh ý đều sẽ mang theo Tiểu Ngốc Tử. Tuy rằng Tiểu Ngốc Tử không nói lời nào, cũng giúp không được gì, thế nhưng có thể đi theo phía sau Lục Thanh như vậy thì y cũng đã cảm thấy mỹ mãn rồi. Bất quá nay không giống ngày xưa, trong bụng Tiểu Ngốc Tử có hài tử, Lục Thanh tự nhiên là không đồng ý cho y ra ngoài chạy loạn. Lúc sắp đi hốc mắt Tiểu Ngốc Tử rưng rưng, đáng thương hề hề nhìn Lục Thanh. Lục Thanh đã ra vương phủ, khi quay đầu thì thấy Tiểu Ngốc Tử còn lẻ loi đứng ở cổng lớn ngóng trông nhìn chính mình, Lục Thanh trong lòng ai thán một tiếng, đành phải quay trở lại. Nắm tay phu quân, Tiểu Ngốc Tử mặt mày hớn hở, chẳng còn thấy một chút thương tâm nào. (^_~)

Ngã tư đường ở kinh thành náo nhiệt hơn nhiều so với huyện Phương Lâm, may mà hiện tại canh giờ còn sớm, trên đường không có vài người, Lục Thanh cùng Tiểu Ngốc Tử đi một chút lại dừng, chỉ chốc lát sau liền đến cửa Trạng Nguyên lâu. Hiện tại Lục Thanh được xem như một cổ đông của Trạng Nguyên lâu, cho nên muốn gặp Ngôn Phi không khó.

Khi gặp Ngôn Phi, trong phòng hắn còn có một thanh niên khác đang ngồi trên ghế. Mà kiểm mắt sáng, Thiên Đình phong phú, làm người ta cảm thấy quý khí bức người, tâm sinh thần phục.

Lục Thanh âm thầm đánh giá, thân phận thanh niên này nhất định không giống người thường. Chỉ là có khách quý ở đây nhưng Ngôn Phi lại vẫn là phái người thỉnh chính mình vào cửa, chỉ sợ ý đồ của người này là vì hắn mà đến.

“Ca ca!” Tiểu Ngốc Tử từ phía sau Lục Thanh nhô đầu ra, có chút kinh ngạc kêu lên.

Tiểu Ngốc Tử cùng phu quân gặp lại, tâm tình tự nhiên tốt rất nhiều, trên mặt toàn là nét vui mừng, hai tiếng ‘Ca ca’ này cũng là thanh thúy dễ nghe đến cực điểm.

Cảnh Dật không nghĩ tới ở chỗ này lại nhìn thấy Tiểu Ngốc Tử, vẻ mặt rõ rệt sửng sốt một chút, sau đó ánh mắt liền chuyển dời đến bàn tay mà hai người gắt gao nắm chặt. Trong lòng đột nhiên bị kiềm hãm, không thể ức chế xót xa, trong ngực Cảnh Dật đau đớn, cơ hồ muốn thụ nội thương. Bất quá hắn dù sao

cũng là vua của một nước, bản sự không lộ thanh sắc vẫn phải có, chỉ thấy khoe môi Cảnh Dật hơi hơi gợi lên một chút, sau đó nhẹ giọng nói:

“Bảo Bảo cũng đến đây.”

“Bảo Bảo đến cùng với phu quân.”

Tiểu Ngốc Tử cười tủm tỉm kéo tay Lục Thanh, y lại không biết hành động này khiến Cảnh Dật càng thêm tâm đắc.

Tâm tư nhạy bén như Lục Thanh, tự nhiên là có thể suy đoán ra thân phận của vị thanh niên này, tuy rằng Cảnh Dật cường trang trấn định, nhưng lại không thể che dấu tình cảm dao động trong ánh mắt của hắn, nghĩ đến trận đấu vào một tháng trước trên quan đạo ở huyện Phương Lâm huyện, ánh mắt Lục Thanh ám ám.

“Hảo hảo, Lục Thanh ngươi cùng nương tử của ngươi mau ngồi xuống đi, vị Hoàng công tử này chờ ngươi đã lâu.”

Lục Thanh nhướn mày, “Nga? Không biết có chuyện gì đáng giá mà Hoàng công tử lại chờ đợi một thảo dân như ta.” Hoàng công tử, tên này ngược lại là vi diệu.

Ánh mắt Cảnh Dật trực tiếp đối diện Lục Thanh, khí thế hai người ai cũng không chịu nhường ai, chỉ là trong trận cờ này, Cảnh Dật đã chú định là người thua cuộc

“Ta nghe nói Lục công tử ngươi khoát lác muốn trở thành phú khả địch quốc, mộ danh tiến đến chiêm ngưỡng một phen, xem coi có thể can thiệp vào chuyện làm ăn của ngươi hay không.”

Cảnh Dật mỉm cười nói. Nếu hắn đã quyết định buông tay, tự nhiên sẽ không ngăn trở Lục Thanh cùng Tiểu Ngốc Tử ở chung một chỗ, hắn cũng có nghe thấy điều kiện hà khắc của Phong vương phi, nếu có thể giúp đỡ Lục Thanh thì cũng coi như là tặng phần hạ lễ cho việc hôn nhân của Bảo Bảo.

Lời đồn đãi như lửa, cuối cùng Lục Thanh cũng ném đến tư vị này, hắn hiện chỉ có thể cầu nguyện lời đồn đãi này đó không có gì ảnh hưởng đối với kế hoạch sau này của hắn. Lục Thanh khiêm tốn nói:

“Không dám lỗ mãng trước mặt Hoàng công tử, Lục Thanh chỉ làm sinh ý nhỏ mà thôi, không đáng được nhắc đến.”

Đối với hai người đối trá, Ngôn Phi ở một bên nhìn rốt cuộc nhịn không được, nói với hai người:

“Các người đủ a, cứ tiếp tục đối trá như vậy thì ta liền muốn đuổi khách, toàn nói cái gì loạn thất bát tao không!”

Cảnh Dật cùng Lục Thanh đối diện thật lâu, sau đó rốt cuộc thoả mái. Lục Thanh gấp thời cơ đã đến, liền đem ý tưởng về xây dựng ngân hàng và phát hành tiền giấy nói ra, Cảnh Dật cùng Ngôn Phi đều rơi vào một trận trầm tư. Cảnh Dật đầu óc linh hoạt, đầu tiên liền nghi vấn nói:

“Không đúng, người nói kêu gọi dân chúng đem ngân lượng gửi vào trong ngân hàng, muốn gửi thì gửi, muốn rút thì rút, nhưng người có nhiều ngân lượng như vậy trong tay cũng không có tác dụng, chung quy cũng là phải trả về cho dân chúng, huống chi, người dựa vào cái gì có thể hấp dẫn dân chúng đem ngân lượng giao cho người bảo quản.”

“Tồn tiền tự nhiên là có lợi tức, dân chúng đem ngân lượng đặt ở trong nhà dù sao vô dụng, nếu là đặt ở trong ngân hàng còn còn có thể sinh lợi, vậy thì làm sao mà không vui lòng chứ?” Lục Thanh dừng một chút, lại tiếp tục giải thích: “Về vấn đề ngân lượng có hữu dụng hay không, thì lại càng không cần lo lắng, những thương gia muốn mở rộng sinh ý của mình cùng với những quý tộc muốn trang hoàng lại mặt tiền cửa hàng, chúng ta sẽ cho bọn họ vay, sau đó thu lợi tức cao hơn lợi tức gửi vào một chút, như thế tự nhiên sẽ có lời.”

Ý tưởng làm sinh ý như vậy chưa từng xuất hiện qua trong lịch sử của Tây Lưu, có thể nói là trước đó không có ai, Cảnh Dật làm hoàng đế của Tây Lưu, tự nhiên có thể nhanh chóng minh bạch ý tứ của Lục Thanh. Nếu Lục Thanh chân chính làm xong phần sinh ý này, như vậy đối với việc phát triển của Tây Lưu mà nói là tuyệt đối có lợi. Hơn nữa tuy rằng Tây Lưu đất rộng của cải nhiều, nhưng bởi vì thường niên đem thu

nhập tiền cống cho vài vị tiên nhân, cho nên quốc khố hư không cũng là chuyện bình thường, nếu có ngân hàng, như vậy hẳn là có thể dùng danh nghĩa của triều đình mà hướng ngân hàng mượn kim ngân, sau đó lại dùng thu nhập của quốc khố mà trả nợ nần. Nếu như vậy, Kể từ đó, vấn đề quốc khố khó khăn trong rất nhiều năm qua liền có thể giải quyết dễ dàng, hơn nữa đó cũng là một loại chế hành đối với vài vị tiên nhân cao cao tại thượng kia. Thay vì đem ngân lượng tặng không cho vài vị tiên nhân căn bản không quản sự kia, vậy thì không bằng đem bạc lưu cho Lục Thanh kiểm. Mà phát hành tiền giấy cũng là như thế, hàng năm đều hướng tiên nhân tiến cống kim ngân tài bảo, dẫn đến trữ tồn Bạch Ngân cùng hoàng kim giảm bớt rất nhiều, dùng tiền giấy thay thế kim ngân lưu thông trên thị trường thật là chủ ý không sai.

“Người nói rất có đạo lý, bất quá tiền giấy vẫn nên để cho triều đình làm” tuy rằng Ngôn Phi ở mặt ngoài vẫn là tùy tiện, thế nhưng khi suy nghĩ vấn đề lại rất khác sâu.

Tuy rằng Lục Thanh có chút danh tiếng, thế nhưng ở trước mặt nhiều thế lực như ở thì căn bản không tính cái gì, nếu là nhạc phụ Phong thiên của hắn ra mặt thì còn có chút tin tưởng, chỉ tiếc bất tự đều còn chưa nhất phiết, Phong thiên khẳng định sẽ không giúp hắn. Cho dù Lục Thanh thật sự đẩy ra tiền giấy, thì việc mở rộng cũng chính là một quá trình cực kỳ dài dòng.

Khóe mắt Lục Thanh liếc thấy Cảnh Dật đang trầm mặc không nói, thầm nghĩ loại chuyện này vốn chính là triều đình làm mới đáng tin, bất quá tiền giấy xuất hiện chính là một cường lực nhằm giúp kinh tế phát triển, nếu kinh tế phồn vinh đến giai đoạn nhất định, Tây Lưu biến thành chế độ tư bản chủ nghĩa cũng không phải không có khả năng. Bất quá Lục Thanh nghĩ một ngày như thế hẳn hẳn là không thấy được, cho dù là nhục thân thập giai cao thủ, thọ mệnh cũng chỉ khoảng ba trăm tuổi. Ba trăm năm, nếu đem so sánh với lịch sử hồng lưu, thật sự là quá mức bé nhỏ không đáng kểChính là bởi vì như thế, cho nên phạm nhân mới có thể theo đuổi sinh mệnh vĩnh hằng, theo đuổi linh hồn bất hủ, ý đồ chứng kiến tất cả lịch sử.

Bất quá Lục Thanh có Tiểu Ngốc Tử, nếu là trong dòng sinh mệnh dài lâu đó mà không có người mình làm bạn, như thế thì còn có ý nghĩa gì nữa. Trừ phi Tiểu Ngốc Tử cũng có thể trường sinh bất lão, bằng không hẳn tuyệt sẽ không sống một mình trên thế gian tạm bợ này.

Trong lòng tính toán lợi hại một lúc lâu, lúc này Cảnh Dật mới nói:“Tiền giấy, để cho ta làm.”

Một câu này của hắn vừa ra, Ngôn Phi nháy mắt yên tâm. Quân vô hí ngôn, Cảnh Dật nếu nói như vậy, liền tỏ vẻ hắn đồng ý với cái nhìn của Lục Thanh, chuyện tiền giấy cũng liền không cần bận tâm. Hai chủ ý này của Lục Thanh quả thật rất lợi hại, làm cho Ngôn Phi cùng Cảnh Dật đều thay đổi cái nhìn về hắn, cả hai dần dần buông xuống cảm giác bản thân ưu việt hơn Lục Thanh, cho nên sau đó ba người trò chuyện với nhau thật vui.

Về phần Tiểu Ngốc Tử, liền ngoan ngoãn ngồi ở bên người Lục Thanh, không sảo không nháo. Ngẫu nhiên khi ba người nói đến chuyện gì đó kích động, Tiểu Ngốc Tử cũng sẽ mở to hai mắt nhìn, cẩn thận nghe vài câu, phát hiện chính mình nghe không hiểu, sau đó buồn bực tự mình chơi.

Thời gian nháo lên một cái mà qua.

Cảnh Dật công vụ bận rộn, lấy cớ vội vàng trở lại trong cung phê tấu chương. Mà sau khi Cảnh Dật đi, Ngôn Phi đối với Lục Thanh tề mi lộng nhân nói:

“Không nghĩ tới a, tiểu tử người cư nhiên nhanh như vậy mà có thể tìm đến thế tử của Phong vương phủ làm nương tử, thật sự là lợi hại!”

“Nói bừa cái gì, Bảo Bảo vốn chính là nương tử của ta.” Lục Thanh rất là không biết nói gì, tiểu tử này quả thực rất bất quá!

“Nga ~ Bảo Bảo ~” Ngôn Phi nhìn Lục Thanh cùng Tiểu Ngốc Tử, sau đó là một trận cười gian.

Tiểu Ngốc Tử nghe được Ngôn Phi nói Bảo Bảo, lập tức liền ngẩng đầu lên nghi hoặc nói:“Ai đang gọi Bảo Bảo?”[yuki-hana: cưng quá]

Ngôn Phi cũng mặc kệ sắc mặt Lục Thanh đã xanh mét, trực tiếp đi đến trước mặt Tiểu Ngốc Tử, nhéo nhéo khuôn mặt đầy đặn, khả ái của y nói:

“Đương nhiên là ca ca ta a, Bảo Bảo có đôi bụng không, ca ca có rất nhiều món ăn ngon nga ~”

Tiểu Ngốc Tử thích ăn hàng, vừa nghe thấy có món ăn ngon lập tức trước mắt sáng lên: “Muốn muốn!”

Thế nhưng nói xong lời y lại quay đầu liếc nhìn Lục Thanh, ánh mắt đen láy có chứa một tia khấn cầu, vậy nên Lục Thanh làm sao có thể nói không cho phép được.

Tính cách của Ngôn Phi chính là tiểu hài tử, Tiểu Ngốc Tử căn bản là một tiểu hài nhi, khi hai người này ở cùng một chỗ có rất nhiều đề tài chung, cả hai chơi với nhau thật sự rất vui vẻ. Đợi đến giữa trưa, Lục Thanh muốn dẫn Tiểu Ngốc Tử về nhà, hai người đều mang bộ dáng lưu luyến không rời, thẳng đến Lục Thanh đáp ứng ngày mai còn mang theo Tiểu Ngốc Tử lại đây, Ngôn Phi mới bằng lòng phóng hai người đi.

Ngày một ngày một ngày qua đi. Bụng Tiểu Ngốc Tử chậm rãi phồng lên, mà sinh ý của Lục Thanh cũng giống như quả cầu tuyết, càng lăn càng lớn mạnh.

Ba tháng sau Lục Thanh xây dựng ngân hàng thành công, chúng có mặt khắp những thành thị lớn, mà Phong vương phi cũng rất cuộc đồng ý việc hôn nhân giữa hai người.

56. Chương 56

Hồng sắc đại biểu cho vui vẻ phủ đầy mọi góc trong Phong vương phủ. So với trận hôn lễ đơn sơ lúc trước thì hôm nay phô trương quả là vô cùng đại khí cùng trang trọng.

Bụng Tiểu Ngốc Tử phồng lên rất lớn, mới năm tháng mà nhìn bề ngoài giống như là bảy tháng. Sau khi ngự y bắt mạch khẳng định, trong bụng thế tử hẳn là song thai.

Tại Tây Lưu, song thai xem như là dấu hiệu phi thường cát tường, hơn nữa rất ít người có thể hoài thượng. Dân gian đồn đãi rằng, có thể khiến hai hài tử cùng nhau đuối tới đầu thai, cha mẹ như vậy nhất định là đời trước tích rất lớn công đức mới được tài năng như thế.

Tiểu Ngốc Tử thì không hiểu cái gì gọi tích công đức, từ khi y được mọi người báo cho biết trong bụng có hai Bảo Bảo thì luôn có chút lo lắng. Vào ngày thành thân, y rất cuộc nhịn không được nghi hoặc hỏi vì mẫu thân vốn đang giúp y mặc quần áo trang điểm:

“Mẫu thân, hai tiểu Bảo Bảo ở trong bụng Bảo Bảo có thể đánh nhau hay không?” (^_^)

“Ha ha, đương nhiên có a, Bảo Bảo hẳn là có cảm giác được đi.” Phong vương phi vừa thay nhi tử cài vạt áo, vừa cười ha hả nói.

Trải qua mấy tháng ở chung, cái nhìn của vương phi đối với con rể Lục Thanh này cũng là cải biến rất nhiều. Trước kia, nàng cảm giác Lục Thanh chỉ là một nhân vật nhỏ xuất thân từ một thị trấn nhỏ mà thôi, nhưng không ngờ Lục Thanh cư nhiên có thể làm nên sinh ý lớn như vậy ở kinh thành, phong cảnh nhất thời không có người sánh kịp, thậm chí ngay cả Phong vương cũng đều không so được. Huống chi Lục Thanh đối Phong Mặc, cũng chính là Tiểu Ngốc Tử, có thể nói là toàn tâm toàn ý. Tại mấy tháng này, cũng có rất nhiều nữ tử không có mắt muốn câu dẫn Lục Thanh, nhưng đều bị Lục Thanh dùng lời lẽ nghiêm khắc cự tuyệt, không chừa một chút cơ hội nào. Ngày thường Phong vương phi cũng nhìn thấy Lục Thanh luôn che chở Bảo Bảo, điều này làm cho vợ chồng Phong vương cảm giác người này quả thật là có bản lĩnh có thể chiếu cố Bảo Bảo của họ. Huống chi lúc trước hoàng đế Tây Lưu muốn tiếp Bảo Bảo tiến cung, nàng sợ vương phủ cùng Lục Thanh đều ngăn cản không được uy áp của hoàng đế, ai ngờ ngay cả hoàng đế cũng ngầm đồng ý quan hệ của hai người. Thậm chí đến cuối cùng, nàng ngẫu nhiên nghe Phong vương nói rằng người hợp tác với Lục Thanh làm sinh ý cư nhiên chính là vị Hoàng Thượng cao cao tại thượng kia, lúc này nàng càng thêm cảm giác Lục Thanh đáng tin. Ngay khi Lục Thanh đem ngân hàng chính thức mở ra khắp nơi ở Tây Lưu thì Phong vương phi cũng rất cuộc gật đầu đồng ý việc hôn nhân này.

Tiểu Ngốc Tử nghe được lời nói của mẫu thân, như có chút dăm chiêu sờ sờ bụng. Đột nhiên, tiểu Bảo Bảo trong bụng động một chút, Tiểu Ngốc Tử đầy mặt hoảng sợ buông tay ra, lời kéo tay áo mẫu thân nói:

“Xong đời rồi, hiện tại tiểu Bảo Bảo đang đánh nhau, có thể đánh vỡ cái bụng của Bảo Bảo mà chui ra hay không?” (^_^)

Phong vương phi bị Tiểu Ngốc Tử làm cho tức cười, vội vàng ôm lấy Bảo Bảo an ủi nói: “Yên tâm đi, tiểu Bảo Bảo cũng ngoan như Bảo Bảo, cho nên sẽ không đi ra bây giờ.”

Tiểu Ngốc Tử phồng khuôn mặt mướt mà lên, ánh mắt đen láy hiện lên một tia khác thường, không biết trong lòng suy nghĩ cái gì. Phong vương phi nhìn thấy Bảo Bảo như thế cũng không khỏi cảm thán trong lòng, hài tử thật là trưởng thành, cũng bắt đầu có tâm sự của mình. Nàng trước kia luôn cảm giác Tiểu Ngốc Tử là một hài tử không bao giờ lớn lên, là người không thích hợp nói chuyện yêu đương, thế nhưng sau này nàng mới hiểu được, trí lực của Tiểu Ngốc Tử chỉ là kém hơn người thường một chút mà thôi, cho nên y cũng có người mình thích, và y cũng sẽ vì người đó mà chịu đựng thống khổ sinh tiểu Bảo Bảo.

Phong vương phi lấy qua tấm vải đỏ thêu uyên ương hí thủy, dặn dò nói: “Mẫu thân giúp Bảo Bảo che khăn đỏ lên, trước khi phu quân nhắc khăn voan lên, Bảo Bảo không được lộn xộn nga.”

Tiểu Ngốc Tử rất nhu thuận gật đầu, “Bảo Bảo biết!” Dù sao trước lạ sau quen, y đã đội khăn đỏ một lần, tự nhiên biết quy củ này.

Nói xong, Phong vương phi liền thay Tiểu Ngốc Tử đội khăn đỏ lên, sau đó chậm rãi cùng hạ nhân ở bên cạnh đồng loạt nâng Tiểu Ngốc Tử đứng dậy. Dưới sự giúp đỡ thật cẩn thận của mọi người, tân nương tử chậm rãi đi vào bên trong đại đường. Vì chiều cổ thân mình của Tiểu Ngốc Tử, trong vương phủ đã sớm dỡ bỏ hết tất cả mọi thứ có khả năng gây vấp chân, thậm chí ngay cả bàn và ghế dựa, cũng bị đổi thành loại không có góc cạnh.

Lục Thanh đứng ở cách đó không xa, ánh mắt nhập định, trừ tiểu nhân nhi mang trên người một bộ hồng y kia, thì cái gì cũng đều không có thể đi vào ánh mắt hắn. Một ngày này, hắn đã chờ đợi lâu lắm lắm
.....

Trước mắt Lục Thanh chợt lóe lên hình ảnh hắn vừa mới xuyên việt, cùng một nương tử, nhưng tâm tình lại khác nhau rất lớn. Có lẽ ngay khi Lục Thanh đẩy khăn đỏ ra, một tiếng nói ngọt ngào ‘Ca ca, Bảo Bảo đói bụng’, đã chú định hết thảy.

Vận mệnh của hắn nhất định là phải xuyên việt đến thời không này, mà số mệnh của Tiểu Ngốc Tử cũng nhất định là phải rời nhà mà đi để gặp chính mình.

Trong ánh mắt Lục Thanh chợt lóe qua ngày tháng hai người ở chung, đột nhiên cảm giác thời gian qua thật nhanh. Hình ảnh Tiểu Ngốc Tử luôn theo sau hắn, gọi hắn là ca ca, ca ca kia giống như vừa mới ngày hôm qua, mà nay, trong bụng Tiểu Ngốc Tử đã có hài tử của hai người. Lục Thanh tiến lên một bước, kéo bàn tay nhỏ mềm mại của Tiểu Ngốc Tử, thật giống như là nắm toàn bộ thế giới của mình.

Bởi vì Tiểu Ngốc Tử có thai, cho nên hai người báai đường đều chỉ là hình thức, không quỳ trên mặt đất tam báai cửu khấu giống như người thường. Phong vương phi nhìn bộ dáng hai người nắm tay cúi đầu, nhất thời đỏ đôi mắt. Ngay cả Phong Thiên; người mà Thái Sơn sụp ngay trước mắt cũng bất động thanh sắc; hiện tại nếu nhìn kỹ thì cũng sẽ thấy hai tay đang run rẩy. Hai vợ chồng vốn có thẹn với Tiểu Ngốc Tử vì không mang đến cho Tiểu Ngốc Tử tình cảm thuần túy mà y muốn, bởi vì bọn họ có nhi tử thứ hai, cho nên không có khả năng chỉ toàn tâm chú ý Tiểu Ngốc Tử. Nay rốt cuộc có người có thể mang đến cho Tiểu Ngốc Tử một tình yêu trọn vẹn thuần khiết, hai người làm sao không khỏi vì thế mà kích động.

Sau khi báai đường xong, Lục Thanh không giống như lần trước phải lưu lại kính rượu, mà là trực tiếp mang theo Tiểu Ngốc Tử trở về phòng nghỉ ngơi. Không đợi Lục Thanh xốc lên khăn voan, Tiểu Ngốc Tử cũng đã khẩn cấp xốc lên khăn voan của mình, làm nũng nói:

“Phu quân, Bảo Bảo đói bụng ~”

Dù sao cũng là trong bụng còn có hai tiểu hài nhi, cho nên tốc độ đói thật không giống như bình thường, trước khi báai đường, Phong vương phi đã cho Tiểu Ngốc Tử ăn hết một chén trứng gà chưng, mới có một lát như vậy liền lại kêu bụng đói.

Bất quá may mà Lục Thanh có chuẩn bị sớm, trên bàn đặt đủ loại điểm tâm cùng với dứa thien.

“Bảo Bảo muốn ăn sao?” Lục Thanh cầm lấy một khối bánh quy xốp, cười nói.

Tiểu Ngốc Tử vội vàng ân hai tiếng, trong ánh mắt tràn đầy khát vọng nhìn Lục Thanh, thậm chí trực tiếp há to miệng chờ đợi phu quân uy. Ai biết hôm nay thái độ Lục Thanh khác thường, thế nhưng lập tức ngồi ở bên người Tiểu Ngốc Tử, sau đó đem bánh quy xốp đưa vào trong miệng mình, sau đó ăn ngon lành. Tiểu Ngốc Tử ủy khuất cực kỳ, ánh mắt đen láy chợt lóe một tia giả hoạt, lập tức cắn miếng bánh quy xốp ngoài miệng Lục Thanh. Hai người miệng đối miệng, không uống rượu giao bôi, nhưng lại ngọt ngào hơn rất nhiều so với rượu giao bôi.

“Vì cái gì bánh quy xốp trên miệng phu quân ăn càng ngon hơn?” Sau khi Tiểu Ngốc Tử cố gắng nuốt vào trong bụng, có chút hảo kì hỏi.

Khóe môi Lục Thanh khẽ nhếch, “Bởi vì miệng phu quân có mật ong, cho nên càng ngọt.”

“Phu quân lừa Bảo Bảo!” Tiểu Ngốc Tử kháng nghị nói: “Phu quân cũng không phải ong mật, miệng như thế nào sẽ có mật ong!” (^_^)

Lục Thanh không nói hai lời liên hôn Tiểu Ngốc Tử, dùng hành động chứng minh chính mình. Hồi lâu sau, Tiểu Ngốc Tử vụng hồ hồ dựa vào trong ngực Lục Thanh, thầm nghĩ trong lòng, chẳng lẽ phu quân chính là ong mật yêu quái biến thành? (^_^) Đợi đến khi Lục Thanh từng thìa một uy đầy cái bụng Tiểu Ngốc Tử, hai người rửa mặt, sau đó nằm ở trên nhuyển tháp, Tiểu Ngốc Tử định nằm ngủ ở trên cánh tay của Lục Thanh như bình thường, ai ngờ lại bị phu quân lột sạch quần áo. Tiểu Ngốc Tử trừng Lục Thanh, rất là nghi hoặc nói:

“Phu quân cùng với Bảo Bảo yêu sao, nhưng đại phu nói vì tiểu Bảo Bảo, không thể làm nha?” (^_^)

“Đại phu nói cho phu quân, hiện tại đã có thể.” Lục Thanh nhẹ nhàng hôn hôn ánh mắt Tiểu Ngốc Tử, tràn ngập trìu mến nói.

Hắn còn không nhắc tới là, Ngự y còn nói, vì cam đoan sinh sản thuận lợi, trong mấy tháng sau này càng phải thích hợp gia tăng chuyện phòng the, bất quá điểm này Lục Thanh không cần nói cho Tiểu Ngốc Tử, trực tiếp làm là được.

Tiểu Ngốc Tử vốn cũng rất thích chuyện này, lúc trước khi bị cho là biết không thể làm, y còn buồn bực đã lâu, nay rốt cuộc được đền bù cho nên nào có không bằng lòng.

Hai người cùng nhau vượt qua một đèn động phòng tốt đẹp và sung sướng, Lục Thanh nghĩ, chuyện hắn từng tiếc nuối trước đây, giờ rốt cuộc đã được đền bù.

Sáng sớm ngày hôm sau, Tiểu Ngốc Tử không thể thức sớm như mọi khi, mà là ngủ ở trong lòng Lục Thanh cho đến khi mặt trời lên cao. Thẳng đến giờ ăn cơm trưa thì y mới lười biếng được Lục Thanh hầu hạ rời giường.

Từ sau khi bụng phòng lên, phạm vi hoạt động của Tiểu Ngốc Tử liền bị rút nhỏ rất nhiều, mỗi ngày cũng không thể lại cùng Lục Thanh chạy sinh ý như trước kia. Bất quá hiện tại y cũng lười nhác rất nhiều, không hoạt bát hiếu động giống như trước kia vậy.

Ngày thành thân Cảnh Dật không có xuất hiện, nhưng ngày hôm sau lại đến đây vương phủ. Nhiều ngày cùng làm việc chung với nhau cho nên địch ý của Lục Thanh đối với Cảnh Dật cũng biến mất không thấy, chung quy hắn minh bạch, liên tính Cảnh Dật có tâm tư bất chính với Tiểu Ngốc Tử thì đối phương cũng tuyệt đối không có khả năng làm ra sự tình gì. Đối với Tiểu Ngốc Tử mà nói, đối phương chính là một ca ca thân mật mà thôi, không có ý nghĩa nào khác nữa.

Cảnh Dật đến lần này là cố tình mang đến cho Tiểu Ngốc Tử một quả linh đan. Đây là thứ trân quý nhất trong hoàng thất Tây Lưu, nó do một tiên nhân trong truyền thuyết luyện chế mà thành, chỉ cần người không chết thì có thể chữa khỏi tất cả mọi đau xót trên cơ thể.

Hắn nghe nói trong bụng Tiểu Ngốc Tử là song thai, cho nên lập tức lấy đan dược trân quý nhất này ra, hắn thật lòng mong muốn Tiểu Ngốc Tử có thể bình an. Thế nhân chỉ biết song thai Cát Tường, lại là không biết sinh song thai là nguy hiểm đến cực điểm, liên tính là nữ tử thì cũng đã rất khó xử, huống chi Tiểu Ngốc Tử là tiểu ca nhi, cái gì cũng đều không hiểu. Hắn lại không biết, trong tay Lục Thanh cũng có thứ có thể so sánh với linh đan gì đó, đầy đủ đảm bảo Tiểu Ngốc Tử bình an sinh sản.

57. Chương 57

Lục Thanh cùng người trong vương phủ cơ hồ xem Tiểu Ngốc Tử như là oa nhi mà phủng trong lòng bàn tay, vậy mà vẫn không tránh khỏi có người dám làm chuyện phiêu lưu. – liên tỷ như nói, Lục San San.

Nhắc đến Lục San San liền có chuyện để nói.

Lục San San là muội muội cùng cha khác mẹ của Lục Thanh, thể chất thu hút thị phi trời sinh, giống như đúc với người mẹ chết trong tuyết của nàng.

Từ sau khi Lục gia nghèo túng, Lục San San sống tại nhà của đồ tể tại huyện Phương Lâm càng không dễ chịu. Vốn đồ tể chỉ là bất đắc dĩ mới cưới nàng, nếu không phải coi trọng năm trăm lượng bạc đồ cưới của Lục gia thì với lão bà dữ như cọp mẹ ở nhà, đánh chết hán cũng không dám cưới Lục San San về nhà.

Tục ngữ nói rất đúng, ác nhân có ác nhân trị. Năm đó, Lục San San vu hãm Lục Thanh, làm hại Lục Thanh bị đánh đòn hiểm, lúc đó nàng cỡ nào dương dương đắc ý, sau này nàng bất đắc dĩ gả vào nhà đồ tể, ngày đầu tiên cọp mẹ liền dám giơ lên bàn tay tát thẳng vào mặt nàng.

Vài năm trước, cọp mẹ có luyện qua công phu, Lục San San làm sao là đối thủ của nàng, Lục San San càng phản kháng thì càng bị đánh nhiều hơn. Đợi đến lúc nàng nhẫn không được muốn thu thập một chút để về nhà mẹ đẻ thì lại nghe được Lục gia sụp đổ. Hơn nữa đánh bại Lục gia, lại là kẻ yếu đuối mà nàng đã từng hãm hại, Lục Thanh! Như vậy, không thể nghi ngờ Lục Thanh là chán ghét Lục San San, cho nên Lục San San chỉ có thể cắn răng chịu đựng.

Nhưng sau khi Lục gia suy sụp, cọp mẹ càng thêm không sợ hãi, hơn nữa lúc này đây, đồ tể cũng sẽ không nói chuyện giúp nàng. Toàn bộ quần áo trong nhà đều để một mình nàng giặt, cơm cũng là một mình nàng làm, ngay cả tiểu nha đầu Xuân Hương đều thanh nhàn hơn nàng rất nhiều. Lục San San xem như nhìn ra, cọp mẹ kia là đang cố ý chinh chinh mình.

Từ nhỏ sống an nhàn sung sướng cho tới lớn cho nên chỉ có Lục San San khi dễ người khác, nơi nào cam tâm tình nguyện chịu người khi dễ, cho nên mỗi ngày khi nàng nấu cơm đều sẽ nhỏ nước miếng vào trong bát cơm của cọp mẹ để bài tiết mối hận trong lòng, không nghĩ tới có một ngày vừa lúc bị cọp mẹ thấy, cho nên nàng bị treo lên, bỏ đói suốt ba ngày ba đêm. Lục San San ở trên xà nhà đau khổ cầu xin ba ngày, đến cuối cùng cũng được thả xuống, lúc này tay thiếu chút nữa bị cắt đứt. Đồ tể cũng không thỉnh thầy thuốc cho nàng, hán chỉ bảo nàng nằm nghỉ trên giường vài ngày.

Lục San San nằm trên giường nhìn vào gương, phát hiện người trong gương già nua không chịu nổi, nàng xót xa trong lòng, liền bật khóc. Nhớ năm đó khi nàng vẫn là nhị tiểu thư Lục gia, sinh hoạt như thế nào, nay gả cho một người nam nhân phụ lòng nàng như vậy. Nàng không phục, nàng không cam tâm! Dựa vào cái gì nàng phải ở trong này bị thảm già đi, mà Lục Thanh lại có thể ở trong Lục phủ cùng ngốc tử kia ăn hương uống lạt.[yuki-hana: tới giờ mà cũng còn đổ lỗi cho người khác]

Khó có thể ngăn được uất ức trong lòng, Lục San San lớn mật ra tay. Năm trăm lượng bạc làm đồ cưới lúc trước luôn được cọp mẹ để dưới đáy hòm giấu ở đầu giường, chưa động chút nào. Cho nên Lục San San lập kế hoạch, thừa dịp cọp mẹ về nhà mẹ đẻ, dùng cây trâm cạy khóa, mang theo năm trăm lượng bạc trốn khỏi nhà đồ tể.

Nàng vốn định về Lục phủ, thể nhưng lại biết Lục Thanh cùng Tiểu Ngốc Tử cư nhiên đã đến kinh thành phát triển. Tại Phương Lâm huyện nàng cũng không có thân nhân, Lục San San suốt đêm gấp rút lên đường, muốn rời đi địa phương tràn ngập thương cảm này.

Lục San San là một nữ nhân, thủ không thể dễ, kiên không thể kháng, trên người còn mang theo năm trăm lượng bạc, nàng dùng bạc sắm sửa cho mình, lúc này liền bị một nhóm cường đạo theo dõi. Vài cường đạo kia không chỉ giặt tiền, còn muốn đem Lục San San bán vào thanh lâu để kiếm thêm một khoản. Cho nên cứ như thế, Lục San San cũng đi tới kinh thành.

Hiện tại, nàng tuy rằng là một người nghèo trắng tay, thể nhưng vẫn còn cao ngạo, nói cái gì cũng không chịu bị ngán nhân nằm vạ nhân kỳ. Cho nên dưới tình thế cấp bách, Lục San San nói ra tên của Lục Thanh.

Hôm qua, tú bà của thanh lâu kia mới mượn một khoản trong ngân hàng của Lục Thanh, nàng đang lo lắng không biết làm sao để có thể nhanh trả. Tuy rằng nàng đối với việc Lục San San nói là bán tín bán nghi, nhưng cuối cùng cũng có chút hy vọng.

Nhưng Lục San San không nghĩ tới là, Lục Thanh rất nhanh liền phái người truyền lại tin tức, nói là căn bản không biết nàng. Dưới cơn khó thở, Lục San San nhảy cửa sổ chạy trốn, vừa vặn gặp Tiểu Ngốc Tử đang đi dạo trên phố. Nhìn cái bụng phồng lên của Tiểu Ngốc Tử, Lục San San liền mở to hai mắt.

Tuy rằng nàng cũng nghe nói qua có một loại nam nhân có thể sinh hài tử, thế nhưng tận mắt nhìn thấy vẫn là lần đầu tiên. Ánh mắt của nàng lập tức sáng lên, đến trước mặt Tiểu Ngốc Tử nhận thân.

Hôm nay Lục Thanh lại không đi cùng Tiểu Ngốc Tử, vài thị vệ của vương phủ lập tức muốn ngăn cản Lục San San. Thế nhưng Lục San San kêu lớn:

“Tiểu Ngốc Tử, người còn nhớ rõ ta không, ta là muội muội của Lục Thanh a.”

Tiểu Ngốc Tử chậm chạp quay đầu, nhìn Lục San San thì hơi chần chờ gật gật đầu.

Y thật là biết nữ nhân này, nhưng Tiểu Ngốc Tử không có chút hảo cảm nào đối với Lục San San, cơ hồ là từ đáy lòng, y có chút chán ghét đối phương.

Lục San San thấy Tiểu Ngốc Tử gật đầu, dương dương tự đắc nở nụ cười, chỉ cao khí ngang nói:

“Hảo cầu không chặn đường, cầu nô tài các người này còn không nhanh chóng tránh ra, ta là thân muội muội của chủ tử các người.”

Nàng có thể nói ra lời này, kỳ thật cũng là cáo mượn oai hùm. Bởi vì Lục San San thực minh bạch nếu trước mặt bọn thị vệ mà yếu khí thế, thì những người này sẽ không tôn trọng nàng, liền tính đến lúc Lục Thanh biết chuyện này, cũng sẽ không bởi vì vài cái hạ nhân mà giận chó đánh mèo với nàng.

Ai ngờ người tính không bằng trời tính, nàng cho rằng mình có thể trốn thoát thanh lâu, ai ngờ người của thanh lâu sao có thể nhìn nàng thoát đi như thế, bọn họ phát hiện không đúng liền lập tức đuổi tới. Các thị vệ bởi vì khí thế của Lục San San mà đã tránh đường, Lục San San cười đắc ý, đang định tư thái ưu nhã đi đến trước mặt Tiểu Ngốc Tử, lại không nghĩ rằng phía sau truyền đến một trận kêu đánh làm cho nàng mất tập trung, chân trái bám trụ chân phải, bùm một tiếng ngã xuống đất.

Này còn không phải đáng sợ nhất, người nói Lục San San ngã thì cứ ngã đi, nàng cứ nhiên còn muốn kéo người khác đệm lưng! Thực không may, người này chính là cách nàng gần nhất, Tiểu Ngốc Tử.....

Bụng của Tiểu Ngốc Tử đã bảy tháng, vì là song thai nên theo lý thuyết thì cũng sắp đến ngày sinh, y vốn nên ngoan ngoãn tĩnh dưỡng trong vương phủ mới đúng. Nhưng Tiểu Ngốc Tử tuy rằng khó cử động, thế nhưng đối với thế giới phồn hoa bên ngoài vẫn luôn thực cảm thấy hứng thú, cho nên y sảo nháo muốn đi ra ngoạn, thừa dịp Lục Thanh không ở nhà, liền mang theo một đám thị vệ trùng trùng điệp điệp ra vương phủ. Cũng là trời cao sắp xếp, cố tình khiến y gặp phải Lục San San tại tình này, còn chưa trốn đi được bao liền bị không cẩn thận kéo lại. Lần này nhưng không xong, Tiểu Ngốc Tử vốn mang bụng to cồng kềnh, làm sao có sức mà lôi kéo, cho nên dưới tình huống đó, mất thấy y liền muốn cùng té lăn trên đất.

Nói thì chậm, khi đó thì nhanh.

Một thân ảnh màu xanh từ trong đám người nhanh chóng xuyên qua, dùng cánh tay của mình đỡ lấy Tiểu Ngốc Tử trước khi y rơi xuống đất.

“Hù chết phu quân, Bảo Bảo vì cái gì không ngoan ngoãn ở trong vương phủ?” Người tới chính là phu quân Lục Thanh của Tiểu Ngốc Tử.

Lục Thanh vội vã làm xong mọi việc, lập tức chạy về vương phủ, tìm vài vòng cũng không có tìm thấy Tiểu Ngốc Tử, cuối cùng mới biết được Tiểu Ngốc Tử vụng trộm đi ra ngoài chơi. Bất đắc dĩ Lục Thanh đành phải đi ra ngoài tìm Tiểu Ngốc Tử, sợ y xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Sợ cái gì liền đến cái đó, Lục Thanh vịn vịn không nghĩ tới là, khi hắn nhìn thấy thân ảnh Tiểu Ngốc Tử thì cũng là lúc chứng kiến cảnh tượng kinh tâm động phách như vậy. May mà hiện tại tu vi của Lục Thanh đã là bát giai, lại được Phong Thiên truyền thụ vũ kỹ, cho nên tốc độ tăng nhanh, vì thế lúc này mới có thể

vất vả cứu lấy Tiểu Ngọc Tử. Nhưng là cho dù là không có ngã sắp xuống, trong lòng Lục Thanh cũng là một trận tim đập thành thịch. Nếu thật sự ra chuyện gì, chỉ sợ hẳn thật sự sẽ giết chết Lục San San kia.

Tiểu Ngọc Tử nhăn cái mũi khả ái, hơi có chút không có đạo lý làm nũng nói: “Ai bảo phu quân không cùng Bảo Bảo, Bảo Bảo rất nhàn chán!”

Lục Thanh chậm rãi nâng Tiểu Ngọc Tử dậy, rất là bất đắc dĩ thay y sửa sang lại quần áo cùng đầu tóc. Thị vệ ở một bên đều toát mồ hôi lạnh, đang muốn buông lỏng một hơi, đã thấy sắc mặt thế tử đột nhiên biến đổi, sau đó lấy tay bưng kín bụng.

“Đau quá!”

Tiểu Ngọc Tử luôn luôn đều không có từng đau qua như thế, thật giống như là đau xé nát thân thể vậy, cho nên y vô cùng khó chịu mà chảy nước mắt. Lục Thanh cũng kích động, lập tức ôm Tiểu Ngọc Tử an ủi nói:

“Bảo Bảo không sợ, ta mang người trở về xem đại phu.”

Miệng thì khuyên Tiểu Ngọc Tử không sợ, nhưng bản thân Lục Thanh thì lại sợ quỳnh lên. Tiểu Ngọc Tử bị đau, sắc mặt trắng bệch, còn thỉnh thoảng còn đổ mồ hôi rất nhiều. Lục Thanh cảm giác được tay mình ôm Tiểu Ngọc Tử đều đang run rẩy, hẳn một mạch chạy nhanh về vương phủ. Trong vương phủ có Ngự y, đồng thời còn có bà mụ cùng bà vú.

Sau khi đem Tiểu Ngọc Tử đặt ở trên giường, Lục Thanh cầm linh tuyền cho Tiểu Ngọc Tử uống vài hớp, lúc này mới làm cho sắc mặt Tiểu Ngọc Tử dần dần hồng nhuận lên. Tiểu Ngọc Tử hết đau, liền có khí lực nói chuyện cùng Lục Thanh. Giống như là linh tính, Tiểu Ngọc Tử thập phần bình tĩnh nói với Lục Thanh:

“Phu quân, tiểu Bảo Bảo giống như muốn đi ra.”

Trong lòng Lục Thanh căng thẳng, lập tức cầm tay Tiểu Ngọc Tử.

“Phu quân sẽ vẫn ở bên cạnh Bảo Bảo, nếu Bảo Bảo còn đau thì cứ cắn vào tay phu quân.”

Tiểu Ngọc Tử hướng tới Lục Thanh gợi lên một nụ cười ngọt ngào, sau đó nhẹ nhàng cắn ngón tay Lục Thanh, hơi hơi liếm láp giống như một con mèo con, ngứa, trong lòng ấm áp.

Rất nhanh, Ngự y và những người khác đều đến, tất cả vây quanh bên người Tiểu Ngọc Tử. Vừa thấy tình trạng của Tiểu Ngọc Tử, bà mụ lập tức nói:

“Đây là muốn sinh, song thai bảy tháng đã xem như đủ tháng, kéo dài hơn nữa chỉ sợ không tốt.”

58. Chương 58

Giống như một chiếc thuyền nhỏ đơn côi phiêu bạc trong một đại dương mờ mịt. Không có đường lui, cũng không có đường tiến về phía trước. Đột nhiên một trận cuồng phong gào thét thổi, trong nháy mắt tất cả bị nước biển bao phủ, nhưng sau đó chiếc thuyền lại kiên cường mà tiếp tục đi về phía trước.

Phong Mặc chính là người trên chiếc thuyền, mà Lục Thanh lại chính là chiếc thuyền cô độc kia. Từ đầu tới đuôi, Tiểu Ngọc Tử đều gắt gao nắm lấy hai tay của Lục Thanh, y sợ nếu mình buông thì liền sẽ mất đi hẳn.

Thông khổ khi sinh hài tử là khó có thể tưởng tượng, cho dù có linh tuyền cùng linh đan bảo mệnh, thế nhưng loại đau đớn này lại là không thể tránh được.

Huyệt Thái Dương của Lục Thanh nổi đầy gân xanh, một lần lại một lần thay Tiểu Ngọc Tử lau khô mồ hôi trên mặt, hận không thể thông khổ thay y. Nếu ngay từ đầu biết sinh hài tử là thông khổ như thế thì Lục Thanh tuyệt đối sẽ không để cho Tiểu Ngọc Tử mang thai. Thế nhưng chuyện tới nay nói cái gì cũng đều chậm, hẳn chỉ có thể yên lặng chờ đợi, hết thấy mạnh khỏe.

Có lẽ là ông trời thương xót, hoặc có lẽ là tiểu Bảo Bảo trong bụng thương tiếc nường, sau khi đau đớn không bao lâu thì tiểu gia hỏa đầu tiên liền gào khóc chui ra.

Bảo Bảo thứ nhất sinh ra xong thì Bảo Bảo thứ hai sinh ra càng thêm nhanh. Hài tử này trời sinh có một bộ dáng thông minh, không khóc không nháo, nếu không phải Ngự y chẩn đoán thân thể của hắn vẫn như thường, thì thật đúng là có thể nói hài tử bị bệnh.

Toàn thân hai tiểu Bảo Bảo đều hồng, làn da ngũ quan đều còn chưa phát dục hoàn toàn, bọn họ giống như là hai tiểu lão thử chưa đủ lông đủ cánh vậy.[yuki-hana: bó tay, nghĩ sao mà tác giả so sánh với chuột con không biết]

Lục Thanh vội vàng liếc mắt nhìn hai hài tử, sau đó toàn tâm toàn lực của mình đều dồn về trên người Tiểu Ngốc Tử. Người chú ý hài tử rất nhiều, thiếu hẳn cũng chẳng sao, nhưng bên người Tiểu Ngốc Tử thì không thể thiếu hẳn.

Sinh hài tử xong, sắc mặt Tiểu Ngốc Tử thoát nhìn tiều tụy rất nhiều, bộ dáng buồn bã ỉu xiu, thậm chí ngay cả một câu đơn giản mà nói cũng không ra. Lúc này, Lục Thanh chính là người chiếu cố toàn bộ mọi việc từ lớn đến nhỏ của Tiểu Ngốc Tử.

Phong vương phi bưng tới chén canh tuyết liên nấu với nhân sâm, Lục Thanh một thìa một thìa uy vào miệng Tiểu Ngốc Tử, đợi đến khi Tiểu Ngốc Tử khôi phục một chút khí sắc thì mới buông bát xuống.

Tiểu Ngốc Tử thật sự là bị mệt muốn chết rồi, sinh hài tử xong rồi ăn canh, ngay cả một chữ cũng đều không kịp nói liền buồn ngủ nhắm mắt lại hô hô ngủ.

Dùng khăn tay mềm mại sạch sẽ tắm qua chút nước ấm, Lục Thanh thật cẩn thận chà lau thân thể Tiểu Ngốc Tử, sợ đánh thức Tiểu Ngốc Tử. Phong vương phi cùng Phong vương đứng ở đầu giường nhìn nhi tử đã kiệt sức của mình, hốc mắt xoát một chút liên đỏ. Không nghĩ tới Tiểu Mặc của bọn họ cũng có một ngày sẽ trở thành phụ thân người khác, gánh vác trách nhiệm dưỡng dục hậu đại.

“Vương gia, vương phi, nơi này giao cho ta chiếu cố đi.” Lục Thanh quay đầu nhìn vợ chồng Phong vương, thanh âm trầm thấp mà khàn khàn.

Phong vương phi lắc đầu che miệng rơi nước mắt, “Không cần, Bảo Bảo là hài tử của ta, ta tới chiếu cố y.”

Nàng tự cảm thấy từ khi sinh tiểu nhi tử thì đã thua thiệt Tiểu Ngốc Tử rất nhiều, cho nên lúc này là vạn vạn không thể rời đi. Tuy rằng hiện tại nàng ở trong này cũng giúp không được cái gì, thế nhưng có thể vẫn nhìn mặt hài tử cũng là tốt rồi.

Phong Thiên nhưn mày, lôi kéo cánh tay vương phi nói: “Chúng ta ra ngoài đi, người ở trong này lại không thể giúp được cái gì, ngược lại sẽ làm cho Lục Thanh thêm phiền.”

“Ta ở đây thì thêm phiền chỗ nào!”

Phong vương phi trừng mắt nhìn Phong vương, một đôi mắt hạnh giống hệt Tiểu Ngốc Tử mở to, khiến cho một người luôn luôn sủng ái lão bà như Phong Thiên có chút ghen lời. Bất quá mắt thấy lông mi Tiểu Ngốc Tử bởi vì câu này mà nhú một chút, Phong vương phi lập tức ngậm miệng, biết điều lôi kéo Phong vương rời khỏi phòng.

Bọn họ vừa đi, bên trong phòng liền triệt để im lặng xuống. Bọn hạ nhân vương phủ đều đứng ở ngoài cửa chờ lệnh, không có chuyện quan trọng thì tuyệt đối sẽ không gõ cửa ảnh hưởng hai người nghỉ ngơi.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn quen thuộc kia trở nên tái nhợt, bộ dáng cau mày, Lục Thanh liền nhịn không được muốn đưa tay vuốt lên, thế nhưng khi tay thò ra thì lại không dám chạm vào mà cứ dừng lại cách khuôn mặt khoảng một tấc. Hắn cứ

duy trì tư thế này liên tục hai canh giờ, cho nên sau đó hai tay của hắn đều bị tê đến không chịu được. Nhưng mà ngay khi Lục Thanh định rút tay lại thì Tiểu Ngốc Tử vốn đang ngủ say lại đột nhiên mở mắt, sau đó bắt được ngón tay Lục Thanh.

“Thật đáng sợ, Bảo Bảo nằm mơ thấy phụ quân không cần Bảo Bảo.”

Tiểu ngốc nói như vậy, sau đó một ngụm cắn ngón tay Lục Thanh. Lục Thanh nhìn thấy bộ dáng Tiểu Ngốc Tử như thế liền hiểu trận này coi như đã vượt qua, gánh nặng trong lòng rốt cuộc buông xuống. Hắn không quản ngón tay còn bị Tiểu Ngốc Tử nhét vào trong miệng, liền trực tiếp ôm chặt Tiểu Ngốc Tử.

“Bảo Bảo không có việc gì, thật tốt.....”

Lúc này, ngôn ngữ mà Lục Thanh nói ra cũng không thể hoàn chỉnh, hẳn có khả năng làm duy nhất một việc đó là ôm chặt nam nhân này, người mà trọng yếu hơn cả sinh mệnh của chính hắn. Từ khi biết mình là một người đồng tính luyến ái, Lục Thanh luôn luôn không nghĩ tới chính mình sẽ có một thân sinh hài tử[con ruột]. Nhưng hiện tại hắn không chỉ có hài tử, mà còn có đến hai. Trọng yếu nhất là, hài tử chính là do người mà là hắn yêu nhất mang đến cho hắn.

“Phu quân đề nặng Bảo Bảo, rất nặng a ~”

Tiểu Ngốc Tử cũng không biết giờ phút này tâm lý của Lục Thanh đang phức tạp cùng hưng phấn đến cỡ nào, y chỉ cảm giác mình bị ôm thật chặt, có chút thở hổn hển không thông.

Nghe được lời nói của Tiểu Ngốc Tử, Lục Thanh mới chậm rãi buông tay ra, sau đó nhẹ nhàng hôn lên phiến môi quen thuộc kia.

Tuy rằng Tiểu Ngốc Tử vừa mới trải qua một trận vô cùng đau đớn kéo dài, thế nhưng thân thể của y vốn rất tốt, hơn nữa vương phủ cùng Lục Thanh lại không tiếc đem nào là linh tuyền linh dược cho y ăn, cho nên hiện tại nghỉ ngơi một trận, liền cảm giác khí lực của mình đã khôi phục bảy tám phần. Y liếc nhìn về phía bụng của mình, tuy rằng cách chắn, thế nhưng cũng có thể nhìn đến rất rõ ràng, bụng đã bằng phẳng.

“Tiểu Bảo Bảo đâu? Hắn ở nơi nào?”

Trong ánh mắt Tiểu Ngốc Tử chợt lóe một tia quang mang, lập tức giãy dụa muốn đứng dậy đi xem tiểu Bảo Bảo. Lục Thanh làm sao cho y chạy loạn, vội vàng ấn Bảo Bảo xuống, khiến y an tâm nằm ở trên giường tu dưỡng. Thấy bộ dáng không phục của Tiểu Ngốc Tử, Lục Thanh giải thích:

“Bảo Bảo chỉ có thể làm một việc, chính là nằm ở trên giường nghỉ ngơi nghỉ ngơi lại nghỉ ngơi. Về phần gặp tiểu Bảo Bảo, Bảo Bảo không cần sốt ruột, ta nói bà vú ôm tiểu Bảo Bảo lại đây là được.”

Tiểu Ngốc Tử vẫn có chút không hài lòng bĩu môi, bất quá cuối cùng vẫn là ngoan ngoãn nghe lời Lục Thanh.

Ngay từ đầu, Tiểu Ngốc Tử có thể có chút lo lắng tiểu Bảo Bảo từ trong bụng mình chạy ra có thể giống đệ đệ mà cướp đi phu quân, thế nhưng đợi đến khi sinh hài tử ra xong, y lại nhận không được mà muốn nhìn thấy bọn hắn, y muốn xem bọn hắn có giống mình không.

“Nhưng mà phu quân nói thử xem, bộ dạng của tiểu Bảo Bảo là cái gì dạng đâu?”

Lục Thanh hơi nhíu mày, cố gắng nhớ lại hình ảnh mà vừa rồi hắn liếc mắt nhìn, sau đó nói:

“Hong hong, nhỏ nhỏ, không có mấy sợi tóc.” Sau đó, hắn lại bổ sung một câu: “Bề ngoài rất giống tiểu lão thử.” [ẹc]

“Không cần tiểu lão thử! không cần tiểu lão thử!”

Tiểu Ngốc Tử rất sợ chuột, cho nên nghe được Lục Thanh miêu tả, lập tức bị thương trào ra không thể đoạn tuyệt. Y cố gắng nghĩ, tiểu Bảo Bảo là hài tử của mình cùng phu quân, bộ dạng hẳn là sẽ soái khí giống phu quân, thế nhưng lại không nghĩ rằng, cư nhiên là giống tiểu lão thử. Tiểu Ngốc Tử quả thực không dám tưởng tượng đến hình ảnh kia! Cũng là bởi vì nguyên nhân này, cho nên vài ngày đầu Tiểu Ngốc Tử cũng không dám gặp tiểu Bảo Bảo, sợ rằng khi mình nhìn thấy tiểu Bảo Bảo giống tiểu lão thử thì sẽ thương tâm. Sau này vẫn là Lục Thanh nói rằng tiểu Bảo Bảo đã biến hóa rất lớn, trở thành bảo bối khả ái xinh đẹp thì y mới dám cho Lục Thanh ôm tiểu Bảo Bảo đến để nhìn. Lúc này tiểu hài tử đã dần dần nảy nở, rút đi nét ửng hồng trên mặt lúc ban đầu, trở nên vừa trắng vừa mềm, giống hệt bánh bao mới ra nồi hấp.

Ba ánh mắt cực kỳ tương tự đều trừng to mà nhìn nhau, tràn ngập hảo kỳ, nhưng thực kỳ diệu cho nhau thân cận. Lúc này, Tiểu Ngốc Tử đều đã hoàn toàn phục hồi như cũ, thậm chí có thể nhảy nhót thoải mái hơn nhiều so với lúc trước khi mang thai. Y thử sờ ngón tay, trạc trạc khuôn mặt mềm mại của tiểu Bảo Bảo, lập tức liền yêu phải loại xúc cảm này.

“Mềm mềm, giống như kẹo đường vậy.”

Nhìn bộ dáng Tiểu Ngốc Tử đầy mặt hưng phấn, làm người không tự chủ được mà suy đoán, phải chăng y muốn cắn khuôn mặt tiểu Bảo Bảo một ngụm. Bất quá hoàn hảo, phụ thân này cũng coi như đáng tin, không có thật sự cắn lên. Một trong hai tiểu tử kia bị phụ thân chọc trúng cơ nhiên cũng không khóc, khóe miệng cong lên, liền gọi lên một nụ cười cực kỳ tương tự Tiểu Ngốc Tử.

Tiểu hài tử này chính là đại nhi tử của hai người, nữ danh gọi là Thần Thần, diện mạo rất là giống Tiểu Ngốc Tử, mà một hài tử khác thì trừ ánh mắt ra, chính là giống Lục Thanh tương đối nhiều một ít.

Trừ bề ngoài, tính cách hai tiểu Bảo Bảo cũng khác nhau rất lớn. Thần Thần yêu cười, khóc lên cũng rất là kinh thiên động địa; Mà một hài tử khác thì im lặng hơn rất nhiều, trên cơ bản trừ muốn ăn muốn tiểu, ngay cả rầm rì cũng sẽ không rầm rì một tiếng. Hơn nữa quan trọng nhất là, Thần Thần cũng có thể chất giống Tiểu Ngốc Tử, có thể lấy thân thể nam tử mà dựng dục hài tử. Hai hài tử này quả thực giống như là phiên bản của hai người cha, bất quá khi trưởng thành sẽ là như thế nào thì còn rất khó nói. Chung quy tính cách của một người cũng sẽ bị ảnh hưởng rất nhiều từ hoàn cảnh cùng bồi dưỡng. Bất quá mặc kệ thế nào, hai tiểu hài nhi xuất thân trong một gia đình như vậy tuyệt đối là lớn lên trong cảm y ngọc thực, như thế đã là đầy đủ may mắn. Lục Thanh có tiền, vương phủ có thế, các phụ bối đánh hết thầy trụ cột vững chắc cho hai tiểu hài nhi, có thể mặc cho bọn hắn tự do vui vẻ trưởng thành. Có lẽ mười mấy năm sau, thiên hạ này liền là bọn họ. Bất quá hiện tại, nhiệm vụ của hai tiểu hài nhi liền là mỗi ngày vui chơi giải trí ngủ ngủ, tranh thủ làm cho chính mình sớm ngày cường tráng lên.

59. Chương 59

Thời tiết cuối tháng tám chính là khô nóng dần dần rút đi, gió thu từ từ thổi tới. Tiểu hài tử sinh ra vào loại thời tiết này có thể nói là không thể tốt hơn. Không cần chịu đựng nóng bức giữa mùa hạ, cũng không cần chịu đựng băng lạnh của mùa đông, trong điều kiện vệ sinh cũng chữa bệnh đều thực lạc hậu như ở cổ đại, thì đối với anh nhi vừa sinh ra mà nói thì rét lạnh cùng nóng bức đều có thể mang đến thương tổn trí mạng.

Hai tiểu hài nhi của Lục Thanh cùng Tiểu Ngốc Tử có thể nói là vô cùng may mắn, đợi khi trời đông giá rét đến thì bọn họ đã sớm thoát ly thời kì yếu ớt như thủy tinh lúc đầu. Không thể không nói, hai hài tử này quả thực là con cưng của thần. Ngày hôm sau khi bọn họ sinh ra, Tây Lưu vốn đang bị khô hạn nhiều nơi đột nhiên đón nhận một trận mưa kéo dài đến ba ngày, nhờ vậy mà đã giảm bớt vô số cực khổ cho dân chúng vì nạn hạn hán. Sau khi mưa ngừng, trên tất cả mặt đất của vương phủ đều mọc lên rất nhiều linh chi tiên thảo, phải biết rằng, đây chính là dị tượng chỉ xuất trong truyền thuyết lúc Thánh Nhân sinh ra mà thôi. Quốc sư của Tây Lưu biết được việc này liền nhìn thiên văn, hẳn lớn mật khẳng định một trong hai hài tử này trong tương lai có thể thay đổi vận mệnh của Tây Lưu.

Lời vừa nói ra, cả triều chấn kinh.

Bất quá mặc kệ tương lai hai hài tử này sẽ trở thành người như thế nào, bọn họ sẽ làm ra ảnh hưởng gì đối với thế giới này đi chăng nữa, thì đối với Lục Thanh cùng Tiểu Ngốc Tử mà nói, bọn họ chính là hai đứa trẻ tròn tròn, thậm chí rằng còn chưa có mà thôi, bọn họ cần người lớn tùy thời tùy chỗ chiếu cố mới có thể bình an khỏe mạnh lớn lên.

Lục Thanh vốn cho rằng, tâm tính giống Tiểu Ngốc Tử như vậy tuyệt đối sẽ không có cảm tình nhiều đối với tiểu Bảo Bảo. Chung quy lúc trước, Tiểu Ngốc Tử còn bắt Lục Thanh thề là không thể đối đãi tiểu Bảo Bảo tốt hơn chính mình; Nào biết từ khi y gặp được hai tiểu hài nhi phần điều ngọc thể, lập tức liền mê đắm hai tiểu gia hỏa còn chưa biết gì này.

Thân thể Tiểu Ngốc Tử phục hồi rất nhanh, Ngự y cũng là ngạc nhiên không thôi, nói là chưa từng thấy tiểu ca nhi nào vừa mới sinh hài tử xong lại có thể nhanh chóng sinh long hoạt hổ như vậy. Tuy rằng vợ chồng Phong vương cùng Lục Thanh đều không rất nguyện ý Tiểu Ngốc Tử chạy trước chạy sau chiếu cố song bào thai, đáng tiếc Tiểu Ngốc Tử cố tình không theo ý bọn họ, chẳng những yêu cầu ngủ cùng một gian phòng với hai tiểu Bảo Bảo, thậm chí khi đi ngủ cũng đều muốn ôm tiểu Bảo Bảo cùng nhau ngủ. Nhưng Lục Thanh lại làm sao có thể để cho hai con thỏ con mới sinh ra đoạt đi Tiểu Ngốc Tử, cho nên đến nay, nguyện vọng của Tiểu Ngốc Tử còn không có đạt thành.

Hai Bảo Bảo tuy rằng không thể cùng ngủ trong phòng của hai vị phụ thân, thế nhưng vì Tiểu Ngốc Tử cường liệt yêu cầu, cho nên bị chuyển đến căn phòng cách vách. Mà chiếc giường lớn của Lục Thanh cùng Tiểu Ngốc Tử cũng bị đổi thành một chiếc giường gỗ khắc hoa càng lớn hơn. Ban ngày khi không có chuyện gì, Tiểu Ngốc Tử liền sẽ bảo bà vú ôm hai tiểu Bảo Bảo đến trên giường của mình, sau đó y cùng đùa với hai hài tử.

Tính cách song bào thai sai biệt rất lớn, Tiểu Ngốc Tử thích trêu đùa nhất chính là ca ca có cùng bộ dạng giống y. Tiểu hài nhi này nhìn thấy ai cũng đều cười tùm tùm lộ ra vẻ vui tươi hơn hở, nhất là vừa thấy Tiểu Ngốc Tử, hần liền vươn tay đến y y nha nha cầu ôm một cái, quả thực vô cùng khả ái. Một lớn một nhỏ hai người cứ như thế nằm cùng nhau, vô cùng phối hợp mà trao đổi cảm tình. Mặc dù ngày thường Tiểu Ngốc Tử hay tùy tiện, nhưng y đối đãi hai tiểu hài nhi này lại phi thường cẩn thận, ngay cả động tác niết khuôn mặt cũng đều rất mềm nhẹ.

Hôm nay, Lục Thanh làm xong việc liền từ bên ngoài vội vàng chạy về vương phủ, nhìn thấy chính là cảnh tượng hai Bảo Bảo song song nằm ở trên giường, mà Tiểu Ngốc Tử ngồi ở trên mép giường, đang cùng Bảo Bảo nói chuyện.

Tiểu Ngốc Tử sẽ không kể chuyện xưa, trong lòng nghĩ đến cái gì liền sẽ nói cho hai Bảo Bảo cái gì, đang nói cao hứng phần chân thật nhiên bị một đôi tay che lại ánh mắt. Đôi tay kia bởi vì thường xuyên cầm bút nên có chứa đôi chút kén mỏng, từ trong lòng bàn tay truyền đến độ ấm quen thuộc, khiến Tiểu Ngốc Tử căn bản không cần suy nghĩ cũng biết người đến là ai.

“Là phu quân, Bảo Bảo đoán đúng hay không!”

Khóe miệng Lục Thanh cong lên, cố ý đè thấp thanh âm, trầm giọng nói: “Đã đoán sai, phạt ngươi hôn ta một ngụm.”

Nghe đến câu này Tiểu Ngốc Tử vui vẻ cười lên, trực tiếp xoay người, bấu môi hôn vào trên mặt Lục Thanh. Lục Thanh buông ra hai tay, nhẹ nhàng ôm lấy Tiểu Ngốc Tử, sau đó đem y đặt ở trên giường, gia tăng nụ hôn này. Thẳng đến khi thở hồng hộc, hai người mới rời nhau. Lúc này, khuôn mặt Tiểu Ngốc Tử hồng toàn bộ, lại đột nhiên bưng kín miệng ‘Nha!’ một tiếng.

“Làm sao?” Lục Thanh nhíu mày hỏi.

Tiểu Ngốc Tử quay đầu, Lục Thanh cũng quay đầu theo, liếc mắt nhìn liền thấy được hai đôi mắt to đen nhánh đang nhìn chăm chăm bọn hắn. Mà khi nhìn thấy hai người đồng loạt quay đầu, Thần Thần lập tức nhếch miệng cười tùm tùm nhìn hai người. (^ _ ^)

Trong lòng Lục Thanh đổ mồ hôi, loại hình ảnh không thích hợp thiếu nhi nhìn này tốt nhất không nên để hai hài tử thấy. Cho nên hần lập tức lôi kéo Tiểu Ngốc Tử đứng dậy, sửa sang quần áo của hai người lại chỉnh tề, định gọi bà vú ôm hai tiểu hài nhi trở về. Ai ngờ lại gặp được một phụ thân khác cường liệt phản đối, Tiểu Ngốc Tử ôm hài tử, bộ dáng giống như nói muốn cho bọn họ đi ta cũng đi vậy, lúc này Lục Thanh đành phải bất đắc dĩ thỏa hiệp.

Trong vương phủ, người hầu hạ hai tiểu tổ tông này rất nhiều, căn bản không tới phiên Lục Thanh chiếu cố, huống chi là, từng có một lần Lục Thanh thấy Tiểu Ngốc Tử rất là yêu thích hai tiểu hài nhi này, cho nên hần cũng tính toán ôm một hài tử, nhưng vào lúc ban đêm Tiểu Ngốc Tử liền giận không để Lục Thanh lên giường ngủ. Cho nên, Lục Thanh cũng chỉ có thể thừa dịp Tiểu Ngốc Tử ngủ mới có thể vụng trộm ôm hài tử, bất quá công việc của hần luôn bận rộn, cơ hội như vậy cũng không phải rất nhiều.

Nói như vậy cho thấy ngày tháng của Lục Thanh cũng không được dễ dàng a. Tính độc chiếm của Tiểu Ngốc Tử rất mạnh, căn bản sẽ không chấp thuận Lục Thanh cùng bất cứ ai có tiếp xúc thân mật, trừ y ra, vô luận nam nữ già trẻ đều không ngoại lệ, thậm chí là hài tử của hai người cũng không ngoại lệ. Trong mắt của Tiểu Ngốc Tử, tất cả tình cảm của phu quân đều phải là của y, chỉ có thể yêu một mình y, chỉ có thể hôn một mình y, và chỉ có thể ôm một mình y mà thôi.

Về phần Lục Thanh, hần cũng là cam tâm tình nguyện.

Cảm tình giữa hai người đều luôn không có cái gì gọi là oanh oanh liệt liệt, có chăng chỉ là êm đềm như nước, hiểu lẫn nhau, không có ngờ vực vô căn cứ hoặc là khắc khẩu, Tiểu Ngốc Tử dùng cảm tình hồn nhiên

nhất của chính mình cho cho người mà y yêu nhất trên thế giới này ; Lục Thanh, đồng thời Lục Thanh cũng xem Tiểu Ngốc Tử là duy nhất trong suốt đời này kiếp này của hắn. Mặc dù có một ngày, bọn họ đều già đi, trên thế giới này cũng không còn tồn tại Lục Thanh và Phong Mặc, Lục Thanh vẫn là muốn cùng Tiểu Ngốc Tử của hắn ở cùng một chỗ. Đời đời kiếp kiếp, vĩnh không phân ly. Có lẽ trong mắt người khác, trí lực Tiểu Ngốc Tử thực rất thấp, căn bản không hiểu được cái gì gọi là tình yêu; Nhưng Lục Thanh xem ra, kỳ thật người yêu của mình cái gì cũng biết, y chỉ là dùng một loại phương thức trực tiếp để biểu đạt ra mà thôi. Thích một người, kỳ thật rất đơn giản, luôn nghĩ toàn tâm toàn ý đối tốt với y, luôn muốn mỗi giờ mỗi phút đều ở bên cạnh y. Cho dù là ngay sau đó Lục Thanh liền sẽ chết đi, hắn cũng không oán không hối hận.

Tiểu Ngốc Tử nói:“Phu quân, vì cái gì người sẽ chết, tiểu Bảo Bảo khả ái như vậy, cũng sẽ chết sao?”

Lục Thanh không biết vì sao Tiểu Ngốc Tử sẽ nghĩ đến đề tài trầm trọng này, thế nhưng hắn lại không tính toán giải thích mơ hồ qua loa.

“Chỉ cần là người đều sẽ chết, tiểu Bảo Bảo đương nhiên cũng không ngoại lệ.”

Tiểu Ngốc Tử lại hỏi:“Mỗi người đều sẽ chết, vậy phu quân thì sao, phu quân cũng có một ngày sẽ rời đi Bảo Bảo sao?”

Vừa nghĩ đến ngày đó, trong lòng Tiểu Ngốc Tử liền rầu rĩ khó chịu. Hiện tại trí lực của y cũng không quá kém, có thể tự hiểu rất nhiều đạo lý, nhưng hiểu là một chuyện, chấp nhận lại là một chuyện khác.

“Không phải như thế, phu quân sẽ không rời đi Bảo Bảo, bởi vì vô luận ở nơi nào, chỉ cần trong lòng chúng ta luôn có nhau thì sẽ không có bất cứ điều gì có thể tách chúng ta ra, tử vong cũng không có thể.” Lục Thanh mỉm cười, ôm lấy Tiểu Ngốc Tử, tiếp tục nói:“Tử vong cũng không có nghĩa chia lìa, cho dù là ở một thế giới khác, Bảo Bảo cũng là nương tử của phu quân.”

Lục Thanh thủy chung tin tưởng, giống như là ở bên ngoài địa cầu còn có một nơi như Tây Lưu, vậy thì trên thế gian này, ở một nơi nào đó nhất định còn có một thế giới khác tồn tại. Có lẽ ngay khi người trên thế giới này tử vong, thì họ sẽ đến thế giới kia, dùng một loại sinh mệnh khác để tiếp tục tồn tại. Bất quá mặc kệ ở trong thế giới nào, chỉ cần Tiểu Ngốc Tử xuất hiện trước mắt hắn, Lục Thanh tin tưởng hắn tuyệt đối sẽ nhận ra, người này, là nương tử kiếp trước của hắn.

“Nhưng Bảo Bảo nghe nói sau khi người chết đi, thì phải uống một chén thuốc để quên đi chuyện cũ, nếu như thế thì phu quân sẽ không nhớ rõ Bảo Bảo, cũng nhận không ra Bảo Bảo.”

Lục Thanh trầm nghĩ, ở triều đại này, trong truyền thuyết cũng có canh Mạnh bà, có thể làm cho người ta quên hết thảy. Nhưng là ký ức là có thể quên mất, như vậy còn tình cảm thì sao? Tình cảm đã khắc sâu vào cốt tủy thì làm sao chỉ vì một chén canh mà có thể bị quên hết được.

Lục Thanh vươn tay, trương miệng cắn ngón tay, máu lập tức chảy ra. Hắn đưa ngón tay đầy máu tươi vào miệng Tiểu Ngốc Tử, để cho Tiểu Ngốc Tử nếm qua, sau đó Lục Thanh bắt đầu hôn lên đôi môi phàn nộn đã nhiễm đầu máu đỏ của y.

“Cho sù có uống canh Mạnh bà thì cũng có hương vị máu của phu quân, như vậy Bảo Bảo sẽ vĩnh viễn trốn không thoát.”

Tiểu Ngốc Tử ngậy người một giây, sau đó vươn ra đầu lưỡi liếm hết máu trên môi.

“Phu quân cũng không được phép quên Bảo Bảo.”

Dứt lời, y liền cắn nát miệng mình, sau đó hôn Lục Thanh, hương vị máu của hai người giao hòa cùng một chỗ, phảng phất giống như là một loại rượu ngon nhất trên đời này vậy. Máu trên môi chứng minh tình yêu cùng quyết tâm của hai người. Cho dù là luân hồi chuyển thế, cũng không thể chia lìa.

“Đợi đến khi chúng ta đều chết đi, thì ở một thế giới khác, chúng ta lại tiếp tục gặp nhau, đến lúc đó Bảo Bảo vẫn là nương tử của ta, ta cũng vẫn là phu quân của Bảo Bảo.”

“Còn có! tiểu Bảo Bảo cũng là con của chúng ta!”

“Ân!”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/xuyen-viet-chi-gia-huu-soa-phu>